DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BRATVA
prince
T J MAGUIRE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bratva Prensi

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

T J MAGUIRE

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

T J Maguire'ı takip edin
YAZAR NOTU

Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

T J Maguire

Bratva Gelin

Telif Hakkı T J Maguire 2023
Tüm Hakları Saklıdır
Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla h e r h a n g i b i r biçimde iletilemez ve yayınlandığı biçimden başka bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya dayatılmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler ve yerler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Dark Ink
Designs Düzenleme: BLD
Creative Formatlayan: Karanlık
Mürekkep Tasarımları

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

T J Maguire'ı takip edin

Goodreads

Instagram

TikTok

OceanofPDF.com

Tüm destekçilerime,
Bana inandığınız için çok teşekkür ederim. Bu gerçekten her şey demek.
Eğer benimle herhangi bir şekilde akrabalığınız varsa, lütfen 5, 12, 21, 25, 28 ve 35. bölümleri okumayın.
Bu konuda bana güven.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZAR NOTU

Devam etmeden önce, lütfen bu kitapta bir içerik uyarısı olduğunu unutmayın. Eğer hassas bir okuyucuysanız, lütfen dikkatli olun.

-Aşırı şiddet
-Sert dil
-Grafik cinsel sahneler
-Cinsel istismar hakkında konuşmak
-İşkence sahneleri
-Primal play

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

I Silahımın fişek yatağını kontrol ettim, sürgüyü fişek yatağındaki mermiyi görecek kadar geri çektikten sonra bir *klik* sesiyle bıraktım. I namlusu birkaç mil ötedeki iki katlı eve dönük olacak şekilde elimde sıkıca tutarak tutuşumu ayarladım.

Damarlarımda dolaşan öfkeye rağmen kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alarak nefesimi dengeledim.

Küçük kardeşim içeride.

Doğduğu andan itibaren onu korumak, güvende tutmak ve ona göz kulak olmak benim görevim oldu. Ve tüm hayatı boyunca bunu yaptım. Onun yanında oldum, üzüldüğünde ya da zor zamanlar geçirdiğinde onu rahatlattım. Artık yetişkin bir kadın olsa da, benim gözümde o hala gecenin bir yarısı kabuslardan çığlık atarak uyanan yedi yaşındaki o korkmuş kızdı. Onu kötü rüyalardan korumak için yatağının dibinde uyumama ihtiyaç duyan o küçük kız.

Şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ve onu geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Chicago Outfit'in patronu Nero onu kaçırmıştı ve şimdi birkaç mil ötedeki çiftlik evinde esir tutuyordu. Bunu yapmıştı çünkü Bratva'nın La Cosa Nostra ile olan savaşına karışmasına kızmıştı. Geri çekilmemizi istedi. *Pakhan'ın* tek kızını kaçırmak onun üstünlük sağlama yöntemiydi. Ama tek yaptığı babamı kızdırmak oldu.

Göğsüme bağladığım çelik yeleğin ağırlığı rahatsız edici ama gerekliydi. Neye doğru yürüdüğümüz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Bir tabancam belime bağlıydı, diğeri sırtımın arkasına sıkıştırılmıştı ve bir P-90 omzumda asılıydı.

Babam yanıma geldi, öfkesi kara bir bulut gibi başımızın üzerinde asılı dururken kaşlarını çatarak eve baktı. *"Ty so mnoy. Benim zachistim kazhduyu komnatu, prezhde chem dvigat'sya dal'she. Nasha rabota - okhranyat' dom." Sen benimlesin. Devam etmeden önce her odayı temizleyeceğiz. Evin güvenliğini sağlamak bizim işimiz, diye* Rusça emretti ve tabancasına bir şarjör taktı. Silahı arkasına soktu ve P-90'ını iki eliyle sıkıca kavradı.

Bir kez başımı salladım ve nişan aldım.

Babamın *Sovyetnik'i* Vladimir hafif nefes nefese koşarak geldi. Görevinde nispeten yeniydi ama her gün bu sorumluluğun üstesinden gelebilecek donanıma sahip olduğunu kanıtlıyordu.

"Suçlamalar yapıldı patron," diye nefes nefese silahını çıkardı. "İki arabanın altında birkaç C4 mermisi ve arka kapının yanındaki arka güvertenin altında bir tane var."

Babam başını salladı. "Fark

edildiniz mi?" "Hayır, patron."

Hiç şaşırmadım. Vladimir ayaklarının üzerinde bir tüy kadar hafifti. Tek bir ses bile çıkarmadan her yere gidebilir, her yüzeyde hareket edebilirdi.

Arturo, Alessandro ve Vincenzo arkadan yaklaşırken babam döndü, silahları hazırdı ve arkalarında kendi adamlarından oluşan bir grup vardı.

İtiraf edeyim, Arturo'yla ilk tanıştığımda ondan hoşlanmamıştım. Hiçbirinden hoşlanmamıştım. Babam bize buluşma taleplerinden ilk bahsettiğinde şüpheyle yaklaşmıştım. Gizli bir amaçları olduğundan emindim. Bize ihanet edecekler ve bizi saf dışı bırakmaya çalışacaklardı. Tüm bu süre boyunca bir elim silahımda, yanlış bir hareket yaptıkları anda kafalarına sıkmaya hazır bir şekilde oturdum.

Onlar hakkında araştırma yaptım. O güne kadar onlar hakkında öğrenebildiğim her şeyi hem internette bulabildiklerimden hem de kendi bağlantılarımdan öğrendim. Arturo'yu derinlemesine araştırdım. Buna mecburdum. Eğer küçük kız kardeşimle evlenme ihtimali varsa, yeterince iyi olduğundan emin olmalıydım.

Bana göre, değildi.

Arturo'nun düzenli olarak aradığı kadınlarla dolu küçük bir kara defteri vardı. Sikişmek için. Kullanmak için. Hiçbir kadını bir haftadan fazla tutmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yataktan yatağa geçmekte hiç sorun yaşamıyordu. Kız kardeşimle evlendikten sonra aletini pantolonunun içinde tutabileceğinden emin değildim.

Illayana bunu saklamaya çalışsa da, onun kalbinde bir romantik olduğunu biliyordum. Destansı bir aşk istiyordu. Güven, anlayış ve sadakat içeren bir aşk. Arturo ona bunu verebilir miydi?

Emin değildim.

"Plan şu," diye başladı Peder, gözleri Cosa Nostra adamlarının üzerindeydi, "oraya girdiğimizde dağılın. Oda oda dolaşın. Illayana'yı bulun. Rastladığınız herkesi öldürün. Nero *hariç.* O piçi canlı istiyorum. O *benim.*" Küçük kardeşlerim Nikolay ve Lukyan'a baktı. "Siz ikiniz Arturo'yla birliktesiniz."

"Da Otets," Evet Baba, ikisi de başlarını sallayarak Rusça cevap verdiler.

"Anlaştık mı?" Arturo cevap vermeyince babam sordu.

Arturo'nun mavi-yeşil gözleri öfkeyle parladı ve ters ters baktı, silahını o kadar sıkı kavramıştı ki ön kollarındaki damarlar patladı. "Temiz," diye homurdandı.

Öfkesi durumdan mı yoksa babamın ona bir emir vermesinden mi kaynaklanıyordu, emin değildim. Açıkçası umurumda da değildi. Şu anda bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek bir şey vardı.

Kız kardeşimi geri almak.

Babam Vladimir'e başını salladı. "Üfle."

İki kişilik ekipler halinde, evin arkasında açtığımız devasa delikten içeri girdik, sıva ve ahşap ayaklarımızın altında ufalanıyordu. Duman havada kıvrılıyor, görüşümü engelliyordu. Babam ve ben mutfaktan geriye kalanlara adım atıp evin içine doğru ilerlerken çığlıklar kulaklarımda yankılandı.

Ev için bir kat planımız yoktu. Bir tane edinecek vaktimiz de yoktu, bu yüzden her odayı temizlemek için zaman ayırmamız çok önemliydi. Birkaç ceset yerde yatıyordu, kanlı ve kırık. Geçerken her birinin kafasına birer kurşun sıktım, tekrar ayağa kalkıp bize arkadan saldırmaları riskini almak istemedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hepimiz farklı yönlere doğru yola çıktık. Arturo, Vincenzo, Nikolai ve Lukyan sola gitti. Babam, Alessandro ve ben sağa gittik. Bratva ve Cosa Nostra adamlarının bir karışımı aramızda bölündü, bazıları bizimle geliyor, diğerleri de onlarla gidiyordu.

Büyük bir yemek alanına girdiğimizde silahımı sıkıca kavradım, cam ve kırık mobilya parçaları yere saçılmıştı. Üç adam hızla içeri girdi. Silahlarının namluları ilk fark ettiğim şeydi ve uzun bir masayı ters çevirip vücudumu ateşlerinden koruyarak siper aldım. Babam ve Alessandro da bana katılarak karşılık verdiler.

Kafamı yan tarafa uzattım, atışımı hizaladım ve ateş ettim, piçlerden birini tam gözlerinin ortasından vurdum. Kafasından fışkıran kan duvarlara sıçradı. Destansı bir silahlı çatışma yaşanırken mermiler her yöne doğru vızıldadı.

Babam askeri el işaretleri kullanarak, kendisi ve Alessandro siper alırken onlara saldırmamı söyledi. Başımı salladım ve her iki elimde birer silah olması için bir silah daha çıkardım.

Ayağa fırladılar ve durmaksızın ateş ederek adamları geri çekilip siper almaya ya da vurulma riskini göze almaya zorladılar. Her biri duvarın bir bölümünün arkasına sığındı, biri solda diğeri sağda, koridorun girişini açık bıraktılar. Adrenalin pompalayarak onlara doğru koştum ve dalışa geçtim, yerde yuvarlandım ve giriş yolunda dizlerimin üzerinde durdum. İkisi de tepki veremeden iki kolumu da yana açıp ateş ettim ve ikisini de öldürdüm. Hızla döndüm, odanın geri kalanını tararken iki silahımı da yukarıda tuttum.

Çok açıktı.

Babam ve Alessandro yanıma ulaştığında ayağa kalktım.

"Büyük bir *coglione* için hızlı hareket ediyorsun," dedi Alessandro, elinin tersiyle yüzündeki kanı silerken.

Homurdandım, bir silahımı geri çektim.

"Pekâlâ Alessandro, sen ve adamların merdivenleri kullanın. Biz sağa, koridorun aşağısına gideceğiz," diye talimat verdi Peder, P-90'ını yeniden doldururken.

Alessandro başıyla onayladı. Adamlarına İtalyanca bir emir verdi ve onlar da onu takip ederek merdivenlerden yukarı çıkıp köşede kayboldular.

Babam elini omzuma koydu ve iki kez vurarak gitmeye hazır olduğunu işaret etti. Silahımı yukarıda tutarak koridorda ilerlemeye başladım, babam da benim her adımıma kendi adımlarıyla eşlik ediyordu. Arkama yakın durdu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben yolu gösterirken eli omzumda sıkıca duruyordu. Ben döndüğümde, o da dönerdi. Ben yavaşladığımda, o da yavaşladı. Ben çömeldiğimde, o da çömelirdi. Bir bütün gibiydik. Yapışık. Akışkan. İkimiz de birbirimizin bir uzantısıydık.

Koridorun sonuna geldiğimde sırtımı duvara yasladım ve köşeden bakarak etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettim.

Koridor boştu. Görünürde tek bir kişi bile yoktu. Dört oda vardı; ikisi solda, ikisi sağdaydı.

Babamın hâlâ omzumda rahatça duran eline dokunarak gitmeye hazır olduğumuzu bildirdim.

İyi yağlanmış bir takım gibi hep birlikte hareket ettik, koridorda aceleyle ilerlerken adımlarımız hızlı ve silahlıydı. Sağımdaki ilk kapıda durdum. Babam diğer tarafta durmak için etrafımdan dolandı. Kapının kolunu sıkıca kavradı, gözleri benimkilere dikilmişti.

Aynı dansı daha önce binlerce kez yapmıştık. İster bir uyuşturucu batağına sızmak olsun, ister basit bir hırsızlık olsun, rutin hep aynıydı. Mekânı oda oda tarar, olası tehditleri kontrol eder ve bir sorun haline gelmeden ortadan kaldırırdık.

Babamın kardeşlerim ve benim için yaptığı tatbikatlar bizi tam da böyle anlara hazırladı. Eğitim çok titizdi. Kanlı. Acımasızdı. Ve her dakikasına bayılırdım. Depomuzu her türlü tehlikeyle dolu dev bir engelli parkura çevirirdi. Bizi bayıltmaya yetecek güçte elektrik ağları salan tuzak tellerinden, plastik mermilerle silahlanmış, alanın her yerine stratejik olarak yerleştirilmiş babamın adamlarına kadar.

Taşaklarına plastik mermi isabet etmesinin ne kadar acı verdiği hakkında bir fikrin var mı?

Hem de çok.

Babamın dudakları kıpırdadı, *"Bir, iki, üç" diye* mırıldanırken tek *bir* ses bile çıkarmadı. Kapıyı açtı ve hızla içeri girip etrafı kontrol ettim. Küçük bir yatak odasıydı. Uzak köşeye tek kişilik bir yatak sıkıştırılmıştı, yatak başlığına ve ayak direklerine zincirler bağlıydı. Şilte kan, sidik ve Tanrı bilir daha nelerle lekelenmişti.

İğrenç koku karşısında burnumu kırıştırdım ve arkamı dönerek dışarı çıktım. "Temiz," dedim ve yan kapıya yöneldim.

Bir sonraki odaya geçmeden önce her odayı kontrol ederek işlemi tekrarladık. İlkine tıpatıp benzeyen iki yatak odası daha vardı. Bir tanesinde yatakta yatan, vücudu kanlı ve morarmış çıplak, baygın bir kadın ve aynası olmayan küçük bir banyo vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Temiz.

Koridor bir sağa bir sola dönüyor, her iki taraftan da çığlıklar ve silah sesleri yankılanıyordu. Birisi köşeden hızla gelip göğsüme çarpmadan bir an önce gümbür gümbür ayak sesleri kulaklarıma ulaştı.

İlk bakışta onun bir çocuk olduğunu düşünmüştüm. Kesinlikle bir çocuk gibi görünecek kadar kısaydı. Ama gür sakalı ve yüzündeki çete dövmeleri onun çocuk olmadığını kanıtlıyordu.

Adam-çocuk yukarı, yukarı ve yukarı bana baktı, gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı.

Onu gerçekten suçlayamazdım. 1.70 boyumla çoğu insandan daha uzundum. 7/24 spor yaptığımdan bahsetmiyorum bile, bu yüzden 240 kiloyu zorluyordum. Kalçalarım tam anlamıyla onun vücudu kadardı.

Şaha kalkıp çeneme bir yumruk indirmeden önce adam-çocuğun yüzünde bir kararsızlık ifadesi belirdi. Ya da denedi.

O kadar uzanamadı, bu yüzden yüzüme vurmak yerine göğsüme vurdu.

Darbe zayıftı, özensizdi. Ama onun düşüşü tereddüttü. Birine vuracaksan, *vur*. Yarım yamalak yapma. Kendini tereddütte bırakma, özellikle de bu bir ölüm kalım meselesiyse.

Kaşlarımı kaldırdım, silahımı kaldırdım ve ateş ederek onu alnının ortasından vurdum. Zırh delici mermi kafasını parçaladı, kan ve beyin parçacıkları duvarlara saçıldı. Vücudu yere çarptı. Etrafımda daha fazla ayak sesi yankılandı, sanki bir ceylan sürüsü bize doğru koşuyordu.

Babam karşımdaki duvara yapıştı, kaç tane Outfit/Zeta adamının üstümüze çıkmak üzere olduğunu saymak için eğildi ve sonra geri çekildi. Dört parmağını havaya kaldırdı.

Güzelmiş. İki tane ona, iki tane de bana. Bunca zamandır bizi takip eden adamlarımıza elimi kaldırdım, geri çekilmeleri ve işi bize bırakmaları için sessiz bir mesaj gönderdim.

Arkama uzandım ve bıçağımı çıkardım. Bıçağı elimde döndürerek ters tuttum ve sağ elimdeki silahla paralel olacak şekilde yukarı kaldırdım. Nişan aldım ve bekledim, tüm odağım önümdeki boşluğa kilitlenmişti.

Karşımda, babam P-90'ını iki eliyle sıkıca kavramış, hızla gelen ayak seslerine doğru nişan almıştı. Biri görüş alanıma girer girmez silahımı ateşledim ve onu başının yan tarafından vurdum. O sırada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düştüm, ileri doğru adım attım ve döndüm, bıçağım bana doğru koşan başka bir adamın göğsüne saplandı. Geldiğimi bile görmedi, kendini bıçağımın tam üstüne bıraktı. Etini delmek için tek yapmam gereken en ufak bir baskı uygulamaktı. Gerisini o halletti.

Diğer iki adam silahlarını bana doğrultmuş, yoldaşlarının ölümüne hızlı tepki veriyorlardı. Önümdeki ölü adamın bedenini kalkan olarak kullanarak yere çöktüm. Babam bir dizi mermi sıktı ve onlar tek bir mermi bile gönderemeden ikisini de öldürdü. Boynumu yana doğru uzatarak, bıçağımı adamın göğsünden çekip yere düşmesine izin vermeden önce etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettim.

Gömleğimin kolundaki kanı sildim ve bıçağın her iki tarafını da temizledikten sonra tekrar yerine soktum.

Babam yanıma geldi. "İyi iş," diye homurdandı ve şarjöründe kaç mermi kaldığını kontrol etti. Yeterince almış olmalıydı, çünkü yeniden doldurmaya zahmet etmedi.

İltifatı karşısında başımı öne eğdim. Babam pek sık iltifat etmezdi, bu yüzden kabul etmek yapabileceğim tek şeydi.

Babam arkasından koridorun karanlığına baktı. Başını geriye attı ve kaşları çatıldı. Nedenini biliyordum. Daha fazla yol kat etmek için ayrılmamız gerekecekti. Burası dışarıdan göründüğünden daha büyüktü.

Başparmağımı omzumun üzerinden arkamdaki koridora doğru uzattım. "Ben bu taraftan gideceğim. Sen şu taraftan git," dedim diğer yönü işaret ederek.

Babam itiraz edecek gibi görünüyordu. Ona fırsat vermedim. Bir sonraki emir için kenarda bekleyen bir grup Bratva adamına baktım. "Siz üçünüz benimle, geri kalanlar *Pakhan'la.*" Böylece babam altı kişilik bir desteğe sahip oldu. Fazlasıyla yeterliydi.

Uzaklaşmak için döndüğümde babam konuştu.

"Aleksandr." Donakaldım ama arkamı dönmedim.

"Bud' ostorozhen, syn moy," Dikkatli ol oğlum. Rusça söyledi, sesinde daha önce hiç duymadığım derin bir samimiyet vardı.

Kız kardeşimin kaçırılması onu söylediğinden daha fazla etkilemiş olmalı. Genelde böyle şeyler söylemezdi.

Bir kez başımı salladım ve geri dönmeden yoluma devam ettim. Bu yönden babama çok benziyordum. İkimiz de duyguları pek iyi idare edemezdik. Serttik. Serttik. Konuşmak yerine hareket etmeyi tercih ederdik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bratva'nın adamları arkamdan gelirken, evin içinde yolumuza devam ettik ve karşımıza çıkan her odayı kontrol ettik. Birkaç adamla daha karşılaştık ve yolumuza devam etmek için savaşmak zorunda kaldık. Her dakikasına bayılıyordum. Vahşeti. Şiddeti. Hayatlarını almanın verdiği his. Bıçağımı vücutlarına saplamak. Yerde biriken kan. Bir bakıma katartikti. Rahatlatıcı.

En azından benim için öyleydi. Normal insanların öldürme konusunda böyle hissetmediğinden eminim. Ama ben normal değildim. Kana susamış bir katildim.

Bir dizi geniş, çift kapıya geldiğimizde durdum, başımı eğerek inceledim. Sadece kapıdan bile, ardındaki odada her ne varsa, karşılaştığımız diğer her şeyden farklı olacağını söyleyebilirdim. Silahımı kaldırdım ve başımı Erik'e çevirerek kapıyı açmasını işaret ettim. Erik başıyla onayladı, kolu çevirdi ve kapıyı ardına kadar açtı.

İçeri girdim, en kötüsüne hazırlandım ve olduğum yerde durdum.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

I Gözlerimi kırpıştırarak önümdeki manzarayı inceledim. Ayak bileğine kalın bir metal zincirle kelepçelenmiş devasa bir kral yatağında oturan küçük bir
Hispanik kadın.

Ufak tefek derken, 1.80'i zorlayan bir boydan bahsediyorum. Güzel, karamel bir teni, uzun siyah saçları ve bir rahibe bile yeminini pişmanlık duymadan bozduracak kadar kıvrımları vardı. Elmas şeklinde bir yüzü, yumuşak narin hatları ve hayatımda gördüğüm en büyüleyici kehribar rengi gözlerinin üzerinde duran kara kaşları vardı.

Bir sonraki fark ettiğim şey odanın durumuydu. Şimdiye kadar gördüklerimin aksine bu oda, yerdeki kırık lamba dışında bozulmamış durumdaydı. Pahalı meşe ağacından mobilyalar, siyah ipek çarşaflar ve zeminin geniş bir bölümünü kaplayan egzotik İran halıları vardı.

Burası Nero'nun odası olmalı.

Bir *gümbürtü* ve *şangırtı* dikkatimi tekrar küçük kadına çekti. Kelepçe artık ayak bileğinde değildi. Şimdi yerde buruşmuş bir şekilde yatıyordu, elinde sıkıca tuttuğu bir tel parçası vardı.

Kilidi açmış.

Bacağını silkeleyip yavaşça ayağa kalkan kadına merakla baktım. Onda farklı bir şeyler vardı. Bu bok çukurunda şimdiye kadar gördüğüm birkaç kadın eski hallerinin kabuklarından ibaretti. Kirli. Pis. Uyuşturulmuş. Kan ve spermle kaplıydı. Kullanılmış ve istismar edilmiş.

Ama karşımdaki kadın mükemmel sağlığın resmiydi, hayat ve ışık doluydu. İnce karamel teninde tek bir leke bile yoktu.

O yumuşak, pürüzsüz teni ısırdığım ve kendi izimi bıraktığım bir görüntü beynimde yükseldi ve kan aletime hücum ederek onu sertleştirdi.

İçimden küfrettim. Lanet olsun. Şu an sikimin kalkması için uygun bir zaman değildi. Şehvet dolu düşüncelerden arınmak için başımı hafifçe salladım ve elimdeki konuya odaklandım.

"Kenara çekil, Koca Adam," dedi kadın, İspanyol aksanının belli belirsiz izleri sözlerini kaplıyordu. "Yoluma çıkıyorsun."

Olduğum yerde kaldım, kapıyı kapattım, silahım hâlâ göğsüne doğrultulmuştu. "Kimsin sen? Burada ne yapıyorsun?"

Nero için önemli biriydi. O küçük, güzel kafasında tek bir saç telinin bile yerinde olmadığı düşünülürse bu apaçık ortadaydı. Oysa burada karşılaştığım diğer tüm kadınlar yaşayan ölülere benziyordu. Ayrıca diğerleri doğdukları günkü kadar çıplakken, onun kıyafet giyiyor olması da bir gerçekti.

Bacaklarını koyu renk, yırtık bir kot pantolon örtüyor, kumaş tenine yapışarak kıvrımlarını belirginleştiriyordu. Önünde kafatası baskılı siyah bir tişört vardı, kafasından kanlı bir bıçak çıkıyordu. Mürekkeple kaplıydı, iki tam kollu grafik resim kollarından ve boynundan yukarı doğru uzanıyor, çene çizgisinden hemen önce duruyordu.

Ellerini önünde birleştirdi ve bir adım öne çıktı. "Zavallı, silahsız, küçücük bir kadını vurmazsın, değil mi?" Masummuş gibi davranarak başını eğdi. Bir adım daha attı.

Gözlerimi kıstım ve silahımı doğrulttum. Bu kadının kendini göstermeye çalıştığı kadar tatlı ve masum olduğunu bir an bile düşünmedim.

Hayır.

Hareket edişinde ölümcül bir şey vardı. Yerde süzülüşünde. Silahıma lazer gibi odaklanması. Gözlerindeki kurnaz bakış. Bu onun ne olduğunu gösteriyordu.

Bir yırtıcı.

"Bir adım daha atarsan o güzel kafana bir kurşun sıkarım," diye karanlık bir şekilde uyardım ve sesimin, onun üç katı büyüklüğündeki erkeklerin altına işemesine neden olan o derin, tehditkâr tona bürünmesine izin verdim.

Ama o sadece gülümsedi. Ve ne kadar ışıltılı bir gülümsemeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ya tehlikenin farkında değildi ya da farkındaydı ama umursamıyordu. İkisi de tehlikeliydi.

"Sence ben güzel miyim?" Parmaklarını hafif bir okşayışla boynunda gezdirerek dikkatimi göğüslerine çekti. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Sen de bir bardak sertliğinde, sıkı ve seksisin, değil mi?" dudağını ısırdı. "Şu kaslara bak. Tanrım, sana neler yapmak isterdim. Vitesin üstünde misin? Çünkü bu büyük bir hayal kırıklığı olurdu. Hile yapmaktan bahsetmiyorum bile."

Yorumu görmezden geldim. Steroid alıp almadığım ilk kez sorulmuyordu. Benim kadar iri olduğunuzda, insanlar otomatik olarak bunun performans artırıcı ilaçlar aldığınızdan kaynaklandığını varsayıyordu. Ama gerçekte bunun için çok çalışmak, kararlılık, sağlıklı bir diyet ve iyi genler gerekiyordu.

Aşırı seksi davranıyordu. Dikkatimi dağıtmak için bir numara mıydı? Eğer öyleyse, aptalcaydı. Evet, onun için zor biriydim ama bunun beni yönetmesine ya da kararlarımı gölgelemesine izin veremezdim.

Muhtemelen fark etmeyeceğimi düşündüğü küçük bir adım daha attığında, kulağının tepesine bir çentik atarak uyarı ateşi açtım.

Eğildi, acıyla irkildi.

Çığlık atmasını bekliyordum. Ağlamasını. Bu kaygısız, çılgın rolünü bırakmasını.

Yapmasını beklemediğim şey ise *gülümsemesiydi*.

Kulağına hafifçe dokundu, parmağından birkaç damla kan aktı. Benimle göz temasını sürdürerek parmağını ağzına götürdü ve yanaklarını çukurlaştırarak emerek temizledi.

Lanet olsun. Yaptığı erotik şov karşısında sikim pantolonumun içinde acıyla zonkluyordu. Onu önümde diz çökmüş, elleri arkadan bağlı, ben o güzel küçük ağzını gözyaşlarını yüzünden akıtacak kadar sert sikerken hayal ettim.

Tanrım. Neden birden bire bu kadar sinirlenmiştim? Eve gittiğimde Mila'yı aramam gerekecekti.

"Pekala, Koca Adam, burada yetkili sensin. Ve ne demek istediğini açıkça belirttin. Hareket etmeyeceğim. O yüzden neden bana ne istediğini söylemiyorsun, ben de yoluma gideyim."

"Burada ne aradığınızı bilmek istiyorum. Kimsin sen?" Gardımı düşürmeden sordum. Birdenbire işbirliği yapmaya karar verdiğine bir an bile inanmadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nero bu gece için bana para ödedi. Ama tüm o çığlıkları ve silah seslerini duyunca, zararı kesip kaçmaya karar verdim," diyerek boş boş omuz silkti, alt dudağı kayıtsızca dışarı fırladı.

"Ödeme mi yaptın?"

"Evet, bilirsin işte. Bana ödeme yaptı," elleriyle kaba bir hareket yaptı ve dilini tekrar tekrar yanağına soktu.

Kaşlarım kalktı. "Sen bir fahişe misin?" "Biz 'eskort' terimini tercih ediyoruz."

Gözlerimi kısarak onu dikkatle inceledim. Yalan söylüyordu. Bunu nasıl anladığımdan emin değildim ama saçmaladığını anlamıştım. Doğruyu söylemiyordu. Orada bulunmasının gerçek nedenini saklıyordu.

Neden? Neden yalan söylediler? Her şey beni şaşırttı ve her şeyin özüne inmek için beni daha da kararlı hale getirdi. Onu çevreleyen gizemi çözmeye.

Ve yapardım.

Silahımı yavaşça indirdim ve güvenli bir yere koydum. Bir adım yana çekilerek kapıdan geçmesi için ona yol açtım ve başımı yana sallayarak gitmesini işaret ettim.

Bana parlak, ışıltılı bir gülümseme verdi ve adımlarında bir sıçramayla çıkışa doğru ilerledi. "Biliyor musun, bu kadar berbat koşullar altında tanışmamız gerçekten utanç verici," dedi bana doğru zıplayarak. "Seni... Bedavaya sikerdim," diye göz kırptı.

Sözleri beni ne kadar heyecanlandırsa da cevap vermedim. Aslında onu bıraktığımı düşünüyordu.

Ulaşabileceğim bir yere geldiğinde onu yakaladım ve omzuma attım. Bana kıyasla o *kadar küçüktü ki,* bir yastığı kaldırmak gibiydi. Ben ondan bir buçuk metre daha uzun ve en az dört kat daha ağırdım. Onun ağırlığı benim için hiçbir şeydi.

Şaşkınlıkla çığlık attı ve oynadığı o tatlı ve masum rolün arkasına saklamaya çalıştığını bildiğim tüm ateşi ve ruhu serbest bıraktı.

Yumruklarıyla sırtıma vurdu ve bacaklarıyla karnımı tekmeledi. Tüm bunlar olurken bana İspanyolca bağırıyor ve küfrediyordu.

"İndir beni, seni koca dev! *¡Voy a cortarte las pelotas! ¡Cómo te atreves! ¡Hijo de puta! Taşaklarını keseceğim! Bu ne cüret! Seni orospu çocuğu!*

Hiçbir vurma ya da tekmelemenin onu bırakmamı sağlamayacağını anladığında, vücudunun üst kısmını yukarı kaldırdı ve kollarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boynumu bir çeşit ters boğma tutuşuyla.

Bu hareket, onun hakkındaki ilk düşüncelerimi pekiştirdi. O *kesinlikle* kendini olduğundan daha fazla gösteriyordu.

Onu sabit tutmak için kolumu çırpınan bacaklarına doladım, belimdeki kılıflardan birinden bir bıçak çıkardım ve bıçağı kalçasının yumuşak, pürüzsüz derisine tuttum.

Anında sakinleşti.

"İstesen de istemesen de benimle geliyorsun. Bunu şimdi kabul etsen iyi olur. İşbirliği yapman için gereken buysa canını yakmaktan çekinmem," diye uyardım, bıçağın yassı kısmını teninde okşayarak.

Vücudunu bir ürperti kapladı. Korkudan mıydı yoksa heyecandan mı? Bıçak oyunu mu oynuyordu?

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak için başımı salladım. Öyle olup olmamasının ne önemi vardı ki? Onu sikmek için eve götürmüyordum. Kim olduğunu ve o Chicago Outfit piçi Nero ile ne yaptığını öğrenmek için götürüyordum.

"Neden?" diye boğuldu, sanki ağlamasına bir kalp atışı kalmış gibiydi. "Ben hiç kimseyim. Hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen, bırak beni gideyim."

Beni kandırmıyordu. Yine de onu desteklemeliydim. Çok iyi bir oyuncuydu.

Alay ettim ve bıçağımı kaldırdım. "Bu numaraları bıraksan iyi olur. İddia ettiğin kadar masum olduğuna inanmıyorum. Hayır. Bir şeyler saklıyorsun ve ne olduğunu bulacağım."

Kişiliği o kadar hızlı değişti ki kırbaçlanmamam bir mucizeydi. Korkmuş ve üzgünken bir anda öfkeli ve şiddet yanlısı oluverdi.

"Seni piç! Bırak beni! Yemin ederim buna pişman olacaksın!

¡Maldito imbécil! ¡Voy a hacer que te comas mi maldito cuchillo! Seni lanet olası pislik! Sana lanet bıçağımı yedireceğim!

İspanyolca söylediği her şeyi anlayabildiğimi fark ettiğini sanmıyorum. Ya da belki de anlamıştı ama umursamıyordu. Her iki durumda da, çırpınan bedenini sıkıca kavradım ve evin içinde geri yürüdüm, karşılaştığım ve daha önce öldürmediğim her pisliği kafasına bir kurşun sıkarak yok ettim.

Patlayıcıdan çıkan duman dağılmıştı ve duvarlardaki kanı ve yerdeki cesetleri görünce çığlık atıp ağlamasını bekliyordum. Ya da en azından ben insanları vurmaya başladığımda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama hayır. Minik yumruklarıyla sırtıma vurmaya devam etti ve bana Pazar gününden itibaren altı şekilde küfretti.

Özellikle umursadığımdan değil. Onun savaşçı ruhunu seviyordum. Vücudunun bana karşı çırpınışını seviyordum. Sikimi çelik gibi sertleştiriyordu.

Şimdi düşündüm de, bu muhtemelen iyi bir şey değildi. Muhtemelen onu öldürmek zorunda kalacaktım.

Onu öldürmeden *önce* sikebilir miyim?

Hayır! Hayır! Hay sikeyim. Gerçekten Mila'yı aramam gerekiyordu.

Şu anda öz kontrolümü tehdit eden dar, kıvrımlı küçük vücudu görmezden gelerek bir köşeyi döndüm ve her yerde tanıyabileceğim uzun boylu, siyah saçlı bir kadın gördüm.

Illayana.

İçimden bir rahatlama dalgası geçti. Kirli ve ıslaktı ve kanla kaplanmış gibi görünüyordu ama yaşıyordu. Küçük kardeşim iyiydi.

Duygularım beni boğdu ve bir an için neredeyse bocaladım. Kollarımı ona dolamak ve ölesiye sarılmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama yapamazdım. Kendime asla böyle bir duygu gösterme izni veremezdim, özellikle de düşmanlarımızın gözünde.

Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım. Duygularımı kilitledim.

Illayana omzumun üzerinden kadına şaşkın bir bakış attı. "Seni gördüğüme sevindim velet," diye homurdanarak ön tarafa doğru yürüdüm.

Kapı. Dışarı adımımı atar atmaz serin gece havası yüzüme çarptı. Derin bir nefes aldım. O zamana kadar evin içinin ne kadar sıcak ve havasız olduğunu fark etmemiştim.

Nik ve Lukyan garaj yolunda durmuş, bir grup adamı karartılmış bir minibüse bindiriyorlardı. Lukyan'ın gözleri bana kaydı ve omzumun üzerinden fırlamış, tekmeleyen ve çığlık atan kadına bakınca kaşları havaya kalktı. Adamlarımızdan birine bir emir verdi ve bana doğru ilerlemeye başladı.

Ön güvertenin basamaklarından aşağı indim -kulağımda çığlık atan, çırpınan kadını sıkı sıkı tutarak- ve koyu renkli bir sedanın yanında duran askerlerimizden biri olan Ivan'a doğru yöneldim.

"Anahtarlar," diye bağırdım, silahımı bir kenara koyup elimi uzattım.

Hiç vakit kaybetmeden onları cebinden çıkardı ve açık avucumun içine bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fob üzerindeki bir düğmeye bastım ve ışıklar yanıp söndü, bagaj açıldı. Sonuna kadar ittim ve Lukyan yanıma geldiğinde kadını içeri attım.

Çarpmanın etkisiyle homurdandı. Kehribar rengi gözleri öfkeyle yanarak bana döndü. "Öldüreceğim amına koyayım-"

Bagajı kapattım.

Boğuk bir çığlık kulaklarıma ulaştı, bagajın içinden yumuşak bir gümbürtü geliyordu. Yumruklarını arabaya vuruyordu.

"Kim bu çılgın piliç?" Lukyan sandığa bakarak sordu.

"Bilmiyorum. Onu Nero'nun odasında kilitli buldum."

"Bir bok yok mu?" Lukyan takım elbisesinin içinden bir puro çıkardı ve yaktı, duman havaya yükseldi. "Neden onu diğer mahkûmların yanına koymadın?" başıyla arkasındaki karartılmış minibüsü işaret etti.

"Tek bildiğimiz, onun bir şekilde Zetalarla bağlantılı olduğu. Kim olduğunu bulana kadar onları şimdilik ayrı tutmak daha iyi."

"Doğru, doğru, doğru. Akıllı, akıllı, akıllı." Lukyan purosundan bir nefes daha çekerek dumanını yüzüme doğru üfledi.

Gözlerimi dikip onu uzaklaştırdım. "Neden çelik yeleğini giymiyorsun?"

Lukyan omuz silkti. "Dışarı çıktıktan sonra çıkardım. Kavga bitti. Artık takmama gerek yok. O lanet şeyden nefret ediyorum. Kaşındırıyor."

"Babam seni o olmadan yakalarsa kelleni alır. Evde güvende olana kadar savaş bitmez. Bunu biliyorsun. Git onu geri tak."

"Ama-"

"Şimdi, Lukyan," diye emrettim, tartışmaya kesinlikle yer bırakmadan o.

Homurdandı ama emrettiğim şeyi yapmak için uzaklaştı. O daha iyi biliyordu.

benim emirlerime itaatsizlik etmekten daha iyidir.

Babamın ilk çocuğu olarak, o öldüğünde Bratva'nın lideri *Pakhan*'ın rolünü devralacak kişi bendim. Bu rol için doğmuştum. Tüm hayatım boyunca bunun için eğitildim. Bana neyin miras kalacağını anlayacak yaşa geldiğim andan itibaren, olabileceğim en güçlü kişi olmak için durmadan çalıştım. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da.

Babamın yaptığı her hareketi izledim. Zamanı geldiğinde onun yarısı kadar bile *Pakhan olabilme* umuduyla sahip olduğu her saldırı ve savunma planını inceledim. Volkov isminin mirası benim omuzlarımdaydı ve onu lekeleyen kişi olmayı reddettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

"Fsikik herif!" Saf bir hayal kırıklığıyla yanarak yumruklarımı bagajın iç kısmına vurdum. Ne kadar sert vurursam vurayım,
hiçbir şey olmazdı. Ben Wonder Woman falan değildim. Ama her vuruşumda kollarımda zonklayan acıya rağmen kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

*Kendini **tekrar** bu duruma sokmayı nasıl başardın, Drea?*

En azından Nero beni kaçırdığında, o pisliğin kim olduğunu biliyordum. Beni hazırlıksız yakalamış olabilir (ki dürüst olalım, o bok lekesinin bana elini sürebilmesinin tek yolu buydu), ama bu benim hatamdı. Onun *taşaklarının büyüklüğünü* hafife almıştım. Bir daha asla yapmayı planlamadığım bir hata.

Daha önce kaçabilirdim ama Nero göründüğünden çok daha akıllıydı. Beni 7/24 koruma altında tutuyordu. İki kişi odanın içinde benimle birlikte her hareketimi izliyordu ve diğer iki kişi de dışarıda, en ufak bir sorun anında müdahale etmeye hazırdı.

İyiydim ama dört adamı aynı anda haklayamazdım. Bu yüzden oturdum. Bekledim, kaçmak için en uygun zamanı kolladım. Bu, tüm evi sarsan büyük bir patlama şeklinde geldi.

Korumalarım ya patronlarını kontrol etmek ya da kendi kıçlarını kurtarmak için hemen kaçmışlardı.

Her iki durumda da, bu bana ihtiyacım olan fırsatı verdi, komodinin üzerindeki lambayı kırdım ve kilidi açmak için ampulün içindeki kabloyu kullandım.

Çok kolaydı. Nero kaliteli bir metal zincire birkaç yüz dolar harcamış ama onu sabitlemek için ucuz bir kilit kullanmıştı. Herhangi bir nalburdan alınabilecek bir kilit.

Amatör.

Sonunda evime döndüğümü sanıyordum, ta ki kapı açılıp o birinci sınıf pirzola içeri girene kadar.

Sikeyim. Onu düşünmek bile kadınsı yerlerimi karıncalandırdı.

Her zaman bir beden sapkınlığım olmuştur; partnerimle aramda belirgin bir beden farkı olması beni tahrik eder. Bundan utanmıyordum. Bir sürü sapkınlığım vardı. Ama *lanet olsun,* o mavi gözlü Rus herif o kadar büyüktü ki bir an için kaçışımı unuttum. Tek yapmak istediğim, o dünya dışı biçimli vücuda tırmanmak ve orgazmdan bayılana kadar ona binmekti.

Arnold Schwarzenegger kadar *büyüktü*. Film öncesi günlerinden bahsediyorum, altı yıl üst üste Mr Olympia'yı kazandığı zamanlardan.

Boyu (1.70, rahat) kilosu (Hulk gibi gömleğini yırtacak kadar kaslı) ve taştan oyulmuş bir yüzü vardı. Gözleri hayatımda gördüğüm en olağanüstü mavi tonundaydı, okyanusun yüzeyinden yansıyan güneş ışığı gibi hafif ve ışıltılıydı.

O tam bir paketti ve sonra gidip beni kaçırarak her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aksanı kökenini ele veriyordu ama ondan anlayabildiğim tek şey buydu. Bu ve varlığının itaat gerektirdiği gerçeği. Kendini tutuş şeklinden belliydi. Onu çevreleyen hava. Tam ve eksiksiz bir teslimiyet bekliyordu. Ve eğer vermezseniz, onu alacak güce sahipti.

Örnek olarak, beni bu lanet sandığa kilitlediler.

Geriye doğru yığılmadan önce bir kez daha vurdum, nefeslerim kısa ve hızlı geliyordu.

Tamam. Dur ve bir saniye düşün. Silahlar. Silah olarak kullanabileceğin bir şey ara.

Hiçbir şey göremiyordum. Zifiri karanlıktı ve hava sanki yeterince yokmuş gibi boğucuydu. Küçük alanda birinin kafasına vurmak için kullanabileceğim bir şey aradım. Bir levye. Bir kürek. Bir kriko. Ne olursa.

Her şey bok gibiydi, bu da tüm bu durumdan duyduğum hayal kırıklığını daha da artırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanrı aşkına. Orada bir şey bıraksalar ölürler miydi?
Hayatımda gördüğüm en temiz bagajdı.

Motor kükrediğinde araba sarsıldı, titreşimler beni o kadar çok sarstı ki dengemi sağlamak için duvarlara tutunmak zorunda kaldım. Araba öne doğru savruldu ve geriye doğru uçarak başımın arkasına sertçe çarpmama neden oldu.

"Hey!" diye bağırdım, başımın arkasını ovuşturarak. "Dikkat et! Burada değerli bir kargon var!"

Arabayı her kim kullanıyorsa müziğin sesini o kadar açtı ki sesimi bastırdı.

Gözlerimi kıstım. *Pislik.*

Yaklaşık bir saat sürdük. Her durduğumuzda geriliyor, bagajın açılmasını bekliyordum. Ama sonra tekrar yola çıkıyorduk. Çığlık atmak istiyordum. Tüm bu olanlar beni sinir ve adrenalinle dolduruyordu. Zar zor yerimde oturabiliyordum.

Sonunda durduğumuzda ve motor kapandığında, varış noktamıza ulaştığımızı biliyordum - her neresiyse artık.

Küçük boyum sayesinde kendimi derin ve alçak bir çömelme pozisyonuna getirebildim. Hiçbir şekilde rahat değildi. Ellerimi önümde yere dayamak zorunda kalacak kadar kambur duruyordum ama elimdeki en iyi seçenek buydu.

Sonunda bagajı açtıklarında saldırgana tekme atabilecek kadar uzanabileceğimden şüpheliydim. Bacaklarım çok kısaydı. Başarısız olma potansiyeli olan bir plan için tek kaçış şansımı riske atmak istemedim. Oysa çömelmiş bir pozisyondan yukarı sıçrama becerisine sahip olduğumu biliyordum. Bacaklarım küçük olabilir ama güçlüler.

Bacak günü haftanın en sevdiğim günüydü ve bunu *asla* aksatmadım.

Sessiz kaldım, ölümüne hareketsizdim, zihnim olası tüm senaryoları gözden geçirirken küçük, kontrollü nefesler alıyordum. Sahip olduğum her şeyi bu şerefsizlere fırlatmalıydım. Kaçmak zorundaydım.

Nero ile güvende olduğumu biliyordum (bir noktaya kadar). Karteli hizada tutmak için beni hayatta tutmak zorundaydı. Bana zarar veremezdi.

Ama bu adamlar? Evet, istediklerini elde ettikleri anda bana zarar vereceklerinden ya da beni öldüreceklerinden hiç şüphem yoktu.

Boğuk sesler kulaklarıma ulaştı. Çakıl taşları üzerindeki ayak sesleri etrafımı sardı.

Hay sikeyim. Dışarıda kaç tane vardı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fark etmezdi. Yap ya da öl, öldür ya da öldürül. Dışarıda beni bekleyen kaç kişi olursa olsun savaşmak zorundaydım.

Huzursuzluk kemiklerimi doldurdu. Yumruklarımı tekrar tekrar yere vurarak bekledim, gerginlik vücudumu sıkıyordu.

Dışarıdaki sesler daha da yükseldi. Daha da yaklaştı. Bir *bip sesi duyuldu* ve hazırlanmak için hafifçe yer değiştirdim. Bagaj yavaşça açılmaya başladığında bir ışık şeridi karanlığı kesti.

PT'mi gururlandıracak bir hareketle bagajı sonuna kadar açtım ve güçlü bir sıçrayışla arabanın arkasında duran adamın etrafına dolandım.

Onu kısa bir an için görebildim. Uzun boylu. İnce yapılı. Koyu renk saçlı. Kahverengi gözler. Ama o orospu çocuğunun gözlerini oymadan ve başparmaklarımı güzel gözlerinin derinliklerine sokmadan önce gördüğüm tek şey buydu.

Çığlık attı, çılgınca bir o yana bir bu yana savruluyor, beni yerinden oynatmaya çalışıyordu. Bırakmayı reddederek ona yapıştım. Ayağını kaybetti ve geriye doğru yuvarlandı. Tutundum ve onu aşağıya kadar sürdüm, sırtı sert bir şekilde yere çarptı. Son saniyede bacaklarımı beline dolamayı başardım, böylece düşüşün yükünü dizlerim çekti.

Yalan söylemeyeceğim, çok acıdı. Hem de *çok*. Ama dişlerimi sıktım ve acıyı görmezden geldim.

Başımı kaldırdım, gözlerim hızla etrafıma bakarak etrafımı inceledi. Önümde Viktorya tarzı güzel bir ev uzanıyordu, karanlık aplikleri karanlıkta dışını aydınlatıyordu. Yapısal hasar açıkça görülüyordu, evin bir tarafı büyük onarımlar geçirmişti ama bu onun güzelliğinden bir şey eksiltmiyordu.

Şimdiye kadar gördüğüm en unutulmaz ve çarpıcı gayrimenkul parçalarından biriydi. Mimari tarihin gerçek bir parçası.

Her ne kadar bir parçam evin içinin de dışı kadar muhteşem olup olmadığını görmek için can atsa da, ters yöne doğru kaçmam gerektiğini biliyordum. Çekici güzelliğine rağmen, o evin içinde her ne varsa benim için ölümcüldü. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmalıydım.

Ellerim kanla ıslanmış ve yapış yapış olmuştu, gözbebeklerinin başparmaklarımda zonklamasının yumuşak hissi beni ürpertiyordu. Hâlâ çığlık atıyor, altımda bir boğa gibi çırpınıyordu.

Başparmaklarımı mide bulandırıcı bir gıcırtıyla göz çukurlarından çıkardım ve ayağa kalkarak sırf canım öyle istediği için ona son bir tekme attım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evden muhafızlar çıktı, silahlarını çekmişlerdi ve bana doğru nişan almışlardı. Birkaç adım geri çekildim ve ayaklarımın üzerinde dönerek kaçmaya hazırlanırken hareketsiz kaslardan oluşan bir duvara tosladım.

"Ow! Ne oluyor lan?!" Homurdandım, geri düştüm ve sert bir şekilde Göt
. Tepemde yakışıklı Rus devi duruyordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Nereye kaçıyorsun, *Malyshka*?"

Tüylerim diken diken oldu. Kahretsin, o derin, gürültülü ses. Hiçbir fikrim yoktu
bana ne dediğini. Rusça akıcı konuşabildiğim bir dil değildi, ama sesi böyleyken kimin umurundaydı ki?

Ben değil.

Ayağa kalkarak ona ters ters baktım. Ellerimi bacaklarıma sürterek gözlerimi etrafımı saran geniş açık alanda gezdirdim. Uzakta uzun demir çitler (muhtemelen tüm araziyi kaplıyordu) ve ana kapıda konuşlanmış bir bekçi kulübesine benzeyen bir şey gördüm.

Önümdeki güzel örneğe baktım. Bu adam iriydi ama hızlı mıydı? Elbette tüm o sert, tonlanmış kaslar onu yavaşlatmalıydı, değil mi?

Kaçabilir miyim?

Koca Adam sanki düşüncelerimi sezmiş gibi gözlerini şüpheyle kıstı. İki parmağını ağzına sokup yüksek sesle, kulak tırmalayan bir ıslık çalarken kasları koyu renkli, uzun kollu gömleğinin üzerinde gerildi.

Şiddetli havlamalar havayı yırttı. Yarım düzine köpek evin iki yanından fırlayarak geldi, patileriyle toprağı ve çakılları tekmeleyerek bana doğru koştular.

Onlar Rottweiler'dı. Büyük, etli köpekler. Güçlü, kaslı. Dört bir yanımı sarmışlardı, vahşi hayvanlar gibi havlıyor ve hırlıyorlardı, keskin köpek dişleri havada şaklıyordu.

Pekala, kaçmak söz konusu bile olamaz.

Gürültü sağır ediciydi. Kudurmuş hırıltılar. Arkamda yerde çırpınan adamın çığlıkları. Beni yavaş yavaş delirten sürekli rahatsız edici bir gürültü vardı.

Koca Adam Rusça sert bir emir verdi. *"Sidet!"*

Tüm köpekler oturdu, havlamaları bir anda kesildi. Baskın hayvanlar üzerinde tam ve eksiksiz bir kontrolü vardı. O söylemeden kıllarını bile kıpırdatmıyorlardı.

Gözlerini bana kilitledi, gözlerinde alaycı bir meydan okuma vardı. "Ya iyi bir küçük kız gibi kendi isteğinle gelirsin ya da seni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tekmeleyerek ve çığlık atarak sürükleyeceğim. Seçim sizin."

"Benden ne istiyorsun?" Hayal kırıklığı içinde tısladım, gözlerim sağa sola dönerek bir çıkış yolu arıyordu.

Her tarafım ya köpekler ya da silahlı muhafızlar tarafından sarılmıştı. Çevresel görüş alanımdaki bir hareket beni kaskatı kıldı. Uzun boylu, zayıf, uzun siyah saçlarını topuz yapmış bir adam siyah bir minibüsten her biri fermuarlı kelepçelerle bağlanmış insanları çekiyordu. Onu o barbarın beni bagaja attığı zamandan tanıdım. Önümde duran mamutla benzer özelliklere sahipti.

Bir şekilde akraba mıydılar?

"Sana daha önce de söyledim, kim olduğunu bilmek istiyorum," dedi Koca Adam, dikkatimi tekrar ona çekerek.

"*Sana* daha önce de söyledim, ben hiç kimseyim. Hiçbir şey değilim. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunan birinci sınıf bir fahişeyim."

"'Eskort' terimini tercih ettiğini sanıyordum?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Yu

kar "Her neyse," diye kaşlarımı çattım. "Mesele şu ki, ben senin

1. düşündüğün kişi değilim." "Kim olduğunu *bilmiyorum.* Sorun da bu zaten."

"Peki, sen kimsin, ha? Adın ne *senin?* Ben bir süredir

burada kaçırıldı. Cevapları hak eden biri varsa o da benim."

Sanki soruma cevap verip vermemeyi tartışıyormuş gibi uzun bir süre bana baktı. Açıkçası cevap vereceğini düşünmemiştim, bu yüzden "Aleksandr Volkov" diye homurdandığını duyunca şaşırdım.

Gerildim, gergin enerji bedenimi doldurdu. *Volkov mu?* Bratva Volkov'ları gibi mi? *Lanet olsun*. Kim olduklarını biliyordum. Organize suç dünyasında yer alan herkes Volkov'ların kim olduğunu bilirdi. Onlar hakkında sokaklarda dolaşan bir sürü söylenti vardı. Vahşilikleri, acımasızlıkları hakkında. Onlar sert orospu çocuklarıydı. Gaddar. Güçlü. Korkusuz. En iyi silahlara sahip oldukları gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Babam ölmeden önce beni onlar hakkında uyarmıştı. Ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durmamı söylemişti. Onlarla uğraşılmaması gerektiğini.

Ve şimdi aslanın inindeydim.

"Senin sıran," dedi Aleksandr başını bana doğru eğerek. "Adın ne?"

"Mary Smith." Aklıma gelen ve benim olmayan ilk isim buydu.

kendi. Yine de sahte olduğunu biliyordu. Bana "Sana aptal gibi mi görünüyorum?" der gibi baktı ve ben sadece gülümsedim. Gerçek adımı, gerçek kimliğimi asla öğrenemeyecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Özellikle de artık kim olduğunu bildiğim için. Kim olduğumu öğrenirse, ölmüş sayılırdım.

"Kabluk!" Aleksandr gürledi. Altı Rottweiler ona doğru fırladı ve yanında dimdik durdu. Bana doğru bir adım attı ve köpekler de onun her adımını taklit ederek onu takip ettiler.

Tedirginlik göğsümü sıktı. Mesafemi koruyarak geri çekildim. Tehditkâr bir manzaraydı. Bu büyük, iri yarı figürün etrafı vahşi hayvanlarıyla çevriliydi. Hades ve bekçi köpeği Cerberus gibi.

Yunan Mitolojisini severdim. Tanrılar-Zeus, Poseidon, Apollo- ile ilgili her şeye bayılırdım. Bu şey beni büyülüyordu. Özellikle de Hades. Kaç tane Hades ve Persephone esintili kitap okuduğumu size anlatamam. Takıntı derecesindeydi. Ve şu anda Aleksandr'ın yanında köpekleriyle bana doğru ilerleyişi bana Hades ve Cerberus'un gördüğüm sayısız görüntüsünü hatırlatıyordu.

"Belka, Boris, Igor, *stado!"* Köpeklerden üçü üzerime atıldı ve topuklarıma yapışarak bana doğru koşmaya başladı.

Beni tamamen farklı bir yöne doğru zorladılar ve evin yan tarafına doğru sürdüler. Aleksandr ve diğer üç köpek yakınımda durarak beni avlu boyunca takip ettiler.

"Bu da ne? Beni mağara adamı tarzında omzunun üzerinden atacağını sanıyordum?" Etrafımı saran ve kaçmamı engelleyen tehlikeli yırtıcıların daima farkında olarak geriye doğru yürürken sordum.

Dudaklarında minicik bir gülümseme belirdi. O kadar küçüktü ki gerçekten görüp görmediğimi sorguladım. "İstediğin bu mu, *Malyshka?* Seni omzumun üzerinden atmamı mı istiyorsun?"

Evet.

"Hayır," diye alay ettim, sanki bu fikir son derece saçmaymış gibi, oysa gerçekten de tüm vücudum karıncalanmıştı. "Beni kaçırdın. Bunu neden isteyeyim ki?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bazı kadınlar bu tür şeylerden hoşlanır." Sesinde belli bir ton vardı. Böyle kadınlarla kişisel deneyimi olduğunu söyleyen bir ton.

Birdenbire o dev gibi adamın altında kalacak kadar şanslı olan tüm kadınları kıskanmaya başladım. Sadece ona bakarak bile bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını bildiğini söyleyebilirdiniz. Bir kadını tamamen ve son derece tatmin olmuş bir şekilde bırakacak tipte biriydi. Yatakta tam bir vahşi olanlar her zaman soğukkanlı, sakin ve ağırbaşlı olanlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle mi? Ben değil," dedim, ayaklarımı yana doğru sürüyerek.

Dişlerimin arasından yalan söylüyordum. Onun tarafından avlanma, kovalanma, omzuna atılma ve yatağına sürüklenme fikri beni olması gerekenden daha fazla tahrik ediyordu.

Köpeklerden biri havlayarak dişlerini bileğimden bir santim öteye geçirdi ve ben de lanet okuyarak geri sıçradım.

"Hmm," Aleksandr gözlerini yavaş, şehvetli bir okşayışla vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi, dili dudaklarında gezindi. "Yazık."

O ve köpekler beni bir koyun sürüsü gibi güderek evden biraz uzaktaki büyük sanayi tarzı bir depoya doğru yönlendirdiler. Ne zaman başka bir yöne doğru adım atsam, köpekler hırlayıp havlıyor ve havayı ısırarak beni uyarıyorlardı.

Aleksandr'ın arkasında Man Bun belirdi, yanında en az onun kadar iri ve heybetli bir adam daha vardı ve bir sıra mahkûmun bize doğru gelmesine yardım ediyordu.

Mahkûmlardan biriyle göz göze geldiğimde tüm vücudum kaskatı kesildi. Gözlerimdeki tanıma parıltısını saklamaya çalıştım ama artık çok geçti. Aleksandr onu yakalamıştı. Daralmış bakışları beni şüpheyle inceledikten sonra omzunun üzerinden baktı ve bir şekilde beni aynı anda görüş alanında tutmayı başardı.

"Lukyan!" diye bağırdı, sesi havada çınlıyordu. "Onları buraya getir."

Uzun saçlı adam -Lucas ya da ona her ne diyorsa- hemen yanıma geldi.

Duygularımı kilitledim, yüzümü kapattım.

Aleksandr'ın son derece zeki olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Durumları değerlendirmek ve satır aralarını okumak konusunda gerçek bir beceriye sahip görünüyordu. Başkalarının görmesini istemediği şeyleri görebiliyordu. Ona bir şey veremezdim. Mahkumların her birini şahsen tanıdığımı anlamasına izin veremezdim.

Aleksandr sert bir elle Javier'i ensesinden yakaladı ve irkilmesine neden oldu. Javier'i bana bakacak şekilde sürükledi, sırtı Aleksandr'ın göğsüne dönüktü.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu usulca, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Javier biraz fazla hızlı bir şekilde, "Onu daha önce hiç görmedim," diye cevap verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aleksandr, Javier'i yere itti ve ağır bir botu yüzünün yan tarafına vurarak yanağını patikayı oluşturan küçük taşlara çarptı.

Javier yüzünü buruşturdu, ağzından acı dolu bir hırıltı döküldü.

"Tekrar denemek ister misin?" Aleksandr, Javier'in yüzünü çakıllara daha da bastırarak sordu.

"Onu tanımıyorum, adamım! Tanrım, dur! Yemin ederim, onu tanımıyorum!"

"Sana inanmıyorum," diye homurdandı Aleksandr. Botunu çıkardı ve çok etkileyici bir Beretta çıkardı, namluyu Javier'in şakağına doğru tuttu. "Bana gerçeği söyle yoksa ölürsün, hemen şimdi, burada."

Javier yutkundu. "Sana zaten gerçeği söyledim. Ben-"

Aleksandr tetiği çekti. Gürültülü bir *patlama* havayı yararak kulaklarımda çınladı. Kan Aleksandr'ın yüzüne sıçradı ve cildini parlak kırmızıya boyadı.

İçimde şiddetli bir fırtına kadar şiddetli bir öfke gürledi. Pençelerimi o yakışıklı yüze geçirmemek için yumruklarımı sıktım. İçten içe öfkeleniyordum. Öfkeyle kaynıyordum. Ama dışarıdan bakıldığında bir salatalık kadar soğukkanlıydım, sanki az önce olanlar beni en ufak bir şekilde etkilememiş gibi davranıyordum.

Aleksandr doğruldu, bir elini saçlarında gezdirdi. Javier'in cansız bedeninin üzerinden geçti ve başka bir mahkûmu -Roberto'yu- yakalayarak önümde sürükledi.

"Peki ya sen?" Aleksandr silahını Roberto'nun kafatasının dibine dayadı. "Sen ne diyeceksin?"

Roberto benimle göz göze geldi. Aramızda sessiz bir mesaj geçti. "Onu tanımıyorum," diye homurdandı, sesi kalın bir İspanyol aksanıyla ağırlaşmıştı.

Aleksandr başını salladı, yüzünde hayal kırıklığı çizgileri vardı. Silahını kaldırdı.

Roberto kaderine boyun eğerek gözlerini kapadı. Hareket etmeye çalışmadı. Başına geleceklerle savaşmaya çalışmadı. Bunun bir anlamı olmayacağını biliyordu.

Öfke ve umutsuzluk kalbimin etrafını sardı. Kendimi kapana kısılmış hissettim. Onu kurtarmak istemek ve gerçek kimliğimi bir sır olarak saklamak arasında sıkışıp kalmıştım. Sonunda, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sadece tek bir seçenek olduğunu biliyordum. Kim olduğumu öğrenmeleri riskini göze alamazdım. Nero'nun yaptığı gibi beni de kullanırlardı. Ama Roberto'ya güvence verebilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tu familia será cuidada." Roberto'nun kulağına İspanyolca olarak "A*ilenle ilgilenilecek"* diye fısıldadım. Elbette Aleksandr'ın beni duyabildiğini biliyordum. Tam oradaydı. Ama o koca sersemin İspanyolca bildiğinden şüpheliydim.

Roberto'nun gözleri açıldı, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Bu durumdan canlı çıkma şansının yok denecek kadar az olduğunu zaten biliyordu. Bu tür bir hayat yaşamanın bedeli buydu. Ama kartele olan sadakatinin karşılığını on kat fazlasıyla alacaktı.

Aleksandr beni yakından izledi. Bakışları Roberto ve benim aramda gidip geliyordu, gözlerinde hesapçı bir ifade vardı. Her ne gördüyse, her ne sonuca vardıysa, taktik değiştirmesine neden oldu.

Bana doğru hücum etti, Roberto'nun ensesini sıkıca kavrayarak onu itişip kakışmaya zorladı.

Karşı koymadım. Kişisel alanımı yiyip bitirirken, benimle burun buruna dururken ve silahının namlusunu çenemin altına yerleştirip beni tehdit ederken geri çekilmedim.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

Bir şeyler doğru değildi. 'Mary' İspanyolca konuştuğu anda anladım, sözlerini anlayamadığımı düşündüm.

Adının gerçekten Mary olduğuna bir an bile inanmadım. Belli ki sahteydi. Gerçekte kim olduğunu öğrenmemi engellemeye kararlıydı, tanıdığı insanlara zarar vermem pahasına bile olsa.

Saklamaya çalışmıştı. Kısa bir an için yüzünde beliren tanıma hissini gizlemeye çalışmıştı. Ama artık çok geçti. Gördüm ve zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı.

Zetas'a bağlıydı.

Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, onlar için kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama kesinlikle öğrenecektim.

Silahımı çenesinin altına dayayarak başını geriye ittim ve ona baktım. Gözlerinde öfke yanıyordu, çenesi sıkıca kilitlenmişti.

Çok güzel bir şeydi. Meydan okuyan. Ateş ve tavır doluydu. Beni tahrik eden ve sikimin zonklamasına neden olan her şey. Gözlerim dudaklarına kaydı. Onları sikimin etrafına sarılmış görmek için neler vermezdim, tercihen yüzünde hala yanan aynı öfkeli bakışla.

Ensesinden tuttuğum adam yana doğru savruldu. Tutuşumu sıkılaştırdım ve acı içinde tıslamasını sağladım.

"Neden bunu tekrar denemiyoruz? Ve eğer ikinizden biri bana yalan söylerse, onun yerine *sizi* öldüreceğim," dedim boğuk bir sesle, silahımı yanağına vurarak.

Onu ille de öldürmek *istemiyordum.* O kıvrımlı bedenin altımda kıvrandığını, onu öldürmeden önce en azından bir kez o seksi İspanyol aksanıyla adımı haykırdığını hissetmek istiyordum.

Ama gerekirse yaparım.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

İkisi de cevap vermeyince geri saymaya başladım. "Bir. İki. Üç-"

"Bekle!" diye mırıldandı adam.

"¡Mantén tu maldita boca cerrada!" Lanet çeneni kapalı tut! diye öfkeyle tısladı.

"Ama-"

"Me escuchas. No. Otro. Palabra," Beni duydun. Duymadım. Başka. Kelime, diye homurdandı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

İspanyolca anlamasam bile, sohbet ediyor olmaları sorumu benim için cevaplıyordu. Aynı zamanda kadının kartelin üst kademelerinde olduğunu da gösteriyordu, çünkü adam tek kelime etmeden onun emrine itaat etti.

Gözlerimi oymaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bana dik dik baktı. Eli bileğime kilitlenmişti, parmakları hâlâ Darryl'in kanıyla kaplıydı. Önce aptalca bir hareket yaptığını, silahımı çalmaya çalıştığını düşündüm ama sonra silahı daha sert bir şekilde derisine sapladı, şüphesiz kullandığı güçle morluklar bıraktı.

"Beni öldürecekseniz, öldürün. Ölmekten korkmuyorum. O yüzden yapacaksan acele et. Aksi takdirde, defol git gözümün önünden."

Kısa bir an için tek yapabildiğim şok içinde ona bakmak oldu. Gözlerindeki ifadeden tamamen ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Ölmekten korkmuyordu. Yüzünde zerre kadar korku yoktu. Sadece tam bir sakinlik, tam bir rahatlık, sanki ofiste sıradan bir günmüş gibi.

Onun gibi bir kadınla hiç tanışmamıştım. Korkusuzdu. Ölüm karşısında bile.

Bratva kadınları çok sertti. Hayatın içinde olmak istediklerine karar verirlerse, erkeklerle aynı sıkı eğitimden geçirilirlerdi. En az erkekler kadar acımasız olmaları öğretilirdi. Aynı derecede kurnaz. Aileleri için ölmeye hazır olmaları öğretilirdi.

Yine de, tanıştığım Bratva kadınlarının hiçbiri böylesine tam ve eksiksiz bir korkusuzluk göstermemişti.

Belki kız kardeşim hariç. Ama o delinin tekiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telefonumun çalma sesi düşüncelerimi böldü. Ona baktığımı fark ettim. O da bana bakıyordu. Yüzü hafif bir yumuşaklığa bürünmüştü. Hangi nedenle olduğunu bilemiyordum. Eğer aynı şeyi bende de ortaya çıkarmaya çalışıyorsa, zamanını boşa harcıyordu. Ben yumuşaklık yapmazdım. Bu konuda yeteneksizdim.

Silahımı çenesinin altında kilitli tutarak (çünkü dürüst olmak gerekirse, o bana bakarken benim ondan çok daha iri olan bedenim içimdeki pis canavara her türlü şeyi yapıyordu), elimdeki boynu daha sıkı kavradım ve adamı geriye doğru fırlattım, kardeşlerimin onu daha yerden kalkmadan yakalayacağından emindim.

Arkama uzandım ve arka cebimden telefonumu çıkardım. *"Baba?" Evet?* Gözlerimi önümdeki küçük fişekten hiç ayırmadan cevap verdim. Aramızda bir güneş patlaması gibi çok fazla cinsel gerilim yanıyordu.

Benden nefret ediyordu. Gözlerindeki bakıştan belliydi. Ama o da beni becermek istiyordu. Ve bu sorun değildi. Nefret seksi inanılmazdı.

"Bir avuç aptal gibi orada dikilip ne yapıyorsunuz?" Babamın sesi kulağımda yankılandı. "Görev bilgilendirmesi otuz dakika içinde. Şu mahkûmları kilitleyin ve içeri girin."

Telefonu kapattım. Cevap vermeye gerek yoktu. Babam bir emir verdiğinde, sorgusuz sualsiz yerine getirilmesini beklerdi.

Silahımı Firecracker'a doğrultarak telefonumu cebime geri soktum. Bana gerçek adını vermeyi reddettiği için, Firecracker'ın işimi görmesi gerekiyordu. Bu ona 'Mary'den çok daha iyi uyuyordu.

"Erik, mahkûmları çukura götür. Onları aynı odaya koy ve sıkıca kilitlendiklerinden emin ol," diye emrettim, solumdaki adama bakarak.

Erik yüksek rütbeli Yüzbaşılarımızdan biriydi ve askerleri kontrol altında tutmaktan sorumluydu. Yirmi yılı aşkın süredir aileyle birlikteydi. İliklerine kadar sadık ve kusursuz bir iş ahlakına sahipti. Kırklı yaşlarının sonundaki bir adama göre sağlam bir yapısı vardı; siyah saçları, ona uygun gür sakalı ve koyu kahverengi gözleri vardı.

"Emredersiniz patron," diye başını sallayan Erik arka cebinden bir çift fermuarlı bağ çıkardı. Onları Firecracker'ın bileklerine geçirdi ve diğer mahkûmları yakalamaları için etrafta duran birkaç askere işaret etti.

Firecracker, yapacağını bildiğim gibi savaştı, Erik onu depoya sürüklerken mücadele etti ve yol boyunca hepimize İspanyolca küfretti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kardeşlerim yanımda belirdi, Nik sağımda ve Lukyan solumda.

"Onları bir araya getirmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin? Biliyorsun, babam kaçış planı yapmalarını zorlaştırmak için ayrı tutulmalarını tercih ediyor," dedi Nik ve hafifçe eğilerek Boris'in başını okşadı. Hâlâ kirli ve kanlı kıyafetlerini giyiyordu, göğsünde çelik yelek vardı ve vücudu silahlar ve bıçaklarla delik deşik olmuştu. Benden sadece bir santim kadar kısaydı ama benzer bir yapısı vardı.

Homurdandım ve eve geri dönmek için döndüm. Köpekler beni takip etti ve bir komutla onları serbest bıraktım. *"Vol'no." Serbest.* Tavırları bir anda değişti ve birbirlerini şakacı bir şekilde ısırarak koşmaya başladılar.

Nik ve Lukyan yanımda yürürken, "Kimsenin dinlemediğini düşündüklerinde birbirlerine neler söylediklerini duymak istiyorum," dedim. "Odadaki kameraların açık olduğundan emin olun."

"Anladım." Nik telefonunu çıkardı ve gözetleme sistemine giriş yaptı. Bu teknolojik şeylere gerçekten meraklıydı. Buna karşı bir ilgisi vardı. Her şeyi öyle ayarlamıştı ki, istediği zaman telefonundan uzaktan erişebiliyordu. Ayrıca son derece güvenliydi, güvenlik duvarlarıyla falan doluydu. O izin vermedikçe kimse erişemezdi.

"O hatunla diğer mahkûm arasındaki etkileşimi fark ettin mi?" Lukyan gözlerinde düşünceli bir bakışla sordu. "Tamamen haklıydın, Zander. Zeta'larla bağlantı kurmuş. Her kimse, homurdananların onu dinlemesi için yeterince yüksek rütbeli. Sorgulamada yardıma ihtiyacın var mı? Ona biraz daha yaklaşmak benim için sorun olmaz," diyerek göz kırptı.

Sertleştim, küçük kardeşimin Firecracker'a dokunduğu görüntü zihnimde yükseldi. "Hayır," diye homurdandım. Lukyan'ın ona yaklaşmasına izin vermemin hiçbir yolu yoktu. O lanet olası bir seks düşkünüydü.

Benim gibi, o da bir kadını asla zorlamazdı. Ama o yakışıklılığı ve cazibesiyle hiç zorlamak zorunda kalmadı. Kadınlar kelimenin tam anlamıyla kendilerini ona atarlardı. Eğer onunla yalnız kalsaydı, kapalı bir alanda, sadece o ve kendisi ve her zaman söylemeyi sevdiği o tatlı tavlama cümleleri olsaydı, kim bilir neler olurdu.

Hayır. Buna izin vermem mümkün değildi.

Lukyan kaşlarını çattı, kaşları şaşkınlıkla aşağıya indi. "Hayır mı? Neden? Her zaman eğlenceye katılmama izin verirsin."

"Eğlenceye katılmak" derken, ağlayana kadar işkence etmekten bahsediyordu. Ya da altlarına işeyene kadar. Ya da her ikisini de.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerçi Firecracker için aklından geçenin bu olmadığını biliyordum.

"Çünkü ben öyle dedim."

"Ama-"

"Hayır dedim Lukyan," diye tersledim, omzundan tutup onu durmaya zorladım. "Ondan uzak duracaksın, duydun mu beni?"

"Aww, ne? Hadi ama Zander," diyerek bana boktan bir sırıtış attı. "Bahse girerim daha önce hiç Bratva erkeği olmamıştır."

"Ona bir parmağımı dokundurursan onu kırarım, anladın mı? *Ben* Zeta mahkumlarıyla uğraşıyorum. Seninle değil. Yardımına ihtiyacım olursa, isterim. O zamana kadar çukurdan uzak dur. Şimdi git ve görev bilgilendirmesi için kıçını hazırla." Sesim tehlikeli bir şekilde tehditkâr bir tona düştü, böylece dalga geçmediğimi anladı.

Ama bu Lukyan'dı. Asla bir ipucu alamazdı. Gözünün içine bakarken bile.

"Cidden, bu kadar büyütecek ne var!"

Omzunu acı verecek kadar sıktım ve ağlamasına neden oldum.

"Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Anladım. Tanrım." Onu bıraktım ve omzunu ovuşturdu,

Bana dik dik bakıyordu. Göğsünü bir goril gibi yumrukladı. "Hulk kızgın," diye homurdandı, beni taklit ederek.

Küçük pislik.

Onun geri adım atmasıyla aynı anda ben de ileri adım attım. Eve doğru koşarken Lukyan'ın çocuksu kahkahası havaya karıştı.

Nik'in yüzüne döndüğümde yüzündeki ifadeye kaşlarımı çattım. "Ne?"

Kahverengi gözleri beni dikkatle inceledi. Sonunda başını sallayarak "Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey."

Buna inandığımdan emin değildim. Belli ki söylemek istediği bir şeyler vardı. Nik'in özelliği, bir şey hakkında konuşmak istemezse konuşmamasıydı. Ve ben de ondan bunu öğrenecek havada değildim. En azından şu anda.

"Her neyse. Temizlen ve bilgilendirme için babamın ofisine git," dedim ve eve doğru yöneldim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duş aldıktan ve bir şeyler atıştırdıktan sonra kendimi yenilenmiş ama yorgun hissederek babamın ofisine girdim. Çok uzun bir kırk sekiz saat olmuştu. Önce Illayana'nın düğününe yapılan saldırı, ardından cephaneliğimizden yüz binlerce dolar değerinde envanter çalan o şerefsizlerin izini sürmek ve son olarak da küçük kız kardeşimi geri almak için bir kurtarma görevi düzenlemek. Tüm bunlar beni bitkin düşürmüştü. Son enerjim de tükenmek üzereydi.

Uzuvlarım ağrıyor, baş ağrısının belli belirsiz izleri zihnimin uzak köşelerine sızmaya başlıyordu. Ot ve alkol kokusu havada asılı kalmış, odayı sarmıştı. Ot, babamın masasının önünde oturan, saçları duştan yeni çıkmış Lukyan'ın ikramıydı.

Babamın katı bir 'uyuşturucu yok' politikası vardı. Hepimizin temiz ve sağlıklı zihinlere sahip olmasını isterdi. Uyuşturucuyla kafayı bulmuş değil. Ama ot konusunda biraz daha hoşgörülüydü. Özellikle de tehlikeli bir görevden hemen sonra.

Lukyan savaş teçhizatını gri bir eşofmanla değiştirmiş ve göğsünü çıplak bırakacak şekilde tişört giymemişti. Dudaklarından gevşekçe bir cigara sarkıyordu, gözleri şaşkın ve cam gibiydi.

Nik kendi sandalyesinde onun yanında oturuyordu, bir eli uzun bir votka bardağına sarılmıştı. Yıpranmış görünmüyordu ama onun da en az benim kadar yorgun olduğunu biliyordum. Dizüstü bilgisayarı kucağında kapalıydı. Bu lanet şey onun için bir güvenlik battaniyesi gibi y d i. Onu her yere taşırdı.

Lukyan gibi o da bir çift eşofman (koyu mavi) giyiyordu ve üzerinde koyu renkli, uzun kollu bir gömlek vardı.

"Güzel, buradasın," dedi babam, derin sesi sessizliği yararak. Hâlâ kanlı giysileriyle masasının arkasında oturuyor, parmakları sabırsızlıkla tahtaya vuruyordu. "Başlayabiliriz. Otur." Başını yan taraftaki kanepeye doğru eğdi ve ben de vücudumu gererek oturdum.

"Peki ya Illayana?" Lukyan konuşurken dudaklarından dumanlar çıkarken sordu.

"Kız kardeşiniz bu sorgulamadan muaftır. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Babam birçok kuralı olan bir adamdı. O bir alışkanlık yaratığıydı. Rutin. Kendimi bildim bileli hep aynı şeyi aynı şekilde yapardı. Bunlardan biri de görev sonrası bilgilendirme toplantısıydı.

Bu gece olduğu gibi plansız bir sızma yapmamızın bir önemi yoktu.

-Ya da müşterilerimizden biriyle düzenli bir buluşma. Sonrasında her *zaman* bir bilgilendirme toplantısı yapardık. Olan biten her şeyi ve daha iyi yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını tartışırdık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babam her zaman gelişime yer olduğuna inanırdı. Her zaman daha iyi olabileceğimize. Daha iyisini yapabileceğimize. Çocuklarından en iyisini beklerdi ve eğer bunu yapmazsak.

Lukyan şiddetle öksürdü. "Ne?" diye boğuldu, göğsünü şapırdatarak. "Bu nasıl adil olabilir? Triad'la yaptığım anlaşma kötü gittiğinde bacağımı kırdığımda bile görev sonrası bilgilendirme toplantısına gelmemi istemiştin."

Nik homurdandı. "Senin açından pek de sağlam bir argüman sayılmaz, aptal. Sende *vardı*
orada olmak. Anlaşmanın bozulması senin hatandı."

"Hey! Bir gece önce becerdiğim kızın *Yakuza'nın* kızı çıkacağını nereden bilebilirdim? Ya da nişanlı olduğunu? Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

Nik içkisinden bir yudum alarak, "Onlarla buluşmadan bir gece önce bir Triad kulübüne gitmemen gerektiğini bilmen gerekirdi," dedi.

Lukyan bir el salladı. "Evet, evet, evet. Her neyse. Mesele şu ki-" "Siz ikiniz yeter," diye araya girdi babam. "Bu gece halletmemiz gereken çok şey var,
Bu yüzden arkanıza yaslanın ve çenenizi kapatın."

Babam hemen konuya girdi. Eylemlerimizle ilgili her bir sorunu ele alırken, not defterindeki şeyleri tek tek işaretledi. "Lukyan, her şeyi yeterince ciddiye almayarak çok fazla saçmaladın. Kafanı içeri çek. Nikolay, çok yavaşsın, daha hızlı hareket et. Aleksandr, etrafına daha fazla dikkat et."

Hem silahı geri alma görevi hem de Illayana'nın kurtarılması hakkında konuştu, geliştirmemiz gerektiğini düşündüğü kilit noktalara odaklandı ve neden belirli hamleleri yaptığımızı sorguladı.

İşini bitirdiğinde hepimiz yerimize iyice oturmuştuk.

"Pekâlâ, bir sonraki konuya geçelim. Kız kardeşin ona ilaç verenin ve onu Nero'ya teslim edenin Rayna olduğunu söyledi-"

"Bekle, ne?" Öne doğru eğilerek kaşlarımı çattım. "Rayna mı? *Kuzenimiz Rayna* gibi mi?"

Lukyan bana bakmak için hafifçe döndü. "Kahretsin, doğru ya. Bize olanları anlattığında sen arabada değildin. Rayna onu korumalarının elinden çekip aldı ve boynuna bir iğne saplayarak onu kıç üstü yere serdi."

Adrian - Illayana'nın muhafızlarından biri - Rayna'nın onunla özel olarak konuşmak istediğini söyledi. Illayana kaçırıldığında yanında olmamalarının sebebi buydu. Ama bu olaydan onun sorumlu olduğunu asla düşünmezdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Illayana'yı kaçırmak. Bencil, kendini beğenmiş bir kaltaktı ama aileden biriydi. Daha önce hiç evimize bu kadar yakın bir ihanet yaşamamıştık.

"Sence Dominik biliyor muydu? İşin içinde olduğunu?" Nik sordu.

"Öyle olmak zorunda. Rayna babasının izni olmadan hiçbir şey yapmaz," diye cevap verdim, hayal kırıklığıyla başımı sallayarak.

Onlarla aramızda bir sürü husumet vardı ama aileye ihanet etmek ve Illayana'yı tecavüz edilip öldürülmesi için teslim etmek? Hayır. *Ben* bile böyle haince bir hareketi asla öngöremezdim.

Babam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Katılıyorum. Kardeşim biliyor olmalıydı, hatta belki de her şeyi o planladı. Gerçek şu ki, onunla konuşana kadar tüm bu olaylara tam olarak ne kadar dahil olduğunu bilmemizin bir yolu yok. Şu anda tüm aramalarımı görmezden geliyor ve küçük bir sürtük gibi saklanıyor." Gözleri Nik'e kilitlendi. "Onu bulman ne kadar sürer?"

Nik düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ne kadar iyi saklandığına, spot ışıklarından uzak kalmayı seçip seçmediğine bağlı. Ama Vegas'taki binlerce kamera üzerinden onu tarayacak bir yüz tanıma programı kurabilirim ve yüzünü gösterdiğinde beni uyarır. Tabii hala buradaysa."

Babamın yüzünde karanlık ve öfkeli bir ifade belirdi. "Oh, o hala burada. Bu onun bir güç hamlesiydi. Artık ülkeyi terk etmesine imkan yok. Bul onu. Bulun onu. Rayna'yı da ara. İkisini de istiyorum."

"Evet, baba." Nik dizüstü bilgisayarını açtı, bir eliyle yazarken diğer elindeki bardaktan yavaşça bir yudum aldı.

Babamın bakışları bana kaydı. "Nikolai bunu yaparken Aleksandr, senden Zeta mahkûmlarını sorgulamanı istiyorum. Onlar hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren, buna neden Outfit'ten emir aldıkları da dahil. Eğer *konuşmazlarsa,* onları konuştur."

Başımı öne eğdim. Zaten ona yapmayı planladığım şeyin bu olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu. Bundan hoşlanmayacaktır. En azından başkalarının yanında.

Babam yalnız olduğumuzda biraz daha hoşgörülüydü. Ona karşılık vermemi ya da onunla aynı fikirde olmamamı umursamazdı, yeter ki bu özel olarak yapılsın.

Babam bir sonraki görevlerimizi dağıtmaya devam etti. "Lukyan, envanterde sen varsın."

Küçük kardeşim inledi. Envanterden *nefret ederdi.* Nefret ederdi. Ama bu gerekli bir kötülüktü. Haftada bir kez malzemelerimizin envanterini çıkarırdık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her şey kayıtlarımızla eşleşti. Cephaneliğimiz kısa süre önce yağmalandığı için envanterin çıkarılması daha da önemliydi.

"Bulduğumuz tüm silahları gözden geçirin ve dosyadakilerle eşleştirin. Hiçbirinin kayıp olmadığından emin olun" diye devam etti.

Lukyan, "Evet, baba," diye sızlandı.

"Güzel, şimdi ele almamız gereken başka bir konu var. Kuzey Las Vegas'ta faaliyet gösteren yeni ve gelecek vaat eden bir MC çetesi bize ulaştı. Dirty Vultures. Bir kasa MP5 ve M4 SOCOM almak istiyorlar."

Lukyan ıslık çaldı. "Çok fazla donanım var."

"Bilgilerimizi nasıl aldılar?" Ben sordum.

Babam en iyi zamanlarda bile paranoyaktı. Sadece tanıdıklarıyla ya da kontrol edilmiş kişilerle anlaşma yapardı. Bu da geçmişte birlikte çalıştığımız birinin onlara bilgilerimizi verdiği anlamına geliyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Söylemeyi reddettiler. Ama ihtiyaçları olan şeyi onlara sağlayabileceğimiz konusunda kararlıydılar. Ve iki katını ödemeyi teklif ettiler."

"*Duble* mi?" Nik artık boş olan bardağını babamın masasına bıraktı. "Bu kadar parayı nereden bulacaklar?"

"Fark etmez," diye homurdandı babam. "İncelemediğim insanlarla iş yapmadığımı biliyorsun."

"Yani onlara hayır mı dedin?" Bunu hoş karşıladıklarından şüpheliydim.

"Tabii ki yaptım. Belli ki bu konuda mutlu değillerdi. Onları geri çevirdiğimiz için pişman olacağımızı, onlardan bir düşman yaratmak istemediğimizi söylediler. Tüm o tehditkâr, gösterişçi saçmalıklar. Bu yüzden onları yakından takip etmek, hareketlerini izlemek ve aptalca bir şey planlamadıklarından emin olmak istiyorum. Herkes sokaklardaki bağlantılarına ulaşsın ve onlar hakkında toplayabildiğiniz kadar bilgi toplayın. Nerede yemek yediklerini bilmek istiyorum. Nerede uyuduklarını. Eşleri, çocukları var mı? Her şeyi."

"Sanırım MC'de onlara Ol' Ladies diyorlar. Bunu hiçbir zaman anlayamadım. Kim kendi kadınına yaşlı kadın demek ister ki?" Lukyan cigarasından uzun bir nefes çekti ve duman halkaları üfledi. "Bana çok garip geliyor."

"Bu MC'de bir otorite pozisyonu. O tatlı popolardan bazıları birilerinin 'Yaşlı Hanımefendisi' olmayı umarak yıllarca etrafta dolaşır." Nik konuşurken gözleri dizüstü bilgisayarının ekranından hiç ayrılmadı.

"Bunu biliyorum," diye tersledi Lukyan. Nik'in ona aptalmış gibi bir şeyler açıklamasından nefret ediyordu. Ama bu sadece Nik'in Nik olmasıydı. O bir doğruluk kontrolcüsüydü ve bazen teknik olarak doğru olan bazı ifadeleri söylemeden edemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nik ve Lukyan tartışmaya başladılar, açıkçası buna çok da şaşırmadım. Lukyan'ın herkesi kendisiyle tartışmaya zorlayacak gücü vardı.

"Pekâlâ, yeter," diye iç geçirdi babam, sözünü keserek. "Bu gecelik bu kadar. Gidin biraz dinlenin, yarın görevlerinize başlayabilirsiniz," diyerek kapıya doğru el salladı ve bizi gönderdi. "Aleksandr, sen kal," dedi hızlıca, ben gitmek için ayağa kalktığımda.

Kızgınlığımı içime attım çünkü babam benimle yalnız konuşmak istiyorsa bunun kötü bir şeyler olacağı anlamına geldiğini biliyordum.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Bölüm

Anik ve Lukyan vedalaşırken telefonumu çıkarıp Mila'ya bir mesaj gönderdim.

Evime 30 dakika.

Anında cevap verdi.

Mila:
Sabırsızlanıyorum
;)

Ön kapıda nöbet tutan Ethan ve Daniel'a, geldiğinde onu içeri almalarını söyleyen hızlı bir mesaj daha attım ve sonra telefonumu cebime geri sokup tekrar oturdum.

Mila, Erik'in kızıydı. O ve ben yıllardır gelişigüzel görüşüyorduk. Bazen düşünmekten hoşlansa da hiçbir şekilde kız arkadaşım değildi. Randevulara çıkmazdık, sarılmazdık ya da insanların yaptığı diğer çift saçmalıklarından herhangi birini yapmazdık.

Seviştik. Ve yaptığımız *tek* şey buydu.

Mila bunun kendisini olduğundan daha önemli kıldığını düşünmekten hoşlanıyordu. *Pakhan'ın* oğlunu, Bratva'nın gelecekteki liderini becermek ona bir şekilde diğerleri üzerinde güç ve otorite veriyordu. Bunu diğer Bratva kadınlarına karşı bir silah gibi kullanıyordu.

Umurumda bile değildi. Ne söylemeyi, nasıl davranmayı seçtiği benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ateşliydi, iyi sevişiyordu ve benimle aynı cinsel sapkınlıklara sahipti.

yaptı. Onun saçmalıklarına katlanmamın *tek* nedeni bunlardı.

Babamın ofisinin kapısı kapandığında, kardeşlerim ayrılırken, babam ayağa kalktı ve Armani takım elbise ceketini silkti. Ardından çelik yeleğini çıkardı ve sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi masanın üzerine bıraktı.

Gömleğinin manşetlerini açıp kollarını sıvarken aramızda ikimizin de doldurma ihtiyacı hissetmediği rahat bir sessizlik vardı. Yüzünde gergin çizgiler vardı, gözlerinde yorgunluk parlıyordu. Illayana'nın kaçırılmasının onu çok etkilediğini biliyordum ama *Pakhan* maskesini düşürdüğü bu gibi anlara kadar onun yüzünü gerçekten görememiştim. Savunmasız tarafı - başkalarının tanık olmasına çok nadiren izin verdiği bir tarafı.

Babam bir sürahi votka aldı ve kendine uzun bir bardak doldurdu. Üç büyük yudum aldı.

"Neler oluyor?" diye sordum. Babam sadece ciddi bir sorun olduğunda böyle içerdi.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve kadehini yavaş daireler çizerek döndürdü. "Biliyor musun, bir zamanlar benimle böyle konuşmaya cesaret edemezdin."

Alay ettim, arkama yaslandım ve bir ayağımı önümdeki sehpaya dayadım. "Bu çok uzun zaman önceydi, ihtiyar."

Büyürken babam bana hep farklı davrandı. Benden daha fazlasını beklerdi. Beni küçük kardeşlerimden daha yüksek bir standartta tuttu. Bir gün onun yerini alacağımı biliyordu.

O daha sertti. Daha sert. Bazen düpedüz şeytandı.

Ama aynı zamanda onu sorgulamam için beni cesaretlendirdi. Aklımdan geçenleri onunla konuşmaktan asla korkmamam için. En azından özel olarak.

Bu konuda rahat olmam uzun zaman aldı. Ergenliğimin sonlarına doğru, bu adamdan kesinlikle korkuyordum. 'Babam küfürbaz' gibi değil, daha çok 'varlığı korkuyla karışık bir saygı gerektiriyor' gibi. Ve sonunda bu korkulu kısım kaybolup gitti.

"Neler oluyor?" Tekrar sordum.

Babam derin bir iç çekerek sandalyesine yığıldı. İçkisi bardaktan taştı, sıvı yere sıçradı. Babam umursamadı. Bir yudum daha aldı ve kalanı boşalttı. "Büyükbaban Las Vegas'a geliyor."

Tam ve mutlak bir şok içinde bir, iki, üç kez göz kırptım. Öne doğru eğilip kollarımı kalçalarıma dayadığımda ayağım tekrar yere çarptı. "Büyükbaba mı? Gerçekten mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gerçekten mi?" Babam kendine uzun bir bardak daha doldurdu. "Illayana'nın düğününden hemen önce aradı. İki hafta sonra doğacak."

"Neden?" Şaşkınlıkla sordum.

Büyükbabam Rusya'dan hiç ayrılmadı, yani *hiç*. Las Vegas'ta bir Bratva üssü kurmamız için bizi buraya gönderdiğinde, bir kez bile ziyarete gelmedi. Annem öldüğünde bile. Tek yaptığı lanet olası bir 'başsağlığı' kartı göndermekti.

Annemi her düşündüğümde olduğu gibi suçluluk ve ıstırap içime çöktü. Yumruklarımı sıktım, dişlerimi birbirine geçirdim. Duygularımı sıkıca kilitledim, annemle ilgili her türlü düşünceyi zihnimin gerisine sürgün ettim, kabul etmeyi reddettim.

"Nedenini ayrıntılı olarak açıklamadı," diye yanıtladı babam, başını arkaya atıp bir ağız dolusu votka daha içerken. Bu hızla devam ederse yakında bayılacaktı. İçimde tam olarak istediği şeyin bu olduğuna dair bir his vardı. "Sadece geleceğini söyledi ve telefonu kapattı. Piç kurusu."

"Sence Dominik ve Rayna'nın yaptıklarını biliyor mudur? Belki de halletmek için geliyordur? Onları halletmek için?"

Babam alay etti. "Sergei *asla* Dominik'le aramızdaki bir tartışmanın ortasına düşmezdi. Aksine, o yaşlı piç bunu teşvik ederdi. Dom ve beni her zaman nasıl karşı karşıya getirdiğini biliyorsun. Ona göre Dom, *Pakhan* rolünü benden alacak kadar güçlüyse, ben zaten bu pozisyonu hak etmiyorum demektir."

"Peki o zaman neden buraya geliyor? Bu değilse başka ne gibi bir sebep olabilir k i ?"

"Bilmiyorum. Beni endişelendiren de bu," diye iç geçirdi Peder, şakaklarını ovuşturarak. "Onun gelişi için hazırlanacak çok şey var. Kayıtlarımızı, envanterimizi, her şeyi kontrol edecek. Küçük şeyler için çok titizdir. En ufak ayrıntılara bile."

"Sen de öylesin," diye homurdandım. "Bunun için endişelenme. Her şeyi ben hallederim. Lukyan'ın başında duracağım ve envanteri *düzgün* yaptığından emin olacağım."

"Hayır, ben yaparım. Mahkûmlara odaklanmanı istiyorum." Kaşlarımı çattım. "İkisini de yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Mesele bu değil. Eğer Sergei buraya gelir ve Los Zetas'ın neden Outfit'ten emir aldığına dair net ve kesin bir cevabımız olmazsa, bunun sonunu asla duyamayacağım. Yumuşadığımızı, işimizi halledemediğimizi düşünecek. Bu saçmalığa ihtiyacım yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Emir aldıkları kişinin Outfit olduğunu kim söyleyebilir? Ya sadece Nero'ysa ve şimdi o öldüğüne göre kendi işlerini yapmaya geri döndülerse?"

Babam bir süre bunun üzerinde düşündü. "Bu iyi bir teori. Ama onlardan birini konuşturmadıkça asla emin olamayız."

Yüzümden şeytani bir ifade geçti. "Bunun için endişelenmene gerek yok baba. Onları konuşturacağım. Öyle ya da böyle."

Babam gülümsedi. Gerçekten karanlık ve acımasız bir gülümsemeydi bu. "Bundan hiç şüphem yok, oğlum. Şimdi sana söylemem gereken başka bir şey var."

Lanet olsun. "Ne oldu? Şimdi ne oldu?"

"Birkaç gün içinde bir stajyer alacaksın."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Bir ne?"

"Trai-nee," diye telaffuz etti, sanki kelimeyi anlamamışım

gibi. Ters ters baktım.

"Mikhail'in bir oğlu olduğu ortaya çıktı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Mikhail mi? Bir oğul mu? Ne zamandan beri?"

"Bir kadın kapısına gelip çocuğu babalık testiyle birlikte oraya bıraktığından beri."

"Kahretsin," diye güldüm. "Kaç yaşında?"

"On sekizine birkaç ay kaldı. Mikhail'e göre tam bir korkakmış, onun deyimiyle. Görünüşe göre bir adamın vurulduğunu görünce ağlamış."

Omuz silktim. "O bir sivil, hayatın içinde doğmadı. Muhtemelen çocuk daha önce ilk kez bir insanın öldüğünü görüyor. Korktuğu için onu suçlayamam."

"Katılıyorum. Ancak Mikhail'in konumundaki bir adam zayıf görünmeyi göze alamaz. İlk şiddet belirtisinde gözyaşlarına boğulan bir oğlu olması hayatlarını tehdit eder."

"Yani Mikhail onu eğitmen için sana mı gönderiyor? Sertleşmesi için mi?"

Babam başını salladı. "Aslında evet. Mikhail'in askerlerinin çoğunun bizim eğittiğimiz adamlar olduğunu düşünürsek, bu mantıklı."

Öyle oldu, bu da beni çok sinirlendirdi. Şu anda yeni bir stajyerle uğraşacak ne zamanım ne de sabrım vardı. Özellikle de bu çocuk kadar taze biriyle.

"Ona güvenebileceğimizi nereden biliyoruz? Hayatının ilk on yedi yılını yasalara uyan bir vatandaş olarak yaşadı. İlk fırsatta polislere koşup gördüğü her şeyi anlatmayacağını kim söyleyebilir?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babam bana 'Beni aptal mı sanıyorsun' bakışını attı. "Günlük işlere karışmayacak. Onu göğüs göğüse dövüş ve silah konusunda eğiteceksin. Onu birkaç rutin işe götüreceksin. Ona öz disiplini ve kontrolü öğreteceksin. Kan görünce bayılmaması için onu sertleştireceksin. Bu kadar. Burada olduğu süre boyunca ona bir kuyruk atanacak. Tüm mesajları ve aramaları izlenecek. Ayrıca, Mikhail tarafından ispiyonculuk yaparsa başına gelecekler konusunda uyarıldı."

Hay sikeyim. Bunların hiçbiriyle gerçekten tartışamazdım, değil mi?

"Neden Nikolai yapamıyor? Ben işimi halletmeye çalışırken bir çocuğun beni gölgelemesine ihtiyacım yok."

"Çünkü bunu yapmanı istiyorum Aleksandr. Sen Pakhan *değilsin*-" "Henüz," diye sırıttım.

"Ve öyle olana kadar da beni dinleyeceksin."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoymak zorundaydım. Birçok şeyden paçayı sıyırmama izin veriyordu ama ona gözlerimi devirmek? Hayır. Eğer beni böyle bir şey yaparken yakalasaydı, onunla ringde olurdum. "Evet, baba."

"Güzel."

Telefonum cebimde çınladı. Çıkarıp ekrana baktım.

Buradayım. Kapıdan geçiyorum.

Ayağa kalktım. "Başka bir şey var mıydı?"

Babam bana el salladı. "Daha sonrasını bekleyemeyecek bir şey değil. Sen git. Yarın konuşuruz."

Başımı eğdim ve çıktım. Ofisinden çıkarken ön kapının açıldığını ve Lukyan'ın sesinin koridorda yankılandığını duydum.

"Eck. Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba Lukyan," dedi Mila, ses tonunda sahte bir tatlılık vardı. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Seni gördüğüme sevindim demedim."

Tam zamanında köşeyi döndüğümde Lukyan'ın kapıyı Mila'nın suratına kapattığını gördüm. Ardından acımasızca kapı çalındı.

Başımı salladım. "Buna gerek var mıydı?" Lukyan ağzında buz gibi bir sopayla bana doğru ilerlerken sordum.

"Evet," diye höpürdetti. "Sinir bozucu biri. Ona neden katlandığını anlamıyorum. İşbirlikçi küçük bir kaltak. Seninle sırf bir sonraki *Pakhan* sen olacağın için yatıyor, biliyorsun değil mi? Ben ya da Nikolai olsaydık, bizimkilerin üzerinde zıplıyor olurdu, seninkilerin değil."

"Tabii ki biliyorum," diye alay ettim. "Burada birini kullanan tek kişinin o olduğunu mu sanıyorsun?" Ön kapıya doğru ilerledim ve kapıyı açtım.

Mila uzun siyah bir trençkot giymiş, koyu renk saçları serbest bırakılmış, uzun bukleler halinde sırtından aşağıya doğru akarken orada duruyordu. Uzun boyluydu ama ayağındaki bir çift 'sik beni' topuklu ayakkabı onu daha da uzun gösteriyordu. İnce bir yüzü, berrak, soluk bir teni, dolgun dudakları ve koyu ela gözleri vardı.

"Alek," diye gülümsedi ve sarılmak için yaklaştı. Yüzümdeki parıltı onu tekrar düşünmeye itti ve gülümsemesi durakladı.

Sarılmadığımı bildiği halde bunu her seferinde yapıyordu. Sürekli sınırları zorlamaya çalışıyor, birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, bana ne kadar çok şefkat göstermeye çalışırsa o kadar yakınlaşacağımızı umuyordu.

Yapmayacaktık ve bunu ona söyledim. Sıradan bir cinsel ilişkiden başka bir şey istemediğimi biliyordu. Ama bu onu denemekten alıkoymadı, değil mi?

"Gidelim," diye homurdandım, vücudumu kullanarak onu geriye doğru ittim. Kapıyı kapatırken Lukyan, "Cinsel yolla bulaşan hastalık kapmamaya çalış!" diye bağırdı.

Mila'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ama ben onu depoya doğru yönlendirirken hiçbir şey söylemedi.

Lukyan Mila'nın büyük bir hayranı değildi ve bunu ona söylemekte bir sakınca görmüyordu. Lukyan'ın kimsenin bir şey bilmesine izin vermek gibi bir sorunu yoktu. Lanet olası aptalın hiçbir filtresi yoktu, aklına gelen ilk şeyi söylemekten çekinmiyordu. Tamamen uygunsuz olsa bile. Bu yüzden zamanının %99'unda başını belaya sokuyordu.

"Mesajını aldığıma sevindim. Seni bu hafta görüp göremeyeceğimden emin değildim." Çakıl patika boyunca bir profesyonel gibi yürüdü, arkamdan gelirken tek bir yanlış adım bile atmadı.

Homurdandım. Mila gibi bir kadın söz konusu olduğunda, verdiğiniz sinyallere çok dikkat etmeniz gerekirdi. Onunla birkaç haftada bir defadan fazla plan yapmak, işlerin olduğundan daha ciddi olduğunu düşünmesine neden olabilirdi. Onu sadece birkaç gün önce gördüğümü düşünürsek, neden bu hafta tekrar buluşmayacağımızı düşündüğünü anlayabiliyordum. Ama kaşınması gereken cinsel bir kaşıntım vardı ve bu kaşıntı Firecracker'la karşılaşmamla daha da artmıştı.

Depoya vardığımızda kapıyı açtım ve başımı sallayarak Mila'ya içeri girmesini işaret ettim. Bana boğucu bir gülümseme verdi, yanımdan geçerken parmaklarını göğsümde gezdirdi ve kalçalarına fazladan bir salınım ekledi.

Sikime kan hücum etti. Dövüşün adrenalini hâlâ içimde akıyor, cinsel ihtiyaçlarımı artırıyordu. Alt kattaki o siyah saçlı, dövmeli, kehribar gözlü kadının görüntüsü zihnimde yükseldi. Bu sadece işleri daha da kötüleştirdi ve beni acı verici bir şekilde sertleştirdi.

Kapıyı büyük bir gürültüyle kapattım ve Mila şaşkınlıkla sarsıldı. Işıkları kapalı tuttum ve her yeri karanlığa gömdüm. Birkaç ışık huzmesi odayı kesiyor, görebilmek için yeterli bir aydınlık sağlıyordu.

"Soyun," diye sertçe emrettim ve gömleğimi çıkardım.

Mila yüzünü bana döndü. Çıplak göğsüme bakarken gözleri alev alev yanıyor, dişleri alt dudağına gömülüyordu. "Önce biraz konuşmak istemez misin, Alek? Kız kardeşinin kaçırılmasının senin için zor olduğunu biliyorum. Akşam yemeği yiyip bunun hakkında konuşabilir miyiz? Sırrını açacak birine ihtiyacın olursa her zaman yanında olduğumu biliyorsun."

Evet, bunu biliyordum. Ama beni önemsediği için değildi. Onu önemsememi sağlamaya çalıştığı içindi. Ona ihtiyaç duymamı. Fiziksel bir ilişkinin ötesinde onu istemem için. Yaptığı her şeyin gizli bir nedeni vardı, tasvir ettiğinden başka bir amacı. Benimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey benim konumumla ilgiliydi.

"Bunun için burada değilsin Mila, bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden ya kıyafetlerini çıkarırsın ya da çıkaracak başka bir kadın bulurum."

Dudakları tedirginlikle büzüldü. Tartışacakmış gibi görünüyordu ama sonunda vazgeçti. Parmaklarını göğsünde gezdirdi ve vücudunu saran kuşak kemerini kavrayarak hızla çözdü. Trençkotu düştü ve ayaklarının dibinde birikti.

Tamamen çıplaktı ve sikim diken diken olmuştu. Mila çok güzel bir kadındı. Bir podyum modelinin vücuduna sahipti. Uzun ve inceydi, bir gram bile yağ yoktu. Göğüsleri daha küçüktü ama yüksek ve dikti. Ya bacakları? Sanki o on santimlik topuklularla günlerce sürüyorlardı.

"Güvenli kelime mi?" Homurdandım, boynumu bir o yana bir bu yana kırdım.

"Yabloki," dedi *Elma,* Rusça, tüyleri diken diken olmuştu.

Başımı salladım. Seviştiğimiz süre boyunca güvenli kelimesi hiç değişmemişti ama ben her zaman yakınlaşmadan önce bunun üzerinden geçtiğimize emin olurdum.

Omuzlarımı geriye attım ve dudaklarım onunkilere bir santim kalana kadar öne eğildim.

Nefesi kesildi, gözleri gözlerime geri dönmeden önce dudaklarıma kaydı.

Yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi. "Kaç," diye fısıldadım.

Mila topuklarını beton zemine vurarak döndü ve koşmaya başladı.

Kanımda adrenalin yükseliyor, kalbim heyecanla göğsümde çarpıyordu. Kovalamacanın heyecanı. Bu kısmı çok *seviyordum*. Beklentiyi. Avımın benden kaçmak için olabildiğince hızlı koşmasını, ama sonunda altımda kalmasını izlemek. Zar zor kıpırdamadan durabiliyordum, ellerim ezici bir kovalama ihtiyacıyla seğiriyordu. Yakalamak için. Yutmak için.

Kafamda ondan geriye doğru saydım, işleri eğlenceli hale getirmek için ona yeterince avantaj sağladım. İlginç.

Yaptığı her hareketi duydum. Attığı her adımı. Bir spor aleti parçasına her çarptığında, ışık eksikliği görmesini zorlaştırıyordu. Hepsini duyabiliyordum. Bu beni daha da heyecanlandırıyor, içimdeki o derin, ilkel canavarı körüklüyordu.

Eğildim, kuşak kemerini aldım ve peşinden gitmeden önce elime sardım.

Onu avladım, saklanacak bir yer bulmak için eğilip bükülürken geniş açık alanda onu takip ettim. O hareket ettikçe ben de hareket ediyor, birkaç adım gerisine düşene kadar yavaş yavaş ilerliyordum. Hiçbir şeyden haberi yoktu.

Mila titredi, belirsizce etrafına bakındı. Yakında olduğumu biliyordu. Bir avcı yaklaştığında av içgüdüsel olarak bunu bilir. Beni, varlığımı hissedebiliyordu ama beni göremiyordu.

Benim hoşuma giden de buydu.

Büyük bedenimi gizlemek için bacak pres makinesini kullanarak alçakta ve onun yanında durdum. Parmaklarımı hafifçe sırtının alt kısmına dokundurdum ve çığlık atarak hızla döndü, ancak arkasındaki boşluğu boş buldu.

Tekrar kaçmak için dönmeden önce birkaç adım geri çekildi, bu sefer öncekinden daha hızlıydı. Nefesleri kısa ve hızlı geliyordu, tüm vücudu titriyordu.

Peşine düştüm, adımlarım onun arkasından gürültüyle geliyordu. Bu bir taktikti. Gerekirse sessizce hareket edebilirdim ama beni duymasını istiyordum. Ona yaklaştığımı, gittikçe yaklaştığımı duymasını.

Odanın ortasındaki boks ringinin arkasına saklandı, göğsü sert bir şekilde inip kalkıyor, başı sağa sola dönerek beni arıyordu. Nefes alması için ona birkaç dakika verdim, sabırla bekledim, gözlerimi avımdan ayırmadım.

Tekrar harekete geçtiğinde, arkasından koşarak üzerine atıldım. Bir kolumu gövdesine doladım, bir elimle de ağzına vurarak

Şaşkınlık çığlığını bastırmak için. Onu ayaklarından kaldırdığımda bacakları çılgınca çırpındı, tırnakları ön koluma battı. Elindeki her şeyle bana karşı savaştı, eğilip büküldü, çığlık attı ve tırmaladı.

İçimdeki o ilkel parça kükredi, kavgayı seviyordu. Daha fazlası için açlık duyuyordu. Isırmak için. Pençelemek için. Onun üzerinde tuttuğum kısıtlama olmadan oynamak için. Ama canavarlığım çok vahşiydi ve onun vahşiliğiyle başa çıkabilecek bir kadın bulamamıştım henüz.

Mila'yı yere sürükledim ve bileklerinden tutarak yüzüstü yere yatırdım.

"Alek," diye inleyerek kıçını havaya kaldırdı.

Bana böyle demesi sinirlerimi bozuyordu. Kalçasının

arkasına bir tokat attım. "Bacaklarını aç."

Bacakları iyice açılmıştı ve rahatsız edici olduğunu bildiğim bir noktaya kadar gerilmişti. Elimdeki kuşak kemerini çözdüm ve ellerini birbirine bağlamak için kullandım, sonra kalanını önümdeki bank direğinin etrafına bağladım.

İşim bittiğinde arkama yaslandım ve avıma hayranlıkla baktım.

Mila altımda kıpırdandı, teni kızarmış, sırtını bir ter tabakası kaplamıştı. Kalçaları dönüyor, sürtünecek bir şey arıyor ve hiçbir şey bulamayınca ağzından sabırsız, sinirli bir ses çıkıyordu.

Kıçını avuçladım, parmaklarımı kabaca tenine batırdım. Yüzünü buruşturdu ama güvenli kelimesini söylemedi.

Onu kalçalarından kavradım ve amı yüzümle aynı hizaya gelene kadar kıçını havaya kaldırdım. Vücudunun üst kısmı hala yere yapışıktı, elleri bank direğinin etrafına sıkıca bağlanmıştı ve onu sıkıca kavrıyordu.

"Lütfen, Alek," diye sızlandı, vücudu titriyordu.

Onu biraz daha yukarı ittim. Kukusu sırılsıklamdı. Parlıyordu. Önce klitorisine hafifçe üfledim ve inledi, sonra dilimi klitorisinden girişine doğru sürükledim,

Kahretsin, am yemeyi seviyordum. Dilimin o kaygan kıvrımların arasındaki hissi. O narin pembe etin yumuşaklığı.

Aman Tanrım.

Seksten sonra en sevdiğim şeydi. Her kadının kendine özgü bir zevki vardı. Bazıları kötüydü. Bazıları iyiydi. Ve bazıları düpedüz cennet gibiydi.

Genelde Mila'nın zevkini beğenirdim ama nedense her zamanki kadar hoşuma gitmiyordu. Ve bu beni kızdırıyordu.

Dilimi klitorisinin etrafında döndürdüm ve sertçe ağzımın içine çektim. Mila derinden inledi. "Evet, Alek. Evet. Çok iyi hissettiriyor, bebeğim."

Beni yakmış gibi yüzümü geri çektim, beni göremediği halde ona ters ters baktım. "Sana kaç kere bana böyle hitap etmemeni söyledim?"

"Özür dilerim! Bir kaza oldu. Lütfen, devam et," diye çaresizlik içinde sızlandı ama artık çok geçti. Bana 'Alek' demesine izin vermiştim ama 'bebeğim' mi? Hayatta olmaz. Buna asla izin vermezdim.

Alt yarısını tekrar yere bıraktım.

"Hayır! Alek, lütfen. Özür dilerim! Bir daha yapmayacağım," diye ağlayarak bana dönmeye çalıştı.

Onu çenesinden kabaca kavradım ve başını öne doğru çevirmeye zorladım. "Bana bakma hakkını kaybettin. Kuralları biliyorsun Mila ve onları çiğnedin. Şimdi sonuçlarına katlanacaksın."

Yalvardı, yakardı. Tekrar tekrar özür diledi. Ama ona en ufak bir müsamaha gösterseydim, bundan sonuna kadar faydalanacaktı.

Bir prezervatif çıkardım, dişlerimle yırtarak açtığımda plastik kırıştı.

Mila kollarının ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya başladı. Yapacağını bildiğim gibi, boğucu bir sesle mırıldandı, "Prezervatif takmak zorunda olmadığını biliyorsun. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Her sevişmemizde bunu söylerdi. Saat gibi. Ve diğer tüm zamanlarda olduğu gibi, onu görmezden geldim, horozumu kılıfladım.

Mila hırslıydı. Hırslıydı. Manipülatif. Gözünü Bratva Kraliçesi olmaya dikmişti. Kazara bir hamileliği riske atmamın imkanı yoktu.

Sikimin başını amının üzerinde gezdirdim, derin bir hamleyle içine girmeden önce ıslaklığıyla kapladım.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Birileri sikiliyordu. Ve gerçekten de *sikiliyordu*. Duvarın üstündeki havalandırmadan zevk iniltileri yankılanıyor, kadınsı ciyaklamalar küçük hapishanemde yankılanıyor.

Her kimse, hayatının en güzel anlarını yaşıyordu, tekrar tekrar 'devam et' ve 'durma' diye bağırıyordu.

Sesi bana göre bağırsakları deşilen bir domuz gibiydi ama bu sadece benim kıskançlığımdan kaynaklanıyor olabilir. O benden *çok* daha iyi vakit geçiriyordu. Keşke bu lanet yerde sıkışıp kalmak yerine, şu anda raydan çıkarılıyor olsaydım.

Sade, sıradan bir odanın ortasında bir sandalyeye zincirlenmiştim, ellerim arkamdan kelepçeliydi. Roberto, Angel, Julian ve Liam da benimle aynı durumdaydı ve bu küçücük alana sardalye gibi tıkılmışlardı.

Duvarları ve yerleri kuru kan kaplamıştı, havaya ölüm kokusu sinmişti. Belli ki burası bir tür işkence odasıydı ve bizi burada tutmak bizi korkutmak içindi. Gözümüzü korkutmak.

İşe yaramadı, en azından benim için. Evimde de böyle bir yer vardı ve benimki on kat daha tehditkârdı.

Ama erkekler? Evet, çok korkmuşlardı.

Angel son bir saat içinde belki de yüzüncü kez çırpınarak kurtulmaya çalıştı. Diğerleri çoktan pes etmişti.

"Buradan gitmeliyiz," diye bağırdı, elleri kolları bağlıydı. "Bizi öldürecekler. *Oh, Tanrım*. Bizi öldürecekler." O tuttu

Sesi titreyerek aptal bir mantra gibi söylüyordu.

"Kapa çeneni Angel," diye tersledi Roberto, kaşları kızgın bir ifadeyle çatılmıştı.

Dördü arasında Roberto Teğmen olarak en yüksek rütbeye sahipti. Geri kalanların hepsi Şahin'di, kartelin gözü kulağıydı, örgüt içindeki en düşük rütbelerden biriydi. Ama Angel'ın şu anda nezaket umurunda bile değildi. Korkusunun onu tüketmesine izin veriyor, kararlarını gölgeliyordu.

"*Sen* kapa çeneni. Bu *senin* hatan. Hepsi senin suçun. Eğer Nero'nun yanında gardını düşürmeseydin, o asla-"

"Yeter," diye İspanyolca tıslayarak araya girdim. *"Pelear entre nosotros no va a hacer ningún bien. Y hablar en español. Por lo que sabemos, podrían estar escuchando." Kendi aramızda kavga etmemiz bir işe yaramayacak. Ve İspanyolca konuşun. Bildiğimiz kadarıyla, bizi dinliyor olabilirler.*

Angel çok akıllıca çenesini kapattı. Roberto'ya arkadan konuşarak paçayı kurtarabilirdi. Bu işten canlı çıkarsak, en fazla dayak yerdi. Ama bana cevap verirse? Kafası omuzlarından ayrılırdı.

Odaya tekrar göz gezdirdim. Odanın en sağ köşesinde yüksekte şık, modern bir kamera vardı. Yanıp sönen kırmızı ışık her hareketimizi kaydettiğini gösteriyordu. Hiç pencere yoktu ve sadece bir kapı vardı.

Dışarıda nöbetçiler olduğunu varsaymak akıllıcaydı. Beş kişiydik, yani her birimiz için bir koruma görevlendirmedikleri sürece sayıca üstündük. Ama büyük olasılıkla silahlıydılar ve kelepçeli olduğumuz için ciddi bir dezavantajımız vardı.

Kafamda planlar şekillendi. Bazıları iyi, az da olsa işe yarama ihtimali olan, bazıları da kötü. Korkunç.

"¿Que hacemos ahora?" Şimdi ne yapıyoruz? Roberto sordu.

"Esperamos, averiguar exactamente lo que quieren de nosotros. Qué cartas temenos." Bekliyoruz, bizden tam olarak ne istediklerini öğreniyoruz. Elimizde hangi kartlar var. Roberto'nun gözlerinin içine bakmak için vücudumu hafifçe çevirdim. *"Cuéntame todo lo que pasó, justo hasta tu captura." Yakalanana kadar olan her şeyi anlat bana.*

Nero beni kaçırdığı andan itibaren mürettebattan tamamen ayrı tutuldum. Son birkaç ayda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Roberto'nun beni yakalamasına ihtiyacım vardı.

İşini bitirdikten sonra, lanet olası suratını dağıtmak için karşı konulmaz bir istek duydum.

"¿Estás bromeando?" Benimle dalga mı geçiyorsun? Öfkeyle tısladım. *"Hangi dünyada Rus mafyasının patronunun kızını kaçırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün? Hangi şeytanları düşündün? "Hangi dünyada Rus mafyasının patronunun kızını kaçırmaya yardım etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündünüz? Aklından ne geçiyordu?*

Roberto endişeyle yutkundu. *"Nerón bize seçenek bırakmadı. Eğer bize yardım etmezse, ölürsün dedi. Juan ne istiyorsak onu yapmamız gerektiğini söyledi. Nero bize seçenek sunmadı. Yardım etmezsek sizi öldüreceğini söyledi. Juan ne isterse yapmamızı söyledi.*

Küfür ettim. Lanet olası Juan. Bu emri vererek sadece Nero'yu uzak tutmakla kalmayıp, sadece Cosa Nostra'yı değil, Bratva'yı da düşman edindiğini fark ettiğini sanmıyorum.

Bizi gerçekten becerdi.

Nero ittifak için kartele ilk başvurduğunda onu reddettik. Mafya aileleri arasındaki çekişmeye dahil olmak bize göre değildi ve kararımızı etkileyebilecek hiçbir şeyi yoktu.

Esas olarak Chicago ve New York arasında yer alan Columbus'ta faaliyet gösteriyorduk. Bu da bizi Outfit ve Cosa Nostra arasındaki çekişmenin tam ortasına yerleştiriyordu.

Yıllar boyunca ikisiyle de çok az işimiz oldu. Uyuşturucumuzu doğrudan Meksika'dan ithal ediyorduk ve sadece kendi bölgemizde satış yapmaya çok dikkat ediyorduk, onlarla aramızdaki sınırın her iki tarafına da asla yaklaşmıyorduk. Onlarla etkileşime girmeye hiç niyetimiz yoktu.

Bu şekilde devam etmeliydik. Nero ile görüşmeyi kabul etmek büyük bir hataydı ve bunun bedelini yıllarca ödeyecektik.

"No es como si realmente la fuéramos a violar." Ona gerçekten tecavüz edecek değildik, diye haklı çıkarmaya çalıştı Julian. *"Biz burada gözdağı vermek için bulunuyoruz. Sadece kendi erkekleri vardı." Biz esas olarak gözdağı vermek için oradaydık. Bu piyango işinde sadece onun adamları vardı.*

"¿Lo saben? Bunu biliyorlar mı?" diye sordum.

"Javier söylemeye niyetlendi. No lo escucharon." Javier onlara anlatmaya çalıştı.

Dinlemediler.

Evet, bu konuda onları gerçekten suçlayamam. Birinin sevdiğim birine tecavüz etmeye çalıştığını düşünseydim, ben de onlara kendilerini açıklama şansı vermezdim.

"Ah, bu tam bir karmaşa," diye inledim, başım omuzlarımın üzerinde geriye doğru yuvarlanıyordu. Bu işin bir parçası olmak istemediğimize onları nasıl ikna edecektik?

Onlara her zaman gerçeği söyleyebilirsin. Kim olduğunu.

O sesi hemen kapattım. Bu aptalca bir fikirdi. Nero kim olduğumu öğrendi (nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum) ve o piç beni kartele karşı kullanmak için kaçırdı.

Bratva'nın bunu öğrenirse aynı şeyi yapmayacağını kim söyleyebilir?

Hayır. Bir daha böyle aptalca bir pazarlık kozu olarak kullanılmaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Muy bien, escuchen, cuando regresen, todos mantengan la boca cerrada, ¿me oyen? Ben her şeyi anlatırım. Bu saatten sonra, ne kadar zor olursa olsun, biraz rahatlayacağız." Pekala, dinleyin, geri döndüklerinde hepiniz çenenizi kapalı tutun, beni duyuyor musunuz? Bütün konuşmayı ben yapacağım. O zamana kadar, ne kadar zor olursa olsun, biraz dinlenmeye çalışın.

"Dinlenmek mi?" Liam homurdandı. "Bu lanet gürültüde kim dinlenebilir ki?"

Haklıydı. Yukarıdan gelen seks sesleri müstehcenliğin de ötesindeydi. Sanki lanet bir porno çekiliyor gibiydi. Hatun her kimse, partnerinin bundan zevk aldığını bildiğinden emin olmak için elinden geleni yapıyordu.

"Sadece dene." Kendi tavsiyeme uymaya çalışarak gözlerimi kapattım. Çok zordu. Ölmek üzere olan bir kedi gibi çığlık atıyordu ve ben kulağıma bir çivi çakmak istiyordum.

"Neden onlara senin kim olduğunu söylemiyoruz-"

"Cállate, Roberto." Sessiz ol, Roberto.

"Ben sadece-"

"No voy a decírtelo de nuevo. Le han dado sus órdenes." Size tekrar söylemeyeceğim. Emirlerinizi aldınız.

Roberto ağzını kapattı ve sertçe başını salladı.

Üst kattaki seks sesleri kreşendoya ulaştı ve sonra bir anda kesildi. İçimi bir rahatlama kapladı. Umarım sonunda biraz uyuyabilirdim.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Ertesi sabah omuzlarımda g e r g i n bir sertlikle Illayana'nın yatak odasının kapısını çaldım. Dün gece düşündüğüm gibi geçmemişti.

İyi bir sevişmeden sonra genellikle kendimi rahatlamış ve yenilenmiş, ertesi güne hazır hissederek uyanırdım. Bu sefer, bunun yerine sinirli ve tatmin olmamış bir şekilde uyandım.

Bunun bir nedeni de seksti; geçmişte olduğu kadar tatmin edici değildi. Bunun da ötesinde, Mila'ya gece kalamayacağını söylediğimde çok sinirlenmişti. Bu yeni bir bilgi değildi. O asla geceyi burada geçirmezdi. Sikişmek için buradaydı ve hepsi bu. Ama işine geldiği zaman bunu unutuyor gibiydi.

Tüm bu çile, rahatlamış olmam gerekirken beni sinirli ve kızgın bırakmıştı.

Boynumu sağa sola kırarak kaslarımda oluşan gerginliği hafifletmeye çalıştım. Cevap gelmeyince kapıyı tekrar çaldım, yarı yarıya çıkıp gitmeyi ve daha sonra geri gelmeyi düşünürken kapı açıldı.

Illayana'nın yorgun gözleri bana kilitlendi, kaşları çatıldı. "Aleksandr? Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Neden fısıldıyorsun?"

Illayana odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Bornozunun ipek kuşağını vücuduna bağlarken, "Arturo daha yeni uykuya daldı. Onu uyandırmak istemiyorum."

Saatimi kontrol ettim, kaşlarım şaşkınlıkla aşağıya indi. "Saat sabahın 8'i." Bu saate kadar çoktan kahvaltı etmiş, iki saatlik bir egzersiz yapmış, hafif bir

koştum ve tüm silahlarımı temizledim. Silah bakımı *çok* önemliydi.

"Dinlenecek kadar gardını düşürmekte zorlandı. Sonunda yaklaşık bir saat önce yorgunluktan bayıldı."

Anlayışla başımı salladım. Bir bakıma, bu konuda Arturo'ya hak verebiliyordum. Kadınım kaçırılmış olsaydı, ben de rahatlayamazdım.

"Sadece seni kontrol etmek istedim. İyi olduğundan emin olmak istedim. Bir şeye ihtiyacın var mı diye."

Illayana'nın yüzü yumuşadı. Kollarıyla bana sıkıca sarıldı. "Ben iyiyim, teşekkür ederim *yıldız velet.*" *Ağabey.*

Bir elimle beceriksizce sırtını sıvazladım. Çok sarılan biri değildim ama küçük kardeşim için buna katlanabilirdim.

"Güzel," diye homurdandım, geri adım attım. "Acıktın mı? Sana yiyecek bir şeyler göndermemi ister misin?"

"Biraz yemek istiyorum!" Lukyan'ın boğuk sesi arkamdaki yatak odasından bağırdı. Meraklı piçin konuşmalarımızı duyması için kulağını kapıya dayamış olması gerekirdi.

"Kendin al!" Illayana Lukyan'ın kapısına bakarak bağırdı. Gözleri tekrar bana kaydı. "Flora kahvaltı için bir dağ dolusu yiyecek gönderdi bile-"

Arkasındaki kapı hızla açıldı, Arturo kafama doğrulttuğu silahıyla orada duruyordu, Illayana'ya kilitlenmiş uyumsuz gözlerinde lazer tipi bir odaklanma vardı. Üstsüzdü, vücudunun üst kısmı dövmelerle kaplıydı ve bir çift gri eşofman kalçalarından aşağı sarkıyordu.

Illayana içini çekti, başı öne düştü. "Lanet olsun," diye tısladı nefesinin altından. Onunla yüzleşmek için döndü. "Her şey yolunda. Uyumaya devam et."

Yüzündeki çılgın ve vahşi ifade yakın zamanda uykuya geri dönmeyeceğini açıkça gösteriyordu. "Bağırdığını duydum," dedi, sesi o kalın İtalyan aksanıyla karışmıştı.

"Her zaman bağırıyor!" Lukyan yatak odasından gürledi.

Illayana ayağındaki terliklerden birini çekip çıkardı ve Lukyan'ın kapısına fırlattı. "Kapa çeneni!"

"Yap beni!"

Arturo aynı anda İllayana'yı yakaladı ve öne doğru atılarak kolunu beline doladı. Kadın tekmeleyip çırpınıyor, bırakılmasını istiyor ve Lukyan'a Rusça küfürler yağdırıyordu.

Hafif bir eğlenceyle başımı salladım. Çocukluklarından beri böyle şeyler yapıyorlardı. Geçmişte birbirlerine yaptıkları bazı şeylerle kıyaslandığında bu çok hafif kalıyordu. Tecrübelerime göre, birbirlerine saldırmalarına izin vermek daha kolaydı. Asla kontrolden çıkmazdı.

Tamam, bu bir yalandı. Aslında bazen oldukça şiddetli oluyordu.

Lukyan da Illayana'yı daha da kızdıracak şekilde bağırıp çağırmaya başlayınca araya girmeye karar verdim. "Sessiz ol Lukyan," diye bağırdım omzumun üzerinden.

Çenesini kapattı.

Tekrar kız kardeşime baktım. Göğsü hızlı, kısa nefeslerle inip kalkıyor, yüzüne kaşları çatık bir ifade yerleşiyordu. Arturo bir elini saçlarının arasından geçirdi ve onu rahatlatmak için kafa derisine masaj yapmaya başladı.

İşe yaradı. Gerginlik her geçen saniye ondan uzaklaşıyor gibiydi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verir misin?"

diye sordum. Derin bir nefes alarak başını salladı.

"Haber vereceğim."

"Pekâlâ. Biraz dinlen. Birkaç saat sonra seni kontrol etmek için tekrar geleceğim."

"Gerek yok Aleksandr. Sana söyledim, ben iyiyim."

Ona iş anlamına gelen sert bir bakış attım. "Birkaç saat içinde seni kontrol etmek için geri geleceğim," diye sertçe tekrarladım.

Derin bir nefes verdi. "Tamam."

Illayana ne kadar güçlü olursa olsun, az önce son derece travmatik bir şey yaşamıştı. İnkâr etmeye çalışacaktı ama hem zihinsel hem de fiziksel olarak iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Bir şeye ihtiyacı olursa yanında olduğumu bildiğinden emin olmak istedim.

Arturo ve benim aramda bir bakış geçti. Ona hâlâ güvenmiyordum, tam olarak değil. Onun hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı ama bildiğim tek şey Illayana'ya değer verdiğiydi ve bu da yeterliydi. Şimdilik.

Vedalaştım ve ayrıldım. Yapacak çok işim vardı ama küçük kız kardeşime her zaman zaman ayırırdım.

Depoya gitmeden önce ana kata indim ve evin arka tarafında, mutfağın hemen sağındaki güvenlik odasına yöneldim. İçeri girdiğimde Nik mutfak masasında oturmuş, bir kase mısır gevreğinin üzerine eğilmişti. Dizüstü bilgisayarı yanında açık duruyordu, ekranda amcamın bir resmi ve yanında ara sıra yanıp sönen başka yüzler vardı. Flora ve diğer hizmetçilerden birkaçı arka planda yemek pişirmek ve temizlik yapmak için çırpınıyorlardı.

"Bir dakikan var mı?" Masaya doğru bir adım atarak sordum. Nik başını kaldırıp bana baktı, usulca çiğniyordu. "Ne oldu?"

"Mahkumların görüntülerine bir göz atmak istiyorum."

Nik kaşlarını çattı, gözlerini kâsesine ve tekrar bana çevirdi. "Şimdi mi?"

"Şimdi," dedim sertçe. O odaya girmeden önce hazırlıklı olmak istiyordum. Yalnız kaldıklarında birbirleriyle nasıl etkileşime girdiklerini görmek istedim. Onları anlayamayacağımızı düşünerek kendi aralarında konuşmakta özgür olduklarında. Onları, yüzlerini, vücutlarını izlemek istedim. Kimin korktuğunu ve kimin güçlü durduğunu görmek. En zayıf halkanın kim olduğunu bulmak ve onları dürtmek, çatlamalarını sağlamak ve bilmek istediğim her şeyi bana anlatmalarını sağlamak. Neyin içine girdiğimi tam olarak bilmek istiyordum.

İnleyerek ağzına son bir kaşık yemek tıkıştıran Nik, dizüstü bilgisayarını kaptığı gibi ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

Güvenlik odasına doğru ilerledi. İçeri girdiğimizde bizi bir duvar dolusu monitör karşıladı, ekranlar evin içindeki ve etrafındaki farklı kamera açılarını gösteriyordu. Önlerinde iki adam oturuyordu ve gözlerini monitörlerden sadece bizi selamlayacak kadar ayırıp geri dönüyorlardı.

Nik dizüstü bilgisayarını kapının yanındaki yan masaya bıraktı ve Dean ile Oleg'in arasına girdi. "Git biraz mola ver, bundan sonrasını biz hallederiz. Otuz dakika içinde döneriz."

İki adam da başını salladı ve odadan çıktı. Nik oturdu ve yazmaya başladı. Kullanıcı adı ve şifresiyle bir programa giriş yaptı ve ekran, her biri çukurdaki farklı bir odayı gösteren on iki ayrı kamera görüntüsüyle doldu.

Bratva'nın daha düşük rütbeli üyelerinin çukurdaki kameralara erişimi yoktu. Adamlarımıza açıkça güveniyorduk ama bu bizi temkinli olmaktan alıkoymadı.

Odalardan üçü doluydu. Birinde Zeta mahkumları vardı. Birinde babamın eski *Sovyetçisi* Maxim, diğerinde ise askerlerimizin çocuklarından birinin üzerine atlayıp onu feci şekilde dövmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen yerel bir çete üyesi vardı.

Kendi adamlarımıza göz kulak olurduk. Eğer biri bizim insanlarımızdan biriyle uğraşırsa, sonuçlarına katlanırdı.

"Ne kadar geçmişi görmek istiyorsunuz?" Nik, Zeta mahkûmlarının bulunduğu yayına tıklayarak sordu.

"Kilitlendikleri andan itibaren."

Nik başını salladı ve görüntüyü geri sardı. Oynat tuşuna bastı ve ben de Erik ile adamlarımızın onları sürükleyerek sandalyelere bağlamalarını izledim. Firecracker onu bağladıkları ana kadar tekmeledi ve çığlık attı. Erik bacaklarını sandalyeye bağladıktan sonra ayağa kalktığında, yüzünü onun yüzüne çarptı ve onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Erik acı dolu bir homurtuyla kıçının üzerine düştü ve eli şimdi kırılmış olan burnuna gitti.

Boğazımdan bir kıkırdama yükseldi. Onun mücadeleci ruhunun ne kadar hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

"Kahretsin," diye güldü Nik. "Bu iyi bir atıştı."

Erik telaş içinde ayağa kalktı. Kolunu geriye doğru sardı ve Firecracker'ın burnuna bir yumruk attı.

Ellerim kenetlendi, içimde bir öfke seli yükseldi. Tepki karşısında kaşlarımı çattım. Yaralanması umurumda olmamalıydı. O bir düşmandı. İhtiyacım olan cevapları almak için ona çok ama *çok* daha kötüsünü yapmayı planlamıştım. Yine de tek yapmak istediğim, ona elini sürdüğü için Erik'in boğazını sıkmaktı.

Bu duyguyu kendimden uzaklaştırdım. Ona karşı sempatik olmayı göze alamazdım. Hele ki babam tüm bu olanları çözmem için bana güvenirken.

Erik ve adamlarımız gittikten sonra konuşmalarını dikkatle dinledim. İspanyolca konuşuyorlardı, ki bu beni hiç şaşırtmadı. Sözlerini başka bir dilin arkasına saklamaya çalışıyorlardı. Ama bunun boşa bir çaba olduğunun farkında değillerdi.

"Sence doğruyu mu söylüyorlar, yoksa saçmalıyorlar mı?" Nik, Zeta adamlarından birinin Illayana'ya tecavüz etmeyi asla planlamadıklarını iddia etmesi üzerine sordu.

"Onları anlayabildiğimizden ya da onları dinlediğimizden bile haberleri yok." Gerçi Firecracker'ın bildiğinden şüpheleniyordum. Çok zekiydi. Kamerayı görür ve söyledikleri her kelimeyi dinlediğimizi varsayardı.

"Yani onlara inanıyor musun?"

"Bir şey varsaymak için henüz çok erken." Onlar konuşurken dinlemeye devam ettim, yüzlerindeki her ifadeyi, seslerinin korkudan çatlayıp çatlamadığını inceledim. Yalan söylüyor ya da bizim yararımıza bir gösteri yapıyor gibi görünmüyorlardı.

Melek dedikleri kişi çok kıvranıyordu. Gözleri sanki kaçmak için bir yol arıyormuş gibi sürekli odanın içinde geziniyordu. Ter içindeydi, yüzünde sürekli bir tedirginlik ve gerginlik maskesi vardı.

O zayıf halkaydı. Benim yolum.

Nik de izledi, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "Dinamikleri garip. Kadın onlardan sorumlu gibi görünüyor. Yine de neler olup bittiği, erkeklerin ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyor mu? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Parçalar zihnimde bir yapboz gibi bir araya geldi. "Onu bulduğumda zincirlenmişti. Eskort olduğunu ve Nero'nun onu bu gece için satın aldığını iddia ediyordu ama orada kendi isteğiyle bulunduğunu sanmıyorum. Nero onu esir tutuyordu."

"Tamam mı?" Nik kafamın içinde dönen çarkları görebiliyordu. "Onun kartel için önemli biri olduğunu mu düşünüyorsun? Nero'nun onu koz olarak rehin tuttuğunu falan mı?"

"Geçmişi düşünüldüğünde, bu mantıklı. Illayana'yı kaçırmaya çalıştıkları ilk seferden sonra babam onu sorguladığında Miguel'in ne dediğini hatırlıyor musun? Bunu babamı hizada tutmak için yaptıklarını mı? Outfit ve Cosa Nostra arasına girmesini engellemek için? Ya Nero da aynı şeyi kartele yaptıysa? Patron için önemli birini kaçırıp Nero'nun onları güvende tutmak için istediği her şeyi yapmasını sağladıysa?"

Nik başını salladı. "Bu kesinlikle Nero'nun taktiklerine uyuyor."

"Yani, sadece onun *kim* olduğunu bulmamız gerekiyor." Gerçi bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Şimdiye kadar bu bilgiyi paylaşmak istememişti ve bunu mezara kadar götüreceğine dair içimde bir his vardı.

Kafamda bir fikir oluştu. Telefonumu çıkardım ve Thomas'ı aradım. LVPD'deki (Las Vegas Polis Departmanı) bağlantılarımızdan biriydi. Departmandaki gözümüz kulağımız olması için ona ayda beş bin dolar ödüyorduk. İstediğimiz herkes hakkında bize bilgi verecekti - isimler, adresler, sosyal güvenlik numaraları, aklınıza ne gelirse - ve gerektiğinde bizi koruyacaktı. Illayana'nın düğününde evimiz havaya uçtuğunda olduğu gibi.

En yakın komşularımız kilometrelerce uzakta olmasına rağmen, büyük patlama ve ardından gelen silah sesleri insanların polisi aramasına neden oldu. Thomas'ın yanı sıra birkaç kişi daha bizi korumuş ve herhangi bir rahatsızlık olmadığını bildirmişti.

Polis departmanında sizin tarafınızda olan insanların olması her zaman akıllıca olmuştur. Sadece bu gibi durumlarda yardımcı olmakla kalmadılar, aynı zamanda bizi suçlayabilecek her türlü kanıttan da kurtuldular. Polis eve biraz fazla yaklaştığında bize haber verdiler ve onları farklı bir yöne yönlendirmemize yardımcı oldular.

"Öyle mi?" Thomas cevap verdi, sesi derin bir Boston aksanıyla karışmıştı. "Eve gelmeni istiyorum."

İç çekti. "Ne zaman?"

"Şimdi."

"Gelemem. Vardiyam var."

"Otuz dakikanız var. Parmak izi tarayıcınızı getirin." İtiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

Ayda beş bin dolara, meşgul olması umurumda değildi. Eğer arayıp gelmesini talep edersem, gelse iyi olurdu.

"Planınız nedir?" Nik kamera sisteminden çıkış yaparak sordu. Sandalyesinde dönerek bana baktı.

"Parmak izlerini tarayacağım ve kim olduğunu öğreneceğim." Onun gibi alıngan, sert bir kadının bir tür kaydı olması gerektiğinden emindim ve bu bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatacaktı.

Dün gece Nik'in yüzünde gördüğüm o tuhaf ifade yine belirdi. Bu beni kızdırdı.

"Ne?" Tersledim.

"Neden tarayıcıyla uğraşıyorsun? Eminim onu onsuz da konuşturabilirsin. Yetişkin adamların altlarına işemelerini ve sana duymak istediğin her şeyi söylemelerini sağladın."

Doğru. Ve her saniyesinden zevk aldım. Ama bu taktiklerin Firecracker üzerinde işe yaramayacağını hissediyordum. Bok gibi sertti. Kesinlikle korkusuzdu. Ona çektirebileceğim hiçbir acının onu konuşturabileceğini sanmıyordum.

Ama asıl sebep bu değildi.

"Eğer teorimiz doğruysa ve Zeta'ların Nero'nun kirli işlerini sadece *onun yüzünden,* başka seçenekleri olmadığı için yaptıkları ortaya çıkarsa, dikkatli davranmamız gerekir. Ona işkence etmemiz ve öldürmemiz çözdüğünden daha fazla soruna yol açabilir ve Büyükbaba'nın gelmesiyle birlikte ihtiyacımız olan son şey daha fazla sorun."

Ben konuşurken Nik parmağını boş boş masaya vuruyordu, bakışları hareketleri izliyordu ama büyükbabamdan bahsedince kafasını kaldırdı, yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi belirdi. "Ne? Büyükbaba buraya mı geliyor? Ne zaman?"

"İki hafta. Ve onun gelişi için her şeyi hazırlamamız gerekiyor. Sadece Zetalarla olan meseleyi değil, Dominik ve Rayna'yla olan meseleyi de ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi olur. O buraya gelmeden önce olması ideal olur."

Nik başını salladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Zaten yaptığınız şeyi. Dominik ve Rayna'yı bul. Yerlerini tespit eder etmez bana haber verin."

Yüzünde kararlılığın sert çizgileri belirdi. "Yapacağım."

"Ve şu aptal kardeşimize de göz kulak ol. Babamın dediklerini yaptığından emin ol. Babam stresli ve Lukyan'ın işini iki kez kontrol etme zahmetine girmesine gerek yok."

Lukyan işinde kötü değildi. Aslında tam tersiydi. Aklına koyduğunda, harika şeyler yapabilecek kapasitedeydi. Ama sorun da buydu. Çok gerekli olmadıkça aklını bir şeye nadiren verirdi ve sorumlulukları konusunda gevşek davranma eğilimi vardı. Zaten çok fazla sorumluluğu da yoktu.

"Anladım." Nik ayağa kalktı. "Los Zetas hakkında ne bulabileceğime de bakacağım. En son onlar hakkında bilgi almaya çalıştığımızda patronları hakkında hiçbir şey bulamadığımızı biliyorum ama kim bilir, belki şansımız yaver gider."

Bundan şüpheliydim. Los Zetas'ın patronunun kim olduğu örgüt içinde iyi saklanan bir sırdı. Dört yıl önce kanserden ölmeden önce başlarında olduğunu bildiğimiz kişi Andres'ti (ya da ona verilen isimle El Diablo). Ancak onun yerini alan adamın kimliği o zamandan beri bizim için bir gizemdi.

Miguel'in onu öldürmeden önce teyit ettiği gibi, ikinci Juan'larını biliyorduk. Ama hepsi bu kadardı.

"Tamam, beni bilgilendirmeye devam et." Onu omzundan alkışladım. "Sağ ol kardeşim."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

I Thomas'la garaj yolunda karşılaştık, hafif tombul gövdesi beyaz sedanından ben ön merdivenlerden inerken çıktı.

Üzerinde kendisine birkaç beden büyük gelen ucuz, koyu renk bir takım elbise vardı, sarı saçları üst dudağının üzerindeki porno bıyığıyla aynı renkteydi. Yüzü kızgınlıkla kazınmıştı, ince dudakları büzülmüştü, kapıyı çarparak kapatırken zeytin yeşili gözleri bana dikilmişti.

"Aleksandr," diye selamladı sinirli bir ses tonuyla.

Başımı eğdim. "Thomas. Parmak izi tarayıcısını getirdin mi?"

"Evet." Cebinden küçük bir cihaz çıkardı. "Buna ne için ihtiyacın var?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Ona donuk bir bakış atarak cevap verdim. Firecracker'ın parmağını bir kez tarasam kim olduğunu tam olarak öğrenirdim. Parmak izleri, geçmişte gözaltına alınanların yanı sıra ülkeye giriş yapan vatandaş olmayanların parmak izlerini içeren hükümet ve federal veri tabanlarına karşı kontrol edildi. Bir milyon dolarına bahse girerim ki o sistemlerden birindeydi.

Tarayıcıyı ondan aldım ve bir kez daha gözden geçirdim. Ona aşinaydım. Bu, Thomas'ı onu kullanması için ilk arayışımız değildi.

"Mümkün olan en kısa sürede geri almam gerekecek. Kaptanım eksik olduğunu fark edecektir."

"Bunun için yarın tekrar gel," dedim ona ve bir rulo 100 dolarlık banknot çıkardım. Ayda 5.000 doları avukatlık ücreti olarak ödedik, esasen onu telefonda tutmak için

24/7. Ne zaman böyle ekstra şeyler yapsa, ona her zaman biraz daha fazla ödeme yapmayı severdim.

Babamın bağlantılarıyla etkileşimini izlerken keşfettiğim bir şey, hepsinin ona yüksek düzeyde sadakat ve saygı duyduğuydu çünkü onlara iyi davranıyordu. Sert biriydi ve hiçbir şeyi kabul etmezdi, ancak aile için yaptıkları işin karşılığını iyi bir şekilde aldıklarından emin olurdu.

Thomas başıyla onayladı ve parayı aldı. Parayı bir kenara koydu. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Bir an için bunu düşündüm. Babamın dün geceki konuşması aklımdan geçti. "The Dirty Vultures adında bir MC çetesi hakkında bilgin var mı?"

Thomas'ın kaşları çatıldı. "Kuzey Las Vegas'ın dışında mı? Evet, radarımızdalar. Oradaki yerliler için bazı sorunlara neden oluyorlar."

"Ne tür bir sorun?"

"Sadece düşük seviyeli şeyler. Birkaç haneye tecavüz, bazı taciz ve gözdağı raporları. Ayrıca yerel işletmelere yaklaşarak kendi 'bölgelerinde' oldukları için kârlarından küçük bir pay talep ediyorlar." Son kelimeyi tırnak içine aldı. "Elbette bunların hiçbirini kanıtlayamayız. Bu noktada her şey ikinci dereceden. Elimizde hiçbir kanıt yok ve tüm bölge sakinleri onlara karşı tanıklık etmekten çok korkuyor."

O zamanlar babamın onlarla uğraşmayı reddetmesi gerçekten iyi bir şeydi. Başımıza bela olacak gibiydiler ve zaten yeterince bela vardı.

"Kim onlar?"

"Anladığım kadarıyla bir grup eski mahkum. Hepsi Nevada'daki farklı hapishanelerden yeni salıverilmiş. Yine de akıllılar. Burunlarını temiz tutabilmek için tüm pis işlerini müstakbel müşterilerine yaptırıyorlar. Şartlı tahliye memurlarının kontrollerini asla kaçırmıyorlar. Asla çiş testini geçemezler. Hapisten çıktıkları andan itibaren kayıtlarından başka hiçbir şeye bakmasaydınız, hepsinin namuslu vatandaşlar olduğunu düşünürdünüz."

"Onlar hakkında elinizde ne varsa bana göndermenizi istiyorum." Ne kadar çok bilgi toplayabilirsem, bir tehdit haline gelmeden önce onlarla o kadar çabuk başa çıkabilirdik.

"Olmuş bilin." Thomas arabasının sürücü kapısını açtı ve çerçeveye yaslandı. "Sana sorun mu çıkarıyorlar?"

"Henüz değil." Ama içimde öyle bir his vardı. Çok, çok yakında. Tarayıcıyı havaya kaldırıp hafifçe salladım. "Bunu yarına kadar sana geri vereceğim."

Thomas başıyla hızlı bir hareket yaptı. "Minnettarım. Sonra konuşuruz." Arabasına bindi ve ana kapıya doğru geri dönerek oradan ayrıldı.

Thomas'ın en sevdiğim yönlerinden biri anlamsız, boş sohbetlerle vakit kaybetmemesiydi. Gelir, yapması gerekeni yapar ve giderdi.

Tarayıcıyı cebime koydum ve depoya doğru yola çıktım. Karnımda bir heyecan pırıltısı belirdi. Ve bundan nefret ediyordum.

Firecracker'ı göreceğim için heyecanlanmamalıyım, onunla ilişki kurma fikrini heyecan verici bulmamalıyım. Heyecan verici. Bir şekilde kelepçelerinden kurtulduğunu ve odaya adımımı attığım anda bana saldırmaya hazır olduğunu ummamalıydım. Benimle dövüşmeye, beni pençelemeye, beni ısırmaya hazır.

Harika. Şimdi sertleşmiştim.

Homurdanarak kendimi ayarladım, deponun kapısını öfkeyle açarken, şimdi şiddetlenen sertleşmemi gizlemek için sikimi yeniden düzenledim.

Ben bir kontrol adamıydım. Düzen. Disiplin. Duygularımın, hislerimin hareketlerimi belirlemesine izin vermedim. En temel dürtülerimin beni yönetmesine izin vermedim. Beni kontrol etmelerine. *Ben onları* kontrol ettim.

Firecracker'ın üzerimde bu kadar güç sahibi olmasına izin vermeyi reddettim. Onun sadece düşüncesinin bile beni ihtiyaçla sızlatmasına izin vermeyi.

Reddettim.

Lanet olası reddettim.

O zaman neden hala sert davranıyorsun?

Dişlerimi sıktım ve sonunda onu görmezden gelmeyi seçtim. Doğruca binanın arka tarafındaki çelik kapıya yöneldim. Adamlarımızdan birkaçı makinelerin üzerinde çalışıyor, vücutlarında parlayan terle büyük miktarlarda ağırlıkları ileri geri çekip itiyorlardı. Yanlarından geçerken beni homurdanarak ve kısa, tempolu 'merhaba'larla selamladılar. Ben de onların selamlarına başımı sallayarak karşılık verdim, adımlarımı hiç kaybetmedim.

Çelik kapıya ulaştığımda parmağımı duvardaki tarayıcıya koydum ve kapı bir *klik sesiyle* açıldı, üzerindeki ışık kırmızıdan yeşile döndü.

Merdivenlerden çukura doğru yürürken aklımdan Firecracker'ın düşünceleri geçti. O ateşli gözler. Bana doğru fırlatıp durduğu o kızgın bakışlar. Damarlarımdaki kanı ısıtıyordu.

Los Zetas'ın tutulduğu oda Sasha ve Pavel adında iki adam tarafından korunuyordu.

köşeyi döndü ve onlara doğru yürüdü. Pavel genç ve kısaydı, uzun, kalın bir sakalı ve sık kesilmiş saçları vardı. Sasha aşağı yukarı birkaç santim daha uzundu. Yuvarlak bir yüzü, geniş omuzları ve dağınık sarı saçları vardı.

Sasha ile kol kola girdik. "Sana sorun çıkarıyorlar mı?" Başını salladı. "Tek bir ses bile duymadım."

"Pekâlâ, güzel. İkiniz de içeri girin ve erkek mahkumları dışarı çıkarın. Onları başka bir odaya koyun. Kadınla yalnız konuşmak istiyorum."

Sasha başını salladı ve eliyle Pavel'e yanında durmasını işaret etti.

Boynumu kıvırdım, derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Zetalar onları kamerada gördüğüm yerden hareket etmemişlerdi. Kımıldamalarını beklediğimden değil. Firecracker tam ortadaydı, kehribar rengi gözleri nefretle yanıyordu. İçimden sırıtmak geldi ama kendimi tuttum. Gözlerim hafif bir ilgiyle diğerlerinin üzerinde gezindi. İçlerinden üçünü işaret ettim. "Onları dışarı çıkarın. Onları başka bir odaya koyun."

Kamera görüntülerinde dövüştüğünü gördüğüm kişiye baktım. Angel, sanırım adı buydu. Pavel ve Sasha diğer üç adamı sürükleyerek dışarı çıkarırken bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Adamlarım geri döndüğünde Angel, sonunda sırıtışımın serbest kalmasına izin verdim. "Onu kasaya koyun."

Angel'ın gözleri büyüdü, yüzü bir hayalet gibi soldu. "Kasa ne?"

"Oh, göreceksin." Sasha'ya baktım ve başımı iki yana salladım. Yanıma geldi ve Angel'ın sandalyesinin arkasından tutarak onu kapıya doğru çekti.

"Neler oluyor?" Angel'ın sesi korkuyla çatladı, gözleri çılgınca sağa sola daldı. "Dur. Bir saniye bekle. Ben-"

"Cállate, Ángel," Kapa çeneni Angel, diye hırladı Firecracker.

Angel tartışacak gibi görünüyordu ama sonunda vazgeçti.

Sasha, Angel'ı odadan çıkarıp kapıyı arkasından kapatırken, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak rahatça duvara yaslandım. Gözlerim Firecracker'ın üzerinde gezindi. Uzun siyah saçları. O pürüzsüz, kremsi karamel teninden bir ısırık almak istiyordum. İçimdeki ilkel canavar heyecanla kıpırdandı. Oynamak istiyordu. Onu bağlı ve almaya hazır görmek hoşuma gidiyordu.

"Bütün gün orada öylece duracak mısın yoksa işine bakacak mısın?" Gözlerinde ateş yanıyordu, yüzüne karanlık, öfkeli bir kaş çatma kazınmıştı.

Vücudunda bir kez daha yavaşça gezindim. "Tam olarak neye devam edeceksin?"

"Dalga geçmeyi bırak. Cevap almak için buradasın, değil mi? Elinden geleni yap ama sana şunu söyleyeyim, bana çektireceğin hiçbir acı beni konuşturamaz."

En azından artık o tatlı ve masum 'ne olup bittiğini bilmiyorum' saçmalığını yapmıyordu.

Duvarı ittim, sanki dünyada çok zamanım varmış gibi yavaş ve ölçülü adımlarla ona doğru yürüdüm. Yüz yüze gelene kadar önünde çömeldim. Erik'e yaptığı gibi bana da kafa atmaya karar verirse diye yeterince geride durmaya dikkat ettim.

"Sen bir Zeta'sın." Bunu bir soru gibi sormadım, çünkü öyle değildi. Öyle olduğunu biliyordum. Bunu doğrulamasına ya da reddetmesine ihtiyacım yoktu ama yine de yaptı.

"Evet, ne olmuş yani? Kadınlar kartelde yer alamaz mı? Hem cinsiyetçi hem de adam kaçıran biri misin?"

"Pençelerini geri çek, *Malyshka*. *Küçük kız.* Bana kim olduğunu söylemeye hazır mısın?"

"Bir bıçak tarafından beceril ve öl." Bağlarını çekiştirdi ve hiçbir şey olmayınca küçük bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkardı.

Çenesini kavradım ve dudakları büzülene kadar yanaklarını birbirine vurdum. "Ne kadar pis bir ağız," diye fısıldadım, bakışlarım dudaklarına inip tekrar yukarı çıkıyordu.

Gözleri öfkeli bir bakışa dönüşmeden önce kısa bir an için parladı. Yüzünü avuçlarımdan çekip aldı. "Bana bir daha dokunursan bu iğrenç ağzımla o lanet suratını ısırıp koparırım."

Boğazımda bir kıkırdama gümbürdedi. "Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtma,
malyshka."

"Bana öyle demeyi kes," diye homurdandı, hayal kırıklığıyla sandalyesinde debeleniyordu.

"Bana adını söyle, ben de sana öyle sesleneyim."

Çenesini havaya kaldırdı ve ağzını kapattı. Gözlerinde meydan okuyan bir parıltı parlıyordu.

Sırıttım. "Cevabının bu olacağını tahmin etmiştim. Bu yüzden bunu getirdim." Arka cebimden tarayıcıyı çıkarıp havaya kaldırdım ve bir o yana bir bu yana salladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunlardan birini nereden buldun?"

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Ah, hayır." Bir an için gözlerini kaçırdı ve sonra endişeyle tekrar cihaza baktı.

İçimden gülmek geldi. "Elini çoktan gösterdin. Artık yalan söylemenin bir anlamı yok. Sana bir şans vereceğim. *Bir.* Bana bilmek istediklerimi söyle, ben de sana yumuşak davranmayı düşüneyim. Hatta kendimi çok cömert hissedersem seni daha güzel bir odaya bile yükseltebilirim. Ama bana bunu kullandırırsan-" Tarayıcıyı tekrar salladım, "-ve cömertliğim yok olur."

Firecracker'daki gerginlikten eser kalmadı, yerini beni yakıp kavuracak kadar sıcak bir öfke aldı. "Devam et. Kullan onu. Kim olduğumu öğrenmen önemli değil, nedenini bilmek ister misin? Çünkü buradan gideceğim ve gittiğimde o lanet boğazını keseceğim."

Ah, işte oradaydı. O bakış. Sikimin zonklamasına neden olan bakış.

"Bunu görmek isterdim..." Arkasından yürüdüm, parmaklarından birini kaldırdım.

sıkılı yumruğundan açıp tarayıcıya yerleştirdi. Altmış saniye sonra ekranda ismiyle birlikte bir fotoğrafı belirdi. "Drea Ortega," diye bitirdim.

Ağzından, saf öfke ve hayal kırıklığından kaynaklanan sevimli bir hırıltı çıktı. Kendi küçük öfke nöbeti olduğunu düşündüğüm bir şekilde bacaklarını tekmelemeye çalıştı, çırpındı ve bana İspanyolca küfretti.

Onun önüne doğru yürürken ekrandaki bilgileri inceledim. "Ağırlaştırılmış saldırı, oto hırsızlığı, mülke zarar verme, ağır bedensel zararla sonuçlanan ölümcül silahla saldırı-"

"Bu konuda resmi olarak suçlanmadım," diye araya girdi.

"Düzensiz davranış, huzuru bozma, hırsızlık, uygunsuz teşhir-" "O suçlama saçmalıktı. Gecenin üçünde okyanusa çıplak bir şekilde daldım. Sabah. Bu nasıl uygunsuz bir teşhirdi? Etrafta kimse yoktu."

"Vandalizm, tutuklanmaya direnme, uyuşturucu bulundurma-"

"Sadece küçük bir ottu. Sayılmaz."

"Kamu malına zarar vermek, tehlikeli araç kullanmak-" Tarayıcıdan başımı kaldırıp kaşlarımı kaldırdım, "hayvan kaçırmak?"

"Onlar üzerinde deney yapıyorlardı! Büyük bir ilaç şirketi. Ne yapmam gerekiyordu? Onları orada acı çekmeye mi bıraksaydım?" diye başını salladı. "Hayır. Onları kaçırmadım, *kurtardım.*"

Başımı salladım, hafifçe kıkırdadım. "Bunca suçlamadan sonra nasıl oluyor da hâlâ serbest dolaşabiliyorsun?"

Rahatça omuz silkti. "İyi bir avukatım var."

Kimse *o kadar* iyi değildi. Şüpheliydi. Çözülmesi gereken başka bir gizem. Belki de düşündüğümden daha yüksek mevkideydi. Derin cepleri olan arkadaşları vardı. Sadece kolluk kuvvetlerine değil, yargı sistemine de uzanıyordu. Böyle bir sicili olan birinin hapiste olmamasının tek yolu buydu.

"Kartel içindeki konumunuz nedir?" Tarayıcının sağladığı temel, kişisel bilgilerin geri kalanını gözden geçirerek sordum. Otuz bir yaşında, 1.80 boyunda, Guadalajara, Meksika doğumlu, on beş yıl önce babası, annesi ve ikiz kardeşiyle birlikte Amerika'ya göç etmiş.

Bana kaşlarını çattı. "Daha önce ne dediğimi hatırlıyor musun? Bir bıçak tarafından becerilmek ve ölmek hakkında? Neden gidip onu yapmıyorsun?"

Dosyasındaki bilinen ortaklarının uzun listesinde gezindim.
Bir isim dikkatimi çekti ve beni duraksattı.

İlginç. Çok ilginç.

Ayaklarımın topukları üzerinde dönerek kapıya doğru ilerledim.

"Hey! Hey! Nereye gidiyorsun? Çıkarın beni buradan! Beni bu bok çukurunda kilitli tutamazsınız!"

Kapıyı açarken yüzümü ona döndüm. Gözlerimi tekrar vücudunda gezdirdim. Tutunmak için mükemmel olan o kalın kalçaların üzerinde. Tüm o kıvrımların ve emilmek, sıkılmak için yalvaran o kocaman göğüslerin üzerinde. Aklımdan pek çok uygunsuz düşünce geçti.

Nefesi kesildi, gözbebekleri fincan tabağı gibi büyüdü.

Yüzümde ne gördüğünden emin değildim ama her neyse, aramızdaki havayı cinsel bir gerginliğe dönüştürdü. Benim onunkine yaptığım gibi o da bakışlarını vücudumda gezdiriyor, dişlerini alt dudağına geçiriyordu.

Aramızda yanan bu garip, hayvani cinsel çekim daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. O benim tipimden çok uzaktı ama yine de bir kadın için hiç bu kadar ateşli olmamıştım.

Onu avlayabilmek için kelepçelerini gevşetmeyi, kaçmasına izin vermeyi o kadar çok istiyordum ki. Onu kovalayıp tekmeleyerek ve çığlık atarak geri getirmek. Belki ev boşken -ve etrafta başka kimsenin olmadığından emindim- yapabilirdim. Bu fikir ağzımı sulandırdı.

"Ne istersem yapabilirim. Artık benimsin, *Malyshka.* Yaramazlık yaptığın sürece burada, o sandalyeye bağlı, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin olmadan kalacaksın. Ben yiyebilirsin dediğimde yiyeceksin. Tuvalete sadece ben izin verdiğimde gideceksin. Hayatın benim kontrolümde olacak, uygun gördüğüm gibi davranacağım. Bunun değişmesini istiyorsan, işbirliği yapmaya başlamanı öneririm."

"Seni orospu çocuğu," diye tısladı, her türlü uyarılma izi bir anda kayboldu.

Ters ters baktım. "Böyle konuşman başını sürekli belaya sokuyor. Buradan çıkmak için *iyi* bir *kız olmalısın,* Drea. Uslu dur."

Bakışları hançer gibiydi, derimi kesecek kadar keskindi. "Siktir git. Siktir git," diye tükürdü.

"Teklif mi ediyorsun?"

"Dünyadaki son insan olsaydın, hayır, *estúpido, arrogante gilipollas," seni aptal, kibirli pislik.*

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. *"Estas segura de eso?" Bundan emin misin?* İspanyolca cevap verdim.

Ağzı şok içinde açıldı, gözleri kocaman oldu.

"Hasta pronto, Drea," Yakında görüşürüz, Drea, dedim çıkarken.

Şaşkınlığı çabuk geçti ve ben kapıyı çarparak kapatırken bana küfürler savurdu. Diğer taraftan hâlâ sesini duyabiliyordum, öyle yüksek sesle bağırıyordu ki sesinin kısılması sadece dakikalar alacaktı.

Sasha ve Pavel dışarıda durdular. "Her şey yolunda mı?" Sasha sordu, gözleri arkamdaki kapalı kapıya gidip geliyordu.

Drea hâlâ çıldırmış gibiydi, bağırıyor ve küfrediyordu. "Her şey yolunda. Onu banyoya götürün ve bir saat içinde bir kase pirinç ve fasulye getirin. Sadece plastik kaplar ve çatal bıçak. Bu süre boyunca onu kelepçeli tutun. Hiçbir koşulda kelepçelerinin dışına çıkmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, patron."

Başımı salladım. "Güzel. Herhangi bir sorun olursa hemen bana ulaşın." Çelik kapıyı kilitlerken cebimden telefonumu çıkararak üst kata doğru yöneldim. Telefonum çeker çekmez Nik'i aradım.

"N'aber Zander?" diye sordu üçüncü zil sesinde telefonu açtığında.

"Zetas ikinci, Juan, soyadı neydi?"

"Ortega, sanırım. Neden?"

Ben de öyle düşünmüştüm. "Kadının adı Drea. Drea Ortega.
Juan'ın ikiz kardeşi."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

T *Şapkalı piç.*

Kelepçeleri acı verecek kadar çektim, metal kesiyordu. ve cildimi morartıyor.

Aleksandr gittikten sonra beni tuvalete götürmeleri için uşaklarını gönderdi. Son derece utanç vericiydi. Tamamen aşağılayıcıydı. Hiç şüphesiz hayatımın en kötü deneyimlerinden biriydi, rastgele iki adamın önünde işemek zorunda kalmak.

Ama bu fırsatı kaçıracak değildim. O dev canavarın bana tekrar gitmem için ne zaman izin vereceğini kim bilebilirdi ki?

Başımı sallayarak alay ettim. *İzin*. Kim olduğunu sanıyordu ki? Önce beni kaçırdı. Sonra beni küçük işkence zindanına kilitledi. *Sonra da* uygun gördüğü şekilde davranmamı söyleme cüretini mi göstermişti?

Çıplak ellerimle onu boğmak istedim. Ve hareket edemeyene kadar onu becermek.

Lanet olsun. Neden bu kadar iyi görünmek zorundaydı ki? Öfkeme odaklanmamı zorlaştırıyordu. Tam benim tipimdi. Devasa büyüklüğü. O sert yakışıklı yüz hatları ve o baskın, hükmedici kişiliği bir sevgilide arzuladığım her şeydi.

Her şeyin o şerefsiz adamın elinde toplanmış olması sadece benim boktan şansımdı.

Yani, gerçekten şaşırmamalıydım, değil mi? Her zaman kaba, kötü çocuk tipinden etkilenmişimdir. Sadece *alan* erkeklere.

Her şeyi kontrol eder, istek ve ihtiyaçlarından tamamen utanmazlar.

Kendine güvenen bir erkekle ukala bir erkek arasında büyük bir fark vardı. Kendine güvenen bir erkek seksiydi. Kendinden emindi ama tek bir parmak şıklatmasıyla istediği her kadını elde edebileceğini düşünecek kadar kibirli değildi.

Bu Aleksandr'dı. Seksi olduğunu biliyordu. Kadınların dokunabilmek için kız kardeşlerini gözlerinden bıçaklayacağı bir vücudu vardı. Ama kibirli değildi. Kıçında kocaman bir sopa olan bir öğrenci birliği çocuğu gibi kasıla kasıla dolaşmıyordu. O yakışıklılığı ve taştan oyulmuş vücuduyla kibirli olmak için her türlü hakka sahip olmasına rağmen kibirli değildi.

Yine de bu yakışıklılığı nasıl kullanacağını ve gerektiğinde bir silah gibi nasıl kullanacağını biliyordu. Vücudum hâlâ onun dokunuşundan, yüzümü kavrayışından ve dudaklarımdan bir ısırık almak ister gibi bakmasından dolayı yanıyordu.

Ne kadar pis bir ağız.

İçimden bir şehvet seli geçerken kalçalarımı birbirine kenetleyerek inledim. Hayatımda duyduğum en seksi sese sahip olmalıydı. Derin. Husky. Rus aksanıyla kalın. Tüm vücudunuzu titreten türden bir sesti. İçinizi *yakan türdendi*.

Gerçekten de böyle bir sesin onun gibi görünen bir adama ait olması adil değildi. Cidden. Kadınların ona karşı hiç şansı yoktu. Gittiği her yerde kadınların ona saldırması beni hiç şaşırtmazdı.

Ve bu düşünce beni çok kızdırmadı mı?

Bu konuda çok fazla düşünmemeye çalıştım, sevişmeyeli aylar olduğu için duygularımı azgınlığıma bağladım.

Evet, hepsi buydu. Sadece azgın bir piçtim ve kendimi toparlamak için iyi bir sikilmeye ihtiyacım vardı.

Aleksandr olarak bilinen kas yığınıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Kaçmama yardım edebilecek bir şeyler bulmak için odaya tekrar göz attım ama oda tamamen çıplaktı. Dört duvar, bir kapı ve benden başka bir şey yoktu.

Bir de şu aptal kamera.

Gözlerimi ona diktim. Şu anda yukarıda beni mi izliyordu? Keşke bir elim olsaydı da ona parmak atabilseydim ama dilimi dışarı çıkarmakla yetinmek zorunda kalacaktım. Çocukça, biliyorum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Bir parçam hala onun bir şekilde polisin parmak izi tarayıcısını ele geçirdiği gerçeğinin şokunu yaşıyordu. *Bunu* beklemiyordum ve bu durum tüm 'kimliğimi gizli tutma' olayını ciddi bir şekilde sekteye uğrattı.

Ama sorun değildi. İsmim ondaydı. Sicilim. Temel kişisel bilgiler. Ama benim hikayemi bilmiyordu.

Ve asla yapmazdı.

İster inanın ister inanmayın, şu anda en acil sorun Angel'dı. Eğer pes eder ve o koca, aptal ağzını açarsa, işimiz biterdi.

Eğer buradan çıkamıyorsam, en azından ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım... ve onu öldürmeliydim.

Midem yüksek sesle homurdandı. İnledim, başım öne düştü. Bana verdikleri acınası pirinç ve fasulye tabağı iştahımı kesmek için hiçbir işe yaramamıştı.

Çok yiyen biriydim. Yemeğimi *severdim* ve eğer gün boyunca bana vermeyi planladıkları tek şey buysa, gerçekten çok çabuk acıkacaktım.

Nero bir pislik olabilirdi ama en azından ne istersem yedirirdi. İhtiyacım olduğunda tuvaleti kullanmama izin verirdi. Belli bir Rus devinin aksine.

"Hey! Hey!" diye bağırdım, kapının dışındaki muhafızlardan birinin dikkatini çekmeye çalışıyordum. "Dışarıda olduğunuzu ve beni duyabildiğinizi biliyorum! Sesim yayılıyor!" Yanıt gelmeyince, yılmadan devam ettim. "Hey! Aptal ve Salak! Kıçınızı kaldırıp buraya gelin!"

İşte bu kadar. Kapı açıldı, koyu renkli Noel Baba sakallı, kısa boylu ve bodur olan içeri girdi. İlk düşündüğümden daha gençti, belki yirmili yaşların başındaydı. Bu benim için iyiydi. Bu onu etkiye daha açık hale getirebilirdi.

"Ne?" diye
homurdandı. "Daha
fazla yiyeceğe
ihtiyacım var."

"O gün için sana ayrılan yiyecek verildi." "Yeterli
değildi."

"Sen bir mahkumsun. Mahkûmların söz hakkı yoktur." Gitmek için döndü ve ben de sandalyemi gürültüyle yere vurdum.

"Bekle!"

İç çekti. "Daha fazla yiyecek alamayacaksın."

"Bu gerçekten *senin* yararına, biliyorsun. Hiç açken bir kadının yanında bulundun mu?"

Yüzü soldu, gözlerinde dehşet dolu bir ifade belirdi.

Gülmek istedim. Birini düşünüyordu. Belki bir kız kardeşi ya da eski bir kız arkadaşı? Muhtemelen karısını? Her iki durumda da yüzündeki ifade, aç bir kadınla ilk elden deneyim yaşadığını açıkça ortaya koyuyordu. Ve tekrarını istemiyordu.

"Kesinlikle," diye fısıldadım, sesimin karanlık ve korkutucu bir hal almasına izin vererek. "Bana *gerçekten* yiyecek bir şeyler getirmek istiyorsun."

Ne yapacağından emin değilmiş gibi yüzünde kararsız bir ifade belirdi. Rahatsızlıkla ensesini kaşıdı, dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki derin bir ses daha havayı yararak içeri girdi.

"Pavel! Ne yapıyorsun orada?" Shaggy-Scooby-Doo'ya benzeyen adam, gözleri sert ve azar dolu bir şekilde odaya daldı.

Lanet olsun. Yaşlanmıştı, yüzünde yılların mücadelesi ve bilgeliği vardı. Onu etkilemek mümkün değildi.

"Mahkûmlarla konuşmana izin verilmediğini biliyorsun."

"Ama o-"

"Ne yaptığı ya da söylediği umurumda değil. Patron burada onunla en iyi arkadaşmışsınız gibi sohbet ettiğinizi öğrenirse ikimizin de kellesini alır. Dışarı." Bir eli hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi kalçasında, kapıyı işaret etti.

Pavel daha fazla tartışmadan odadan çıktı. "Şşşt, Pavel,"

diye fısıldadım.

Kapı aralığında durdu ve sorgulayan bakışlarla bana baktı. "*Malyshka* ne demek?" Rastgele ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" diye kaşlarını çattı, konuşmanın aniden değişmesiyle kafası karışmıştı.

Onu gerçekten suçlayamazdım. Aklım her an bir konudan diğerine atlama eğilimindeydi. Kısa dikkat süresi ve tüm bunlar.

"*Malyshka*. Ne anlama geliyor? Rusça, değil mi?"

"Evet, anlamı-"

"Pavel!" Shaggy sözünü keserek tersledi. "Git.

Şimdi." Pavel odadan çıktı ve köşede kayboldu.

"Peki ya sen, Shaggy? *Malyshka'nın* ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bana sertçe baktı. "Evet." Sonra döndü ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

"Kaba!" Duymamasına imkan olmayan bir sesle bağırdım.

Ben.

Kapalı kapıya bakarak sinirli bir nefes aldım. Etrafımı saran sessizlik beni tedirgin ediyordu. Derimi kaşındırıyor, rahatsız edici bir his omurgamdan aşağı süzülüyordu. Dayanılmaz yalnızlık da bu duruma yardımcı olmuyordu.

Gözlerimi kapattım ve aklımı kaybetmenin eşiğindeyken babamın bana verdiği öğütleri hatırlamaya çalıştım - ki bu öğütler çocukluğumda neredeyse yirmi dört saat boyunca geçerliydi.

Ergenlik dönemimde ufak tefek bir öfke problemim vardı.

Tamam, sadece gençken değildi. Yetişkinlikte de devam etti, ama üzerinde çalıştığım bir şeydi ve aslında kaydettiğim ilerlemeden oldukça gurur duyuyordum.

Artık yolda biri önümü kestiğinde çılgına dönmek yerine derin bir nefes alıyor, ona kadar sayıyor ve sessizce küfrediyordum.

Sadece öfkemin beni yönetmesine izin vermemem gerektiğini hatırlamam gerekiyordu. Kontrol edemediğim bir durum karşısında yaşadığım hayal kırıklığının beni iki yaşında bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirmeye itmesine izin vermemeliydim. Soğukkanlılığımı korumalıydım. Sakin olmak.

Şu anda oturup olacakları beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Sorun şu ki, hareketsiz oturmakta iyi değildim. Her zaman hareket halinde olmayı severdim. Bir şeyler yapmayı. Herhangi bir şey.

Aleksandr bilmiyordu ama bu benim gibi biri için en kötü işkence türüydü. Yine de rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini görmelerini istemiyordum. Benden yeterince şey almışlardı. Beni bu k a d a r huzursuz görerek tatmin olmalarına izin vermeyecektim.

Aklım Juan'a gitti. Onunla en son ne zaman konuşmuştum? Bunu bile bilmiyordum. Bir tahminde bulunabilirdim ama bunun doğru olup olmadığını bilmeme imkân yoktu. Hangi gün olduğundan bile emin değildim. Tarihin ne olduğundan.

İçimdeki endişe tavan yaptı. Kardeşimi severdim ama bazen kararlarını her zaman etraflıca düşünmezdi. Hapse girdiğimden beri kartele ne olmuştu? Tüm düzenli siparişlerimizi takip etmiş miydi? Tüm paketleme ve dağıtımı o mu denetliyordu?

Daha da önemlisi, Outfit'i nasıl idare ediyordu? Nero'nun ölümünün yankıları olmalı. Artık onların tutsağı olmadığımı biliyor muydu? Beni güvende tutmak için hâlâ onlardan emir alıyor muydu?

Çok fazla sorum vardı ve cevapları bilmemek, bu cevapları *bulma* fırsatına sahip olmamak beni geriyordu.

Juan kartele onarılamaz bir zarar vermeden önce buradan gitmeliydim. Bunu kasıtlı olarak yapmazdı ama dediğim gibi, eylemlerinin sonuçlarını düşünmezdi. Sonuna kadar düşünmeden bir şeye girişirdi ve sonuç felaket olurdu.

Serbest bırakılmam karşılığında Bratva'ya ne teklif edebilirim? Uyuşturucu ticareti yapmadıklarını herkes biliyordu. Onlar silah tüccarıydı. Belki biz de bunu teklif edebiliriz? Las Vegas'taki uyuşturucu pazarını ele geçirmek için bir şans.

Vegas'ta uyuşturucu ticaretini kimin yürüttüğünü bilmiyordum ama her kim olurlarsa olsunlar, ellerinde en saf uyuşturuculardan oluşan düzenli bir tedarik varsa Bratva'ya karşı koyamayacaklarını biliyordum.

Bratva'ya sunabileceğim en cazip teklifi bulmaya çalışarak zihnimde senaryolar kurdum. Onları ne cezbedebilirdi?

En çok ne istediklerini öğrenebilirsem, Juan işleri berbat etmeden önce buradan canlı çıkma şansım olabilirdi.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Yumruklarım kum torbasına şiddetle çarpıyor, ellerimin temas etmesiyle oluşan sarsıcı his her darbede kollarımdan yukarı doğru ilerliyordu. Ter Yüzümden çıplak göğsüme damlıyordu, farklı kombinasyonlardan geçerken nefesim sıkı ve kontrollüydü: yumruk, yumruk, sol kroşe, sağ aparkat, diz ve ardından hızla bir dirsek darbesi.

Kum torbasına en büyük düşmanımmış gibi acımasızca saldırdım. Sanki her vuruşum son birkaç gündür bastırdığım öfke ve hayal kırıklığımı bir şekilde dindirecekti.

Olmadı. Ama beni biraz daha iyi hissettirdi. Bir şeyleri dövmek genelde iyi hissettirir.

Illayana'yı kurtarmamızın ve Zetaları kaçırmamızın üzerinden beş gün geçmişti ve şu ana kadar öğrendiğimiz tek şey Drea'nın Juan'ın kız kardeşi olduğuydu.

Her zamanki işkence tekniklerimizin hiçbir etkisi olmadı, bunu şaşırtıcı bulduğumu itiraf etmeliyim. Zayıf halka olacağına yemin edebileceğim Angel bile göründüğünden daha sert olduğunu kanıtladı.

Babam onların masumiyet iddialarını umursamadı. Arturo da öyle. Onların gözünde, o gece Illayana ile aynı odada bulundukları için hepsi suçluydu. Cosa Nostra'ya karşı haçlı seferinde Nero'ya yardım ederek onu tehlikeye attıkları için. Ona karşı işledikleri suçların kefareti olarak kan ve acı istiyorlardı.

Ve ödediler. On katını. Hepimiz Arturo'nun her birinin aletlerini vücutlarından ayırışını izledik. Onları parçalara ayırırken. Onların kanı, geçmişte bize karşı duran diğerleriyle birlikte çukurun duvarlarını boyadı. Ailemize zarar vermeye çalıştılar.

Drea hariç.

Homurdanarak yumruğumu çantaya vurdum, hayal kırıklığım yeniden tavan yaptı. Drea'nın tek kurtarıcı lütfu, o gece diğer Zeta'larla birlikte odada olmamasıydı. Eğer orada olsaydı, babam onun da ölmesini isterdi.

Beni en çok kızdıran kısım ise buna izin verip vermeyeceğimden emin olamamamdı. Drea'nın ölme düşüncesi, onun şımarık tavırları ve ateşli kişiliğinin sonsuza dek yok olması, göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Babam onu öldürmemi söyleseydi ne yapardım? Diğerleri gibi ona işkence etmemi mi?

Hayatım boyunca babamın her dediğini yaptım, tek bir emrine bile itaatsizlik etmedim. Babam sana bir şey yapmanı söylediyse, yaparsın. Tartışma bitmiştir.

Yine de, kum torbasına tüm gücümle saldırırken, bana onu öldürmemi söyleseydi öldüreceğimi kesin olarak söyleyemezdim. Çünkü gerçekten bilmiyordum.

Kimliğini öğrendiğimden beri, ondan uzak durmak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Onun yanındayken kendime güvenmiyordum. İçimde uyandırdığı duygulara güvenmiyordum. Tüm bu durum üzerindeki kontrolümü kaybetmem beni son derece rahatsız ediyordu. Ben bir eylem adamıydım. Her zaman öyleydim. Bir şey istediğimde, onu alırdım. Sonuçlar üzerinde kafa yormazdım. İstediğimi, istediğim zaman yapardım. Drea'ya karşı hissettiklerimin beni bu kadar rahatsız etmesinin nedeni de buydu.

Onlara göre hareket edemezdim. O bir düşmandı. Kız kardeşimi kaçıran ve tecavüz etmeye çalışan bir çetenin parçasıydı. Yine de, tüm bunlara rağmen, onu istiyordum.

Bir başkasına karşı hiç bu kadar büyük bir ihtiyaç hissetmemiştim, kanımda böylesine yakıcı bir sızı kaynıyordu. O vahşi, ilkel yanım onu avlamak istiyordu. Onu ele geçirmek. Onu almak ve boyun eğdirmek için becermek. Ta ki gecenin karanlığında adımı haykırana kadar. O dolgun dudakları, tatlı kıvrımları ve daracık vücudu beni çıldırtıyordu. Vahşi. Vahşi. Birinin onu becermesi için çığlık atan o arsız tavrı da eklediğimde, ona sahip olma düşüncesiyle tamamen tükenmiştim.

Günde bir kez onu görmeye gidiyordum. Sorularıma cevap verirse koşullarını değiştirme şansı vermek için. Bana sadece ne istediğimi söyledi.

bilmek için. Ve her gün bana gidip kendimi becermemi söyledi.

Dürüst olmak gerekirse o kadar da şaşırtıcı değil.

Genelde bir mahkûm onun gibi davrandığında etini didik didik eder, bir insanın ölmeden önce dayanabileceği en büyük acıyı salıverirdim. Drea'ya bunu yapamamak beni rahatsız ediyordu, ona fiziksel zarar verme fikri midemi bulandırıyordu. Onun herhangi bir şekilde acı çektiğini düşünmek, içimde sadece ailem için olan şiddetli, koruyucu bir içgüdüyü ortaya çıkarıyordu.

Çok güzeldi. Güçlü iradeli. Cesur, beni tamamen heyecanlandıran çılgın ve dengesiz bir kişiliğe sahipti. Bir sonraki sefer ne söyleyeceğini, bana hangi hakaretleri savuracağını asla bilemezdim. Bu beni heyecanlandırıyordu. Ve gerçekten heyecanlandırmamalıydı.

Normalde insanların benimle ters konuşmasından, bana saygısızlık etmesinden nefret ederdim. Ama nedense Drea bunu yaptığında kaya gibi sertleşiyordum.

"Bu sabah Wheaties'ine kim işedi?"

Kombinasyonumu sert bir tekmeyle bitirdim, kaval kemiğim torbaya öyle bir kuvvetle çarptı ki torba geriye doğru savruldu, onu yerinde tutan metal protesto için inledi. Derin bir nefes aldım ve arkamı döndüğümde Illayana'yı boks ringine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldum. Yüzünde arsız bir sırıtış vardı.

Siyah bir eşofman ve beyaz uzun kollu bir gömlek giymiş, saçlarını sıkıca topuz yapmıştı.

"Toplanıyor olman gerekmiyor mu?" Kenardaki küçük bir banka doğru yürüdüm, bir havlu aldım ve yüzümdeki teri sildim.

Yarın Illayana New York'taki kocasının yanına gitmek üzere ayrılacaktı. Gittiğini görmek beni üzüyordu. O ve Lukyan olmadan ev asla eskisi gibi olmayacaktı. Bunu onlara asla itiraf etmeyecektim ama ikisini de özleyecektim.

İkisi de birbirlerine girmeden bir gün bile geçiremezlerdi, saçma kavgaları bizim ana eğlence kaynaklarımızdan biriydi. Nik ve ben ne zaman kavgaya tutuşsalar kimin kazanacağına dair bahse girerdik. Ki bu sık sık olurdu.

Lafı açılmışken, o herifin bana geçen seferden hâlâ elli dolar borcu vardı. Illayana omuz silkti. "Yarına kadar gitmiyorum. Zamanım var."

Başımı salladım ve su şişemden bir yudum aldım. "Her zaman yaptığın gibi son dakikaya bırakacaksın. Sonra da zamanında yetişemediğin için strese girip herkese çıkışacaksın."

"Oh, beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, değil mi?" dedi alaycı bir tonda.

"Çünkü ben biliyorum." Havluyu omzuma atarak banka oturdum. "Örneğin, şu anda karşımda durmanın nedeninin bir şey istemen olduğunu biliyorum."

Nefes nefese kaldı, masum numarası yapıyordu. "Bu ne cüret, bunu bana söylediğine inanamıyorum. Bir kız gitmeden önce kardeşiyle biraz vakit geçirmek isteyemez mi?"

Ona 'kimi kandırmaya çalıştığını sanıyorsun' der gibi bir bakış attım. "Bana sadece ne istediğini söyle, ya da her ne ise, cevabım hayır olacak."

"Tamam, tamam," diye hızlıca üfledi. "İdman yapmak istiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Seni kim kızdırdı?" Illayana sadece biri onu kızdırdığında dövüşmek isterdi. Bu onun çıkış noktasıydı, öfkesiyle başa çıkmak için kullandığı şeydi.

"Sence kim?" diye homurdandı, oturduğu yerde bacak bacak üstüne attı.

Adamlarımızdan birkaçı egzersiz yaparken ağırlıkların şangırtısı, sert, erkeksi homurtular etrafımızda yankılanıyordu. Ortam ter ve BO kokuyordu, bu koku burnumun kırışmasına neden oldu.

"Arturo New York'ta olmadığım için çok kızgın. Günler önce orada olmamı istedi ama ben sürekli erteledim çünkü şu anda her şey olup biterken ayrılmak istemedim."

"Sana daha önce de söyledim, biz her şeyi hallederiz. Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok."

"Biliyorum, sadece-" yüzünde perişan bir ifade belirdi ve gözleri yere kayarak konuşmayı kesti.

"Korkuyorsun," diye sözünü bitirdim. "Sen yokken bir şey olacak diye korkuyorsun. Ama bunun üstesinden gelebileceğimize inanmalısın, aksi takdirde asla rahatlayamazsın."

Başını salladı, ağzından derin bir nefes çıktı. "Evet, haklısın." Telefonu çaldı ve elini cebine atarak telefonu çıkardı. Dudakları sıkıntıyla büzüldü.

"Arturo?" Ben sordum.

"Evet. Erken gelmem için bana rüşvet vermeye

çalışıyor." "Rüşvet mi? Neyle?"

Bakışları garip bir şekilde benden uzaklaştı ve ben de hemen elimi kaldırdım. "Hayır. Sorduğumu unut. Bilmek istemiyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Belki erken gidebilirim. Önümüzdeki birkaç saat içinde yola çıkarsam, bu geceye kadar oraya varabilirim."

Ayağa kalktım. "Yapamazsın. Bunu benden duymadın ama babam bu akşam için sana sürpriz bir veda yemeği planlıyor. Flora'ya en sevdiğin yemekleri hazırlatıyor, hatta eski tip masa oyunlarını bile çıkaracak."

Yüzü yumuşadı. "Ah, içinde kocaman bir yumuşaklık var, değil mi?"

"Sakın ona böyle dediğini duymasın. Sırf seni dövmek için olmadığını kanıtla."

Yüzünü buruşturdu. "İyi bir noktaya değindin. Yine de oyunların iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? En son ne zaman monopoly oynadığımızı hatırlıyor musun?"

İçime bir eğlence dalgası yayıldı. Haklıydı. En son oynadığımızda, Lukyan'ı hile yaparken yakaladığında eline bir çatal saplamıştı, bankaya dalmış ve kimse bakmazken para çalmıştı. O andan itibaren monopoly evde yasaklanmıştı.

"Eminim her şey yoluna girecek. Soğukkanlılığını koruduğun sürece."

"Ben mi?" diye göğsünü işaret etti. "*Ben mi?* Lukyan'la konuş. Aldatan o."

Gözlerimi devirmiştim. Bu ikisi birbirleriyle çok rekabetçiydi. Çılgıncaydı. *Her şey için* rekabet ederlerdi. Akşam yemeğini en çabuk kim yiyecek. Yarışta kimin daha hızlı olduğu. Kim daha iyi atış yapardı. Rekabet edebilecekleri bir şey varsa, yaparlardı.

Boks ringine doğru yürüdüm ve zıplayarak iplerin altına tırmandım. Onları davet edercesine havaya kaldırdım. "Hâlâ dövüşmek istiyor musun?"

Illayana'nın dudaklarında heyecanlı bir gülümseme belirdi.

Illayana'yı omzumun üzerinden fırlattım ve vücudunu yere çarptım, dudaklarından acı dolu bir homurtu döküldü. Üzerine doğru koştum, onu bir kol barına kilitledim ve geri çekildim, kolunu ikiye ayırmadan hemen önce durdum.

Illayana çığlık atarak bacaklarını çırptı. Bacağıma defalarca vurdu ve ben de onu bıraktım, geriye yuvarlandım ve çömeldim.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, hayal kırıklığı içinde avucunu yere vurarak. "Yine!" Ayağa fırladı, dövüş pozisyonu almadan önce kolunu birkaç kez döndürdü, elleri yüzünü koruyordu.

Usulca kıkırdadım, dik durdum. Aşırı rekabetçi olmasının yanı sıra, her zaman kaybeden bir kız olduğundan bahsetmiş miydim? "Tekrar gitmek istediğine emin misin?" Bu üçüncü deneme olacaktı ve her seferinde kazanamadığı için daha da sinirleniyordu.

Illayana ters ters baktı. "Kaldır şu lanet ellerini."

Bana bunu yapma şansı bile vermedi. Bana doğru koştu ve bir sağ kroşe savurdu, eğer isabet etseydi canı çok yanacaktı. Ama elimi ön kolunun etrafına kilitledim, yumruğunu kendime doğru yönlendirdim ve ona doğru dönerek kafasının yan tarafına ters bir dirsek attım.

"Orospu çocuğu," diye tısladı, tökezleyerek geri çekildi. Gözleri öfke dolu bir şekilde bana dönmeden önce sersemliğini atmaya çalışır gibi başını salladı.

"Ha!" Lukyan güldü, kenardan izlerken yüzünü patlamış mısırla doldurdu. İkinci raunttan bir süre sonra evden aşağı inmişti, yüzünde heyecanlı bir ifade vardı, sanki şekerci dükkânındaki bir çocuk gibiydi. Adamlarımızdan birkaçı onun yanında oturmuş, kendi aralarında fısıldaşıyor ve bahis oynuyorlardı.

İkimiz de Lukyan'ın sataşmalarını görmezden geldik ve Illayana tekrar ilerledi. Bir dizi etkileyici kombo ile saldırdı ve her vuruşunu engellemek için çok çalışmam gerekti. Beni tamamen savunmaya çekti. Ringin etrafında beni takip etti ve her açıdan saldırdı. Sağdan numara yaptı ve soldan yüksek bir tekmeyle saldırdı. Kolumu kaldırıp engelledim, temas sarsıcıydı. Bir sağ kroşe attım ve o da eğildi, ardından vahşi bir aparkat savurdu. Yumruğundan kıl payı kurtulup geri çekildim ve ayaklarımın üzerinde dönerek göğsüne bir tekme attım (ön kollarını kullanarak engellemeyi başardı). Kollarını X şeklinde vücuduna doğru kaldırdı, böylece saldırının en ağır kısmını onlar aldı ve vuruştan sonra homurdandı.

Birbirimize acımasızca saldırarak yumruklarımızı tokuşturmaya devam ettik. Gardımı geçemeyeceğini anladığında hırladı ve taktik değiştirdi.

Kız kardeşimin özelliği alışkanlıklarının olmasıydı. Her zaman kullanmaktan hoşlandığı hareketleri vardı. Şimdi, bunda yanlış bir şey yok. Ama *bu* hareketleri bilen biriyle dövüştüğünüzde, bu sizi dezavantajlı duruma düşürür.

Jimnastik eğitiminden yararlanarak ve uzun bacaklarını kullanarak çok sayıda dönüş yapmayı severdi.

Bu yüzden, havaya sıçrayıp beni yere çarpmak için bacaklarını başıma dolamaya çalıştığında hazırlıklıydım.

Bir kolumu bacağına doladım, gömleğinin önünü kavradım ve onu solumdaki iplere fırlattım. Vücudunun momentumunu durduracak zamanı yoktu ve hızla bana doğru geri savruldu. Kolumu uzattım ve ona yaklaştım. Nefesi kesildi ve haykırdı, sırtı sertçe yere çarptı.

Göğsünün üzerine çıktım ve hızlı bir yumrukla suratının ortasına bir yumruk indirdim. Yumruğumu biraz çektim, tüm gücümle vurmadığımdan emin oldum, ama canını yakacak kadar sertti... çok.

Dudağı yarıldı, çenesinden kan aktı ve acı içinde inledi. Ayağa kalktım ve ona baktım. "İşin bitti."

"Hayır," diye inledi yine, yan tarafına dönerek. "Bir tane daha." Başımı salladım. Bazen çok inatçı olabiliyordu.

Kendini yukarı çekti ve elinin tersiyle yüzündeki kanı sildi. Ringin dışında toplanan küçük kalabalığa baktı ve bakışları Lukyan'a kilitlendi.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını uzatmış ve ellerini kucağındaki patlamış mısır kovasına sokmuştu. Yüzünde kibirli, arsız bir gülümseme vardı, sanki Illayana'nın kıçının tekmelenmesini izlemekten zevk alıyor gibiydi.

Küçük pislik muhtemelen öyleydi.

"Buraya gel," diye tersledi, ona hançer gibi bakarak.

"Hayır. Hayatta olmaz. Benim ölmek gibi bir arzum yok," dedi başını sallayarak.

İplere doğru yürüdüm ve onları açık tuttum. "Gidelim," diye homurdandım, başımı sallayarak.

Illayana beni teke tekte yenemediğinde, her zaman Lukyan'ı yardıma çağırırdı. Birlikte dövüşürlerse kazanma şansları daha fazlaydı.

-Henüz yapmadılar. Ama kim bilir, belki de bugün o gündü. Lukyan'ın gözleri büyüdü. "Ne? Neden? Ben bir şey yapmadım ki!" "Kaldır kıçını da buraya gel, Lukyan. Sana bir daha sormayacağım."

İnledi, son bir avuç patlamış mısır aldı ve adamlardan birine vermeden önce ağzına tıktı. Ayağa kalktı, parmaklarındaki tereyağı ve tuzu yalayarak ringe doğru yürüdü ve zıplayarak iplerin altına tırmandı.

"Bu saçmalık. Ben asla dövüşmek istediğimi söylemedim."

O haklıydı. Bu biraz haksızlıktı. Ama bu muhtemelen ikisiyle de bir süre için son kez karşılaşmam olacaktı. Belki de yaşlandıkça nostaljik olmaya başlamıştım.

Illayana ve Lukyan ringin bir köşesine gittiler, ben de başka bir köşeye geçip ellerimdeki bezleri sıktım. Kısık seslerle konuşuyor, bir tür strateji geliştirmeye çalışıyorlardı.

Illayana havayı sanki birinin boynuymuş gibi kavradı ve dizini tekrar tekrar yukarı doğru vurmaya başlamadan önce onu şiddetle salladı. Lukyan başını salladı. Önce onu, sonra da yumruğunu açık avucuna vurarak kendisini işaret etti. Başını sallama sırası İllayana'daydı. Birbirleriyle tartışmaya başladıklarında sesler daha da yükseldi.

Gözlerimi devirdim. Bu noktada benden ziyade birbirleriyle kavga etmeleri daha muhtemeldi.

Sonunda kavgayı nasıl halletmek istedikleri konusunda bir anlaşmaya vardılar. İkisi de yerlerini alarak harekete geçti.

Ringin ortasında onlara katıldım, adrenalin vücudumda dalgalanıyordu. Ellerimi yukarı kaldırıp dövüş duruşu almadan önce iki kolumu da salladım.

Onları bekledim, ilk hamleyi yapmalarına izin verdim. Uzun sürmeyeceğini biliyordum. Hem Illayana hem de Lukyan sabırsızdı. Hareket etmeden bir noktada asla uzun süre duramazlardı.

Elbette, görünüşe göre aynı anda, uzaya fırlayan bir roket gibi bana doğru fırladılar. Lukyan bacaklarıma saldırıp beni yere sererken, Illayana göğsüme atladı ve hepimiz bir yığın halinde yere çakıldık.

Bu hareket beni şaşırttı. Daha önce hiç kullanmadıkları bir hareketti.

Üzerime tırmandılar, Lukyan beni bir diz barına kilitlemeye çalıştı ve Illayana kol barına gidiyor.

Vücudumu sallayarak çırpındım.

"Kıpırdatmayın onu," diye tersledi Illayana, bacakları koluma dolanarak.

Tutuklamayı yerine kilitlemesine bir kalp atışı kalmıştı.

Buna izin veremezdim.

"*Deniyorum,*" diye hırlayarak karşılık verdi Lukyan. Dişlerini sıkmış, tüm gücüyle bacaklarımı hareket ettirmemi engellemeye çalışırken boynunun yan tarafındaki damarlar patlamıştı.

Sahip olduğum tüm güçle hamle yaptım ve Illayana tutuşunu kaybetti. Bu fırsattan yararlandım. Kolumu kavrayışından kurtardım ve geriye doğru savurarak yumruğumun arkasını yüzüne vurdum.

Haykırdı, elleri kırılan burnunu kucaklamak için havalandı.

Vücudumun üst kısmı artık serbestti, doğruldum, Lukyan'ı saçlarından kavradım ve başını acıyla geriye çektim. Çenesine bir yumruk attım. Bacaklarımdaki tutuşu tekme atmama yetecek kadar gevşedi ve ayağa fırladım.

Lukyan yuvarlandı ve ayağa kalkmak için çabaladı. Elini başının arkasına götürdü. "Saçlarımın bir kısmını kopardın!" diye bağırdı öfkeyle.

"Sana yıllardır kesmeni söylüyorum. Bu bir dezavantaj," diye sırıttım ve parmaklarımın arasındaki saç tellerinin yere düşmesine izin verdim.

Lukyan hırladı ve bana saldırdı. Bir tekme savurdu ve bacağını sıkıca kavrayarak onu engelledim. Onun boşluğuna girdim, bacağımı onunkine doladım ve onu iterek dengesini kaybetmesine ve yere düşmesine neden oldum.

Güçlü bir darbenin acısı sırtıma vurdu ve öne doğru uçtum. Yıllar süren eğitim, bilinçli bir düşünce olmadan tepki vermemi sağladı, vücudum bir takla atarak kıvrıldı, yerde yuvarlandı ve ayağa kalktı. Döndüm.

Illayana uçan bir diz darbesiyle üzerime atılarak göğsüme vurdu. İplere doğru uçtum, kollarımı iplere dolayarak kendimi ona doğru savrulmaktan alıkoyacak kadar aklım vardı.

Bakışlarım ona kaydı ve gözlerimi kısarak onun saldırısı yüzünden göğsümde yayılan ağrıyı ovuşturdum. Yüzümden karanlık bir ifade geçti.

Lukyan, sesi korkudan titreyerek, "Lanet olsun," diye fısıldadı. Çömeldi ve eliyle iki kez yere vurarak bayıldı.

Illayana biraz tedirgin görünecek kadar sağduyuluydu ama geri adım atmadı. Omuzlarını dikleştirdi ve yumruklarını kaldırdı.

Onlara doğru yürürken Lukyan'a, "Ayağa kalk," diye bağırdım. Bu işten o kadar kolay kurtulamayacaktı.

Ayağa kalkar kalkmaz saldırıya geçtim ve ikisine de aynı anda saldırdım. Elimden gelen her şeyi yaptım. Artık kibar davranmayı bırakmıştım. İki elimle birden saldırdım, yumruk üstüne yumruk attım, her vuruşta ikisi arasında gidip geldim. Lukyan engellemek için çok yavaştı ve yumruğum yüzüne geldi. Illayana'nın savurduğu yumruğun altından sıyrıldım ve yumruğumu karnına indirerek hırıltılı bir şekilde kamburlaşmasına neden oldum. Döndüm ve Lukyan'ı kıç üstü yere düşüren bir ters yumrukla vurdum.

Illayana hâlâ belinden bükülmüştü ve yüzüne bir tekme attım. Engellemek için hızla kollarını kaldırdı ama darbenin şiddetiyle sendeleyerek geri çekildi. Ona doğru koştum, sola çalım attım, sağa adım attım ve dönerek arkasına geçtim.

onun yerine önden. Kollarımı boynuna doladım ve onu ayaklarından kaldırarak sıktım.

Lukyan yandan hızla geldi ve yüksek bir tekmeyle vurdu. İllayana'yı darbenin yönüne doğru hareket ettirdim ve kafasının yan tarafına vurdu. Illayana acı içinde inledi ve ben onu yere düşürdüm.

"Kahretsin, özür dilerim," diye irkildi Lukyan.

Uykumda bile yapabileceğim bir kombinasyonla ona saldırdım. Sağ kroşe, sol yumruk, sağ aparkat, ön tekme. İlk ikisini engelledi ama son ikisini durduracak hıza sahip değildi. Geriye doğru uçtu ve Illayana'nın yanına bir yığın halinde düştü.

İkisi de ayağa fırladı ve geri döndü. Aynı anda yüksek bir tekme savurdular; Lukyan sağa, Illayana sola. Aynı anda saldırmak akıllıca bir fikirdi. Ama sinirlenmiştim ve aptal yerine konmak istemiyordum. Hazırlandım, iki kolumu da kaldırdım ve blokladım, her iki kolumdan da acı fışkırıyordu. Güçlü vuruşlardı, onları daha sonra takdir edecektim.

Sol kolumu Illayana'nın bacağına doladım, onu kendime doğru çektim ve ona kafa attım. O düşerken, Lukyan'ın göğsüne yandan bir tekme attım. Engel oldu, ayağımı kavradı ve büktü. Dönerek yuvarlandım ve sırtım yere çarpmadan hemen önce Lukyan'ın suratına bir tekme savurdum. Tekrar ayağa fırladım.

Lukyan hızla toparlandı, adrenalini yükselmişti. Beni yere sermeye çalıştı ama ben ayaklarımı yere diktim ve yere düşmeyi reddettim. Kaburgalarıma ve böbreklerime kısa, hızlı yumruklar indirdi ve canımı çok yaktı. Yumruklarımın arkasını sırtına indirdim ve beni bırakarak haykırdı. Onu gömleğinin arkasından yakaladım ve tam ayağa kalktığı sırada Illayana'nın üzerine fırlattım. İkisi de yere yuvarlandı.

İkisi de tekrar gitmek için ayağa kalkmadı.

Alnımdaki teri sildim, göğsüm derin nefeslerle inip kalkıyordu. Yerde inleyen kardeşlerime baktım. Belki de onlara bu kadar sert davrandığım için kendimi kötü hissetmeliydim ama hissetmedim. Ben kardeşlerinin kazanmasına *izin veren* türden bir ağabey değildim. Onların kazanması gerektiğine inanan biriydim.

Bugün beni yenecekleri gün değildi ama her dövüşümüzde daha da yaklaşıyorlardı. Bu da beni gülümsetiyordu.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

“Ha! Bu 900 dolar eder. Öde bakalım, enayi!" Lukyan elini avuç içi yukarı bakacak şekilde İllayana'ya doğru uzattı ve iniş için parasını istedi

mülkünde.

Kız kardeşimin yüzündeki saf öfke ifadesine kıs kıs güldüm. Monopoly tamamen şansa dayalı bir oyun olmasına rağmen, kaybettiğinde yine de öfkelenmesine izin veriyordu.

Krallara layık büyük bir akşam yemeğinden sonra, geceyi çocukken oynadığımız masa oyunlarını oynayarak geçirmek üzere hepimiz babamın ofisinde toplandık. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Annemin ölümünden önce.

Annemi düşünmek her zamanki hislerimi uyandırdı ve onları kabullenmeyi reddederek içime attım.

Babam büyük deri koltuğunu masasının arkasına çekmiş, bir elinde votka kadehi, diğerinde purosuyla maçı izliyordu. Oyunların hiçbirini oynamadı. Hiç oynamadı. Sadece oturdu ve izledi, sanki her şeyi daha sonra dönüp bakmak üzere hafızasına kaydediyormuş gibi. Arada sırada dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyordu.

Hepimiz odanın ortasında daire şeklinde oturuyorduk, Game of Thrones monopoly tahtası tam ortamızda duruyordu. Tüm mobilyalar uzaktaki duvara doğru itilmişti, böylece yeterince yerimiz vardı. Lukyan karşıma oturdu, parayı alırken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı

Illayana'dan aldı ve alaycı bir şekilde onunla kendini körükledi. Kız kardeşim solumda oturmuş, öfkeden kuduruyordu. Nik sağımdaydı.

"Hile yapıyor," dedi Illayana, eşyalarını düzgün bir şekilde sıraya dizmek için yeniden düzenlerken.

Lukyan'ın nefesi kesildi. "Ben asla," dedi kadınsı bir ses tonuyla. "Ben asla böyle bir şey yapmam. Ben senden daha iyiyim," diye göz kırptı.

Illayana homurdandı ve zarı ona fırlattı. "Kapa çeneni ve sıranı bekle."

Lukyan onları topladı ve yuvarladı. Taşını hareket ettirdi ve Kara Kale'nin üzerine geldi. "Satın al!" diye bağırdı ve elindeki para destesini aldı.

"Üzerine konduğun her mülkü satın alamazsın, Lukyan! Buna ihtiyacın bile yok!" Illayana yüzü kıpkırmızı kesilerek öfkelendi.

"Hayır, yok. Ama *sen seviyorsun,*" diye güldü. Bu doğruydu. Diğer iki uygun mülke sahipti -Pyke ve Winterfell. Seti tamamlamak için tek ihtiyacı olan Kara Kale'ydi ve sonra üzerine kaleleri ve köyleri yerleştirmeye başlayabilirdi. Ama Lukyan satın aldığına göre artık çok geçti. Parayı bana uzattı ve Nik de üzerinde Kara Kale yazan kartı ona verdi. O da bunu diğer mülklerinin yanına koydu.

Illayana onu boğacakmış gibi görünüyordu.

Nik sırasını alırken, "Seni bu kadar kızdırmasına izin verme," diye fısıldadım. "Bunu seni kızdırmak için kasıtlı olarak yapıyor."

"Biliyorum," diye homurdandı. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Anlamıştım. Lukyan'ın insanın içine işlemek gibi bir huyu vardı. Gözüne bir çatal saplamak istemenize neden oluyordu. Eğer insanları kızdırmak bir süper güç olsaydı, bu onunki olurdu. Ve bunu yapmayı da severdi. Sanki kişiliğinin ayrılmaz bir parçasıydı. İnsanları kızdırmak için doğuştan gelen yeteneği olmadan Lukyan'a sahip olamazdınız. O böyle biriydi.

Mülklerime baktım. Pentos. Eyrie. Ejderhakayası. Braavos. Harrenhal. Astapor. Benimkilerin hepsi işe yaramazdı. Tam bir sete sahip değildim ve asla da olamayacaktım. Kardeşlerimin her birinde ihtiyacım olan diğerlerinden en az biri vardı. Kazanmamın hiçbir yolu yoktu.

Umursadığımdan değil. Dediğim gibi, monopoly tamamen şansa dayalı bir oyundu, bu yüzden rekabet etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Zarların şansıydı.

Illayana'nın özelliklerine gizlice bir göz attım ve sırıttım. Nik zarları bana uzattı ve ben de Illayana'ya verdim.

Kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen? Senin sıran."

"Ben yokum," dedim, eşyalarımı toplayıp ayağa kalkarak. Son iki saattir oyun oynuyorduk ve benim işim bitmişti. Oyun oynadığımız süre boyunca aklım gerçekten burada değildi. Drea'yla birlikte çukurdaydım. Onu görmek istiyordum. Onunla dövüşmek. Bana İspanyolca küfrederken o seksi aksanını duymak için.

Yapmamam gerektiğini biliyordum. Bunun ona karşı duyduğum çekimle savaşmamı daha da zorlaştıracağını biliyordum. Ama artık umurumda değildi. Onu görmek için aşağı inme düşüncesi bedenimi canlandırdı. İhtiyacım olan tek teşvik buydu.

Kendimle savaşmaktan bıkmıştım. Kendimi inkar etmekten. Eğer onu görmek istiyorsam, onu görmeye gidecektim. Kimse beni durduramazdı. Kendim bile.

Elimdeki malları Illayana'ya verdim. "Bunları alabilirsin."

Lukyan boğuldu. "Vay canına, bunu yapamazsın! İstifa edersen, mülkler tekrar satışa çıkar! Kurallar böyle."

"Bunlar *bizim* kurallarımız değil ve sen de bunu biliyorsun." Oyunla birlikte gelen ana kurallar dizisini takip ettik, ama aynı zamanda kendi kurallarımızı da oluşturduk. Mesela vergi ödemek zorunda kalırsanız ya da ödemeniz gerektiğini söyleyen bir kart aldığınız için 100 dolar ödemek zorunda kalırsanız ya da hapisten çıkmak için ödeme yaparsanız, tüm para banka yerine tahtanın ortasına gider ve SERBEST PARK yerine kim gelirse tüm parayı o alırdı. Bu da bizimkilerden biriydi. Birisi çıkmak isterse, tüm parasını ve mülklerini başka birine vermeyi seçebilirdi. Ben Illayana'yı seçtim.

"Ama bu hiç adil değil!" Lukyan öfke nöbeti geçiren bir çocuğun tüm zarafetiyle bağırdı. "Ona iki tam set veriyorsun!"

Evet, gördüm. Mülklerini gördüm. Benim üç mülküm ona iki tam set verecekti ve bunlardan biri oyundaki en pahalı setti. Kralın Şehri ve Braavos. Oralar kalelerle doluyken biri oraya inse ona binlerce dolar borçlu olurdu.

Illayana kötü kötü gülümseyerek kartları ve parayı elimden kaptı. "Onu duydun, onları bana veriyor. Geri almak yok." Tüm dikkatini oyuna vermiş bir halde, Keeps'i eklemek için gereken parayı saymaya başladı.

Başımı salladım, boğazımda küçük bir kıkırdama hissettim. Yirmi bir yaşındaydı ve hâlâ bazen çocuk gibi davranıyordu. İkisi de öyleydi.

Hepsiyle vedalaştım ve oradan ayrıldım.

Çukurdaki koridorda yürürken vücudumda heyecan dalgaları yükseliyordu. Drea'nın bulunduğu odaya yaklaştıkça tüylerim diken diken oluyor, içimi bir beklenti ürpertisi kaplıyordu. Köşeyi döndüğümde Sasha ve Pavel'in her zamanki gibi kapının önünde durduklarını gördüm. Başlarını bana çevirdiler, Sasha'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Nedenini biliyordum. Son bir haftadır her gün aynı saatte Drea'yı görmeye geliyordum. Günlük rutinimin içine sıkıştırmıştım. Uyanmak. Duş. Yemek. Egzersiz. Çevre kontrolü. Drea'yı ziyaret et.

Saat şimdi 21:17'ydi.

Babam ve Illayana alışkanlıkların yaratıklarıydı. Ben yapıdan biriydim. Düzen. Sabah rutinim hafife alınacak bir şey değildi. Özellikle de antrenmanım. Eğer günde en az bir kez spor salonuna gitmezsem, çok kötü şeyler olurdu.

Bu benim kurtuluşumdu. Benim mutlu yerim. İçimdeki şeytanlardan kurtulmak için gittiğim yer. Bir bakıma benim için terapi gibiydi. Yoğun bir antrenmandan sonra kaslarımda hissettiğim ağrı coşkuydu.

"Patron," dedi Sasha selamlamak için başını sallayarak.

"Herhangi bir sorun var mı?" Önlerinde durup sordum.

"Sadece her zamanki saçma sapan konuşmalar. Sıra dışı bir şey yok," diye cevap verdi Sasha. "Yine de bir duş talep etti."

"Öyle mi yaptı?" Aklımdan ahlaksız düşünceler geçti. Drea... ıslak. Sabunlu. Elleri vücudunda geziniyor.

Sanırım duş iyi bir fikir gibi geldi.

"Gecenin geri kalanında izin al. Sabah geri gel," diye emrettim.

Sasha kaşlarını çattı. "Uh-"

Uyarmak için gözlerimi kısmıştım.

Sasha doğruldu. "Kusura bakma patron. Gidelim, Pavel." Genç adam Sasha'nın peşinden gitti ve beni koridorda yalnız bıraktı.

Sasha bir emri sorgulamaktan daha iyisini bilirdi. Bunu ona hatırlatmak için tek gereken bir bakıştı.

Kapıyı açtım ve odaya girdim. Duvardaki düğmeye bastım, odaya ışık doldu. Drea sandalyeye yığılmış, başı öne eğik, koyu renk saçları yüzünü perdeliyordu. Geldiğimde başını kaldırdı.

ve gözlerini kıstı, sanki ışıkta beni tam olarak görmekte zorlanıyormuş gibi.

İnledi ve başının tekrar öne düşmesine izin verdi. "Vay, vay, vay, bir günde iki ziyaret mi? Böyle bir ayrıcalığı kazanmak için ne yaptım ben?" Sesi yorgun geliyordu. Elleri sandalyenin arkasına kelepçeliyken böyle dik bir pozisyonda uyumaya çalışmak rahat olmazdı. Uyuyabilse bile şaşırırdım.

Bu kadar bitkin görünmesi hoşuma gitmedi.

Başımı yana doğru eğdim. "Bu gece nasılsın, *Malyshka*?"

"Hayranlık uyandırıcı. Peki ya sen?" Başını kaldırdı. "Bekle, şimdi fark ettim ki umurumda değil."

"Her zamanki gibi güzel, görüyorum." Kapının pervazına yaslandım, dikkatle onu izliyordum. "Teklifim hakkında bir fikrin var mı?"

"Hmm, bir düşüneyim." Dudaklarını büzdü. "Hayır. Hâlâ lanet bir muhbir değilim. Üzgünüm. Şimdi gidebilir misin? Eğer anlamadıysan, uyumaya çalışıyorum."

"Duş almak istemiyorsun o zaman?"

Gözlerini kısmıştı. Tek kelime etmedi, sadece bana şüpheyle baktı, sanki bir art niyetim varmış gibi.

Belki de yaptım.

Arkasından yürüdüm ve kelepçelerini çözdüm. Bileklerinde kırmızı çizgiler vardı.

Onlara karşı savaşıyordu.

Kızarmış ve morarmış bileklerine hafifçe masaj yaparak, "Bunda ne var?" diye sordu.

"Yakalamak yok. Fikrimi değiştirmeden gidelim."

Ayağa kalkmaya çalıştı ve dizleri büküldü. Ne yaptığımı bile anlamadan ileri atıldım. Kollarım neredeyse hiç düşünmeden ona sarıldı ve yere düşmesini engelledi. Vücudu benimkine yapıştı. Zihnim tamamen boşaldı. Tek düşünebildiğim onun bu kadar yakınımda olmasının ne kadar iyi hissettirdiğiydi, tüm o tatlı kıvrımlar bana doğru yerlerde baskı yapıyordu.

Drea göğsümü itti. "Dokunma bana. Yardımına ihtiyacım yok," diye tersledi ama onu bıraktığım anda yere düştü.

Ben de ona izin verdim. Eğer inatçı olmak ve yardımımı reddetmek istiyorsa, o zaman tamam. Ellerinin ve dizlerinin üzerine kabaca çöktü, zor nefes alıyordu.

Kapıya doğru yürüdüm. "Acele et, bütün gece bekleyemem."

Gözlerini öfkeyle bana dikti. Bir hırıltıyla ayağa kalktı, bacaklarında hafif bir sallantı vardı. Sanki tekrar yüzüstü düşmeyeceğinden emin olmak istercesine tereddütlü bir adım attı, sonra omurgasını dikleştirdi ve başını dik tutarak bana doğru bir bakış bile atmadan yanımdan geçti.

Sağa döndü.

"Yanlış yol."

Ofladı ve ayaklarının üzerinde dönerek ters yöne doğru ilerledi. Arkasından sıraya girdim, ona bir santim bile boşluk bırakmadım. Başka bir koridora sapmak üzereyken elimi omzuna koydum ve onu doğru yola yönlendirdim.

Aniden döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "O zaman neden yolu göstermiyorsun?"

"Önden gitmen umurumda değil. Manzarayı seviyorum." Gözlerim vücudunda gezindi. Daha doğrusu, attığı her adımda kıçının bir o yana bir bu yana sallanışını sevdim.

Kaşlarını çattı ve kendini duvara doğru bastırmak için hareket etti. Elini 'önce sen' dercesine havada salladı.

Omuz silktim ve koridorda çelik kapıya doğru ilerledim. Onun arkamda olması beni tedirgin etmiyordu. Aksine beni heyecanlandırıyordu. Bir şeyler denemesini *istiyordum.* Bana saldırmasını. Onu yere atmam ve vücudumla sıkıştırmam için bana bir sebep vermesini.

Ama yapmadı. Ne kadar hayal kırıklığı.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarıp çelik kapıdan geçirdim ve ana kata çıkardım. Artık boştu -görünürde tek bir kişi bile yoktu- tüm spor aletleri boşta duruyor ve kullanılmayı bekliyordu. Omzumun üzerinden baktım.

Drea'nın gözleri her yöne bakıyordu. Şüphesiz bir çıkış yolu arıyordu. Muhtemelen daha sonra bir kaçış girişiminde kullanmak için düzeni ezberliyordu.

Ya da şu anda.

Drea şimşek gibi hızlı bir şekilde kapıya doğru fırladı, çıkışa doğru koşarken makinelerin ve bankların üzerinden geçti.

Adrenalinim tavan yaptı ve heyecandan iliklerime kadar hissederek peşine düştüm. O hızlı olabilirdi ama ben buranın düzenini herkesten daha iyi biliyordum. Zamanımın çoğunu burada geçirdim. Gözlerim kapalıyken bile burada manevra yapabilirdim.

Onu yakaladığımda kapıdan bir santim uzaktaydı, kollarım beline dolandı ve onu yerden kaldırdı.

"Bırak beni, seni orospu çocuğu!" Dirseğini geri savurdu ve yüzümün yan tarafına vurdu, kaşımdan aşağı doğru acımasız bir kesik açıldı.

Lanet okudum, onu tutuşum hafifçe gevşedi.

Kollarımdan jöle gibi kayarak ayaklarımın dibine çömeldi. Dönerek bacaklarımı altımdan çekti ve sırtım büyük bir *gürültüyle* yere çarptı.

Sikeyim.

Kapıya doğru hamle yaptı ve elimi bileğine doladım, vücudu iki saniyeliğine havalandı, sonra yüzüstü yere çakıldı, dudaklarından bir '*omph' sesi* döküldü.

Benimle mücadele ederken bileğini sıkıca kavramaya devam ettim. Döndü ve diğer ayağıyla bana tekme attı. Darbelerini savuşturdum, baskın pozisyon için güreştim. Başını öne doğru savurup kafatasını dudaklarıma çarptığında, vücut ağırlığımı kullanarak onu bastırmayı planlayarak vücudunu kendi vücudumla örtmeye çalıştım.

Acı içime işledi, ağzımda kan birikti. Gülümsedim.

Drea dizlerini aramıza çekip göğsüme bastırdı, beni iterken bacaklarının gücü beni şaşırttı. Karnı üzerinde kapıya doğru çabaladı ve ben de sırtına atlayarak onu yere yapıştırdım ve hareket etmesini imkânsız hale getirdim. Onu ağırlığım altında ezmemek için kendimi biraz yukarı kaldırdım.

"Lanet olası pislik!" diye altımda çırpınıyor, başını, kollarını ve bacaklarını her yöne savurarak bana vurmaya çalışıyordu.

Saçlarından bir tutam yakaladım ve başını geriye doğru çekerek irkilmesine neden oldum. Bir elimi vücudunun altından geçirerek boğazına sarıldım. "Yeter," diye kabaca bağırdım. "Beni yenemezsin." Yine de kesinlikle değerli bir mücadele ortaya koydu. Ondan önceki herkesten daha iyiydi.

"Öyle mi? İzle beni." Parmaklarını bileğimdeki bir tür baskı noktasına sapladı ve acı, hızlanan bir mermi gibi içimden fırladı.

"Orospu çocuğu!" Boğazını bırakarak tısladım.

Beni üzerinden fırlattı ve ayağa fırlayarak ilk fırsatta kaçmaya başladı. Onu takip ederken bileğimde zonklayan acıyı görmezden gelerek peşinden gittim.

Tamam, onu biraz hafife almış olabilirim.

Drea benimle arasına mesafe koymak için spor aletlerini kullanıyor, her yaklaştığımda benden ters yöne doğru koşuyordu. Kedi fare oyunu gibiydi. Ya da ebelemece. Bir noktada, ben bıkana kadar makinelerden birinin etrafında tekrar tekrar daireler çizerek koştuk.

Ben durduğumda, o da durdu. İkimiz de birbirimize baktık, ilk hamleyi kimin yapacağını görmek için birbirimizi ölçüp biçiyorduk. Gözleri kasıklarıma indi ve tekrar yukarı çıktı.

"Bundan zevk alıyorsun," diye nefes nefese kaldı.

Tüm vücudum yanıyordu, adrenalin ve şehvet içimde yükseliyor, sikimi acıtacak kadar sertleştiriyordu. Seks ve dövüş benim için el ele gidiyordu. Yani evet, bundan zevk alıyordum.

Sola doğru bir adım attım ve o da mesafeyi koruyarak aynısını yaptı. "Zevk almayacak ne var? Güzel bir kadını kovalamak, vücudunun benimkine karşı savaştığını hissetmek. Bu benim kitabımda iyi bir zaman." Ben ona doğru hamle yaptım, o da hemen atladı, yerde yuvarlandı ve hızlı bir hamleyle tekrar ayağa kalktı. Anında bacak pres makinesini aramıza yerleştirdi ve başladığımız yere geri döndük.

"Ah, güzel olduğumu düşünüyorsun. Ne kadar tatlısın. Adam kaçıran bir pislik olman çok kötü. Bu iltifat farklı bir senaryoda seni yatağa atabilirdi."

"Sana iltifat etmiyordum. Sadece bir gerçeği belirtiyordum." Tekrar üzerine atıldım ve elimden kurtulmayı başardı. "Hızlı küçük bir şeysin, değil mi?"

Gülümsedi, arsızlık ve güven doluydu. "Benim boyumda biri olmalı. Büyük kötü kurt tarafından yakalanmak istemem." İki kiloluk bir dambıl aldı ve bana doğru fırlattı.

Yan tarafa atlayıp ondan kaçtım. Yere doğru tırmandı.

"Sen de hızlısın," dedi beni yakından gözlemleyerek. Gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla beni izliyor, yaptığım her şeyi not alıyordu. Nasıl hareket ettiğimi. Bir tarafımı diğerine tercih edip etmediğimi. Sanki her şeyi katalogluyor, zayıflığımı anlamaya çalışıyordu.

Her ne gördüyse ona saldırmak için güven verdi. Ya da belki de dalga geçmekten bıkmıştı. Makinenin arkasından çıktı ve silah duvarına doğru ilerledi.

Bu ona maça mal olan bir hataydı.

Daha önce de söylediğim gibi, burayı herkesten daha iyi biliyorum. Tüm düzeni avucumun içi gibi bilirim. Her makinenin nerede olduğunu biliyorum. Bir makine ile diğeri arasındaki mesafeyi. Ayaklarımın altındaki paspasın oda boyunca uzandığını ve duvara ulaşmak için ona basması gerektiğini biliyorum.

Çöktüm ve ayağı paspasın üzerine indiği anda çekerek paspası altından çektim.

Drea şaşkınlıkla ciyakladı ve sırtı yere çarptı.

Bir dakikamı bile boşa harcamadan koştum. Tam ayağa kalktığı sırada ona ulaştım. Onu kucağıma aldım ve vücudumla sararak yere düşürdüm. Çığlık atıp küfrederken ellerini tuttum ve başının üstünde sabitledim.

Bacakları çılgınca çırpındı. Başı öne doğru kalktı, bana kafa atmaya çalışıyordu ama buna yine kanmayacaktım. Ulaşamayacağı bir yerde geriye yaslandım.

"Yakaladım seni," diye fısıldadım ona sırıtarak. "Şimdi, ödülümle ne yapacağım?"

Derin bir nefes aldı, gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı vardı. Ama başka bir şey daha vardı. Tanıdığım bir şey. "Bu bana tecavüz edeceğin kısım mı?" Eğer bunu nefes nefese inleyerek söylemeseydi, bunu gerçekten yapacağımdan korktuğunu düşünebilirdim. Sonra kalçalarının altımda döndüğünü hissettim -neredeyse kontrol edemiyormuş gibi- ve onun da en az benim kadar tahrik olduğunu anladım.

O da dövüşü sevdi mi?

"Ben kadınları zorla almam. Beni istiyorlarsa, önce bana söylemeleri gerekir."

Tecavüz kelimesini sevmedim. Rol yapma senaryosunda bile. CNC daha önce uğraştığım bir şeydi ama çok fazla değil. İlkel oyun ve CNC bazı yönlerden benzerdi, ancak diğerlerinde büyük ölçüde farklıydı.

Her ikisi de baskınlık ve boyun eğme etrafında dönüyordu ki bu da keşfetmeyi sevdiğim ana şeylerden biriydi.

Drea dişlerini sıkarak, "Seni istiyorum," diye inledi. "Elime geçirebildiğim keskin bir cisimle seni her zaman gözünden bıçaklamak istiyorum." Dürüstlüğüne bayılmıştım. Ferahlatıcıydı.

Boğazımda bir kıkırdama gümbürdedi. "Ne kadar ilginç bir muammanın içindesin o zaman."

Geri çekildim, ayağa kalktım ve birkaç adım geri attım. Drea dirseklerinin üzerinde doğrulup şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Yüzü kızarmış, göğsü nefes nefese inip kalkıyor, gözleri içimde hissettiğim ateşle yanıyordu.

Evet, kavgayı kesinlikle seviyordu. "Pekâlâ, acele edin. Ayağa kalk."

Kendini toparladı, yüzündeki o alıngan bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Kaçmak istiyordu ama aynı zamanda beni de becermek istiyordu. Görünüşe göre bu yakıcı çekim ikimizi de etkiliyordu. Gözlerini kapıya dikti, tekrar kaçma düşüncesi yüz hatlarında belirginleşmişti.

"Bir daha kaçarsan seni o odaya geri götürürüm ve kendi pisliğinin içinde otursun."

Bakışları on kat daha yoğunlaştı. Hâlâ bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"İkimiz de seni yakalayacağımı biliyoruz," diye alay ettim, vücudumu gevşek tutarak saldırmaya hazırdım.

Birkaç dakika orada durup ne yapacağını düşündü. Yanındaki bankı tekmeledi, dudaklarından bir hayal kırıklığı hırıltısı döküldü. "Beni burada tutamazsınız! İnsanlar beni aramaya gelecek."

"Seni bulamayacaklar." Bundan emindim. "Son şansın. Duşunu istiyor musun, istemiyor musun?"

Ayağını yere vurdu. "Evet."

Deponun diğer ucundaki kapıyı işaret ettim. "Yürüyün."

Duş odasına vardığımızda, kapıyı açtım ve
Onu.

Kadın homurdandı. "Ne yani, şimdi de bir beyefendi gibi mi davranmaya başlayacaksın?"

Retorik bir soruydu. Cevap vermeme fırsat vermeden yanımdan geçip gitti. Zaten veremezdim de. Ben bir centilmen değildim. Alakası bile yoktu.

Odanın arka tarafında bir sıra duş bulunuyordu. Sol taraflarında duvar boyunca uzanan bir ayna ve önlerinde eşit şekilde yayılmış lavabolar vardı. Sağ tarafta yirmi kişinin eşyalarını koyabileceği kadar dolap, havlu ve duş malzemelerinin bulunduğu bir raf vardı.

Drea'nın odayı taramasını bekledim. Gözleri soldan sağa her şeyin üzerinde gezindi. Ayna, duşlar, dolaplar. Başını tekrar duşlara çevirdi ve bir kez daha baktı. Yüzünü bana döndü, gözleri öfkeyle doluydu.

Üzerlerinde hiç kapı yoktu. Tamamen açıklardı.

Gülümsememi tuttum. "O zaman acele et. On dakikan var." Ters ters baktı. "Mahremiyet diye bir şey duydun mu hiç?"

"Kaçmaya çalıştığın anda mahremiyet hakkını kaybettin." Burada sürünerek çıkabileceği birkaç pencere vardı. Hiçbir şekilde buradan ayrılmıyordum.

onu yalnız.

Bakışları daha da şiddetlendi. Gözlerindeki o bakışı çok seviyordum. Onu kışkırtmak hızla yeni favori şeyim haline geliyordu.

Drea odanın sağ tarafına doğru yürüdü ve bir havlu kaparak raftan hışımla çekti. Şampuan, saç kremi ve vücut yıkama şişelerini alıp geri döndü ve onları duşların önündeki uzun tahta koltuğun üzerine bıraktı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Arkanı dön," diye tersledi.

Onun duruşunu taklit ettim, kapıya yaslandım ve istediğini yapmak gibi bir niyetim olmadığını açıkça belirttim.

Birbirimize baktık, aramızdaki cinsel gerilim zaplıyordu.

Birkaç saniye daha yoğun bir şekilde göz göze geldikten sonra, başı dik bir şekilde ayağa kalktı ve tişörtünü çıkardı. Siyah pamuklu bir sutyenin içindeki dolgun göğüsler beni karşıladı. Ağzım kurudu. Sade bir sütyendi, özellikle açık saçık ya da heyecan verici bir yanı yoktu. Yine de onun üzerinde gördüğüm en seksi şeydi.

Vücudunun üst kısmı dövmelerle kaplıydı. Kafatasları, kanlı hançerler, güller. Ateş püskürten kocaman bir ejderha göğsünün tüm genişliğini kaplıyordu. Görebildiğim her santim derinin üzerinde bir dizi farklı grafik resim vardı. Şimdiye kadar birlikte olduğum tüm kadınların tam tersiydi. Çoğunluğu zarifti. Rafine. Klasik.

Drea sert biriydi. Ağzı bozuktu. Öfkeli. Ve daha önce hiç kimseden bu kadar etkilenmemiştim.

Drea yırtık kotunun düğmelerini açtı ve aşağı doğru iterek kottan çıktı. İç çamaşırı sütyeniyle uyumluydu. Siyah. Pamuklu. Sade. *Çok seksi.*

Bacaklarından aşağıya doğru daha fazla dövme uzanıyordu.

Tanrım, tepeden tırnağa örtülü müydü?

Umursadığımdan değil. Dövmeler genelde bana göre değildi ama Drea'yla ilgili her şeyin tahrik edici olduğunu çabucak keşfediyordum.

Gözleri bana kilitlenmişti, arkasına uzandı ve sütyenini çözerek düşmesine izin verdi.

Tanrı merhamet etsin. Meme uçları delinmişti.

Sonra iç çamaşırını indirdi. Üzerine atlayıp onu parçalamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. İçimde açlıktan ölüyordum, hayvanım onu şimdi almak ve vahşi bir kız gibi azdırmak için çığlık atıyordu,

kızışmış vahşi bir hayvan gibiydim. Dışarıdan bakıldığında, karşımda çıplak bir kadın olması önemsiz bir şeymiş gibi soğukkanlı, sakin ve toparlayıcıydım. Önemli bir şey değildi.

Drea arkasını dönerek bana sırtını döndü ve büyük bir rahatlıkla duşa doğru yürüdü. Neredeyse tapınırcasına dizlerimin üzerine çökecektim.

Ben bir kıç adamıydım. Drea'nın kıçı o kadar tatlı olmakla kalmıyordu, ondan bir ısırık almak istiyordum. Aynı zamanda dolgun ve tonluydu, sanki kaslarını mükemmelleştirmek için saatlerce çalışmış gibiydi.

Sürpriz, sürpriz. Vücudunun arkasından, kıçından ve bacaklarından aşağıya doğru daha fazla dövme uzanıyordu. Gerçekten de tepeden tırnağa kaplıydı.

Beni tahrik eden sadece vücudu değildi; kendini tutuş şekliydi. Burada çıplaktı, açıktaydı ve bu onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyor gibiydi. Benim yoğun incelemem karşısında sinmedi ya da kendini örtmeye çalışmadı. Gerginlik ya da utanç yoktu. Utanacak bir şey de yoktu zaten. Vücudu mükemmeldi. Tam anlamıyla bir sanat eseriydi.

Drea kendine, vücuduna tamamen güveniyordu. Ve bu beni onun için on kat daha ateşli yapmadıysa lanet olsun.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Kay. Derin, sakin nefes al, Drea. Al ve ver. Bir, iki. İşte böyle. Arkandaki büyük, düşünceli pisliği görmezden gel. Sadece elindeki göreve odaklan.

Islak, sabunlu ellerimi vücudumda gezdirdim, kendimi temizlerken titrememeleri için umutsuzca çabaladım. Aleksandr'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, üzerimden akan soğuk suya rağmen bakışlarının yoğunluğu beni içten dışa yakıyordu.

Neden ondan bu kadar etkilenmek zorundaydım? Bu adil değildi.

Kaçmanın boşa bir çaba olacağını bilmeliydim ama denemek zorundaydım. Ve o izin vermediği sürece neden hiçbir yere gitmeyeceğimi kanıtlamıştı. Lanet olası vahşi, o kadar büyük bir adam için hızlıydı.

Duşlarda kapı olmadığını ilk fark ettiğimde çok *sinirlenmiştim.* Bir bit yeniği olması gerektiğini biliyordum. Aleksandr iyi kalpliliğinden dolayı duş almama izin vermemişti (çünkü duşu olmadığından oldukça emindim). O av mı? Tüm zaman boyunca beni izliyordu.

Beni en çok kızdıran şey bu bile değildi. Beni en çok kızdıran şey, onun beni izlemesini *istememdi.* Aleksandr gibi bir adamın -tüm o güç ve kuvvetin, o hükmedici bakışların ve erkeksi enerjinin- bana odaklanması daha önce yaşadığım en büyük adrenalin patlamasıydı. Vücudumun daha önceki kavgamızdan dolayı hâlâ uğulduyor olmasından bahsetmiyorum bile.

Sütyenimi çıkardığımda bana attığı aç bakışlar yüzünden amımdan sular damlıyordu. Çok iyi bir poker suratı vardı, ama o bile gözlerinde parlayan saf istek ve ihtiyaç bakışını gizleyemiyordu. Ellerini benden uzak tutmak için savaşıyormuş gibi yumruklarını sıkıyordu.

Kendimi güçlü hissettirdi. Bu adamı vücudunu titretecek, dişlerini gıcırdatacak kadar etkileyebilmem coşku vericiydi.

Nedenini bilmiyordum ama nedense onun tipi olmadığımı hissediyordum. Bahse girerim uzun boylu, uzun bacaklı olanlardan hoşlanıyordu. Manken gibi vücutları ve zarif bakışları olanlardan. Klas, kendini beğenmiş tipler.

Bu ben değilim.

Ben kaba saba bir tiptim. Aşağı ve kirli, beni kızdırırsan ayağımı kıçına sokarım tipi.

Yüzüm hariç tüm vücudum mürekkeple kaplıydı. Annem bana dövme yaptırmayacağıma dair söz verdirtti çünkü "Bir meleğin yüzüne sahipsin, bu iğrenç resimlerle onu mahvetme" dedi.

Que eye roll.

Annem eski kafalıydı. Dövmelerden, piercinglerden, renkli saçlardan nefret ederdi.

Normalin dışında herhangi bir şey.

Aleksandr'ın muhtemelen alışık olduğu ilkel ve düzgün tipin tam tersiydim. Yine de gözleri bedenimden bir kez bile ayrılmamıştı.

Başımı suyun altına eğdim. *Tanrım*. Çok iyi hissettirdi. Elinizden alınana kadar bir şeyi ne kadar özlediğinizi fark etmiyorsunuz. Günde bir kez duş alma lüksü gibi.

Boynumu bir o yana bir bu yana döndürerek suyun sırtımdan aşağı akmasına izin verdim.

Baskı inanılmazdı.

Aleksandr arkamdan, "İki dakika," diye bağırdı.

Kaşlarımı çattım. Neredeyse o piçin orada olduğunu bile unutmayı başarmıştım. Elimden geldiğince kurnazca omzumun üzerinden baktım.

Evet, hâlâ bana bakıyordu. Gözleri kıçıma yapışmıştı. Sırıtışımı gizlemek için arkamı döndüm. Spor salonunda geçirdiğim onca uzun saatin karşılığını alıyordum.

Yaramazlık içime işledi. Oynamak istedim. Alay etmek. Aleksandr'la sevişmek, onun bana yaptığı gibi. Hâlâ neden beni duş alırken izlemek istediğinden emin değildim. Ne kadar az kontrol sahibi olduğumu göstermek için bir tür güç gösterisi miydi? Yoksa daha çok bir meydan okuma mıydı? Bunu yapabilecek *cesarete sahip olup* olmadığımı görmek için mi?

Her iki durumda da, onunla uğraşma sırası bendeydi. Onunla uğraşmak cinsel ihtiyaçlarımı artırmıştı ve boşalmak için can atıyordum. Sert şeyleri severdim. Sert. Partnerim beni zapt etmek için savaşırken ben savaşmayı, yumruk atmayı, tekmelemeyi, çığlık atmayı seviyordum. Kaçmaya çalışıyor olsam da Aleksandr'ın beni yere yapıştırırken vücudunu üzerimde hissetmek inanılmazdı. Kaçmaya çalıştığım için sinir bozucuydu ama aynı zamanda inanılmazdı.

Lanet olsun. Bu çelişkili duygular beni gerçekten mahvediyordu.

Daha önce hiç vanilya cinsel arzulara sahip normal biri olmayı dilememiştim. Ama şimdi öyle olmayı diliyordum, çünkü o zaman onun baskınlığından bu kadar tahrik olmazdım.

Ne yaptığımı mükemmel bir şekilde görebilmesi için yan döndüm. Ellerimi yavaşça vücudumda gezdirdim, boynumdan başlayıp göğüslerime kadar indim, her ikisini de sertçe sıktım ve zevk içimde yükselirken başımı geriye doğru eğdim.

Memelerimle oynanmasına bayılıyordum. Her iki meme ucundaki piercingler sadece zevki vurguluyordu.

Göz ucuyla Aleksandr'a baktım. Bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. O kadar kaskatı kesilmişti ki nefes alıp almadığından bile emin değildim. Parmaklarımı karnımda yavaşça gezdirip doğrudan amıma doğru ilerlerken bakışları ellerime kilitlenmişti.

"Otuz saniye," diye homurdandı Aleksandr, dişlerini göstermiş ve yumruklarını sıkmıştı. Boynunun yan tarafındaki damarlar şişmiş, kıpırdamamak için kendini zor tuttuğu için zonkluyordu.

Dudaklarımda sinsi bir gülümsemenin kıvrılmasına engel olamadım. Otuz saniye planladığım şey için fazlasıyla yeterli bir süreydi.

Parmaklarımı klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirdim, içimden bir ürperti geçti.

Zevk içimde yükseldi ve inledim.

Kahretsin, çok sıkışmıştım. Aleksandr'ın gözleri vücudumun yan tarafında bir delik açarken, su aşırı hassas cildimin üzerinde akarken ve parmaklar klitorisime hafifçe dokunurken, boşalmaya utanç verici derecede yaklaşmıştım bile.

Her zaman çok seksi bir insan olmuşumdur. En ufak bir utangaçlığım yoktu. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordum bile, başka birinin önünde kendimi tatmin ediyordum. 'Seks Bağımlısı' diyebileceğiniz biri değildim - en azından resmi olarak. Ama kesinlikle ona yakındım. Seksi seviyordum. Bunu çok düşünür, çok yapardım... durum ne zaman kendini gösterse. Cinselliğimde özgürdüm. Kişiliğimin bu maceracı yönünü asla saklamadım.

Tenim yanıyordu, nefes alışım hızlanmıştı. Aleksandr'ın tam ve bölünmemiş dikkatine sahip olmak en yüksek seviyeydi. Kendimi güçlü hissettiriyordu. İstendiğimi. Sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi.

Aslında ondan nefret etmem gerektiğini biliyordum. Yaptıklarından ve buraya nasıl geldiğimden nefret etmeliydim. Ama şu anda bunların hiçbirini umursayacak durumda değildim. Aleksandr bana, beni yere atıp yürüyemez, düşünemez hale gelene kadar becermekten başka bir şey istemiyormuş gibi bakarken olmazdı.

Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenirdim.

"Zaman doldu. Çık dışarı yoksa seni sürükleyerek çıkarırım," diye tersledi Aleksandr, bir adım öne çıkarak.

Tamamen umursamaz bir tavırla duşu kapattım ve banktan havlumu alarak dışarı çıktım. Aleksandr'a tüm yüzümü gösterdim ve sanki odada değilmiş gibi rahat bir tavırla kendimi kuruladım.

Gözleri amıma kaydı ve yüzünde bir kaş çatma ifadesi oluştu.

Nedenini biliyordum. Gördüğü şeyi gerçekten görüp görmediğinden emin değildi.

Öyleydi.

Vücudumun her yerinde bulunan çok sayıda piercingin yanı sıra - kulaklar, kaş, dil, göbek deliği, memeler- klitorisimi de deldirmiştim.

Yaptırdığım tüm dövmeler ve piercingler arasında *bu* kesinlikle en kötüsü ve en acı verici olanıydı. Ama buna değdi. Sadece zevki vurgulamakla kalmadı, aynı zamanda erkekler buna *deli oldu.*

Aleksandr başını eğdi, gözleri hâlâ kalçalarımın arasından görebildiği küçük metal parçasına kilitlenmişti.

Ona doğru yürürken havluyu hafifçe saçlarımın arasından geçirdim ve kalçalarıma biraz daha fazla salınım ekledim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu noktada, saf hayvani içgüdülerle hareket ediyordum. Onun için yaptığım alaycı gösteri sadece kendi uyarılmamı artırmıştı, bana dokunmasını istiyordum. Beni öpmesini. Beni öyle bir vahşilikle kavradı ki, tenimde morluklar bıraktı. Ruhumda.

Aleksandr beni izledi, gözlerinde karanlık, yırtıcı bir bakış vardı. Hareket etmedi, hâlâ kapının önünde duruyordu. Kaslı, geniş omuzları kapının tüm genişliğini kaplıyor, devasa cüssesine daha da dikkat çekiyordu.

Onun önünde durdum. Gözlerimiz kilitlendi. Aramızdaki cinsel gerilim bir yıldırım şiddetiyle çatırdıyor, içimi yakıyordu. O kadar ateşliydi ki. O alev alev yanan mavi gözler. O çene. Yüzünün keskin, yontulmuş hatları.

Parmaklarımı göğsünün bir tarafından diğerine gezdirdim, sert ve sıkı kaslardan başka bir şey hissetmedim. "Gösteriyi beğendin mi?" Dişlerimle yakalamadan önce dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek fısıldadım.

Burun delikleri alevlendi, göğsü hızlı bir nefesle inip kalktı. Eli bileğime dolandı ve hareketlerimi durdurdu. "Daha iyilerini de gördüm," diye gürledi derinden.

Bir kaşımı kaldırdım, hiç alınmamıştım. Muhtemelen öyleydi. Gözlerim pantolonunun içindeki azgın ereksiyona kaydı ve tekrar yukarı baktı. "Küçük Aleksandr'ın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

Benim alanıma girdi, böylece siki karnıma sıkıca bastırdı. "Benim *küçük bir yanım yok.*"

Serbest kalmakla tehdit eden iniltiyi içimde tuttum. Yüce *Tanrım*. Şaka yapmıyordu. Her santimi sert ve kaslıydı. Sıkı. Belirgindi. Peki ya siki? Uzunluğuna ve genişliğine bakılırsa çok büyüktü. Tıpkı geri kalanı gibi.

Tek istediğim beni dizlerimin üzerine çöktürmesi ve onunla boğmasıydı. Aleksandr her nasılsa kafamın kirli ve ahlaksız düşüncelerle dolu olduğunu biliyordu. Belki de yüzümdeki ifade beni ele veriyordu. Ya da belki istemeden ona sürtünmeye başladığım gerçeğiydi.

Her neyse, bu onu sinirlendirdi.

Hırladı ve boştaki eliyle boğazımı kavradı, sırtım kapının yanındaki duvara çarpana kadar bizi döndürdü. Beni sadece boğazımdan tutarken ayak parmaklarım yere sürtündü, basınç mükemmeldi. Nefes almamı engelleyecek kadar sıkı değildi ama başımı döndürecek kadar da sıkıydı. Enfesti. Tam da sevdiğim gibi.

"Dikkatli ol, *Malyshka.*" Burun buruna gelene kadar öne eğildi, nefesi yüzümde dolaşıyordu. "Ben senin oyun oynayacağın türden bir adam değilim."

"Ya ben oynamak istersem?" Dudaklarını şakacı bir şekilde yaladım. Keskin bir nefes aldı, gözleri kapanıyordu.

Ne yapıyordum ben? Bu delilikti. *Ben deliydim*. Aleksandr düşmandı. Adamlarımı öldürdü. Neredeyse bir hafta boyunca işkence zindanında beni sandalyeye bağladı. Ama bunların hiçbiri ona karşı hissettiğim ezici çekimi azaltmıyordu. Bazen cazibe böyle işliyordu. Birinin bağırsaklarından nefret edebilir ve yine de beynini sikmek isteyebilirsiniz.

Onun önünde kendime dokunarak, ona karşı duyduğum tahrikin sınırsızca akması için kapıları açmıştım. Şu anda, umurumda bile değildi.

ona ve bedenine duyduğum yakıcı, her şeyi tüketen arzuyu tatmin etmekten başka bir şey değildi.

Aleksandr'ın gözleri şehvetle yanarak açıldı. "Benimle başa çıkamazsın. Senin gibi küçük bir şeyi kırarım."

Ona arsız bir sırıtış attım. "Sorun değil. Kırılmak umurumda değil. Beni tekrar bir araya getirdiğin sürece." Ve sonra dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Ağzını ayırmadan önce beni üç saniye boyunca öptü. "Hayır." Elini boğazıma dolayarak bir daha kıpırdamamam için beni uyardı. "Henüz beni öpme hakkını kazanmadın."

İçimden bir ürperti geçti. Kıpırdandım, amımda oluşan baskıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine kenetledim.

Evet. Evet. Bunu hak etmemi sağla.

Boğazımı bıraktı ve ayaklarım yerde düzleşti. Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve beni duşlara doğru sürükledi. Tutuşunda yumuşak ya da nazik hiçbir şey yoktu. Sertti. Zorluydu. Tam da istediğim şeydi.

Aleksandr beni istediği yere yönlendirdi; sırtım duşa, önüm tahta koltuğa dönük duruyordum. Raftan yeni bir havlu aldı ve arkamda yere serdi.

Tüylerim diken diken oldu, beklenti içimde zonkluyordu. Neler olup bittiği, Aleksandr'ın ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. O kadar heyecanlıydım ki ayakta zor duruyordum, vücudum titriyordu.

Aleksandr etrafımda dolaşırken bana sürtündü ve tam önümdeki tahta sıraya oturdu. "Otur ve bacaklarını aç," diye emretti.

Havlunun üzerine oturdum ve emrettiği gibi

yaptım. "Daha geniş."

Çok uzattığım için hafif bir sızı hissedene kadar bacaklarımı açtım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, göğsümden fırlayacakmış gibi attığını kulaklarımda hissedebiliyordum.

Güm. Güm. Güm.

Tamamen açığa çıkmıştım, onun için açıktım, tüm vücudum onun incelemesi için sergileniyordu.

Başını yana eğdi, gözleri tenimin her santimetresinde geziniyordu. Klitorisimden sarkan piercing'i görünce yüzünde meraklı bir ifade belirdi. Bakışlarında ısı yandı. İki elini de arkamdaki bankın üzerine koydu.

ve arkasına yaslandı, kasları gerildi, ağırlığını desteklerken gömleğini yırtmakla tehdit ediyordu.

Amıma doğru başını salladı. "Başladığın işi bitir."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Ben-" farkına vardım. Kendimi tatmin etmemi istiyordu. O izlerken.

Şu anki pozisyonu düşünüldüğünde, bu ona gösteride ön sıradan bir koltuk sağlıyordu.

Dudaklarım sinsi bir heyecanla kıvrıldı. Ellerimi göğsümden aşağı kaydırdım, göğüslerimi kavradım ve meme uçlarımı sıktım. Bir inilti serbestçe kayarken başım geriye yuvarlandı. Parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirerek aşağıya doğru devam ettim. Piercingimi hafifçe çekiştirdim ve zevk çığlığımı bastırmak için dudağımı ısırdım.

Aleksandr sarsılmaz bir dikkatle izledi, gözbebekleri büyüdü, nefesleri derinleşti. Elleri hareket etti ve koltuğun uyluklarına yakın kenarını kavradı, ahşap onun gücünün büyüklüğü altında inledi. Sanki kendini tutmak için kullanıyormuş gibiydi. Kendini sabit tutmak için. Kendini ileri uzanmaktan ve kontrolü ele almaktan alıkoymak için.

"İzlemek ister misin?" Nefes aldım, kalçalarım yavaş daireler çizerek hareket ediyor, hızla yaklaşan orgazmı kovalarken dönüyor ve dönüyordu.

"Pek çok şey yapmayı severim," diye cevap verdi dalgınca. Bakışları tamamen benim hareketlerime sabitlenmişti, sanki dünyadaki en ilgi çekici şey benmişim gibi.

Onun karşımda olması, tüm dikkatinin sadece bana odaklanması beni daha da ateşlendirdi, tenim yandı.

"Öyle mi? Ne gibi? Söyle bana."

Kristal mavisi gözlerini yüzüme dikti. "Neden?"

"Sesini seviyorum." Her konuştuğunda, söylediği her kelime beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyordu. Aksanı. O kaba, derin sesi.

Bacaklarım titremeye başladı, zevkim yükseliyordu.

Oh, Tanrım.

Önceden zaten yakındım ve şimdi-

"Ne yapmaktan hoşlandığımı duymak ister misin, *Malyshka?* Nasıl s e v i ş m e y i sevdiğimi mi?

Beni ne tahrik eder?"

Parmaklarım klitorisimin üzerinde daha hızlı hareket etti. Kukum sıkıştı, kavrayacak bir şey için çaresizdi. İki parmağımı içeri soktum, orgazmım yaklaştıkça inledim ve inledim.

Aleksandr sıktığı dişlerinin arasından hava emiyor, gri eşofmanının içinden sikini avuçluyordu.

Büyük ve kalın görünüyordu ve umutsuzca onu elime almak istiyordum. Beni tutup yarın yokmuş gibi sikerken içimde hissetmek istiyordum.

"Sana yapmayı düşündüğüm tüm iğrenç, ahlaksız şeyleri duymak ister misin?" Aleksandr hırladı, gözlerinde yanan arzu ve şehvet tüm bedenimi ateşe verdi. "Seni sikimde boğulurken, o güzel yüzünden gözyaşları süzülürken, döllerimi boğazından aşağı boşaltırken nasıl hayal ettiğimi mi? İçinde boğulana kadar?"

Orgazmım oradaydı. Tam oradaydı. Çok yakındı. Onu görebiliyordum. Tadını alabiliyordum. Sadece ihtiyacım olan-

"Ya da belki seni nasıl kovaladığımı duymak istersin. Seni nasıl avladığımı. Seni yere atıp, sana iyi, pis küçük oyuncağım derken seni nasıl becerdiğimi mi?"

İşte bu oldu. Beyaz-sıcak zevk omurgamdan yukarı fırladı, sırtım eğilirken içimdeki her sinire yayıldı, amım parmaklarımın etrafında dalgalandı. Uzun ve derin inledim, zevki uzatmak için klitoris delicimi tekrar çekiştirdim. Vücudum titredi, gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

Ve sonra ağırlıksızdım, her tarafım sert, tonlanmış kaslarla çevriliydi.

Aleksandr beni yerden kaldırıp kucağına aldı. Elleri saçlarımdaydı, kıçımdaydı, ağzını benimkine kenetlerken tenimin derinliklerini kazıyordu. Dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz her şeyi tüketen, zihin uyuşturan bir öpüşme içinde birbiriyle savaşıyordu.

Aleksandr'ın aç hırıltısı boğazımda titreşti. "Tadın çok tatlı," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Her yerin tatlı mı?" Eli aşağıya doğru indi ve amımı kabaca avuçladı, parmakları içime girdi.

Kendimi ona doğru iterek zevkle çığlık attım.

Onları çok hızlı bir şekilde çıkardı ve ben de ait oldukları yere geri dönmeleri için çaresizce sızlandım. Onları dudaklarına götürdü ve gözleri sıkıca benimkilere kilitlendi, dilini parmak uçlarının altından üstüne doğru gezdirdi.

"Mmm, kesinlikle her yerim tatlı." Dudaklarıma sürttü, beni tekrar öpmeden önce ıslaklığımla kapladı. Daha sert. Daha vahşi.

Elleri kıçımı kavradı ve beni kendisine sürttü, pantolonunun ve sikinin amıma sürtünmesi beni inletti. Ellerim saçlarına daldı, tırnaklarım kafa derisini kazıyordu.

İnledi ve beni daha güçlü öptü.

Beni almasına hazırdım, çok hazırdım. Beni becermesine. Bana sahip olmasına. Aleksandr'ın beni kendisine ait kılmasına duyduğum ihtiyaç kadar hiçbir şeye ihtiyacım olmamıştı. Bedenimde ve ruhumda iz bırakacak kadar sert sikmesine.

"Çığlık attığını duymak istiyorum," diye gürledi, çenemden boynuma doğru ısırarak ve ısırarak ilerledi. Dişleri meme ucu piercinglerimden birini kavradı ve çekiştirdi.

Şok içinde haykırdım, acı ve zevk birbirine karışarak göğsümün üzerine yayıldı.

"Daha fazla." Meme ucumu ağzına aldı, dili hassas tomurcuğun etrafında dönüyordu. Eli serbest göğsümü avuçladı, parmakları piercingi çekip çekiştirirken aynı zamanda ağzındaki meme ucunu emdi ve emdi.

"Evet, evet. *Oh, Tanrım. Que bueno, que bueno," Oh Tanrım. Çok iyi, çok iyi.* Kelimelerim bilinçli bir düşünce olmadan İngilizce'den İspanyolca'ya geçti. Dudakları üzerimdeyken, amım onun sikine sürtünürken ve tüm o güçlü, sert kaslar beni çevrelerken, zihnim allak bullak olmuştu. Düşünebildiğim tek şey içime işleyen zevkti.

"Sen hassas küçük bir şeysin, değil mi? Duyarlı, çok duyarlı." Üç parmağını içeri soktu ve ben sert istila karşısında çığlık attım. "Ve sıkı. Çığlık at. Benim için çığlık at, *malyshka."*

Çok yaklaşmıştım, yeniden patlamaya hazırdım. "*Aleksandr*," diye inledim, adını uzatarak. Neredeyse olmuştu. Sadece birkaç -evet, evet-

Kapı pat diye açıldı. "Zander, burada mısın? Sen-"

Dondum kaldım, tüm vücudum kilitlendi. Aleksandr'ın omzunun üzerinden, kardeşinin kapının girişinde donmuş bir şekilde durduğunu gördüm, gözleri kocaman, ağzı şok içinde açıktı.

Aleksandr beni kendine doğru çekti, başı yana savruldu. "Dışarı!" "Ama birileri var-"

"Şimdi dışarı, Lukyan!"

Kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Tuhaf bir sessizlik havada asılı kaldı. Uyarılmışlığım hâlâ oradaydı, şimdi biraz sönmüştü ama yine de oradaydı. Arkama yaslandım ve

Aleksandr'ın gözleri. Vahşiydiler. Yabani. Hayvani. Daha fazlası için açlık çeken bir adam gibi.

Kapının çalınması odada yankılandı. "Zander, *gerçekten* buradan çıkmak isteyeceksin." Boğuk bir ses seslendi.

Aleksandr hırladı, hayal kırıklığı yüzünü kaplamıştı. Bir kolunu belime doladı ve ayağa kalkarak beni kendine doğru çekti. Beni yavaşça ayağa kaldırdı, inerken bedenim onunkini okşuyordu. "Giyin," diye sertçe bağırdı ve kapıya doğru yöneldi.

Dudaklarımı büzdüm ve uzaklaşmasını izledim. Büyük, içten bir romantik jest beklemiyordum. Aleksandr tam olarak öyle biri değildi. Ama hiçbir şey mi? Aramızda olanları onaylayan bir tokat ya da seksi bir gülümseme bile mi?

Kaba.

Kaşlarımı çatarak kıyafetlerimi aldım.

İç çamaşırım nerede?

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp koltuğun altına baktım. Hiçbir şey yoktu.

Kaşlarım çatıldı, başım bir o yana bir bu yana dönerek zemini taradı.

Ne oluyor lan?

Görünürde yoklardı. Sanki ortadan kaybolmuşlardı.

"Hadi, acele edin." Aleksandr kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde sabırsız bir ifade vardı.

"Evet, evet. Sakin ol." Elimdeki kıyafetleri çabucak giydim, hâlâ iç çamaşırlarımı arıyordum. Onları giyecek değildim ya. Bu hijyenik olmazdı. Ama yine de bir anda ortadan kaybolmaları garipti.

Aleksandr'ın yanına gittiğimde kapıyı açtı ve dışarı çıktık. Kardeşi dev boks ringinin kenarında oturmuş, bacaklarını ileri geri sallıyordu. Onun ve deponun girişinde bekleyen bir kadının dışında her yer boştu.

Aleksandr beni makinelerin labirentinden geçirip hapishaneme geri götürürken ikisine de selam vermedi. Kardeşi sırıttı ve beni selamlamak için parmaklarını salladı. Hafifçe kaşlarımı çattım, karşılığında ona garip bir yarım el salladım. O da göz kırptı.

Kadın çok daha az arkadaş canlısıydı. Bana dik dik baktı, düşmanca enerjisi dalga dalga yayılıyordu. Güzel bir kadındı. Uzun boylu. Zayıftı. Koyu renk saçlı. Berrak, porselen gibi bir teni vardı. Kim olduğu ya da bana gözüme bıçak saplayacakmış gibi bakmasına neden olacak ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve umurumda değildi. Sorunu her neyse, *onun* sorunuydu. Benim değil.

Aleksandr beni cehennem çukurlarına geri götürürken, aramızda doldurmaya hiç niyetim olmayan garip bir sessizlik vardı. Eğer olanları görmezden gelmek ve birbirimizin canına okumaktan sadece bir saniye uzaktaymışız gibi davranmak istiyorsa, o zaman tamam.

Gözlerim vücudunda dolaştı. Geniş omuzları ve o kadar sıkı kalçaları vardı ki, üzerinden bir çeyreklik sektirebilirdiniz. Ona karşı hissettiğim çekimin, ona dokunmak, onu *hissetmek için duyduğum* bu yakıcı ihtiyacın, onun önünde boşaldıktan sonra dağılacağını umuyordum. Ama öyle olmadı. Aksine, daha da vahşileşmişti.

Ona hala çok açtım.

Aleksandr 'odamın' kapısını açtığında duraksadım, kapı aralığında tereddüt ettim. Bu, buraya geldiğimden beri kelepçesiz geçirdiğim en uzun süreydi. Kilitli kaldığım, hareket edemediğim günlere geri dönmek istemiyordum. Kollarımı ya da bacaklarımı uzatamıyordum. Bu dayanılmazdı.

Başımı sallayarak bir adım geri attım. Hayır. Tekrar kilitli ve bağlı kalmayacaktım.

Aleksandr bir elini bileğime dolayarak beni durdurdu. Gözlerinde bir şey parladı. Neredeyse endişe diyecektim ama düşündükçe bu daha da saçma geliyordu.

"O sandalyeye geri dönmemi istiyorsanız beni tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemeniz gerekecek. Savaşmadan tekrar kelepçelenmeyeceğim." Omuzlarımı dikleştirdim, kendimi daha uzun, daha otoriter göstermeye çalıştım. Kararlılık omurgamı dikleştirdi. Hiç şansım olmadığını bilsem bile onunla dövüşecektim.

Aleksandr bana baktı, kaşlarından biri hafifçe yukarı kalkmıştı. Omzunun üzerinden odanın içine ve tekrar bana baktı. Yumuşakça nefes verdi.

Beni zorla çekmeye başladığında ona karşı koydum. Sonra aniden beni bıraktı ve tam odaya adım atarken tökezlememe neden oldu.

"Terbiyeli ol, *malışka,*" diye uyardı, ses tonundan karanlık damlıyordu. "Herhangi bir sorun çıkarırsan sandalyeye kelepçelenmek endişeleneceğin en son şey olur." Kapıyı suratıma çarptı ve beni serbest bıraktı.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Parmaklarım cebimdeki küçük kumaş parçasının etrafında kenetlenmişti, vücudum dönmemek için harcadığım çabadan dolayı titriyordu.

Drea'yla başladığımız şeyi bitirmek için. Onu nasıl almak istiyorsam öyle almak. Onu duvara karşı becermek. Yerde. Masamın üzerinde domaltarak.

Her şeyi istiyordum ve bu tehlikeliydi.

Hala dudaklarımda, dilimde onun tadını alabiliyordum. Parmaklarımın altındaki pürüzsüz tenini hâlâ hissedebiliyordum. Bana sürtünen amının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Kahretsin, muhteşemdi.

Kendini bırakışı. Sahip olduğu özgürlük. Kendisi olmaktan korkmuyordu. Zevkinin peşinden gitmekten. Bana ne istediğini, kendini oraya götürmek için neye ihtiyacı olduğunu söylemekten.

Onun tarafından tamamen havaya uçurulmuştum. Ona hayranlık duyuyordum. Daha önce kadınlara karşı koymakta hiç zorlanmamıştım. Bratva'nın gelecekteki *Pakhan'ı* olmanın bazı avantajları vardı. Kadınların kendilerini kelimenin tam anlamıyla üzerinize atması bunlardan biriydi.

Ama Drea söz konusu olduğunda, onu elime geçiremezsem öleceğimi düşünüyordum. Çıkardığı o tatlı küçük sesler, adımı zevkle soluması, ona olan saplantımı daha önce *hiç* yapmadığım bir şeyi yapacak kadar körükledi.

İç çamaşırını çalmış.

Sapıkların yaptığı bir şeydi. Ben birçok şeydim; katil, canavar, cinsel sapık. Ama sapık*?*

Hayır.

Onun iç çamaşırını garip ve çarpık şeyler yapmak için almadım. Aldım çünkü... şey... ona ait bir şeyi yanımda tutmak istedim. Bu kadar.

Gördün mü? O kadar da kötü değil, değil mi?

Elimi yüzümde gezdirerek inledim. Kendimi kaybediyordum. Kesinlikle kaybediyordum. Mesele şu ki, yaklaşan deliliğimden neyin -ya da daha çok *kimin-* sorumlu *olduğunu* bilsem de, durmayacağımı biliyordum.

Artık çok geçti. Ona olan ihtiyacım çok ilerlemişti.

Drea şiddetli bir fırtına gibiydi; vahşi, kaotik, evcilleştirilemez. Yaratabileceği yıkıcı güzelliği görmezden gelmek imkânsızdı. Kendinizi onun yolunda bulursanız, o ateşli ruhu ve kıvrak zekâsıyla sizi paramparça edebilirdi.

Evcilleştirilemeyeni evcilleştiren kişi olmak istedim. Ona diz çöktürmek, boyun eğdiği tek erkeğin ben olduğumu bilmek.

Lukyan'ın sesi beni kendime getirdi ve çukurdan tamamen otomatik pilotta çıktığımı fark etmemi sağladı. Hâlâ boks ringindeki pozisyonundan kıpırdamamıştı ama Drea ve ben yanından geçerken yüzünde dans eden şakacı ifade gitmiş, yerine doğrudan Mila'yı hedef alan bir tedirginlik gelmişti.

Burada ne yaptığı ya da ana kapıdan izinsiz nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son sevişmemizden beri onunla konuşmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bu pek de unutulmaz bir şey değildi. O zamandan beri birkaç kez mesaj attı ama hiç cevap vermedim.

Söyleyecek bir şeyim yoktu ve *onun* söylediği hiçbir şeyi dinlemekle ilgilenmiyordum.

söylemek zorunda kaldı.

Ana katı geçip Lukyan'a doğru ilerlerken Mila bana doğru bir adım attı. Gözlerimi diktim ve buraya gelmesinden dolayı yaşadığım hayal kırıklığının gözlerimde alevlenmesine izin verdim.

Mila'nın yüzü kızardı, kendine güveni azaldı. Bir adım geri çekildi.

"Zeta kadını sorgularken neden yardım istemediğini şimdi anlıyorum," diye kıkırdadı Lukyan ve ringden aşağı atladı. Bana doğru yürüdü. "Yine de itiraf etmeliyim ki biraz kıskandım. Benim hakkım olduğuna yemin edebilirim."

"Kapa çeneni, Lukyan." Başımı Mila'ya doğru çevirdim. "Buraya ne zaman geldi?"

"On dakika kadar önce. Gelip ön kapıyı çaldım, seni arıyordum."

"Önceden onay almadan ana kapıdan nasıl geçebildi?" İnsanların araziye ayak basması konusunda katı kurallar vardı. Babam kurallar konusunda çok titizdi. Bizden birinin onayı olmadan kimsenin içeri girememesi gerekiyordu. Muhafızlara önceden haber verilmemişse, herhangi birinin geçmesine izin vermeden önce önceden arayıp kontrol etmeleri gerekiyordu. Birileri fena halde çuvallamıştı ve kim olduğunu öğrenir öğrenmez cezalandırılacaklardı.

"Ethan onay aldığını mı söyledi?"

Kaşlarımı çattım. "Kim tarafından?

Senin tarafından mı?"

Lukyan şok içinde geri çekildi. "Sanki o şeytan kadının bu mülke adım atmasını onaylayacakmışım gibi."

Gözlerimi devirdim. Bazen tam bir drama kraliçesi oluyordu. "O zaman kim?"

Nik olamazdı. Onu Lukyan'dan daha fazla sevmiyordu.
Ve babamın onun kim olduğunu bildiğinden bile şüpheliydim.

"Bilmiyorum. Bilmek istiyorsan ana kapıyı ara ve onlara sor. Ben lanet bir zihin okuyucu değilim."

"Hayır, sen sadece başımın belasısın," diye nefes verdim. "Defol git buradan. Ben hallederim."

Topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıkmadan önce veda edercesine iki parmakla selam verdi.

Dikkatimi Mila'ya çevirdim. Hâlâ girişin yanında duruyordu. Yüzünde tereddütlü bir ifade vardı. Sanki ne yapacağımdan, ne söyleyeceğimden endişe ediyor gibiydi ama aynı zamanda gözlerinde kaynayan bir öfke de vardı.

Bir şeye kızmıştı. Muhtemelen Drea ve benim duştan beraber çıkmamızı izliyordu.

"Kimdi o kadın, Alek?" diye sordu bana dik dik bakarak.

Evet, tam düşündüğüm gibi.

Sorusunu duymazdan geldim. "Burada ne işin var Mila?"

"Mesajlarıma cevap vermedin."

"Yani buraya habersiz gelmeye mi karar verdin?"

"Senin için endişelendim. Kimdi o?" Mila öfkesi artarak tekrar sordu.

"Kim olduğu önemli değil."

"Saçmalık!" diye tısladı. "Onu becerdin mi?"

Gözlerimi kıstım, tavrı beni rahatsız ediyordu. "Biz özel değiliz Mila. Onunla yatıp yatmamam seni ilgilendirmez."

"Kesinlikle öyle! Beni başka bir erkekle görsen ne hissederdin?"

"Zerre kadar umurumda olmazdı." Dürüstçe cevap verdim, çünkü umurumda olmazdı.

Mila'nın ne yaptığı, daha doğrusu Mila'nın *kim olduğu* beni ilgilendirmiyordu.

Yüzünde acı ifadesi belirdi. "Bunu nasıl söylersin? Yıllardır birlikte yatıyoruz.

Kaşlarımı çattım. "Ve?"

"Ve?" diye öfkeyle kekeledi. *"Ve?!" diye* bağırdı, bana doğru yürüyordu, topukları attığı her adımda beton zeminde tıkırdıyordu. "Altı yıldır görüşüyoruz. *Altı yıl*. İnkâr etmeye çalışabilirsin ama bana değer verdiğini biliyorum. Biliyorum-"

"Seni önemsemek mi?" Alay ettim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Seni umursamıyorum. Sen benim için sikimi sokabileceğim sıcak bir bedensin. Hepsi bu. Eğer daha fazlası olduğunu düşünerek kendini kandırdıysan, bu senin suçun. Şimdi, bana değer veriyormuşsun gibi davranarak da zaman kaybetmeyelim. İkimiz de biliyoruz ki tek umursadığın benim geleceğin *Pakhan*'ı olmam. Nikolay ya da Lukyan olsaydı, benim yerime onlara bağlanırdın."

Şok içinde ağzı açık kaldı.

"Bunca yıldan sonra hâlâ haddini bilmemen beni hayrete düşürüyor. Sanki burada olmaya hakkın varmış gibi, *habersizce* buraya gelme cüretini gösteriyorsun." Onun alanına girdim, boğazını kavradım. Geçmişte sevişmeden hemen önce ona bir düzine kez bu hareketi yapmış olmama rağmen, bunda cinsel bir şey yoktu. Tehditkârdı. Öfke ve hüsran doluydu.

Mila boğuldu, nefes nefese kaldı. Eli benimkini pençeledi, tırnakları derime batıyordu.

"Ethan'a kapılardan girme yetkiniz olduğunu söyleyen kişinin babanız olduğundan şüpheleniyorum ve zamanı gelince bununla ilgilenilecek. Şu anda ben *seninle* uğraşıyorum." Onu boğazından tutarak havaya kaldırdım. Ayakları

Nefes almak için savaşırken işe yaramaz bir şekilde tekmeledi. "Bir dahaki sefere böyle bir numara çekersen, benim bambaşka bir yönümü göreceksin. Sadece düşmanlarım için ayrılmış bir yanımı." Yerinde tuttuğum maskeyi düşürdüm ve içimdeki karanlığın serbest kalmasına izin verdim. Sesim son derece tehditkâr bir tona büründü. "Beni anlıyor musun?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü, yüzü kızardı ve korkudan sırılsıklam oldu. Çılgınca başını salladı, nefes nefese kalmıştı. Bayılmasına bir kalp atışı kalmıştı. Ya da ölmesine. Hangisi olduğundan emin değildim ve açıkçası umurumda da değildi. Hangisinin önce geleceğini görmek istiyordum ama bunun yerine onu yere düşürdüm. Yere yığıldı ve ayaklarımın dibine bir yığın halinde düştü. Öksürdü, kocaman bir nefeste ciğerlerine hava çekti. Dehşet dolu gözlerle bana baktı.

"Ben seni cezalandırmaya karar vermeden önce gözümün önünden çekilmeni öneririm.

Ve bu hoşunuza gidecek bir ceza olmayacak."

Mila titreyen uzuvlarıyla kendini toparladı. Kızarmış, ağrıyan boğazını ovuşturdu, yutkunmaya çalışırken inledi ve arkasına bakmadan kapıdan dışarı fırladı.

Işıkları kapattım ve depo karanlığa gömüldü. Dışarı çıktım, kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim. Lukyan rahatça depoya yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı.

"Burada ne yapıyorsun? Sana gitmeni söylediğimi sanıyordum." Eve doğru yöneldim ve Lukyan da beni takip etti.

"Mila'nın ağlayarak kaçışını izleme fırsatı kaçırılmayacak kadar cazipti."

Başımı salladım. Tabii ki öyleydi. Lukyan başkalarının acı çekmesini seyretmeyi severdi.

-Özellikle de onları sevmiyorsa.

"Peki Zeta kadınını sorgulama sırası ne zaman bana gelecek?" Donakaldım, sırtım kaskatı kesildi. Yüzümü ona döndüm. "Ne?"

Lukyan sırıttı. "Ne? Paylaşmak istemiyor musun?" diye göz kırptı.

İkisinin görüntüleri zihnimden geçti ve öfkem arttı.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

"Parmak kırma konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?" Ters ters baktım ve eve doğru ilerlemeye devam ettim.

O aptal sırıtış yüzüne yapışıp kalmıştı. Neredeyse yanımda zıplıyordu, hoppa ve o çok nefret ettiğim çocuksu arsızlıkla doluydu. "Tanrım, buna bayıldım. Nikolai öğrenene kadar bekle."

Ona doğru döndüm ve kollarından sertçe kavradım. "Hayır," diye

homurdandım. "Ah, sakin ol. Canımı yakıyorsun," diye sızlandı Lukyan.

"Çeneni kapalı tut, beni duyuyor musun? Tek kelime bile etme. Kimseye. Hiçbir şey görmedin. Hiçbir şey *bilmiyorsun.*"

"Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Snow," dedi kadınsı bir sesle ve *Game of Thrones'tan* bir replik aktardı.

Onu sertçe salladım ve başının ileri geri sallanmasına neden oldum. "Şaka yapmayı bırak. Ben ciddiyim, Lukyan. Bir şey söylersen babama geçen yıl Bugatti'sini *gerçekten* kimin çarptığını söylerim."

Lukyan'ın nefesi kesildi, gözleri büyüdü. "Yapamazsın," diye titreyerek nefes aldı. Kaşlarım kararlılıkla çatıldı. "Dene bakalım."

Ağzı açıldı, kapandı, tekrar açıldı. Sesi sanki kelimeleri çıkarmakta zorlanıyormuş gibi cızırtılıydı. "Bir kızı ispiyonlar mısın?"

"Sen ispiyonlarsan, ben de ispiyonlarım." Gerçi ben bunu ispiyonculuk olarak görmüyordum. Daha çok ödeşme gibi. Eğer gevezelik ederse, bunun için cezalandırılacağından emin olacaktım.

Öfkelendi. "Peki," diye homurdandı. Kendini tuttuğum yerden çekti. "Bir bok söylemeyeceğim. Hiçbir şey babamın gazabına uğramaya değmez. Beni son kez ringe çıkardığında omzum hâlâ ağrıyor."

Homurdandım. Babamın yıllar boyunca bana açtığı yaraların listesi bir mil uzunluğundaydı.

Lukyan beni şüpheyle inceledi. "Çok garip davranıyorsun. Ne oldu? Sakın bana o pilici gerçekten *önemsediğini* söyleme?"

Ona sert bir bakış attım. "Ailemden olmayan birini önemsediğimi ne zaman gördün?"

Adam homurdandı. "Doğru. Ondan daha fazla bilgi toplamayı başardınız mı? Şüphesiz 'sorgulamanızdan' sonra daha fazla bilgi edinmiş olmanız gerekirdi. Tabii senin becerilerinden memnun kalmadıysa..." Kaşlarını imalı bir şekilde aşağı yukarı oynattı ve ben de onu iterek gülmesine neden oldum.

"Yeteneklerimin eşi benzeri yok."

"Peki, sana ne söyledi?" Cevap vermeyince tekrar güldü. "Sessizliğinden anladığım kadarıyla hiçbir şey. Yeteneğini kaybediyorsun ağabey," diye göz kırptı.

Ona bir tokat atacaktım ki geri sıçradı ve elimi kıl payı kaçırdı. "Uh oh. Gördün mü? Yaşlandıkça yavaşlıyorsun."

Başımı salladım ve hafifçe kıkırdadım. Bazen beni ne kadar kızdırsa da, yarın New York'a gittiğinde onu gerçekten özleyecektim.

Ertesi sabah babamın ofisine girdiğimde, beni buraya çağırdığı andaki kızgınlığımı gizlemeye çalışıyordum. Neyle ilgili olduğunu çok iyi biliyordum.

Günlerdir beni bunun olacağı konusunda uyarıyordu ama bir parçam bunun gerçekleşmeyeceğini umuyordu. Bunu gerçekten yapmak *zorunda* kalmayacağımı. Uğraşmam gereken çok daha önemli şeyler vardı. Muhtemelen hayatında hiç doğru düzgün yumruk atmamış bir çocuğu eğitmek zorunda kalmak şu anda öncelikler listemde pek de üst sıralarda değildi.

Dün gece zar zor uyuduğum gerçeğini de ekleyince *berbat bir* ruh hali içindeydim.

Duvara dayalı üç kişilik koltukta Mikhail'in oğlu Dayton oturuyordu. Uzun boylu, sırık gibi bir çocuktu, koyu sarı saçları siyah bir şapkanın altında toplanmıştı. Kulaklarında kocaman bir kulaklık vardı ve kapıyı açtığım andan itibaren duyabileceğim kadar yüksek bir sesle müzik çalıyordu.

Koltuğa sırtını yaslamış, bacaklarını önündeki sehpaya dayamıştı. Bir parça sakızı yüksek sesle çiğniyor, gözlerini iPhone'una dikmiş, babama ya da bana zerre kadar dikkatini vermiyordu.

İlk izlenimler önemliydi ve o zaten kötü bir başlangıç yapmıştı. Etrafında sadece üç saniye bulunmuştum ve onun hakkında bilmem gereken her şeyi zaten biliyordum. Saygısızdı. Disiplinsizdi. Asiydi.

Babam beni içeri buyur ederken masasını kaplayan evrak yığınından başını kaldırmadı. Dayton'ın saygısızlığına izin vermesinin tek nedeninin tüm o evrak işleri olduğundan oldukça emindim. O kâğıtlarda ne yazıyorsa onunla çok meşguldü. "İçeri gel, içeri gel."

Kapıyı arkamdan kapattım ve onun önünde durmak için hareket ettim. Gözlerim Dayton'a kaydı. Sanki ne babam ne de ben odada yokmuşuz gibi hâlâ telefonuna bakıyordu.

Gidecek ilk şey o telefon olacaktı.

"Baba," diye başımı salladım.

"Bu Dayton," dedi, elinde bir yığın kâğıtla kanepeyi göstererek. "Dayton, bu-" çocuğun kendisini dinlemediğini fark edince sözünü kesti, gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Dayton," diye tersledi.

Yanıt yok.

"Dayton!" diye tekrar denedi, öfkesi giderek artıyordu.

Dayton telefonuna bakmaya devam etti, babamın onu dövmesine bir saniye kaldığı gerçeğinden tamamen habersizdi.

Şu lanet kulaklıklar yüzünden.

Üzerine yürüdüm ve kafasından kaptığım gibi ikiye ayırdım. "Dostum!

Ne oluyor lan?!" Öfkeyle kanepeden fırladı ve ben de
Göğsüne bir yumruk atarak onu geri indirdi.

"Bu ofise adım attığınızda, tüm dikkatinizi ve ilginizi *Pakhan'a* vereceksiniz."

Dayton ters ters baktı. Cevap vermek için ağzını açtı -kaba ve saygısızca bir şey olduğunu tahmin ettim- ama ona fırsat vermedim.

Yüzüne bir tokat attım. Sert olması ya da acı vermesi amaçlanmamıştı. Öncelikli amacı aşağılayıcı olmaktı. Şok edici. Kafasını sallamasını ve 'Gerçekten de az önce orospu tokadı mı yedim' diye düşünmesini sağlamaktı.

Dayton yanağını okşadı, gözleri iri ve ağzı şok içinde açıktı, sanki az önce olanlara inanamıyordu.

Onun üzerinde yükselerek konuşmaya devam ettim. "Sadece ayakta durarak saygını göstermekle kalmayacaksın-"

"Sen beni itip kakarken nasıl ayakta durabilirim?" diye homurdandı nefesinin altından.

"Ayrıca sadece konuşulduğunda konuşacaksın."

"Şu anda benimle konuşuyorsun. Bu sayılır mı?"

Harika. Saygısız doğasıyla birlikte hırçın bir tavrı da vardı. Onu eğitmek büyük bir zevk olacaktı. Değerinden çok daha fazla sorun çıkaracağını şimdiden söyleyebilirim.

Babama döndüm. "Mikhail onu tek parça halinde mi bekliyor?
Çünkü onunla işim bittiğinde bir bütün olacağını garanti edemem."

Babam umursamaz bir tavırla omuz silkti. Dikkati tekrar masasının üzerindeki kâğıtlara yöneldi. "Belirtmedi. Hâlâ tutarlı cümleler kurabildiği sürece, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Bunu gördünüz mü?" Kâğıtlardan birini havaya kaldırıp bana doğru salladı.

Yanına gidip aldım ve hızlıca taradım.

"Ne oluyor lan?" Hırladım, öfkem içimde gürledi.

Birkaç gün önce binalarımızdan birinde çıkan yangınla ilgili sigorta evraklarıydı. İtfaiye şefinin dediğine göre, kundaklama kanıtı bulmuşlar.

"Birisi yangını kasıtlı olarak mı çıkardı?"

"Evet," dedi babam dişlerini sıkarak. "Yangını başlattığını düşündükleri bir cihazın kalıntıları bulundu. Duvarlarda ve yerlerde benzin izlerinin yanı sıra başka hızlandırıcılar da var."

"Kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

Babam sandalyesinde arkasına yaslanarak derin bir nefes verdi. "Seçiminizi yapın. Dört bir yanımızı saran düşmanlarımız var. Los Zetas. Kirli Akbabalar. Outfit. Kardeşim." Başını salladı. "Tek bildiğimiz, bilmediğimiz biri bile olabilir. Mesele şu ki, birileri bize karşı bir hamle yaptı ve hemen misilleme yapmamız gerekiyor. Bunu cevapsız bırakamayız."

O haklıydı. Eğer insanlar bunu duyarsa, başka saldırılar için kapı açılmış olacaktı. İnsanlar zayıfladığımızı, artık kendimizi idare edemediğimizi düşünebilirdi. Haberin yayılmasına izin veremezdik.

"Katılıyorum ama akıllı olmamız gerekiyor. Bunu ilk kimin yaptığına dair bir kanıt olmadan öylece saldıramayız."

"Bunu biliyorum. Vladimir'i telefona bağla. İstiyorum-"

Gürültülü bir *patlama* havayı kesti. Gözlerim Dayton'a kaydı. Sakızını yüksek sesle çiğniyor, tekrar patlayana kadar büyük bir baloncuk haline getiriyordu.

Babamın alnındaki damar kızgın bir canavar gibi zonkluyordu. Dayton'ın babamın onu bacağından vurmaya ne kadar yaklaştığının farkında olduğunu sanmıyorum. Dayton'ın az önce sergilediğinden çok daha küçük bir patavatsızlık yüzünden birine çok daha kötüsünü yaptığını görmüştüm.

Kahretsin, bir görev brifingi sırasında dinlemediği için adamlarımızdan birinin kulaklarını kestiğini gördüm. Babamın henüz kendini kaybetmemiş olması bir mucizeydi. Bunun tek sebebinin Dayton'un Mikhail'in oğlu olması olduğuna dair bir his vardı içimde.

Babamın telefonu çaldı. Dikkati Dayton'dan telefona bir düğmeye basar gibi geçti.

"Da?" Evet mi? Cevap verdi. "Evet, bir saat içinde yakıtını doldurup gitmeye hazır olduğundan emin ol." Telefonu kapattı ve bana baktı. "Git kız kardeşinin eşyalarını topladığından ve gitmeye hazır olduğundan emin ol. Jet hazırlanıyor. Ben bununla ilgileneceğim," dedi sigorta evraklarını sallayarak. "*Onu da* yanında götür." Buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünen Dayton'a ters ters baktı. "Ona araziyi gezdir. Ona odasını göster ve yerleşmesini sağla. Biraz saygı öğrenene kadar onu bir daha görmek istemiyorum."

Dayton'ı gömleğinden tutup ayağa kaldırdım. Bana karşı mücadele etti, beni itmeye çalıştı.

"Çekil üstümden, dostum!"

"Kapa çeneni ve yürü." Onu sertçe kapıya doğru ittim ve ayağı takılıp kafasını tahtaya çarptı. Acı içinde bağırdı. Ağzından bir dizi küfür döküldü.

"Yangını araştıracağım, kimin sorumlu olduğunu bulmaya çalışacağım," dedim ve kapıyı açtım.

"Bununla ilgileneceğimi söyledim," diye tersledi babam.

"Evet, seni duydum." Dayton'ı da yanıma alarak dışarı çıktım.

Babamın bu işin üstesinden gelebilecek kapasitede olduğunu biliyordum ama şu anda ne kadar stresli olduğunu, ne kadar çok şeyle uğraştığını da biliyordum. Şu anda olan biten her şey onu oldukça zorluyordu. Büyükbabamın bir haftadan kısa bir süre içinde yapacağı ani ziyareti ve tek kızının yuvadan uçmaya hazırlandığı gerçeğini de eklersek, babam onu kızdıran herkesi öldürebilirdi.

İhtiyacımız olan son şey Mikhail'in uzun zamandır kayıp olan oğlunu öldürdüğümüz için bizi ziyaret etmesiydi.

Mikhail'i tüm hayatım boyunca tanıyordum. Babamla birlikte yatılı okula gitmişti ve aynı zamanda Illayana'nın vaftiz babasıydı. Ama adam deliydi.

Dayton'a evi hızlıca gezdirdim. Tüm bu süre boyunca şikayet etti, nefesinin altında 'zengin insanlar' ve 'bir yerde kaç tane banyoya ihtiyaç var ki' gibi küçümseyici şeyler mırıldandı. Ona mutfağı, yemek alanını, depoyu (altında saklanan çukur hariç) ve son olarak da ikinci kattaki yatak odasını gösterdim.

Dayton tepinerek odasına girdi, etrafına bakındı ve homurdandı. Evin hizmetçilerinden Ruth, o içeri girdiğinde yatağı düzeltiyor, yastıkları kabartıyor ve battaniyeleri sıkıştırıyordu. Dayton'ın homurtu sesiyle yüzünü bize döndü.

"Bay Volkov." Başını eğdi ve ellerini arkasında birleştirerek ayakta durdu.

Dayton başını salladı. "Ne yani, seni kaşıkla besleyip kıçını da mı siliyorlar?" diye alay etti. "Tembel zenginler," diye homurdanarak banyonun yanındaki duvarda duran bavullarına yöneldi.

Ruth'un yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Göz temasından kaçınarak gergin bir şekilde ayaklarını kaydırdı.

İşini iyi yapan ve hiç soru sormayan nazik, yaşlı bir kadındı. Ve Dayton gibi küçük bir pislik tarafından utandırılmayı kesinlikle hak etmiyordu. Annem bize her zaman hizmetçileri onurlandırmayı ve onlara iyi davranmayı öğretirdi.

ve uşaklara saygı göstermeliydik. Sırf bize hizmet ettikleri için, bu bize onlara çöp gibi davranma hakkı vermiyordu. Onlara saygısızlık etmek. Bu, kardeşlerim ve benim çok erken yaşta öğrendiğimiz bir şeydi.

Dayton bir çift kulaklık daha bulana kadar bavulunu karıştırdı ve kulaklarına taktı. Kulaklıklardan anında müzik sesi yükseldi. Yatağa uzandı ve çığlıklarla dolu heavy-metal bir şeyler dinlemeye başladı. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve telefonuna odaklandı.

Bu kadar.

"Gidebilirsin, Ruth. Teşekkür ederim."

Tekrar eğildi ve gitti.

Yanına gidip Dayton'ın kafasındaki kulaklıkları sökmeden önce onun gitmesini bekledim ve ilk çiftine yaptığım gibi onları ikiye ayırdım.

"Senin derdin ne lan?!" Dayton öfkeyle çığlık atarak ayağa fırladı. Bir yumruk attı ve ben yumruğu avucumun içinde yakaladım, parmaklarım yumruğunun etrafını sardı.

Sadece bu hareketinden bile onun hakkında şüphelendiğim şeyin doğru olduğunu söyleyebilirdim; hayatını kurtarmak için düzgün bir yumruk atamıyordu. Vuruşun arkasında çok az güç vardı ya da hiç yoktu. Tekniği tamamen yanlıştı ve vuruşu gerçekten isabet etseydi, büyük olasılıkla elini kırardı.

Bileğini sertçe büktüm, acı içinde bağırmasına ve dizlerinin üzerine çökmesine neden oldum. Bileğini kırmak, ikiye ayırmak ve ona *gerçek* acının ne olduğunu göstermek istiyordum. Ama ne kadar istesem de yapamayacağımı biliyordum. Kırık bir bilekle benim için şu an olduğundan daha da işe yaramaz olurdu.

"Lanet olsun! Bırak beni! Canımı yakıyorsun!" diye bağırdı. "Bunu yapamazsın!
Babam-"

Bıçağımı çıkardım ve boğazına dayadım. Dayton dondu kaldı, gözleri büyüdü. Yüzünde sayısız duygu aynı anda parladı; korku, şok, inançsızlık.

"Baban seni buraya eğitilmen için gönderdi. Bunun ne anlama geldiğini *çok iyi* biliyor. Bize gönderdiği ilk kişi sen değilsin. Belli ki babamın ofisinde yeterince açık olamamışım, bu yüzden senin için açıklayacağım. Bir daha çizgiyi aşarsan, seni keserim." Ne demek istediğimi anlatabilmek için yanağına bir çizgi çizdim.

Sığ bir kesikti. Yüzeysel. Ama sanki parmaklarından birini kesiyormuşum gibi çığlık attı. Acıya dayanıklılığı düşüktü. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek.

"İki kesinti alacaksın. Bir, seni uyardığım halde saygısızlık yapmaya devam ettiğin için. İkincisi, haddini aşarak konuştuğun için" dedim ve

benzer bir cümleyi kestim

diğer yanağından aşağı.

"Sen delirmişsin!" diye bağırdı, bana karşı koymaya çalışıyordu.

Bileğini sıkıca kavradım ve o da irkildi. Yine derisini kestim, bu sefer kolunu. "Bunun ne için olduğunu tahmin edebilir misin?"

"Siktir git!"

Kolundan aşağı bir kesik daha.

"Argh! Beni kesmeyi bırak!"

"Konuşmayı kes!" Yüzüne karşı
kükredim. Korkuyla geri çekilerek
irkildi.

Öne doğru eğildim, onun alanına girdim ve sesimi alçalttım. "Burada işlerin çok ama *çok* farklı olduğunu ne kadar çabuk anlarsan, hayatın o kadar kolaylaşır. Artık normal, sıradan insanların asla göremediği, muhtemelen varlığından bile haberdar olmadığı bir dünyanın parçasısın. Bu bir şiddet dünyası. Kan. Ölüm. Bildiğiniz dünyadan tamamen farklı. Burada sizden beklenen şeyler var. Bazı davranışlar ve eylemler hoş *görülmeyecektir*. Dünyamızda ihtilaf tehlikelidir ve herkesi riske atar. Kabul edemeyeceğimiz bir şeydir. Burada olmak isteyip istememeniz önemli değil. Artık buradasınız ve kurallarımıza uymayı öğrenecek ya da sonuçlarına katlanacaksınız."

Ağzını on saniyeden daha uzun süre kapalı tutmayı başararak tek kelime bile etmediğinde, onu bıraktım ve uzaklaştım.

Dayton bileğini ovuşturarak beni dikkatle izledi. Bana tamamen farklı bakıyordu, sanki korkulacak biriymişim gibi. Korkulacak biri gibi.

Olması gerektiği gibi.

Yüzünden ve kolundan kan damlıyor, parlak kırmızı lekeler beyaz yatak çarşaflarını boyuyordu.

"Temizlen ve on beş dakika içinde ön bahçede hazır ol."

Ters ters baktı ama akıllıca bir şekilde tek kelime etmedi.

Yine de uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıktığımda, "Bana iki çift kulaklık borçlusun, pislik herif!" diye bağırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

I Evin en üst katına d o ğ r u koşarak merdivenleri çıktım ve Illayana'nın odasına yöneldim. İçimde ufak bir şaşkınlık dalgası uçuştu. I
Çocuğa hakkını vermek lazım, taşaklıydı.

Sessiz olmasını beklerdim. Uysal. Uysal. Babamın bana onun hakkında anlattıklarına dayanarak, kendi gölgesinden korkan utangaç bir çocuk olacağını düşünmüştüm. Başını belaya soksa ve bana Lukyan'ı fazlasıyla hatırlatsa bile aklından geçeni söylemekten çekinmeyen saygısız küçük bir pislik değil.

Onda kesinlikle Mikhail'in izlerini görebiliyordum. Gözleri aynıydı. Aynı koyu sarı saçlar. Aynı inatçı çizgi bir mil uzunluğunda. Dayton, Mikhail'in acımasızlığını ve iş zekasını miras aldıysa, büyüdüğünde hesaba katılması gereken bir güç olacaktı. Ama bunu sadece zaman gösterecekti.

Tatiana, kız kardeşimin en yakın arkadaşı, merdivenlerden hızla indi. "Merhaba Aleksandr. Hoşça kal Aleksandr," dedi ve ben daha cevap veremeden yanımdan geçip görüş alanımdan çıktı.

Omuz silktim ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim. Köşeyi döndüğümde koridorda Illayana ve Lukyan'ı görünce donakaldım. "Neden ikiniz de iyi bir şey yapmıyormuş gibi görünüyorsunuz?"

İkisi de aynı anda "Sebebi yok," diye cevap verince şüphelerim on kat arttı.

Bu ikisini dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum. Annemiz öldüğünde ve babamız keder ve öfkeye yenik düşüp bir cinayet çılgınlığı başlattığında, ailemizin kırılan parçalarını toplamak bana kaldı.

Voznesensky'ler annemizi öldürdüğünde Illayana sadece on bir yaşındaydı. Lukyan on üç yaşındaydı. Yirmi dört yaşındaydım ve çocuk bakmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O zamana kadar hayatım eğitim, dövüş ve annemin kişisel korumalarından biri olmaktan ibaretti.

Küçük kardeşlerimin yüzlerindeki ifadeyi yıllar boyunca pek çok kez görmüştüm; özellikle de yapmamaları gereken bir şeyi yapmak üzereyken. Başlarını belaya sokacak bir şey.

Gözlerimi kısmıştım. "Doğru," dedim, sesimde hissettiğim şüphenin izinin kalmasına izin vererek. Yanlarındaki bavul yığınına el salladım. "Hadi, eşyalarınızı alıp arabaya gidelim. Uçak bekliyor."

İkisi de birbirlerine baktılar.

"Pekâlâ, cidden. İkinizin arasında neler oluyor?" Havladım.

"Kızla konuşmak istiyorum. Nero'nun evinden aldığın kızla," dedi Illayana telaşla.

"Hayır," diye anında homurdandım ve bu konuda tartışmaya yer bırakmadım. Küçük kız kardeşimin Drea'yı soru üstüne soru yağmuruna tutmasına ihtiyacım yoktu. Özellikle de onu küçük... olayımızdan beri görmediğim için.

"Ama-"

"Hayır dedim, Illayana. Şimdi eşyalarını topla ve git." İki elime birer bavul aldım ve beni takip edeceklerinden emin bir şekilde uzaklaştım.

Aşağı indiğimde babam antrede bekliyordu. Ofisindeyken gördüğüm tüm stres gitmiş, başkalarının yanında takındığı *Pakhan* maskesinin ardına saklanmıştı. Babam duygularını bölümlere ayırma konusunda uzmandı. Sadece ona bakarak bir şeylerin ters gittiğini asla anlayamazdınız. İnsanların sadece görmelerini istediği şeyi görmelerini sağlardı; güçlü, acımasız ve dünyada hiçbir endişesi olmayan bir lider.

"Kız kardeşin yolda mı?" Babam Armani takım elbisesinin manşetlerini düzeltirken sordu.

Başımı salladım. "Hemen arkamda."

Ön kapıda duran görevli kapıyı açtı ve ben de dışarı çıktım. Siyah bir SUV garaj yoluna park edilmişti, Dayton ona rahatça yaslanmıştı. Hâlâ aynı kıyafetleri giymişti; yırtık kot pantolon, siyah gömlek ve kot ceket, şapkası ters çevrilmişti.

Arabaya doğru ilerlerken ayaklarımın altında çıtırdayan çakıl taşlarının sesiyle başını kaldırdı. Kaşlarını çattı ve beni görmezden gelerek tekrar telefonuna baktı. Yüzündeki kesikler kızgın ve kırmızıydı, soluk teninde bir başparmak gibi göze çarpıyordu.

Yükselen sesler kulaklarıma ulaştı. Nik ve Tatiana araba yolunun yarısında hararetli bir tartışmaya girmişlerdi (yeni olan neydi?), çoğu zaman yaptıkları gibi birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı.

İki karşıt güç gibiydiler, sürekli birbirlerine karşı savaşıyorlardı, aralarında daha derin, daha anlamlı bir şey olduğunu kabul etmeyi reddediyorlardı.

Nik'ten hayal kırıklığı yayılıyordu, elleri saçlarının arasındaydı, sanki bıkkınlıktan saçlarını koparmasına ramak kalmıştı. Tatiana sırıtıyordu, sanki kardeşime böyle bir kargaşa yaşatmaktan zevk alıyormuş gibi.

Ne hakkında tartıştıklarını duyamıyordum ama her neyse Nik'i çıldırtıyordu.

Elimdeki bavullardan birini Dayton'a doğru ittim, gücü onu itip kaktı. "Bunları bagaja koy," dedim ve diğerini ayaklarının dibine bıraktım.

Dayton homurdandı ama itiraz etmedi. Arabayı garajdan buraya getiren adamlarımızdan biri olan Sam'den anahtarları aldım ve bagajı açarak kilidi açtım.

Lukyan bir süre sonra bir elinde Illayana'nın bavullarından birini, diğerinde de bir spor çantasını taşıyarak evden dışarı çıktı. Dayton ona verdiğim bavulları bagaja atıp, bagajı gereğinden biraz daha sert bir şekilde çarparak kapattığı sırada yanıma ulaştı. Dayton daha sonra arka koltuğa tırmandı ve arabanın kapısını da aynı güçle çarptı.

Şanslıydı ki, tüm bu süre boyunca sessiz kalmayı başarmıştı, yoksa sayısına bir patavatsızlık daha ekleyecektim.

"Çocuk kim?" Lukyan, Illayana'nın valizini içeri atarak sordu. "Adı Dayton. Mikhail'in oğlu."

Lukyan kaşlarını çattı. "Mikhail'in bir oğlu mu var?"

"Görünüşe göre," diye homurdandım. "Eğitim için burada."

"Uh oh," diye şarkı söyledi Lukyan espriyle. "Eğer bunu yapan sensen, ona dünyadaki tüm şansları diliyorum. Buna ihtiyacı olacak."

Kaşlarım düştü. "Bu ne anlama geliyor?" "Bu senin sert biri olduğun anlamına geliyor. Babamdan bile daha çok."

Nik'in öfkeli sesi havayı yararak geçti. "Güzel! Kendini öldürt! Bak bakalım umurumda mı?" Tatiana'ya sırtını dönüp, bir an önce

Ev.

Lukyan ağzını açtı.

"Yapma," diye tersledi Nik, tepinerek geçti. "Bunu duymak istemiyorum." Lukyan tek kelime etmeden avuçlarını havaya kaldırdı.

Benim gibi o da bunun bir anlamı olmadığını biliyordu. Konu Tatiana olunca, Nik'i ikna etmek mümkün değildi. Normal bir günde çok inatçıydı ama ne zaman Tatiana işin içine girse daha da inatçı oluyordu.

Tatiana ellerini kalçalarına dayamış, ona ters ters bakıyordu. Ona doğru bir adım attı, durdu, başını salladı ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Lukyan başını sallayarak, "Bu ikisi sorunlarını ne kadar çabuk aşarlarsa o kadar iyi," dedi.

Onaylayarak homurdandım. Gerçi bunu yapacaklarından emin değildim. Birkaç yıl önce ikisi arasında bir şey olmuştu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Illayana'nın bundan haberi bile olmadığından emindim. Benim bilmemin tek nedeni hemen sonrasında Nik'le karşılaşmış olmamdı. Kardeşimi hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim.

Bu her neyse, aralarında bir çatlak yaratmış, birbirlerine karşı hissettikleri yoğun cinsel gerilim ve duygulara rağmen bu çatlağı bir türlü aşamamışlardı.

Adrian omzuna astığı büyük bir spor çantasıyla evin yan tarafından geldi. Babamın özel koruması olarak Adrian genellikle onun gittiği her yere giderdi. Ama Illayana Arturo'yla evlenmeyi kabul ettiğinde, Bratva'da bu durumdan hiç hoşnut olmayan bazı aileler vardı.

Pakhan'ın ailesiyle evlenme fırsatı, diğer ailelerin birçoğunun uğruna yarıştığı bir şeydi. Illayana babasının tek kızı olduğu için, bu fırsat 'evet' dediği anda ortadan kalktı.

Kimse hoşnutsuzluğunu açıkça dile getirecek kadar aptal değildi. *Pakhan'ı* sorgulamak ölüm cezasıydı. Yine de bu onları kendi aralarında konuşmaktan, saflarımızda hoşnutsuzluğun büyümesine neden olmaktan alıkoymadı.

Aşırı paranoyak bir adam olan babası, birinin öfkesini harekete geçirmeye karar vermesi durumunda Illayana'nın her zaman korunduğundan emin olmak istiyordu. En iyi dövüşçüsünü onun daimi koruması olarak atamak, her zaman arkasını kollayan birinin olmasını sağlamanın yoluydu.

Adrian cipin arkasına tırmanmadan önce başını sallayarak beni selamladı.

Illayana ön kapıdan çıktı, mavi gözleri parlıyordu, hüzün yüzünün her yerine kazınmıştı.

Kaşlarımı çattım. Ağlayacak gibi görünüyordu. Kız kardeşim *hiç* ağlamazdı. Ona doğru bir adım attım ve sırtım kaskatı kesilerek donakaldım. Gözlerim boğazındaki kolyeye takıldı.

Acı verici bir anı öyle bir güçle çarptı ki nefesimi kesti, boğulmama neden oldu. Beni ele geçirmesine, okyanustaki güçlü bir akıntı gibi sürüklemesine engel olamadım. Geçmişe doğru sürüklenirken etrafımdaki dünya kayıp gitti.

Annem Yekaterina önündeki aynadan bana bakarak, "Aleksi, gel bana yardım et," dedi.

Yatak odasındaki makyaj masasında oturmuş, manikürlü parmaklarının arasında gümüş bir madalyon tutuyordu. Üzerinde zarif, uzun kollu siyah dantel bir elbise vardı, siyah saçlarının birkaç teli arkaya doğru örülmüştü. Mavi gözleri benimkilerden birkaç ton daha açıktı. Kalp şeklindeki yüzünde, narin yüz hatlarını vurgulamaya yetecek kadar az miktarda makyaj vardı.

Duvarı iterek ona doğru ilerledim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Belki de gitmemeliyim."

Annem sandalyesinde dönerek bana baktı. "Saçmalama. Gitmek zorundasın. Yıllardır babana kendini kanıtlamak için bir fırsat bekliyordun."

"Bu toplantıya katılmak için seni korumasız bıraktığımı bilseydi-" Başımı salladım, kelimelerim düşünceyle söndü.

Nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordum. Annemin korumalarından biri olarak onu güvende tutmak benim işim, benim sorumluluğumdu. On yedi yaşımdan beri annem nereye giderse ben de oraya giderdim, sürekli onun yanında durur, diğerlerini uyarırdım. Evin dışındayken yanından hiç ayrılmadım. Eğer babam bu fikri aklımdan bile geçirdiğimi bilseydi, beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

Annem omuz silkerek gülümsedi, gözlerinde bir pırıltı vardı. "Bilmesi gerekmiyor." Kolyeyi bana uzattı ve arkasını dönerek saçlarını omuzlarından kaldırdı.

En değerli eşyalarından biriydi ve onu takmadan asla evden çıkmazdı.

İçimi çektim ve boynuna astım. "Babam öğrenecek."

"Ve eğer yaparsa, onunla ben ilgilenirim," dedi annem omuzlarını dikleştirerek.

Dünyada Dimitri Volkov'a haddini bildirebilecek biri varsa, o da karısıydı. Onu mutlu etmek için yapmayacağı şey yoktu. "Risk almaya değeceğini sanmıyorum. Ya bir şey olursa? Hayır. başka fırsatlar da olacaktır."

Annem ayağa kalktı ve yüzünü bana döndü. "Ben iyi olacağım. Sadece The Arch'a ve eve döneceğim. Başka bir yere gitmeyeceğime söz veriyorum. Ayrıca Aaron ve Borik de yanımda olacak. Bu fazlasıyla yeterli bir koruma."

Onun sözleri beni daha iyi hissettirmeliydi. Arch bizim sahip olduğumuz bir kumarhaneydi. Bizim bölgemizdeydi. Adamlarımız güvenlik görevlisiydi. Aaron ve Borik yetenekli askerlerdi. Öyleyse neden göğsümdeki endişe yumağı büyümeye devam ediyor, beni ezecekmiş gibi hissedene kadar genişliyordu?

Kötü bir şey olacağı ve onu korumak için orada olamayacağım gibi korkunç bir duygudan kurtulamıyordum.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, seninle geliyorum. Ben-"

"Aleksy," diye araya girdi annem, kollarımdan tutup beni ona bakmaya zorlayarak. Topuklu ayakkabılarıyla bile hala benden birkaç metre kısaydı. "Rahatla ve nefes al. Kendini boş yere strese sokuyorsun. Babanın bildiği kadarıyla burada olacağım ama Arch'a gittiğimi öğrenirse ona bunun planlanmamış bir gezi olduğunu söyleyeceğim. Tamamen spontane gelişti, ki öyle. Birkaç saat öncesine kadar dışarı çıkmak gibi bir niyetim yoktu ama Natasha beni davet etti ve onunla kaliteli zaman geçirmeyeli çok uzun zaman oldu. Kötü bir şey olmayacak. The Arch'ta tamamen güvende olacağım. Korumam olarak işini ciddiye aldığını biliyorum ama sen Bratva'nın gelecekteki başkanısın. Bunun getirdiği sorumluluklar bana karşı olan sorumluluklarından daha ağır basıyor. Önündeki göreve odaklanman gerekirken benim için endişelenemezsin. Babanın Üçlü ile yaptığı anlaşma önemli bir anlaşma. Sadece etkileşimden bir şeyler öğrenmek için değil, babanın arkasını kollamak için de orada olman gerekiyor."

Homurdandım ve arkamı döndüm. Söylediği her şey mantıklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Sadece annemin güvenliğini başkalarının ellerine bırakma fikrinden nefret ediyordum.

"Peki," diye derin bir nefes verdim boynumu bükerek. "Sen kazandın. Ben giderim." Annemle tartışmamam gerektiğini bilmeliydim zaten. O bizim

hepimiz inatçılığımızı miras aldık. Bundan emindim. "Ve bana Aleksy demeyi kes. Yirmi dört yaşındayım. Artık bebek değilim."

Annem tüm odayı aydınlatan güzel, ışıltılı bir gülümsemeyle gülümsedi. "Sen her zaman benim bebeğim olacaksın, Aleksy." Yanağıma usulca dokundu. "Moy pervenets," Benim ilk çocuğum.

Bunlar annemin bana söylediği son sözlerdi.

Hatıra geldiği gibi hızla kayboldu ve beni şimdiki zamana geri götürdü.

Illayana'nın endişeli gözleri üzerimdeydi. "Aleksandr-"

"Sessiz ol," diye bağırdım, avucumu havaya kaldırarak beni hızla ele geçiren kaotik duygulara hakim olmaya çalıştım.

O günden bu yana on yıl geçti ve onun ölümünün acısı şimdi de en az o zamanki kadar büyüktü. Onu korumak için yanında olamadığım için hissettiğim suçluluk duygusu beni her gün bir kanser gibi yiyip bitiriyordu. O bir anda, annemin kaderini mühürlemiştim. O tek karar yüzünden, onun sesini bir daha asla duyamayacaktım. Bize çok sert davrandığı için babama zor anlar yaşatmasını asla izleyemeyecektim. Hasta olduğumda bana yaptığı sıcak bir kase *botvinia* çorbasının tadını asla çıkaramayacaktım.

Onun gülümsemesini bir daha asla göremeyecektim. Her şey bir yana, en çok özlediğim şey buydu. Annem size gülümsediğinde, siz de ona gülümsemekten kendinizi alamazdınız. Hayatınızda neler olup bittiğinin, üzgün ya da kızgın olmanızın bir önemi yoktu. Gülümsemesi rahatlatıcı ve sıcaktı. Sıkı bir sarılma gibi.

Illayana'nın yüzünde bir tereddüt belirdi, ağzı bir şey söylemek ister gibi açılıp kapanıyordu ama söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Bavulu ayaklarının dibinde yerdeydi, kolları sanki bana uzanıp sarılmak, rahatlatmak istermiş gibi havadaydı.

Onun rahatlığını hak etmiyordum.

Ona sırtımı döndüm ve arabaya doğru ilerledim. "Bin," dedim yolcu tarafındaki kapıyı açarak. "Gitmemiz gerek."

Adrian ve Lukyan arka koltukta Dayton'ın yanındaydı, Illayana dışarı çıktıktan bir süre sonra hareket etmişlerdi.

Illayana bavulunu aldı ve koşarak yanıma geldi. Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Aleksandr-"

"Atla, Illayana."

Dudakları memnuniyetsizlikle kıvrıldı ama dediğimi yaptı.

Arabaya bindim, çalıştırdım ve evden uzaklaşarak uzun araba yolumuza doğru ilerledim. Yaklaştığımızda demir kapılar açıldı ve ben de arabayı uçak pistine doğru yola çıkardım.

Tuhaf, gergin bir sessizlik havada asılı kaldı, yoğun ve rahatsız edici. Lukyan, doğal olarak sınıfın palyaçosu olduğundan, bu boşluğu doldurmaya karar verdi.

Yanında oturan asık suratlı gence döndü. "Ben Lukyan." Elini uzattı.

"Dayton," diye homurdandı, Lukyan'a bakmıyordu bile, duygusal bir romantik komedi filminin ana karakteriymiş gibi pencereden dışarı bakıyordu.

Yine de Lukyan'ı en ufak bir şekilde rahatsız etmedi. Lukyan'ın Dayton'ın yüzündeki kesikleri işaret ettiğini görmek için tam zamanında dikiz aynasına baktım.

"Kardeşimin nezaketi mi? Bazen tam bir pislik olabiliyor." Lukyan gömleğinin kolunu kaldırdı ve aşağı yukarı aynı büyüklükte bir yara izini ortaya çıkardı. "Bunu bana antrenman sırasında bir hatunla cinsel içerikli mesajlaşırken yaptı." Başını hafifçe çevirdi ve boynunu uzatarak başka bir yara izini işaret etti. "Bunu 18th Sokak Çetesi'yle yaptığım bir anlaşmaya geç kaldığım için aldım. Ve bu da -" pantolonunun paçalarını kıvırarak bir başka uzun, ince yara izini gösterdi, "- sarhoşken bir müşterinin siparişini yanlış paketlediğim ve yanlışlıkla onlara vermem gerekenden çok daha fazlasını verdiğim içindi."

Dayton ağzı açık, gözleri kocaman, şok içinde Lukyan'a baktı.

"Senin yerinde olan birinden küçük bir tavsiye?" Lukyan ona doğru eğildi ve sesini alçalttı ama yine de onu duyabiliyordum. "Ne diyorsa onu yap. Saygısızlık etme ve dalga geçme. Ağabeyim derdini anlatmak için birini incitmekten çekinmez. Vücudumdaki tüm yara izleri bunun kanıtı. Eğer ondan bir şeyler öğrenmek istiyorsan-"

Dayton dikiz aynasından bana bakarak, "Ondan bir şey öğrenmek istemiyorum," diye araya girdi. "Burada olmak bile istemiyorum."

Lukyan kaşlarını çattı, arkasına yaslandı. "O zaman neden buradasın?"

"Annem bir fahişe ve keş ve ben de yeni kocasıyla anlaşamadım. İkimizden onu daha çok seviyor, bu yüzden beni sperm donörü babamla yaşamaya gönderdi, o da beni buraya yolladı," diye alay etti Dayton. "Buradan ve siz çılgın insanlardan ne kadar çabuk uzaklaşabilirsem o kadar iyi."

Başım düşünceli bir şekilde yana eğildi, Dayton'ın sözleri zihnimde uçuştu. Annesinden bahsedişinde bir gariplik vardı. Bir şeyler vardı.

Sesinde çok fazla öfke ve aşağılama boğuluyordu. Kadından hoşlanmadığı çok açıktı. Ve eğer söyledikleri doğruysa, kadın da ona karşı pek sevgi beslemiyordu.

Seni her zaman sevmesi ve koruması gereken tek kişinin senin yerine başkasını seçmesinin nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlayamazdım bile. Onun tarafından terk edilmiş, daha önce hiç tanımadığı bir adama gönderilmiş, o da onu başka bir yere yollamıştı.

Çocuğun bu kadar acı çekmesine şaşmamalı.

Yolun kenarında koşan yalnız bir figür dikkatimi çekti. Bu Tatiana'ydı. Bizden yaklaşık on beş mil uzakta yaşıyordu ve koşmayı çok seviyordu. Görünüşe göre Nik'in ona karşı duyduğu hayal kırıklığının ana kaynaklarından biri de buydu. Tatiana dışarının aydınlık ve güneşli ya da zifiri karanlık olmasını umursamazdı. Koşmak isterse koşardı.

Illayana camını indirdi ve vücudunun yarısını dışarı çıkardı. İki parmağını ağzına soktu ve biz yanından geçerken Tatiana'ya yüksek sesle kurt ıslığı çaldı.

Tatiana da karşılığında orta parmağını gösterdi.

Illayana güldü, arabaya geri tırmandı ve camı tekrar açtı.

Yolculuğun geri kalanı şaşırtıcı derecede olaysız geçti. Hatta Lukyan ve Illayana civarında kullanacağımı *hiç* düşünmediğim bir kelime olan rahatlatıcı olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim.

Uçak pistine vardığımızda uçak çoktan piste inmiş, yakıtını doldurmuş ve kalkışa hazırdı. Biri erkek biri kadın iki uçuş görevlisi uçağa giden merdivenlerin önünde duruyordu. Araba durur durmaz koşarak geldiler ve tüm bagajları alıp uçağa yerleştirdiler. Adrian dışarı fırladı ve onlara yardım etti.

Onlara, pilotla birlikte, zamanları için çok *çok* iyi ödeme yapıldı ve onlara ihtiyacımız olduğunda kendilerini bizim için hazır hale getirdiler.

Lukyan gözündeki yaşı siliyormuş gibi yaparak, "İşte bu ağabey," diye burnunu çekti. "Hayır, hayır, hayır. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Vedalarda ne kadar duygusallaştığını biliyorum, bu yüzden bütün konuşmayı ben yapacağım." Derin, titreyen bir nefes aldı. "I-"

"Arabamdan in Lukyan," diye araya girdim, koltuğumda dönüp ona baktım, kolumu direksiyona d a y a d ı m .

Lukyan'ın alt dudağı, ağlama krizine girmek üzere olan bir çocuk gibi düştü. Kapıya gelene kadar arka koltukta ayaklarını sürüyerek ilerledi, başı öne eğikti.

Sonra birdenbire kutudan fırlamış gibi öne fırladı ve yanağıma ıslak, özensiz bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum!" diye bağırarak arabadan fırladı.

"Argh, yuck Lukyan! *Ty der'mo!" Seni bok kafalı!* Elimin tersiyle yanağımı sildim. "İğrenç! İyi ki kurtuldum."

Illayana ön koltukta kıkırdadı. "Beni de mi kovacaksın?" diye göz kırptı.

Homurdandım. "Beş dakikan var. Eğer istersen." Kız kardeşimi çok iyi tanıyordum ve uçak pistine vardığımız anda ondaki değişimi fark etmiştim.

Gergindi. Tereddütlüydü. Endişeliydi. Burada rolünü biliyordu. Bir İnfazcı olarak sorumlulukları ona verdiğimiz işle başlıyor ve bitiyordu. Başka bir şey düşünmesine, başka bir şey için endişelenmesine gerek yoktu.

Hiç sorumluluğu yokken dağ gibi sorumluluğu olacaktı. Ve bu konuda o kadar huzursuzdu ki, stresten kusmasını bekledim. Gözlerindeki paniği görebiliyordum.

"Hey," dedim usulca. "Bu iş sende. Eğer kafana koyarsan yapamayacağın hiçbir şey yok. New York'a git ve onlara biz Volkov'ların neler yapabileceğini göster."

Yumuşakça gülümsedi. "Ama ben artık bir Volkov değilim."

"Sestra," Rahibe. Elimi omzuna koyarak onu rahatlattım. "Soyadının ne olduğu önemli değil. Sen her zaman bir Volkov olacaksın."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Allayana, Lukyan ve Adrian'ı uçak pistine bıraktıktan sonra eve doğru geri döndüm. Dayton hâlâ arka koltuktaydı, bir çocuk kadar sessizdi. Fare. Onlar gittiğinden beri tek kelime etmemişti. Konuşmaktan korktuğundan mı yoksa *benimle* konuşmak istemediğinden mi emin değildim.

Her halükarda beni rahatsız etmedi. Sessizlikten memnundum.

Otoyolda rahat bir hızda ilerliyorduk, dışarıda dünya yanımızdan akıp gidiyordu. Arabada hafif bir müzik çalıyordu, o kadar kısıktı ki Dayton'ın midesinden gelen gümbürtüyü duyabiliyordum.

Çocuk acıkmıştı.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Bir dönüş yaparken ellerim direksiyonun üzerinde kayarak sordum.

Dayton güçlükle duyulabilen bir "Hayır" diye homurdandı.

Gözlerimi devirmek istedim. Eğer somurtkan bir çocuk gibi davranmak istiyorsa, tamam. Ona bebeklik yapmayacaktım.

Telefonum çaldı, gösterge panelindeki ekranda Nik'in adı yanıp sönüyordu.

Telefona cevap verdim.

"Rayna'yı vurdum," Nik'in sesi ben daha bir kelime bile edemeden arabanın içinde patladı.

"Nereye?" Hırladım, adrenalin vücudumda dalgalanıyordu.

Evet. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi, tüm öfke ve hüsranımı odaklayabileceğim bir çıkış noktası.

"Kuzey Las Vegas'ta küçük bir kafe. Yüz tanıma programım onu yaklaşık bir saat önce Crave Café'den çıkarken yakaladı."

"Bana adresi gönder."

"Çoktan yaptım."

Telefonum gelen bir mesajla pırıldadı. Telefonu elime aldım ve Nik'in gönderdiği adresi GPS'e girdim. Rotayı hesapladıktan sonra, göreve çıkmış bir adam gibi oraya doğru hızla ilerledim.

Arabayı Crave Café'nin arkasındaki ara sokağa park ettim, heyecanım yeni bir boyuta ulaşmıştı. Kendimi kaptırmayı sevdiğim iki farklı av türü vardı. Biri bir kadınlaydı. O benden kaçarken ben de onu kovalardım (tabii ki hepsi kendi rızasıyla). Ayaklarının yere vuruş sesleri, ben yaklaştıkça nefeslerinin hızlanması. Çok keyif aldığım bir avdı.

Sonra bir düşmanı avladığım zaman vardı. Cinsel hiçbir yanı yoktu. En sevdiğim üç şey olan kan, ölüm ve şiddetle doluydu. Her şey stratejiyle ilgiliydi. Onları takip etmenin incelikleri. Her adımda hedefime daha da yaklaştığımı bilmenin verdiği beklenti.

Arabadan çıktım, Beretta'mı sırtımın arkasına sıkıştırdım. Siyah takım elbise ceketimin gizlediği göğsümdeki kılıfta iki tane daha vardı.

Dayton arabadan inmeyince cama vurdum. "Hadi, gidelim."

İsteksizce dışarı çıktı, yüzünde ekşi bir ifade vardı. "Neredeyiz biz? Burada ne işimiz var?"

Ara sokaktan çıkıp Crave Café'ye doğru ilerledim. "İş," diye cevap verdim sadece.

Kapıyı açıp kafeye girdiğimizde tepemizde küçük bir zil çaldı. Havada sohbet ve kahkahalar dönüyordu. Kahve ve taze pişmiş hamur işlerinin kokusu burun deliklerimi doldurdu. İnsanlar masalarda oturuyor ve kümeler halinde duruyorlardı, her ne yapıyorlarsa ve kiminle birlikteyse tamamen ona dalmışlardı.

Etrafıma iyice bakındım. Rayna ortalıkta görünmüyordu; hâlâ burada olmasını beklediğimden değil. Bir sıra insan, genç bir gencin onlara hizmet ettiği ahşap tezgâha doğru ilerliyordu. Buradan başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyordu, insanların siparişlerini alırken yüzünde sıkılmış bir ifade vardı.

Sıraya katıldık. Birkaç dakika sonra ön tarafa ulaştık. "Ne alırdınız?"

Gömleğine iliştirilmiş yaka kartında 'Matt' yazıyordu.

Başka bir kişiliğe büründüm, kendiminkinden tamamen farklı bir kişiliğe. Sesimin tonunu değiştirdim, daha hafif, daha hoş bir hale getirdim ve gülümseyerek konuştum.

Bana tamamen yabancı geliyordu ama ihtiyacım olan cevapları almak için oynamam gereken gerekli bir roldü.

"Merhaba, benim adım Doug. Birini arıyorum. Genç bir kadın. Kahverengi saçlı. Mavi gözlü. 1.80 boylarında. Bir saat önce gelmiş olabilir mi?"

Dayton'ın bendeki değişim karşısında çenesi düştü, kime baktığını bilmiyormuş gibi bana bakıyordu.

Matt ağzındaki sakızı yavaşça çiğniyor, beni dikkatle inceliyordu. Ben Rayna'yı tarif ederken yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi, bu yüzden onun kim olduğunu bildiğinden emindim. En azından onu daha önce görmüştü.

"Neden, onu mu arıyorsun?" diye sordu.

"Ben bir ödül avcısıyım. Hakkında tutuklama emri var. Bana yardım edersen, seni içeri alırım."

Para ihtimali Matt'in gözlerini açtı. Böyle bir işte, bahse girerim asgari ücret kazanıyordu. Belki daha az. "Ne kadar?"

"Bin dolar." Ona ciddi olduğumu göstermek için yanımda taşıdığım 100 dolarlık banknotları çıkardım.

Gözleri daha da büyüdü. "Aradığın hatun haftada bir ya da iki kez geliyor. Hep farklı günlerde. Yarım kapaklı, köpüksüz karamelli macchiato ve çikolatalı kurabiye sipariş eder. Her zaman şuradaki masada oturur ve kendisine katılacak bir adamı bekler. Otururlar, yerler, sohbet ederler ve yarım saat sonra giderler."

Verdiği detaylardan çok etkilendim. "Adam, neye benziyor?"

"Bilmiyorum. Uzun boylu. Koyu renk saçlı. Ona bakmıyordum. Ona bakıyordum.

Çok ateşli."

Dominik olabilir diye düşündüm.

Cebimden, üzerinde tek kullanımlık bir cep telefonunun numarasından baÇka bir Çey olmayan düz beyaz bir kart çıkardım. Matt'e uzattım. "Bir daha buraya geldiğinde beni ara. Onu burada tutabildiğin kadar uzun tutmaya çalıÇ. İçki siparişini berbat et. Onunla sohbet et. Burada kalması için ne yapman gerekiyorsa yap."

Matt başını salladı. "Anladım dostum. Ben senin adamınım."

Rulodan 100 dolarlık banknotlardan birini aldım ve ona uzattım. Kapmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti.

"Teşekkür ederim Matt," dedim, tehditkâr olmayan en iyi gülümsememi takınarak. "Senden haber almayı dört gözle bekliyorum." Arkamı dönüp kafeden çıktım, Dayton da peşimden geliyordu.

"Bu da neydi böyle?" Dayton dışarı çıktığımızda çığlık attı. "Ne neydi?"

Sesim doğal tonuna geri döndü, benim
Rus aksanı sözlerimi kaplıyor.

"O! Tüm o ikinci benlik olayı. Sanki tamamen farklı biriymişsin gibiydi. Orada neredeyse iyi biriydin. Seni sadece yarım gündür tanıyorum ama hiç de iyi biri olmadığını *biliyorum.* Özüne kadar çürümüşsün. Tıpkı babam gibi."

"Mikhail çürük değil."

"Onun ne yaptığını biliyorum. İnsanları *satıyor,* tıpkı televizyonda hep duyduğunuz insan kaçakçıları gibi. O aşağılık biri."

Onu kaldırımda durdurdum. Arabanın park edildiği sokaktaki viraj hemen ilerideydi. "Belli ki onu yeterince tanımıyorsun, çünkü yanılıyorsun."

Mikhail'in canlandırmayı sevdiği belli bir kişilik vardı. Başkalarının onun kötü, korkunç bir adam olduğunu, korkunç, ağza alınmayacak şeyler yaptığını *düşünmesini* istiyordu. Ama bu doğru değildi. Evet, deri ticaretine karışmıştı ama bu çoğu insanın düşündüğü şekilde değildi.

"Mikhail insanları satmaz. Orada olan herkes kendi seçimiyle oradadır."

Dayton bana inanmayarak alay etti. "Ben aptal değilim. Yüzlerini gördüm.
Orada olmak, yıpranmış bir seks bebeği gibi oradan oraya savrulmak istemiyorlardı."

"Bunu *istememiş* olabilirler ama bunu *seçtiler.* Mikhail her şeyden çok bir işadamı. Ve bir işadamı olarak en çok neyin sattığını biliyor: seks ve şiddet. İnsanlara küçük krediler veriyor. Geri ödeyemezlerse onlara iki seçenek sunuyor. Geri kazanmak için

Ya seks mağarasında ya da dövüş çukurunda onun için çalışıyor ya da ona borçlu oldukları miktarı et parçası olarak alıyor. Gerçek insan tacirleri gibi insanları kaçırıp başkalarına satmıyor."

Gerçi başkalarının öyle olduğuna inanması hoşuna gidiyordu. Mikhail'in konumundaki bir adam, kendisine meydan okumaya, onu oyundan çıkarmaya çalışanlara karşı her zaman tetikte olmak zorundaydı. Onun hakkında sokaklarda dolaşan söylentileri etkinleştirmek, onu alt edebileceklerini düşünenleri caydırmaya yardımcı oldu.

Örnek olarak Illayana'nın ilk kaçırılma girişiminden sonra Miguel'i sorguladığımız zamanı verebiliriz. Sorularımıza cevap vermesi için Miguel'i korkutmak amacıyla Mikhail hakkındaki tüm o korku hikayelerini kullandık.

Mükemmel çalıştı.

"Yine de pek seçenek yok, değil mi?" Dayton başını sallayarak şöyle dedi. "Ya bunu yaparlar ya da zarar görürler. Bu bir ültimatom, her seçeneğin en az diğeri kadar kötü olduğu bir ültimatom."

Omuz silktim ve devam ettim. Dayton da onu takip etti. "Ne olursa olsun, bu onların seçimi. Başlangıçta borç almak *zorunda* değiller. Zamanında geri ödeyemezlerse sonuçları konusunda uyarıldılar ve yine de bunu yapmayı seçtiler."

Köşeyi dönüp ara sokağa girdiğimde ilk fark ettiğim şey motosikletlerdi. Üç tane motosiklet. Biri arabamın önüne, biri yanına ve biri de arkasına park etmişti.

Cipimin üzerinde uzanmış üç sürücü sigara içiyor ve kendi aralarında gülüşüyorlardı. Gürültücü, şamatacı, etrafta dolaşan ve yanlarından geçen herkesi korkutmaya çalışan bir grup kabadayı genç gibiydiler.

Onlara doğru ilerlerken hızımı kesmedim. Dayton motorcuları fark edince arkamda duraksadı.

"Arkamda kal ve tek kelime etme," diye fısıldadım omzumun üzerinden. Bir an durup ona baktım. Gergin görünüyordu.

Az ötede durduğumda motorculardan biri "Bu senin araban mı?" diye sordu.

Motosiklet yeleğinin üzerinde *The Dirty Vultures yazıyordu*. Ön tarafında da PROSPECT yazıyordu. Peroksit sarısı saçları ve ince ama atletik bir yapısı vardı. Olduğu yerde durdu, kıçını arabamın kaputuna dayamış, sanki arabanın sahibiymiş gibi ön cama yaslanmıştı.

Diğer iki motorcu çatıdaydı; kel kafalı olan bağdaş kurmuş oturuyor, genç ve tweener görünümlü olan da onun arkasında duruyordu.

Yüzlerinde kibirli, kendini beğenmiş gülümsemeler vardı. Sayıca bizden üstün oldukları için üstünlüğü ellerinde tuttuklarını sanıyorlardı.

Yapmadılar.

"Hey, Goril! Beni duyuyor musun? "Bu senin araban mı?" dedim.

Ardından gelen kulak tırmalayıcı sıyrıkla gözlerim ona kaydı. Peroxide bıçağın ucunu kaput boyunca sürükleyerek arabamı anahtarladı.

Bunun bedelini ödeyeceksin.

Kafede yaptığım gibi başka bir kişiliğe büründüm ama bu seferki farklıydı. Omuzlarımı hafifçe kamburlaştırdım, korkmuş ve uysal bir hava vermeye özen gösterdim. "Evet, bu benim arabam."

"Güzel," diye gülümsedi Peroxide. O arabadan atladı ve diğer ikisi de onu takip ederek yanıma geldi. "Bize borcun olan parayı şimdi alacağım."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Borcum olan para mı?"

"Buraya park ettiğin için." Sanki neyi kastettiğini bilmem gerekiyormuş gibi bana 'Duh' der gibi bir bakış attı. "Bu sokaklar Kirli Akbabalar'a ait ve buralara park etmek istiyorsanız park ücreti ödemeniz gerekiyor." Gömleğinin önünü kaldırdı ve pantolonunun kemerine sıkıştırılmış bir silahı ortaya çıkardı. Benim yanımdakine kıyasla kaba bir silahtı. Daha iyi günler görmüştü. Bir elinde hala bir bıçak vardı ve eminim korkutucu bir görüntü olduğunu düşünüyordu.

"Park ücretinden haberim yoktu." Dayton'ı sırtımda hissedebiliyordum, gittikçe yaklaşıyordu. Korktuğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu. Büyük bir oyundan bahsediyor olabilirdi ama gerçekte sadece etrafı tehlikeyle çevrili korkmuş küçük bir çocuktu.

Peroksit sırıttı, silah tehdidi beni hizaya sokmaya yetecekmiş gibi gömleğini indirdi. "Artık öylesin. Öde bakalım koca oğlan, yoksa-"

"Seni eşek sudan gelinceye kadar döveriz," diye araya giren diğer motorculardan biri Peroxide'ın yanına yanaştı.

Tehditleri üzerinde biraz daha çalışılması gerekiyor. En iyi ihtimalle vasattılar.

Bu adam biraz daha yaşlıydı. Kel kafalı, şişman burunlu, biraz da tombuldu. Peroxide'ınkinde olduğu gibi yeleğinin önünde PROSPECT yazıyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım, avuç içlerim dışarıda, tamamen itaat ediyormuş gibi davrandım. "Pekâlâ. Bela istemiyorum. Para mı istiyorsunuz? Param var."

Takım elbise ceketimin içine uzanıp yüzlük ruloyu çıkardığımda, üç çift göz açgözlülükle parladı. Hepsi birden

Daha korkutucu görünmek umuduyla yan yana dizilerek ileri atıldılar.

Parayı kol uzunluğunda tuttum, onlardan korktuğum izlenimini vermek için omuzlarımı daha da kamburlaştırdım.

Peroxide beni işaret ederek güldü. "Tüm o kaslar sadece gösteriş için, değil mi koca oğlan? Sen sadece görünüşe önem veren ve hiçbir gücü olmayan spor salonu bağımlılarından birisin."

Tek kelime etmedim, kolum hâlâ havada asılı, elim hâlâ parayı tutuyordu.

Peroxide bir adım öne çıkarak, "Senin gibi adamların sorunu da bu," dedi. "Büyük kasların seni erkek yaptığını sanıyorsun ama gerçekte sen sadece bir sahtekâr ve korkaksın."

Baldy ve Tweener güldüler.

Peroksit paraya uzandı ve işte o zaman rolümü bıraktım, eriyip gitmesine izin verdim, gerçek benliğim yüzeye çıktı.

Paranın parmaklarımın arasından düşmesine izin verdim, Peroxide'ın bileğini kavradım ve alnımı yüzüne çarparak onu kendime doğru çektim.

Acı çığlığı kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Tutuşumu sıkı tuttum ve etrafında dönerek Tweener'ın burnuna ters bir dirsek attım. Yere düştüğünde bacağımı Peroxide'ın üzerinden geçirerek Baldy'nin suratına tekme attım ve onu yere serdim.

Üç saniyede üç vuruş ve hiçbiri geldiğini görmedi.

Onu yere yatırdığımda Peroxide çığlık attı. Bileğinin iç kısmı bükülmüş dizime oturacak şekilde kolunu düzelttim ve yumruğumun yan tarafıyla dirseğine vurarak kemiğini kırdım.

Peroxide çığlık attı, çığlık attı ve çığlık attı. Yüzüstü düşmesine izin verdim ve kırık kolunu vücuduna yakın tutarak bir topun içine kıvrıldı. Gözyaşları akmaya başladı.

Siktiğimin amcığı.

Onu yere yatırdım, iğrenç, ağarmış sarı saçlarından bir avuç aldım ve yüzünü sert betona çarptım. Sadece bir kez değil. Sadece iki kez değil. Ama defalarca ve defalarca.

Tweener şok ve dehşet içinde çenesinden aşağı akan kan izlerini izledi.

Peroxide'ın kafasını defalarca yere çarparken gözlerimi Tweener'dan ayırmadım. Peroxide altımda tamamen gevşediğinde ve çığlıkları kesildiğinde bile durmadım.

Slam.

Slam.

Slam.

Etrafımızda kan birikti. Her yöne sıçradı.

Slam.

Slam.

Slam.

Tweener yana doğru sıçradı, ağzından kusmuk döküldü.

Slam.

Slam.

Slam.

Bir şey çatırdadı. Koptu. Susturuldu.

Nefesimi tutarak ayağa kalktım ve ceketimin yakalarını düzelttim. Peroxide'ın ölü bedeninin üzerinden geçerken elimi saçlarımda gezdirdim.

-bundan sonra hâlâ hayatta olmasının imkânı yoktu- ve Tweener'a doğru yürüdü.

Kanın yüzümden aşağı damladığını, giysilerime sızdığını hissedebiliyordum.

Tepeden tırnağa örtülüydüm.

Baldy hâlâ baygındı ve bir milim bile kıpırdamıyordu. Tamamen elleri ve ayakları üzerinde benden kaçmaya çalışan genç motorcuya odaklandığım için ona ikinci bir bakış bile atmadım. Sırtı tuğla duvara çarpmış, gidecek başka bir yeri kalmamıştı.

İnledi, korku içinde boğuldu. İçindeki korku dalgalar halinde akarak tüm vücudunu titretti. Dişleri takırdadı. Nefesi hızlandı. Ter yüzüne damlayan kanla karıştı.

Harika bir manzaraydı.

Önünde durdum ve yavaşça çömelip göz hizasına geldim. Kendini duvara daha da bastırdı, benden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordu.

Ben geldiğimde burada olan ve arabamın tavanında duran o sert, kibirli çocuk gitmişti. Onun yerinde gerçekte olduğu gibi korkmuş küçük bir çocuk vardı.

Elimi yüzümde gezdirdim ve Peroxide'ın kanını avucuma bulaştırdım. Tweener'ın çenesini kavradım ve onu bana bakmaya zorladım. "Prez'ine geri dönmeni ve *ona* bu sokakların sahibi olmadığını söylemeni istiyorum. Pis Akbabalar bu sokakların sahibi *değil.* Bratva sahip." Yüzündeki kanı sildim ve cildini parlak kırmızıya boyadım. Öğürdü ve boğuldu, kıvranmaya çalıştı ama çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Bir dahaki sefere içinizden biri

yoluma çıkarsa, Smith ve Üçüncü Cadde'nin köşesindeki o küçük kulüp binanıza gelir ve h e p i n i z l e birlikte orayı yerle bir ederim."

Kasıklarında ıslak bir yama büyüdü ve dışa doğru genişledi. Pantolonuna işedi.

"Tüm bunları hatırlayabileceğini düşünüyor musun, yoksa senin için yazayım mı?"

Tweener'ın vücudu titredi. "Hatırlayacağım," diye mırıldandı.

"Güzel," diye gülümsedim. Karanlık, şeytani bir gülümsemeydi, vahşi vaatlerle dolu bir gülümsemeydi.

Parmaklarımı sokağın girişine doğru salladım. "Devam et."

O kadar korkmuştu ki, benden kaçmak için o kadar hevesliydi ki, sadece birkaç metre ötede mükemmel bir motosikleti olduğunu tamamen unutmuştu. Ayağa fırladı ve sanki biri onu elektrikli testereyle kovalıyormuş gibi koşmaya başladı.

Bir elimi vücudumda gezdirdim ve ayağa kalkarken ceketimi düzelttim. Görünüşe göre Thomas haklıydı. Kirli Akbabalar kesinlikle Kuzey Las Vegas'ı kendilerine ait bir yer haline getirmeye çalışıyorlardı. Onlar hakkında gönderdiği istihbarat bu kadarını açıklıyordu ama bunu kendi gözlerimle görmek başka bir şeydi.

Hırsızlıklarla ilgili raporları, MC tarafından taciz edildiklerini iddia eden işletme sahiplerinin ilk ağızdan anlattıklarını okudum. Ödemeyi reddettiklerinde meydana gelen hasarın fotoğraflarını gördüm. Ancak hiç kimse kayda geçmeye ve resmi bir şikayette bulunmaya istekli değildi. Sadece işletme sahiplerine değil, ailelerine de tehditler savrulmuştu ve bu da kimseyi konuşmaktan caydırmak için yeter de artardı bile.

Dayton'la yüzleşmek için döndüğümde iç çektim. Bir hayalet kadar solgun bir halde Peroxide'ın cesedine bakıyordu. Gözleri donuktu, yüzünün kenarlarından ter damlaları akıyordu. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu, sanki dik durmakta zorlanıyormuş gibiydi.

"Hasta olacaksan, şurada ol." Diğer tuğla duvarı kaplayan çöp bidonlarını gösterdim. "Arabama kusarsan temizlemek zorunda kalırsın."

Dayton boğazından iğrenç, boğulur gibi bir ses çıkardı. Elini ağzına götürdü ve koşmaya başladı, ağzından bir yangın musluğu gücüyle kusmuk fışkırmadan önce zar zor diğer tarafa geçebildi.

Başımı salladım ve telefonumu çıkardım. Bu çocuğu hazır hale getirmek devasa bir görev olacaktı - tabii eğer başlamak mümkünse.

Dayton'ın durumunun normalden farklı olduğunu anlamıştım. Onun yaşına geldiğimde, cenaze evindeki bir cenaze levazımatçısından daha fazla ölüm görmüştüm. Ölü bir beden karşısında aklı başında herhangi bir insanın vereceği tepkiyi verdiği için onu yargılayamayacağımı biliyordum.

İşte bu yüzden ona izin vermeye hazırdım. Bu sefer.

Nik'i aradım ve üçüncü çalışta cevap verdi. "Evet?"

"Crave Café'yi çevreleyen CCTV kameralarına girmeni ve görüntüleri silmeni istiyorum."

Nik telefonda derin bir iç çekti. "Neden?"

"Sadece yap ve nedenini göreceksin."

Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu, duyabildiğim tek şey Nik'in klavyesinde öfkeyle yazdığını tahmin ettiğim parmaklarının *tık tık* sesiydi.

"Tamam, kafedeyim. Garip bir şey görmüyorum."

"Çevredeki kameraları kontrol edin."

Birkaç saniye daha.

"Tanrı aşkına, Zander," diye tısladı Nik. "Ne oldu lan?" "Daha sonra.

Geri dönüp son birkaç saatlik görüntüleri silmeni istiyorum.
Bu kamera, Crave'in içindeki ve beş mil yarıçapındaki diğer tüm
kameralar." "Tamamdır."

"Temizlikçileri de aramanı istiyorum."

Temizlikçiler, özellikle benim yarattığım gibi dağınıklıklarla ilgilenen küçük, özel bir işletmeydi. Tarafsız bir organizasyondular, yani onları kimin aradığı önemli değildi; biz, İtalyanlar, Triad, Çeteler veya MC'ler. Paralarını aldıkları sürece pisliğinizi temizliyor, cesetlerden kurtuluyor, soru sormuyor ve en önemlisi gördükleri her şey hakkında çenelerini kapalı tutuyorlardı.

"Yola çıktım bile. Rayna'yı buldun mu?"

"Hayır. Ben oraya vardığımda çoktan gitmişti. Bu arada, geçen haftaki kafe görüntülerini de incelemeni istiyorum. Görünüşe göre orada bir adamla buluşmuş ve-"

"Ve Dominik olup olmadığını görmek
istiyorsun." "Evet."

"Bana bırak. Başka bir şey var mı?"

"Nyet." Hayır. "Ne bulabilirsen bul. Yakında evde olacağım."

Telefonu kapattım.

Baldy'nin inleme sesi dikkatimi çekti. Yavaş yavaş bilincini kazanıyordu.

"Dayton. Buraya gel."

Dayton isteksizce yana kaydı. Hâlâ biraz hasta görünüyordu, yine kusacakmış gibi karnını tutuyordu. "Ne?" diye homurdandı.

Kolundan tuttum ve onu Baldy'nin yanına götürdüm. "Bayılt onu."

Dayton derin derin kaşlarını çattı. "Ha?"

"Tak." Baldy'nin sırtına tekme attım. "O." Ayağımı göğsüne koydum ve hırıldamasına neden oldum. "Dışarı."

Dayton gözlerini kocaman açarak, "Bunu yapamam," diye haykırdı.

"Bunu senin için çok basit hale getireceğim Dayton. Ya kapıyı çalacaksın ya da *ben seni* bayıltırım. Karar ver."

"Ama, ben-" Gözleri aramızda gidip geliyordu, ileri geri, ileri geri. "Üç, iki, bir-"

Dayton ileri atıldı ve Baldy'nin suratına bir yumruk indirdi. Aslında daha çok bir tokattı.

Listedeki ilk şey: çocuğa nasıl düzgün yumruk atılacağını öğretmek.

Dayton iki yumruğuyla motorcuya saldırdı, dudaklarını bir savaş çığlığı doldurdu. Acınasıydı. Ama işe yaradı.

Baldy inledi ve tekrar bilinçsizliğe doğru kaydı.

Dayton sanki bu küçük gösteri tüm gücünü tüketmiş gibi derin derin nefes aldı.

İkinci görev: Dayanıklılığı üzerinde çalışmak.

Parmak eklemlerini kan kaplamıştı, elleri titriyordu. Adrenalinden mi yoksa şoktan mı, emin değildim.

Ayağımı motorcunun göğsünden çektim. "Onu bagaja koyun." Bir düğmeye basarak bagajı açtım.

"Ne?" Dayton göğsü inip kalkarak ofladı. "Neden?"

Sorusuna cevap vermedim, sadece rahatsız bir şekilde kıpırdanana kadar ona bakmaya devam ettim. Sonunda mesajı aldı ve kendini toparladı. Baldy'nin motosiklet yeleğini kavradı ve onu yerde sürükleyerek arabaya doğru götürmeye başladı.

Ona yardım edebilirdim ama gerçekten yapıp yapamayacağını görmek istedim.

Neler yapabileceğini.

Efor sarf ederek homurdandı ve adamın bedenini her seferinde bir çekişte betonun üzerine taşıdı.

Gözlerim sokağın girişine doğru kaydı. Neyse ki çöp konteynırları, paletler ve çöplerden yeterince gizlenmiştik. Yeterince dikkatli bakmadıkları sürece kimse ne olup bittiğini göremezdi. Bu birinin eninde sonunda fark etmeyeceği anlamına gelmiyordu ve yeterince uzun süredir buradaydık.

Dayton'ın Baldy'yi üçüncü kez bagaja kaldırmaya çalışıp başaramamasını izledikten sonra sabrımın sonuna gelmiştim. Dayton'ı kenara ittim, cesedi kolaylıkla kaldırdım, arabanın içine fırlattım ve bagajı kapattım.

Dayton bana kızgınlıkla baktı, sanki benim için bu kadar kolay olduğuna inanamıyormuş gibiydi, oysa sırtını çekmesine bir kalp atışı kalmıştı.

Gözlerinde kıskançlık da vardı, sanki onun için de bu kadar kolay olmasını diliyordu.

Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Arabaya bin," dedim, sürücü tarafına doğru ilerleyerek. "Eve gidiyoruz."

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

I vücudumu yukarı aşağı, yukarı aşağı salladım, çenemi yere kadar indirdim, sonra tekrar yukarı çıktım ve şınavları saydım.

Kafam.

Kırk altı.

Kırk yedi.

Kırk sekiz.

Kollarım titriyordu, yüzümden ter damlıyordu ama hedefime ulaşana kadar zorladım.

Elliye ulaştığımda otuz saniyelik hızlı bir nefes aldım ve sonra ters dönerek mekik çekmeye başladım. İki elimi başımın arkasına koydum, avuç içlerim kafatasımın arkasına yaslandı ve saydım.

Bir.

İki.

Üç.

Karnımdaki yanma, sandalyeye zincirlenmişken özlediğim rahatlatıcı türden bir ağrıydı. Sakinleşmek ve kendimi toparlamak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Hâlâ penceresiz, duvarları ve zemini kuru kanla kaplı küçük bir odada sıkışıp kalmış olabilirim ama hareket edebilme kabiliyetim çılgınlığımı bastırmama yardımcı oldu. Tamamen ve tamamen delirmemi engelledi. Zaman geçirmeme yardımcı oldu.

Dürüst olmak gerekirse, bunu Aleksandr'ın dün geceki *etkileşimimizden* beri geri gelmediği gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için kullanıyordum.

Burada saat yoktu. Saatim yoktu. Zamanı ölçmenin hiçbir yolu yoktu. Sabah mı yoksa gece mi olduğunu. Ama günün bitmek üzere olduğunu ve onun gelmediğini *biliyordum.*

Günlerim sıkıcıydı. Tekrardı. Genellikle Aleksander ben uyandıktan bir süre sonra ortaya çıkar ve beni konuşturmak için bir tür anlaşma teklif ederdi. Ona nereye gideceğini söylerdim ve o da giderdi.

Dışarıda kapıyı koruyan Salak ve Avanak birkaç saat sonra içeri girecek, bana bir kase yemek verecek ve beni tuvalete götürecekti.

Ve hepsi bu kadardı. Günüm bu kadardı. Uyuyakalırdım, uyanırdım ve tekrar eden kötü bir şarkı gibi her şey yeniden başlardı.

Bugün hariç. Bugün farklıydı. Bugün Aleksandr gelmemişti.

Yukarı.

Hayal kırıklığını hissetmek için kendime izin vermeyi reddettim. Eğer olmak istiyorsa

küçük bir sürtük gibi davranıp benden saklanırsan, tamam. Ama bir şekilde reddedilmiş gibi hissetmekten nefret ediyordum. Bilirsin, biriyle yatarsın ve o seni terk eder.

Birlikte yatmadık bile ama yine de böyle hissediyordum. Bu beni kızdırdı.

Mantıksız bir duyguydu, hiçbir anlam ifade etmiyordu. Özellikle de Aleksandr'ın beni kaçıran kişi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurduğunuzda.

Onun ilgisini, dokunuşunu *istememeliydim.* Nefesini tenimde hissetmek istememeliydim, beni küçük oyuncağım olarak adlandırırken elini boğazıma dolamasını istememeliydim.

Ve yine de yaptım.

Onu arzuladım. Bunun için yanıp *tutuştum.*

Aleksandr'la yaşadığım o tek deneyimden, geçmişimdeki herhangi bir erkek ya da kadınla yaşadığımdan daha fazla zevk almıştım.

Aleksandr'ın beni ürperten bir varlığı, *güçlü bir* varlığı vardı. Amımın zonklamasına neden oldu. Tenim kızardı. Vücudumun ilkel bir şekilde, kızışmış bir dişi aslan gibi tepki vermesini sağladı.

Mekik hareketlerini bitirdikten sonra başka bir alıştırmaya geçtim. Birkaç dakika boyunca odanın içinde hafifçe koştum, nefesimi ve kalp atışlarımı kontrol etmeye odaklandım, o dev piç kurusuna değil.

Ondan sonra çene hareketine geçtim. Çatının uzunluğu boyunca uzanan uzun bir çelik çubuk vardı. O şeytani, işkenceci yanım bunun ne için olduğunu gördü. İnsanları asmak için mükemmeldi. Kaç kişinin bu kadere katlandığını, kaç kişinin bu odada öldüğünü merak ettim.

Sandalyeyi tam altına getirdim ve üzerine çıktım. Çubuğa ulaşmama hâlâ birkaç santim kalmıştı ama zıplarsam ulaşabileceğimden emindim.

Haklıydım.

Yukarı doğru sıçradım, parmaklarım çubuğun etrafında kıvrıldı. Havada asılı kaldım, iyi ve sağlam bir tutuş sağladığımdan emin olmak için ellerimi ayarladım. Sonra bacaklarımı düz bir şekilde uzatarak vücudumu 'L' şekline getirdim ve kaslarımdaki yanmanın tadını çıkararak kendimi yukarı ve aşağı kaldırmaya başladım.

Kapı açıldığında daha yeni başlamıştım. Korumalarımı ya da belki Aleksandr'ı bekliyordum. Beklemediğim şey ise dün gece gördüğüm uzun bacaklı, siyah saçlı, Victoria Secret mankenlerine benzeyen kadının içeri girmesiydi.

Kaldırmanın ortasında durakladım, kollarım, bacaklarım ve karnım yanarken birbirimize baktık, yüzü tiksinti ve aşağılama içinde kıvrıldı.

Tamamdır. Görünüşe göre birbirimizin saçını örüp en iyi arkadaş olamayacağız.

Dumb ve Dumber dışarıda kaldı ama Leggy benden birkaç adım ötede dururken kapı açık kaldı.

Onu merak ediyordum. Kim olduğunu ve burada, hücremde, köpeğini tekmelemişim gibi bana bakarak ne yaptığını.

Ki ben bunu *asla* yapmazdım. Ben (eğer seçme şansı verilseydi) ölümcül bir durumda olan bir insanı kurtarmaktansa bir köpeği kurtarmayı tercih edecek bir insandım.

Bacaklarımı düzleştirdim ve barı bıraktım, vücudumu ileri fırlatarak ayaklarının dibine bir süper kahraman inişi yaptım.

Deadpool haklıydı. Çok kullanışsızdı. Ama en azından havalı görünüyordu.

Ayağa kalktım, Leggy'yle burun buruna gelirken dizlerimdeki ağrıyı görmezden geldim. Ya da denedim. O fahişe topuklarıyla neredeyse üzerimde yükseliyordu. Ama en ufak bir korkum yoktu.

Onu alabilirim.

Muhtemelen.

"Peki ya sen?" Meraklı bir kaş kaldırarak sordum.

Bana dudak büktü. Yüzünün güzelliğini gerçekten mahvetti.

"Ben Aleksandr'ın nişanlısıyım. Ve ondan uzak durmanı istiyorum." Beni itti ve ben onun sözleri karşısında bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim. Geriye düştüm ve kıçımın üzerine kapaklandım.

Ne?

Başım dönüyordu. Aleksandr *nişanlı mıydı?*

Kendimi aptal gibi hissettim. Bilmem gerekirdi. Elbette Aleksandr gibi bir adamın -güçlü, yakışıklı, her kadının ıslak rüyası- zaten bir kadını vardı. Hem de çok çekici bir kadın.

Öfke göğsümü dövüyordu. Pek *çok* şüpheli şey yaptım. Çalmakla, birini dövmekle, hatta öldürmekle ilgili hiçbir sorunum yoktu. Ama başka bir kadının erkeğini almak?

Bu benim şiddetle karşı çıktığım bir şeydi.

Biliyorum, önceliklerim ve ahlak anlayışım biraz kötüydü. Ama daha önce de *o* kadın olmuştum. Tüm kalbim ve ruhumla sevdiğim biriyle birlikteydim. Beni de aynı şekilde sevdiğini *düşündüğüm* biriyle.

Sonra onu başka bir kadının amını yalarken yakaladım.

Yatağımızda.

Beni paramparça eden bir andı. Beni kırdı. Sadece kalbimi değil, bir başkasına güvenme yeteneğimi de. Yıllar önce yaşanmış olsa da beni ve verdiğim kararları bugüne kadar etkiledi.

"Aleksandr *benim,*" diye hırladı Leggy ve işte o zaman hâlâ yerde olduğumu ve onun tepemde dikildiğini fark ettim. Bu son derece savunmasız bir pozisyondu ve ben buna katlanamıyordum.

Ayağa fırladım ve onun sendeleyerek geri çekilmesine neden oldum. "Onu alabilirsin," diye tısladım. "Başka bir kadının erkeğini istemiyorum ya da ona ihtiyacım yok."

"Lütfen," diye alay etti Leggy. "Ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bratva'nın Kraliçesi olabilmek için aramızı açmaya *çalışıyorsun.* Sana bir şey söyleyeyim. O *asla* senin gibi bir İspanyol *suka ile* evlenmeyecek. Seninle oynaşacak. Seni becerir. Ama sonunda senden sıkılacak, tıpkı benim dışımdaki diğer kadınlardan sıkıldığı gibi. Ve bu olduğunda, seni ait olduğun yere, toprağa geri atacak."

"Helloooo paranoyak şehir. Öncelikle, varlığınızdan bile haberim yoktu, o halde nasıl olur da ikinizin arasını açmayı planlayabilirdim? İkincisi, hiçbir şeyin kraliçesi olmak gibi bir niyetim yok. Ve üçüncüsü, bana bir daha elini sürersen sorun yaşarız."

Başını arkaya attı ve güldü. "*Bana* ne yapacaksın*?* Sen *bizim* tutsağımızsın. Bana elini sürersen ölürsün."

Çok iyi bir noktaya değindi. Ve ben bunu sikime bile takmadım. Burada durup onun saçmalıklarına katlanmamın imkânı yoktu.

"Bana tekrar dokun ve öğren." Gözlerim kapının hemen dışında duran muhafızlara kaydı. Müdahale edecek gibi *görünmüyorlardı* ama bu etmeyecekleri anlamına da gelmiyordu.

Dudakları ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı. Etrafını saran belli bir hava vardı. Ayrıcalıklı, kendini beğenmiş, kimse bana dokunamaz, ben önemliyim havası.

Kim olduğu ya da Bratva'daki konumu umurumda bile değildi. Bana bir daha adım atarsa elimi fırlatmaya hazırdım.

Evet, neredeyse nişanlısını beceriyordum. Ama vermek istediğim tek şey buydu.

Leggy bana vurmak için elini kaldırdı ve ben de ona karşılık verdim... yüzüne yumruk attım.

Burnu parmak eklemlerimin altında çıtırdıyor, acı dolu çığlığı küçük alanı dolduruyordu.

O düşerken kendimi Shaggy ve Pavel'e karşı hazırladım. Böyle bir saygısızlığa izin vermeyeceklerini biliyordum.

Hiçbir şey yapmadılar. Sadece yerde acı içinde kıvranan ve ağlayan Leggy'ye baktılar.

Gözlerimi devirmek istedim. Ona o kadar sert vurmadım bile.

"Yakalayın onu!" Leggy çığlık attı, bir eliyle burnunu tutarken diğer eliyle parmağıyla beni işaret etti. "Yakalayın onu hemen!"

Shaggy ve Pavel kımıldamadılar. "Biz sizden emir almayız," diye homurdandı yaşlı olan.

Bir kahkaha attım. Ona el kaldırırsam cezalandırılacağımdan o kadar emindi ki.

Ne kadar da yanılmış.

Leggy kendini ayağa kaldırdı, yüzü öfke doluydu. Kulaklarımı tırmalayan garip bir savaş çığlığı atarak bana saldırdı.

Benden çok daha uzun boyluydu, bu yüzden savuruşunun altından eğilmek kolaydı. Vücudumu onun yan tarafına çarptım ve o saçma topuklu ayakkabılar sayesinde tökezledi.

Dizlerinin üzerine düşerken haykırdı. "Seni lanet orospu!" diye tısladı, ayağa kalkarken. "Seni öldüreceğim!"

Tekrar hücuma geçti ama sert bir ses onu olduğu yerde durdurdu.

"Mila! Bu kadar yeter!" İri yarı bir adam kapıdan içeri girdi, gözleri karanlıktı.

Onu tanıdım. Buraya ilk geldiğimde beni işkence zindanına sürükleyen adamdı.

Kafamla burnunu kırmıştım. Ne

güzel bir anı.

İkisi arasında Rusça gergin ve hararetli bir tartışma yaşanırken kelimeler havada uçuştu. Konuşulanları anlayamadığım için biraz sinirlenmiştim çünkü sanki adam onu azarlıyor, damarları boynunda zonkluyor, parmağıyla onu azarlıyor gibiydi.

Adamın söylediği her neyse Mila'nın bana saf bir nefretle bakmasına neden oldu. İkinci bir bakış bile atmadan yanımdan geçip odadan çıktı.

"Memnun oldum!" Geri çekilirken ona el sallayarak bağırdım.

Yüzüme aldığım sert bir darbe beni sarsarak uçurdu. Yere bir yığın halinde düştüm, yanağımda acı patladı.

"Argh! Siktir!"

Adam bana o kadar hızlı vurmuştu ki, geldiğini bile görmemiştim.

"Bir daha kızıma elini sürersen boğazını keserim," diye tehdit etti, yüzündeki bakış kızınınkiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Sonunda aralarındaki benzerliği görebiliyordum.

Ayağa kalktım, acıyan yanağımı kucakladım. "Önce o bana vurdu." Beni itti ama yine de.

"Ne yaptığı umurumda değil. Bir daha yaparsan seni kendim öldürürüm." Döndü ve Shaggy ile Pavel'in yanından geçerek gitti.

Genç muhafız bir adım öne çıkarak kapının kolunu tuttu. Sırıttı. "İyi vuruş."

"Kapıyı kapat, Pavel," diye emretti Shaggy. Yüzünde hafif bir gülümseme de vardı.

Pavel göz kırptı ve kapıyı kapattı.

Hafifçe kıkırdadım. Belli ki Mila kendi halkı arasında pek sevilmiyordu.

Bir nefes verdim, acı hâlâ yüzüme yayılıyordu. Sırtım duvara çarpana kadar geriye doğru yürüdüm ve kayarak oturdum.

Mila'nın sözleri zihnimde tekrar tekrar dolaştı. *Ben Aleksandr'ın nişanlısıyım.*

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim?

Kaçmanın bir yolunu bulmak yerine, beni kaçıran adamla kur yapıyordum.

Stockholm Sendromu çok gerçek bir şeydi tabii ki. Ama yine de beni kaçırdıktan sonra Nero'ya karşı hiçbir şey hissetmemiştim ve onunla Aleksandr'la olduğumdan çok daha uzun süredir birlikteydim.

Açıklaması zordu, kelimelere dökmek zordu. Aleksandr ile aramızdaki çekim anlıktı. Onu gördüğüm anda tüm bedenim canlanmıştı. Beni tutsak almış olması bu durumu ortadan kaldırmıyordu.

Ama yine de, Aleksandr'ın beni isteğim dışında tuttuğunu tamamen göz ardı edecek kadar dikkatimin dağılmasına, kendimi ona kaptırmama nasıl izin verebilmiştim?

Elimi yüzümde gezdirerek inledim. Kendime karşı dürüst olmalıydım. Beni kaçırmasından çok nişanlısı olmasına kızmıştım.

Ne kadar çarpıktı değil mi? Kafamın ne kadar karışık olduğunu gösteriyor.

Vücudumda dolaşan ihanet hissine engel olamıyordum. Elbette bunun ne kadar saçma olduğunu biliyordum. Aleksandr bana hiçbir şey borçlu değildi. Aramızdaki tek şey ezici cinsel çekimdi. Başka hiçbir şey yoktu.

Şu anda hissettiklerimin tamamen mantıksız olduğunu biliyordum. Bunu anlıyordum ama yine de hissediyordum.

Buradan gitmeliydim, ondan ve Bratva'dan uzaklaşıp halkıma dönmeliydim. Kartele.

Başımı usulca duvara vurdum ve bir kaçış planı bulmaya çalıştım.

Bu odadan sadece günde bir kez tuvalet molası için çıkıyordum. Shaggy ve Pavel, biri önümde diğeri arkamda olmak üzere beni her tuvalete götürdüklerinde yakından koruyorlardı. Her seferinde aynı yolu izliyorlardı. Bir sağ, iki sol ve bir sağ daha.

Burası lanet bir labirent gibiydi. Fort Knox'tan daha güvenli olduğundan bahsetmiyorum bile. Aleksandr beni duş için ana kata çıkarırken ve tekrar aşağı indirirken yaptığı her şeye dikkat ettim.

O devasa çelik kapı aşılmaz görünüyordu. Ve onu açmanın tek yolu (söyleyebildiğim kadarıyla) parmak iziydi.

Kaçabilmemin tek yolu bir şekilde ana kata geri dönebilmekti. O zaman Shaggy, Pavel ya da hatta Aleksandr olsun, birlikte olduğum kişiyi etkisiz hale getirmem gerekecekti. Belki elime bir anahtar seti geçirir ve arabalarından birini çalarım?

Kendi kendime başımı salladım. Planımın işe yarama ihtimali yok denecek kadar az olabilirdi ama en azından artık bir planım vardı. Ve Aleksandr'ın bir daha dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

I Kirli Akbabalar'ın motorcusunu odanın ortasındaki eski püskü sandalyeye kelepçeledi, vücudu gevşekti ve çürümüş balık kokuyordu. Kafası asılı Öne doğru eğildi, kuru kan derisini kapladı ve dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü. Dayton onu bayılttığından beri uyanmamıştı, onu arabadan çukura sürüklediğimde bile uyanmamıştı.

Eve vardıktan sonra Dayton'ı gecenin geri kalanını istediği gibi geçirmesi için gönderdim. Askerlerimizden biri onu gittiği her yerde takip etmek ve girmemesi gereken hiçbir şeye girmediğinden emin olmak için görevlendirilmişti.

Dayton benden uzaklaştığı için çok mutluydu, onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu. Onu gerçekten suçlayamazdım. Ona henüz göstermeye hazır olmadığım bir yönümü görmüştü. Onu bu hayatın daha şiddetli yönlerine alıştırmak için çalışmayı planlıyordum. Ama motorcular beni zorladılar ve içimde kilitli tuttuğum karanlık tarafımı ortaya çıkarmaktan başka seçenek bırakmadılar. Onlara hadlerini bildirmek için.

Kim olduğumu bilsinler ya da bilmesinler, saygısızlıklarına izin vermem mümkün değildi. Kimsenin bize karşı en ufak bir harekette bulunmasına müsamaha göstermeyeceğimizi görmeleri için patavatsızlıkları nedeniyle cezalandırılmaları gerekiyordu.

Tweener'ın yaşamasına izin vermemin tek nedeni buydu. Başkanına geri dönmesini ve diğer adaylarından birinin kanına bulanmışken ona tam olarak ne olduğunu anlatmasını *istedim.* Bir daha yolumuza çıkarlarsa, on kat daha fazla acı çekecekleri konusunda onu uyarmasını istedim.

Baldy'yi almak anlık bir karardı ve lehimize sonuçlanacağını umuyordum. Eğer binamızı yakan yangından Kirli Akbabalar sorumluysa, bunu öğrenmeyi planlıyordum.

Adayların çok fazla bilgiye sahip olduğundan şüpheliydim. Onlar MC dünyasının en düşük rütbeli üyeleriydi. Yamalarını kazanma ve sonunda bir yol adı alma umuduyla ellerinden geleni, kendilerinden ne istenirse yaparlardı (genellikle en kötü, en sıkıcı işler de onlardı).

Ama ondan alabileceğim her bilgiyi alırdım. Kulüp binalarının düzeni ya da kaç üyeleri olduğu bile olsa.

"Peki bu nasıl oldu?" Nik kayıtsızca duvara yaslandı ve Baldy'nin bacaklarını sandalyeye sabitlememi izledi.

Nik biz arabayı çeker çekmez evden çıkmıştı. Bizi beklediğinden şüpheleniyorum. Biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra temizlikçilerin geldiğini söyledi ve kameralardaki tüm görüntüleri sildi. Önlem olarak, Las Vegas Polisi'ndeki bağlantılarımızı da aradı ve onlara 22nd Sokağı'nda bir cinayet işlendiğini ihbar eden herhangi biri için tetikte olmalarını söyledi - bir tanık olma ihtimaline karşı.

"Kafeden çıktığımda üçü arabanın başında bekliyordu." Olanları ayrıntılı bir şekilde anlattım, sokaklara park edenlerden aldıkları park ücretini de eklemeyi ihmal etmedim. "Görünüşe göre Thomas'ın onlar hakkında topladığı bilgiler doğruymuş. Kuzey Las Vegas'ı kendi bölgeleri haline getirmeye çalışıyorlar."

Nik inanamayarak başını salladı. "Sokaklarda rastgele vatandaşları tehdit ediyor olmaları ne kadar cesur olduklarını gösteriyor. O bölgede zaten yerleşik olan diğer çeteler ve MC'ler umurlarında değil gibi görünüyor."

O haklıydı. Las Vegas'ın yukarısında ve aşağısında başka çeteler ve MC'ler vardı. Bunlardan birkaçı az sayıda izi sürülemeyen tabanca satın alan müşterilerimizdi. Ve bazı durumlarda, bizden makineli tüfek de alıyorlardı.

Kirli Akbabalar'ın bize ulaşmasının nedenlerinden birinin bu olduğundan şüpheleniyordum; diğerlerine meydan okumak ve sözlerini uygulamak için silaha ihtiyaçları vardı.

"Kesinlikle kararlılar," diye bitirdi Nik, kaşları çatılmış bir halde.

"Evet," diye başımı salladım. "Bu da onları tehlikeli yapıyor." Kanıtlayacak bir şeyi olan insanlar kadar vahşi ve öngörülemez bir şey yoktu. Kirli Akbabalar hiçbir şey değildi, radarda bir işaret bile değillerdi ama

olmak istediler. Tanınmak istiyorlardı ve işin tehlikeli kısmı da buydu.

Nik duvarı iterek Baldy'ye hafif bir merakla baktı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Ne düşünüyorsun?" Homurdandım, ayağa kalkmadan önce bağları bir kez daha test ettim.

"O bir Prospect. Önemli bir şey bilmeyecektir."

"Yeterince anlayacaktır." Ve hiçbir şeye yol açmasa bile, yine de onu öldürmenin tatminini yaşayacaktım.

Nik omuz silkti. "Pekala, madem öyle diyorsun. Peki ya Prez'in misillemesi ne olacak?"

"Ne olmuş ona?" Umursamaz bir tavırla sordum. "Eğer bize meydan okuyacak kadar aptalsa, küçük motosiklet kulübü daha başlamadan bitmiş olacak."

Kulağa ukala ve kibirli gelebilir ama en ufak bir endişem bile yoktu. Ciddi anlamda sayıca ve silahça üstündüler. Şu ana kadar karşılaştıkları tek direnişin onlara karşı koyamayacak kadar korkak olan sıradan insanlar olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Eğer bizim için gelirlerse, neden kendilerinin en altta, bizimse en üstte olduğumuzu kısa sürede göreceklerdi.

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kilitlediğimde Nik de beni takip etti. Yan odada küçük bir banyoya girip yüzümü yıkadım ve Peroxide'ın kurumuş kanını cildimden temizledim. Kanı yüzünden sertleşmiş ve kabuk bağlamış ceketimi silkerek çıktım ve dışarı çıkarken askıya astım.

"Outfit/Zeta ittifakı hakkında biraz daha bilgi bulmayı başardım," dedi Nik, labirent gibi koridorlardan geçip ana kata doğru ilerlerken. Drea'nın tutulduğu odanın önünden geçtik ve ben odanın önünde durana kadar adımlarım yavaşladı.

Neden, hiçbir fikrim yoktu.

Sasha ve Pavel başlarını sallayarak bizi selamladılar ama Nik konuşmaya devam ederken hiçbir şey söylemediler.

"Bağlantılarımdan birine göre, Nero yaklaşık iki ay önce bir buluşma için iletişime geçmiş. Sonunda Zetas'ın anlaşmayı sağlamak için gönderdiği temsilcileri kaçırmış."

"Drea," diye onayladım. Durumun böyle olduğundan şüphelenmiştik ama en azından şimdi elimizde teyit vardı.

"Evet. O zamandan beri Zetalar Outfit'e istedikleri zaman, istedikleri her şeyi yapan adamlar gönderiyorlar. Onlara adam, para, uyuşturucu, aklınıza ne gelirse sağlıyorlar."

"Bu zaten farkında olduğumuz bir bilgiydi."

Arturo ve ailesiyle ilk tanıştığımızda, Outfit ve Los Zetas arasındaki ittifaktan bahsettiler. Bize ulaşmalarının ana sebeplerinden biri de buydu. Outfit'i kendi başlarına halledebiliyorlardı ama Zetas işin içine girince biraz daha yardıma ihtiyaçları oldu.

Karteli biraz araştırdık. Cosa Nostra ile buluşmamızdan bir ay önce, Chicago'da Outfit'ten gelen adam sayısında ve uyuşturucu miktarında belirgin bir artış olmuştu.

Zetalar'dan geldiği belliydi. Açık olmayan şey ise nedeniydi. Şimdiye kadar.

"Zetaların ikincisi Juan'ın aslında Andres'in oğlu olduğu gerçeğine ne dersiniz? Juan ve Drea kardeş olduklarına göre, bu onu-"

"Kartelin eski liderinin kızı," diye bitirdim, aklım başımdan gitmişti.

Drea'nın parmak izini taradığımda, ortaya çıkan bilgiler onun ve ailesinin - erkek kardeşi Juan Victor Ortega, annesi Sofia Torres Ortega ve babası Jose Andres Ortega - on beş yıl önce Guadalajara'dan göç ettiğini gösteriyordu.

Jose *Andres* Ortega.

Los Zetas'ın eski lideri sadece El Diablo ya da Andres olarak bilinirdi. Başka bir şey kullanmazdı. Tarayıcıda adını gördüğüm anda anlamalıydım. İkisi aynıydı.

İlk adı yerine göbek adını kullanmasının bir tür önleyici tedbir olduğunu düşünmüştüm. Gerçek kimliğini kartelin pek çok düşmanından gizli tutmanın bir yolu.

Babası gibi, kızı gibi.

"Tamam," diye başladım, koridorda bir aşağı bir yukarı volta atıyor, zihnim her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu. "Yani Andres, Juan ve Drea'nın babası. Andres dört yıl önce kanserden öldü. Ölmeden önce bir halef tayin etmiş, ama bu halef açıkta olmak yerine gizli kalmayı tercih etmiş. Oğlu ikinci yetkili, yani belli ki o değil. Andres'in başka çocuğu var mı?"

"Hayır. Zaten bulabildiğim kadarıyla

yok." "Peki ya annesi? Karısı?"

"Hakkında pek bir şey bulamadım ama kararları onun verdiğini sanmıyorum." Nik'in kaşları düşüncelere dalmıştı. "Eğer karısı değilse ve oğlu da değilse, bu da diğer tek kişi olabileceği anlamına gelir-"

"Drea," diye bitirdim, omurgamı dikleştirerek. "Drea Los Zetas'ın lideridir."

Şimdi her şey çok anlamlıydı. Nero'nun onu neden kaçırdığı. Neden kimliğini gizli tutmaya bu kadar kararlıydı. Onlara emir verdiğinde diğer adamların neden onu dinlediğini.

Drea her şeyden sorumluydu. Los Zetas'ın liderini çukurumuza kapatmıştık. Yankıları astronomikti.

Onu takdir etmek zorundaydım. Gerçek kimliğini saklayarak harika bir iş çıkardı. Bunu asla tahmin edemezdim. Besin zincirinde yükseklerde olduğunu biliyordum. Sadece gerçekten en tepede olduğunu fark etmemiştim.

Zetalar onu yakaladığımızı anladıkları an kıyamet kopacaktı.

Nero bunu nasıl başarmıştı, hiçbir fikrim yoktu. Karteli kontrol altında tutmak ve emirlerini yerine getirmek için Drea'nın hayatını tehdit ettiği açıktı. Sorularım vardı, çok fazla soru. Onun kimliğini öğrenmek işleri kolaylaştıracaktı. Bunun yerine daha fazla sorun, daha fazla cevaplanmamış soru yarattı.

Oyun oynamaktan bıkmıştım. Artık y e t e r d i . İstediğim cevapları alıyordum ve o da bunları bana verecekti.

"Hepiniz gidin. Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Sasha ve Pavel gittiler ama Nik kaldı. Merakla bana baktı. "Planın nedir, Zander?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok. Sadece git. Odasındaki kameraları da kapat."

"Neden?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Sana kendimi açıklamama gerek var mı?" "Hayır. Ama genelde yaparsın."

"Bu sefer değil." Başımı salladım. "Sadece dediğimi yap, kardeşim."

Öfkelendi, kollarını yana indirdi. "Peki. Ama seni bir daha gördüğümde, onunla aranızdaki anlaşmanın ne olduğunu bana açıklayacaksın." Kapalı kapıyı işaret etti. "Bir şeyler döndüğünü fark etmediğimi sanma. Merhametli bir tip değilsin. Yine de ihtiyacımız olan bilgiyi ondan işkenceyle almadın. Ona yemek, banyo molası, duş verdin. Diğer mahkumlara asla izin vermediğimiz şeyler. Buraya birlikte geldiği adamlara bile. Ya hata yapıyorsun ya da daha fazlası var ve bana ne olduğunu söyleyeceksin."

"Peki," diye kayıtsızca omuz silktim. "Tatiana'yla aranızda olanları bana anlattığında sana neler olduğunu anlatacağım."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Saklayamadan önce kısa bir an için gözlerinde acı ve üzüntü parladı. "Bu-bu farklı."

"Öyle mi?" Yüzümde sorgulayan bir ifadeyle sordum.

"Evet! Tatiana rakip bir kartelin lideri değil. O-" "Ne?"

Ağzını kapattı.

"Aynen öyle. İkinizin arasında geçenler beni ilgilendirmez.
Tıpkı Drea ile benim aramda geçenlerin seni ilgilendirmediği gibi."

"Aynı şey değil Aleksandr, bunu sen de biliyorsun," diye tükürdü.

Ha. Bana 'Aleksandr' dedi. Bu kesinlikle kızgın olduğu anlamına geliyordu. Bana sadece kızgın olduğunda böyle seslenirdi.

"Hem öyle hem değil. Eğer ağzındaki baklayı çıkarmayı planlamıyorsan, git ve senden istediğim şeyi yap."

Nik ters ters baktı, gözleri hayal kırıklığı ve öfkeyle doluydu. "Peki," diye homurdandı. "Ama bana ringde bir raunt borçlusun."

Evet, bunun olacağını tahmin etmeliydim. Tatiana'yı işin içine sokmak benim açımdan biraz alçakça bir hareketti. Konu ona gelince ne kadar hassas olduğunu biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ondan sadece onu oyundan düşürmek için bahsettim. Çünkü Drea konusunda haklıydı. Ona diğer mahkûmlara tanınmayan bazı lüksler *tanımıştım.* Nik fark etti. Dikkatini dağıtmam gerekiyordu ve Tatiana bunu yapmak için mükemmel bir yoldu.

Şimdi ringde kafa kafaya vererek bana bunu ödetmeye çalışacaktı.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye sırıttım ve bu Nik'i daha da kızdırdı.

Hafif bir müsabaka ya da antrenman dışında birbirimizle ringe çıktığımız çok nadirdi. Otuz iki yaşındaydı - benden sadece iki yaş gençti - ve benimkine benzer bir yapısı vardı. Sadece bir santim kadar daha kısaydı.

Daha önce birbirimizle hiç öfke yüzünden kavga etmemiştik. Yaşlarımız birbirine çok yakın olduğu için büyürken aramızda güçlü bir bağ oluşmuştu. Lukyan ve Illayana'ya karşı her zaman Nik ve ben olurduk. Onlarla aramızda on yıldan fazla bir yaş farkı vardı, bu yüzden Nik ve benim yakın olmamız ve Lukyan ve Illayana'nın yakın olması mantıklıydı.

Bu, hepimizin bir bütün olarak yakın olmadığımız anlamına gelmiyor. Tek tük kardeş kavgaları dışında hepimiz birbirimizle iyi geçinir, birbirimize değer verirdik.

Büyük kardeşler ve küçük kardeşler arasında kesin bir çizgi vardı.

Nik gözlerini kıstı. "Seni sırt üstü yatırdığımda sırıtmayacaksın."

Boğazımda bir kıkırdamanın yükseldiğini hissettim. "Bunu henüz yapamadın kardeşim. Ama yapacağın günü dört gözle bekliyorum."

Drea'nın odasının kapısını açtım, içeri girdim ve arkamdan kapattım. Sırt üstü yatmış, ayaklarını doksan derecelik bir açıyla duvara dayamıştı. Elleri başının arkasındaydı ve mekik ya da karın egzersizi gibi görünen hareketlerle kendini yukarı aşağı sallıyordu.

Ben odaya girdiğimde yarı yolda durdu ve omzunun üzerinden baktı. Bana ancak şeytani bir ölüm bakışı olarak tanımlanabilecek bir bakış fırlattıktan sonra arkasını döndü ve sanki ben içeri girmemişim gibi işine devam etti.

Kızgın olabileceği bir yığın şey vardı, bu yüzden üzerinde çok fazla düşünmedim. Ona doğru yürüdüm.

Tek kelime etmedi, odadaki tek ses, her tekrarda soluduğu küçük hava nefesleriydi.

Onun üzerinde yükselirken ona baktım, her zaman sikimi sertleştiren o küstah tavrını bekliyordum. Bir şey söylemesini, bana bağırmasını, İspanyolca küfretmesini, hakaret etmesini. Ama hiçbir şey gelmedi. Ne bekliyordum bilmiyorum ama Drea'nın sessizliği ve kayıtsızlığı kesinlikle bu değildi. Ben odada yokmuşum gibi davranıyordu.

Hiç hoşuma gitmedi. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren çılgın, eksantrik bir soluk olmuştu. Geveze biriydi, dakikada bir mil konuşurdu. Beni azarlamakla ilgili bir sorunu yoktu. Hatta bundan zevk alıyor gibiydi.

Neredeydi *o* Drea?

"Bugün konuşmayacak mıyız, *Malyshka*?"

Cevap vermedi, vücudunun üst kısmı bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Dişlerimi sıktım. Dün gece için, onu bütün gün boyunca görmezden geldiğim için kızgın mıydı?

"Yoksa sana Don Ortega dememi mi tercih edersin?"

Tüm vücudu kaskatı kesildi, kafası bana doğru döndü. İnançsızlık yüzünde alevlendi. "Sen nasıl-"

"Ne kadar alakasız, sence de öyle değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Sana ilk sorduğumda bana kim olduğunu söyleseydin her şeyin ne kadar farklı olabileceğinin farkında mısın?"

Drea homurdanarak ayağa fırladı. Ona yer açmak için geri çekilmedim, bu yüzden benimle duvar arasında sıkışmıştı. Korku ya da rahatsızlık yoktu. Köşeye sıkıştırılmaktan korkan biri gibi görünmüyordu. Sorumlu olan *kendisiymiş* gibi bana dik dik bakıyordu.

"Beni de Nero gibi kullanırdın."

İçimden alay etmek geldi ama kendimi tuttum. "Kim olduğumuzun farkındasın, değil *mi*?" *Evet mi?* Açıkça sormamıştı ama bildiğinden şüphelenmiştim. Organize suçlara karışan çoğu insan büyük oyuncuların kim olduğunu bilirdi.

İtalyan Mafyası, Triad ve Bratva. Kutsal Üçlü. Her ne kadar kutsal olmasak da.

Elbette bu kadar iyi tanınmayan başka küçük sendikalar ve çeteler de vardı.

"Sen Bratva'sın." Sesi titremedi, sarsılmadı. Ünümüzün kâbuslara konu olduğunu bilmeme rağmen gözlerinde zerre kadar korku yoktu.

Yaklaştım, bedenim onu duvara bastırdıkça gözlerindeki ateşin yoğunlaşmasına bayıldım. "Evet, biz Bratva'yız. Ve adamlarınıza, uyuşturucunuza ya da silahlarınıza ihtiyacımız yok. Bizim kendi adamlarımız var ve hepsi de sizinkilerden daha iyi."

"Vay, vay, ne kadar ukala ve kibirli bir grupmuşuz."

Omuzlarımdan biri küçük, rahat bir omuz silkmeyle kalktı. "Bizim kadar uzun süredir zirvede olduğunuzda, buna hakkınız var. Bu, bölgenin getirdiği bir şey. Artık saklanmanın bir anlamı olmadığına göre, kendini bu konuma nasıl getirdiğini bana anlatabilirsin."

"Ciddi misin sen?" diye alay etti. "Beni *kaçırdın. İşte* böyle."

Ellerimi başının iki yanındaki duvara koyarak onu sıkıştırdım. "Peki Nero *seni* nasıl kaçırdı?" Eğilerek sordum. "Nasıl oldu da *onun* yatağına zincirlendin?"

Bana kafa attı. Çok hızlı ve beklenmedikti, beni tamamen şaşırttı.

Şok içinde tökezleyerek geri çekildim. Dudağımdaki acı zonkluyor, taze kesikten çeneme kan damlıyordu. Parmağımı kanda gezdirdim ve ona baktım, hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Neden gülümseme ihtiyacı hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hissetmem gereken onca şey varken, eğlence bunlardan biri olmamalıydı, değil mi?

"Bana ne yapacağımı söylemenden bıktım usandım. Sanki buna hakkın varmış gibi benden tüm bu lanet cevapları talep etmenden bıktım," diye homurdandı Drea, yumruklarını iki yanında sıkmıştı. "Benimle *konuşmanı istemiyorum.* Bana *dokunmanı* istemiyorum. Seninle *hiçbir şey* yapmak istemiyorum. Diğer adamlardan birini gönder -Lucas ya da adı her neyse. Onun sorularına cevap veririm. Ama seninkileri?" Başını salladı. "Hayır. Patronun cevap istiyorsa başkasını gönderse iyi olur çünkü *sana* hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Dün geceye göre oldukça ciddi bir değişiklik, *Malyshka.*"

Bir şeyler ters gidiyordu ve ne olduğunu anlayamıyordum. Onu kaçırdığımda bile bu kadar öfkeli değildi. Tüm vücudu titriyordu, dişleri birbirine çarpıyordu, çenesi sıkılmıştı.

Sanki ondan iğreniyormuşum gibi fokurdayan, tiksindirici bir bakışla bana baktı. "Söylemem gerekeni söyledim. Benden işkenceyle bilgi almayı planlamıyorsan, defol git gözümün önünden."

"Bütün bunlar bugün seni görmeye gelmediğim için mi? Gerçekten mi?" Bu kadar kızgın olmasının nedeninin bu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama yeterince iyi bir tahmin gibi görünüyordu. Bazı kadınlar böyledir, onlarla birlikte olduktan sonra senden bir şeyler beklerler. Yine de onu öyle biri olarak görmüyordum, bu yüzden kafam karışmıştı.

Başını arkaya attı ve güldü. Gözlerim o uzun, ince boynuna takıldı ve elimi boynuna dolamak için can attım. "Aş artık kendini. Bu umurumda bile değil. Seni çırılçıplak becermemin bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Koca Adam, ama bu benim için sıradan bir Salı gecesi."

"O zaman senin derdin ne?" Öfkem yükselirken tersledim.

"Bayat kan ve sidik kokan bu lanet odada kilitli kalmanın dışında mı demek istiyorsun?" diye karşılık verdi.

"Sana çevreni değiştirme şansı verdim. Sen bunu kullanmamayı seçtin."

"Çünkü ben muhbir değilim," diye tısladı. "Konuşmadan önce öleceğim."

Gözlerinin derinliklerine baktım ve gerçeklerden başka bir şey görmedim. Bana bir şey söyleyemeden ölecekti. Bu bana sadece iki seçenek bırakıyordu: işkence etmek

ya da gitmesine izin vermek. Her iki seçenek de bana uygun değildi.

Başımı salladım. Kendime gelmem gerekiyordu. Aklımda başka bir seçenek oluştu. Kapıya doğru yürüdüm ve ardına kadar açtım. "Gidelim," diye homurdandım.

Kaşlarını çattı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Belki de onu yine duşa götürdüğümü düşündü, dün gecenin tekrarını umuyordu.

Yalan söylemeyeceğim, bu fikir anında sikime kan hücum etmesine neden oldu ama aklımdaki bu değildi.

"Başka bir oda istiyor musun, istemiyor musun?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak sözlerimi değerlendirdi. "Farklı bir oda mı?" "Tabii burada kalmak *istemiyorsan*?" Bir kaşımı kaldırdım.

Gözlerinde yanan şüpheyle beni inceledi. Öfkelendi. "Tabii ki burada kalmak istemiyorum," diye tersledi, omuzları geride ve başı dik bir şekilde bana doğru yürüdü. "Oyun planının ne olduğunu bilmiyorum ama buna kanmayacağım."

Dürüst olmak gerekirse, ben de oyun planımın ne olduğundan tam olarak emin değildim.

Drea'yı ana kata ve deponun dışına kadar götürdüm. Onu eve doğru götürürken gözüm hep üzerindeydi. Gözleri her şeyi tarıyordu ve bir şey denemeye karar verdiği anı tam olarak görebiliyordum.

O kadar hızlı döndüm ki onu hazırlıksız yakaladım ve silahımı çenesinin altına dayadım. Gözleri şok içinde açıldı. "Yap şunu," diye fısıldadım usulca, dudaklarımı onunkilerden bir santim uzaklaştırarak. "Seni kovalayıp tekme tokat ve çığlık çığlığa buraya sürüklemekten daha çok istediğim bir şey yok."

Gözbebekleri büyümüştü, şehvet ve ihtiyaç onları bütünüyle yutuyordu. Hâlâ bunu gerçekten yapmayı tartışıyor gibi görünüyordu. Nabzım hızlandı.

Evet, içimdeki canavar mırıldandı. Avlanmak, kovalamak istiyordu.

Hükmetmek. Bunu yapar mıydı?

Silahımın namlusunu boynundan aşağı, göğüslerinin vadisinden ve düz karnının üzerinden geçirdim. Kıvranıyordu, kalçaları o kadar hafif oynuyordu ki farkında olduğunu bile sanmıyorum. Silahı sıkılmış kalçalarının arasına sıkıştırdım ve nefesi kesildi.

"Hayır mı?" Başımı yana eğdim ve sesimi alçalttım. "Korktun mu?" Alay ettim.

Omurgası sertleşti ve ters ters baktı. "Bunun bir anlamı olmazdı," diye tersledi, yüzünü hayal kırıklığı kaplamıştı. "Beş metre bile gidemem."

Doğru.

Geri çekildim, silahımı bir kenara koydum. Havada bir el salladım. "Devam et. Sana bir avans vereceğim."

Dudaklarını yaladı, etrafına tekrar bakarken ellerini sıktı ve çözdü. Gözlerindeki arzuyu gördüm. Bunu yapmak istiyordu ve ben de ona izin vermek istiyordum.

"Senin aptal, sapkın küçük oyunlarını oynamıyorum."

Gözlerimi yavaşça kıvrımlı vücudunda aşağı yukarı gezdirdim. Kanım damarlarımda ısındı, ezici bir cinsel ihtiyaç içimi burktu. Birini avlamayı hiç bu kadar çok istememiştim. Ona yaklaştığımda nefesinin hızlandığını duymak. Onu yere sürüklerken ve benden önce gelen herkesi unutturacak kadar sert sikerken vücudunun benimkine karşı savaştığını hissetmek.

"Yazık," dedim umursamazca, sanki onun tadına bakmak için ölmüyormuşum gibi davranarak. Çakıllı patikadan evin arkasına doğru ilerlerken ona sırtımı döndüm.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Lanet olsun ona. Lanet olsun ona ve o seksi sesine. O sert, yakışıklı yüz. O sert, yontulmuş vücut. Her santimine lanet olsun.

Kaslı sırtına dik dik baktım, arkasından takip ettim ve kaçmayı ciddi ciddi düşündüm. Ama amacım kaçmak değil, onun beni kovalamasını sağlamak olacaktı. Bu düşünce heyecan vericiydi. Tüylerimi diken diken ediyordu.

O kadar *büyüktü ki*. Kesinlikle erkekti. Etrafımı sardığında, üzerimde yükseldiğinde kendimi çaresiz hissettim. Bana istediği her şeyi yapabilirdi ve benim onu durduracak gücüm yoktu. Bunun beni neden tahrik ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu (muhtemelen boyut sapkınlığım devreye girmişti).

İrademe, öfkeme tutunmak için çok uğraştım. Aramızdaki ateşli cinsel kimyanın kaçışıma engel olmasına izin vermemek için. Kişisel alanıma girdiği anda hepsi pencereden uçup gitti.

Tek istediğim, tek düşünebildiğim, beni kovalarken benimle alay eden o derin boğuk sesti. Ondan asla kaçamayacağımı, onu asla geçemeyeceğimi söylüyordu. Tekmeleyecektim, onunla dövüşecektim, ama o beni çok az bir çabayla yere serecek ve ele geçirilmiş bir adam gibi içime girecekti.

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti ve iniltimi tuttum. En azından ben öyle sanıyordum.

Aleksandr arkasını döndü, tek kaşı yukarı kalkmıştı ve yüzünde ölümcül, günahkâr bir ifade vardı.

Evet, evet, evet. Beni çok heyecanlandırdın, aş bunu.

Masumca gülümsedim ve ona parmağımı gösterdim. Hafifçe kıkırdadı ve tekrar arkasını döndü. Arka güverteye doğru yürüdü ve cam sürgülü kapıyı açarak kafasını içeri soktu.

Gözlerim kapının iki yanında duran iki adama kaydı, sert bakışları her hareketimi izliyordu. Her ikisinin de belindeki iki tabancaya baktım, acaba küçük bir el çabukluğu yapıp birini almaya çalışabilir miyim diye düşündüm.

Aleksandr aklımı okumuş, niyetimi sezmiş gibiydi. Gözlerini kıstı, bana doğru yürüdü, ensemden tuttu ve beni içeri sürükledi.

Karnımın sıkışmasını, onun beni hırpalamasına karşı bedenimde patlayan şehveti görmezden geldim ve eline bir tokat attım. "Bırak beni, seni vahşi. Yürümek için yardıma ihtiyacım yok."

Gitmemi istediği yöne doğru beni yönlendirdi ve serbest bıraktı. Koridorda yürüdüm, gözlerim her yöne daldı, evin her santimini ezberlemeye çalıştım. Fuayedeki ön kapıya iki koruma daha yerleştirilmişti ve kaçma umudum azaldı.

Evin içi beklediğim gibi çok güzeldi. Tavandan sarkan göz kamaştırıcı kristal bir avize vardı. Parlak ışıklı aplikler. Süslü oymalarla maun duvarlar. Pahalı mobilyalar ve egzotik halılar. Her yer ihtişamla doluydu.

Aleksandr beni büyük, dolambaçlı, dairesel bir merdivenden yukarı çıkardı ve ikinci katta durdu. Sağa döndü, iki yatak odasının önünden geçti ve üçüncüsünün önünde durdu. Kolu çevirip kapıyı açtı ve bir kolunu havada gezdirerek beni ileriye doğru çağırdı.

Böyle bir pislik adamdan böyle centilmence bir jest. Anla işte.

İçeri girdim, etrafa iyice bakındım. Yüzümü ona döndüm, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve duruşumu güçlendirmek için bacaklarımı açtım. Buna kanmıyordum. Çok güzel bir odaydı. Önceki kaldığım yerden çok daha iyiydi ama bir dezavantajı vardı. Öyle olduğunu biliyordum.

"Beni geri götürseniz iyi olur, çünkü burada kalmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmayacağım."

Aleksandr içeri girdi, vücudu benimkine sürtünerek geçti. Yatağın kenarına o t u r d u . "Emin misin?"

Sesindeki müstehcen ima beni sertleştirdi. Kaşlarımı çattım. "Daha iyi bir oda için seni becermeyeceğim," diye tısladım.

Gözlerini devirdi ve tekrar ayağa kalktı. "Sakin ol, *Malyshka*. Seni bu yüzden buraya getirmedim."

Öyle değil miydi? Neden hayal kırıklığına uğradım?

"Sana bir anlaşma teklif etmeye hazırım. Bana bilmek istediklerimi söylersen burada kalabilirsin."

"Sana zaten söyledim-"

"Evet. Sen bir muhbir değilsin. Biliyorum. Senden muhbirlik yapmanı istemiyorum. Senden boşlukları doldurmanı istiyorum. Çoğunu kendimiz çözdük. Onunla buluşmaya gittiğinde Nero'nun seni kaçırdığını biliyoruz. Karteli kontrolü altına almak için senin hayatını koz olarak kullandı. Bunu biliyorum çünkü aynı şeyi bize de yapmaya çalıştı. Adamlarının yardımıyla kız kardeşimi kaçırdı ve eğer onu önce biz bulmasaydık seni kullandığı gibi onu da kullanacaktı. Benim bilmek istediğim Nero'nun sizin kim olduğunuzu nasıl öğrendiği ve olayların nasıl geliştiği."

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kıstım. O böyle söyleyince ispiyonculuk gibi *gelmedi.* Serbest bırakılmam için bir tür anlaşma yapacaksam, işbirliği yapmaya başlamalıydım. Bunu biliyordum ve sahip olduğum onca bilginin arasında, hiç önemi olmayan bir şey istiyordu. Gerçekten bilmediğim bir şey.

Sorusuna cevap vermenin ne zararı olabilir ki?

Bir nefes verdim. "Bilmiyorum ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Adamlarımdan biri bana geldi ve Outfit'in liderinin görüşmek istediğini söyledi. Adamla daha önce hiç tanışmamıştım. Normalde cevabım kesin bir hayır olurdu ama kardeşim beni onunla görüşmeye ikna etti. Babam ölmeden önce sizden uzak durmamı söylemişti. Siz mafya adamlarından. Hepiniz deliydiniz ve size bulaşmamıza gerek yoktu. Tek ihtiyacımız olan Columbus'taki küçük köşemizdi. Ama Juan her zaman daha iyisini yapabileceğimizi, başka yerlere açılabileceğimizi ve daha fazla para kazanabileceğimizi düşünüyordu. Onu dinlememeliydim. İçgüdülerime güvenmeliydim ama-"

Daha fazlasını söyleyemeden sözümü kestim. Aile dramım onun bilmesi gereken bir bilgi değildi.

Aleksandr sessiz kaldı, gözleri beni eleştirel bir şekilde inceliyordu.

"Her neyse, sonunda kabul ettim ve tarafsız bir zemin olduğunu düşündüğüm bir yerde Nero ile buluştum. Meğer binanın sahibi oymuş. Daha yeni oturmuştuk ki bana ihanet etti ve adamlarından biri boğazıma bıçak dayadı. Kim olduğumu nasıl öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Yıllarımı kendimi dışarıdaki herkese kartelin teğmenlerinden biri olarak tanıtmak için harcadım. Bunu yapmamalıydı.

Don olduğumu biliyordu. Bu sadece kartelden birinin bilebileceği ayrıcalıklı bir bilgiydi."

"Demek bir faren var." Ses tonunda yargılayıcı, irdeleyici hiçbir şey yoktu. Sadece anlayışlıydı.

"Evet. Kim olduğunu hâlâ bulamadım ama şüphelerim var. Geri döndüğümde bununla ilgileneceğim."

"Neden kendini gizliyorsun?" diye sordu, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Neden kimliğinizi bir sır olarak saklıyorsunuz?"

Güzel bir soruydu. Teknik olarak cevaplamak zorunda olmadığım ama cevaplamak istediğim bir soruydu. Kardeşim de bana sık sık aynı şeyi sorardı ve hiçbir zaman anlamazdı. Aleksandr'ın anlayıp anlamayacağını merak ediyordum. Bunun arkasındaki kurnazlığı görecek miydi, yoksa Juan gibi aptalca olduğunu mu düşünecekti?

"*The 100'ü izledin mi* hiç?"

Kaşları daha da çatıldı. Kafası tamamen karışmış görünüyordu.

"Ne?" "*The 100*. Netflix'te bir dizi."

Sanki delirmişim gibi birkaç saniye bana baktı. Detaylandırmamı bekledi. O cevap verene kadar başka bir şey söylemeyeceğimi anlayınca "Hayır," diye homurdandı.

"Oh, yapmalısın. Gerçekten çok iyi. İlk birkaç sezonu öyle. Sonlara doğru biraz tuhaflaşıyor ama neyse. Bir karakter var, adı Lexa. Topraklayıcıların belalı kadın lideri. Kim olduklarını sonra açıklayacağım-"

"Lütfen yapma."

"Her *neyse,*" diye devam ettim, sözünün kesilmesinden hoşnut olmayıp tamamen görmezden gelerek, "rakip bir klandan iki kişiyi bir hücrede esir tutuyor. Onların gerçek niyetlerini öğrenmek için, onlarla birlikte hücreye kapatılmış aşağılık bir hizmetkârdan başka bir şey değilmiş gibi davranıyor. Onları dinliyor, inceliyor. Onu önemsiz biri olarak gördükleri için, sanki o orada değilmiş gibi konuşurlar. Ne tür insanlar olduklarını, güvenilebilir olup olmadıklarını anlayabiliyor. Çünkü onun önemli biri olmadığını varsayıyorlar."

Aleksandr'ın başı hafifçe eğildi, gözlerinde anlayış parladı.

"İnsanlar bir liderin huzurunda olduklarında farklı davranırlar. Size duymak istediklerinizi söylerler. Egonuzu okşarlar. Kıçınızı öperler. Ben bunu istemedim. İnsanları *gerçekte* oldukları gibi görmek istedim ve bunu yapmanın en iyi yolu Don olmak değildi. Hiç kimse olmaktı. Kartelle anlaşma yapmak isteyen insanlardan ne kadar çok şey duyduğumu tahmin bile edemezsin. Hakkımızda yaptıkları tüm hakaretleri. Benim hakkımda. *Asla* söylemeyecekleri şeyler.

yüzüme karşı." Sırıttım, zihnimde birinin bunu en son ne zaman yaptığına dair bir anı canlandı. Bıçağımı gözlerine sapladım. "Sonunda hepsi bedelini ödedi."

Parlak mavi gözleri beni öyle bir odaklanarak inceledi ki içimden kıvranmak geldi. Bakışları beni tepeden tırnağa taradı, yüzünde ne olduğunu anlayamadığım bir şey yanıp sönüyordu.

Anladı mı? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor muydu? Akıllıca bir plan?

Neyi sikeyim?

Okuması çok zor bir adamdı. Duygularını, o koca kafasının içinde ne düşündüğünü saklamakta çok başarılıydı. İnanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Tek kelime etmemiş olmasına dayanarak, onun bu konuda ne düşündüğünü bildiğimden emindim. Juan'la aynı fikirdeydi.

Nefesimi üfledim. "Sen de bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun."

"Bence bu şimdiye kadar duyduğum en akıllıca şeylerden biri." Şok içinde başımı ona çevirdim.

O ne?

"Haklısın," diye başını salladı, sesini samimiyet kaplamıştı. "İnsanlar otorite ve güç sahibi birinin varlığında farklı davranırlar. En iyi davranışlarını sergilerler, en göz kamaştırıcı gülümsemelerini takınırlar ve sizin iyiliğinizi kazanacaklarını düşündükleri her şeyi size söylerler. Bunu babamda her gün görüyorum. Ona yalakalık yapan insanların sayısı-" diye homurdanarak başını salladı. "Bu çok saçma. Özellikle de kapalı kapılar ardında tamamen farklı şeyler söylediklerini *bildiğinizde*."

"E-evet," diye kekeledim, sözleri karşısında şaşırmıştım. "Evet! Kesinlikle!"

Gerçekten anladığına inanamıyordum. Juan bana her zaman, bu şekilde yaptığım için, sadece ortaya çıkıp insanların sorumlu kişinin *ben olduğumu* bilmelerine izin vermediğim için aptalmışım gibi hissettirdi.

Aleksandr, "Oynamak akıllıca bir hareketti," diye devam etti ve onun övgüsü karşısında kendimi tutamadım.

Sonra ona kızgın olduğumu hatırladım ve bu his o kadar hızlı kayboldu ki tökezleyerek geri döndüm. Bana her şeyi nasıl bu kadar çabuk unutturabiliyordu? Neden onun yanındayken mantıklı tarafım yok oluyor gibiydi? Bana yaptığı diğer her şeyle birlikte. Beni kaçırması. Beni kandırmak. Benimle oynadı. Sanki onunla birlikteyken beynim her şeyi unutuyor gibiydi.

"Evet, ben akıllı bir kurabiyeyim. Başka bir şey yoksa, biraz uyumak istiyorum. Sorularına cevap verdim. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirirsen memnun olurum."

Gözleri kısıldı. "Anlaşmalarıma her zaman sadık kalırım, *Malyshka*. Ben sözümün eriyimdir."

Hiçbir şey söylemedim ve bakışları daha da şiddetlendi. Sanki tepki vermemi, karşılık vermemi istermiş gibi bana baktı. Ama vermedim. Bir gece için benden yeterince şey koparmayı başarmıştı. Başka bir şey vermeyi reddettim.

Ama Aleksandr benden bir şey istiyordu ve bunu elde etmeden gitmeyi reddetti. "Acıdı mı?"

"Ne acıdı mı?"

Gözleri amıma kaydı ve tekrar yukarı baktı.

Lanet olsun. Klitoris piercingimden bahsediyordu. Aklımdan düzinelerce uygunsuz yanıt geçti. *"Evet, ama buna değdi çünkü şimdi roket gibi boşalmamı sağlıyor. "Hayır, neden dişlerinle çekip acıtmıyorsun?" "Evet, görmek ister misin?*

Yine de bir şey söylemedim. Aramızdaki ezici cinsel kimyayla beni kendine çekmeye çalıştığını biliyordum ve ben buna izin vermiyordum. Partneri olan hiç kimseye dokunmadım. Evet, onu hâlâ aptalca becermek istiyordum ama şimdi ne yaptığımı bilseydim asla harekete geçmezdim.

Hiç.

"İyi geceler, Aleksandr." Ona sırtımı döndüm ve bitişik odaya doğru yürüdüm, dışarı çıktığımda gitmiş olacağını umuyor ve dua ediyordum.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

I Dayton'ın yumruğundan kolaylıkla kaçarak geriye yaslandım ve dizimi karnına vurdum. Kamburlaştı, gözleri irileşti, acı dolu bir inilti duyuldu dudaklarından. Dirseğimi sırtına geçirerek onu yere yapıştırdım ve üç adım geri attım.

"Yine mi?" diye bağırdım, şimdiye kadarki çabalarından hiç etkilenmemiştim.

Son bir saattir ringde idman yapıyorduk. Gerçi ben buna ring bile demezdim. Dayton koordinasyonsuz bir aptal gibi kollarını sağa sola sallıyor, ben onun etrafında dolanıp vuruşlarını engellerken ve savuştururken vuruşlarından birinin isabet etmesini umuyordu.

Yine de çocuğun hakkını vermeliydim, dövüş becerilerindeki eksikliği irade ve kararlılıkla telafi ediyordu. İlk otuz saniye içinde bir mola talep etmesini bekliyordum. Ama ayağa kalkmaya devam etti, her seferinde bir darbe indirmeye daha kararlıydı.

Dün gece Drea'yla olan etkileşimim yüzünden hâlâ sinirliydim ve bu sinirin bir kısmını Dayton'dan çıkardığımı biliyordum.

Ondaki bu büyük değişime neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Bir gece önce her yerimdeydi, kelimenin tam anlamıyla kucağımda sürtünüyordu. Şimdi ise istemediğim halde bana bakmıyordu bile. Sikimi taş gibi sertleştiren o küstah tavır gitmiş, yerine soğuk, sert, buzdan bir kraliçe gelmişti. Çok gerekli olmadıkça benimle konuşmayı reddeden biri.

Dayton kendini yerden kaldırmaya çalışırken kolları titriyordu, dişleri sıkılmıştı ve gözleri bana kilitlenmişti, intikam vaadiyle bakıyordu. İntikam.

Deponun kapısı açıldı ve babam doğruca bana doğru yürüyerek içeri girdi. İçimi çektim. Yüzündeki ifade bana bu konuşmanın gidişatından hoşlanmayacağımı söylüyordu. Üç parçalı koyu renk takım elbiselerinden birini giymişti, yüzü tıraşlıydı ve tek bir saç teli bile yerinde değildi.

"Baba," diye onayladım başımı hafifçe eğerek.

Dayton bu durumdan faydalanmaya çalıştı. Belki de ona bakmadığım için sonunda bir vuruş yapabileceğini ya da babamın korkutucu varlığının beni korkutabileceğini düşündü.

Bunların hiçbiri olmadı.

Dayton bana doğru koştu ve yüzümü hedef alan bir sağ kroşe fırlattı. Eğildim ve avucumun topuğunu onun solar pleksusuna sapladım. Haykırdı, elleri göğsüne doğru uçarken geriye doğru uçtu ve bir yığın halinde yere düştü.

Doğruldum, odağım hâlâ babamdaydı. "Yüzündeki ifadenin nedenini sorabilir miyim?"

Babamın bakışlarında bir ebeveyn azarlaması vardı. "Zeta kadını neden misafir odalarımızdan birinde kilitli?"

Ah. Sanırım bunu beklemeliydim. Bu sabah uyandığımda babam çoktan gitmişti, bu yüzden ona henüz Drea'dan bahsetme fırsatım olmadı.

"Bugün Nik'i gördün mü?"

Dayton bir tekme savurdu ve ben de kolumu baldırına d o l a y a r a k onu engelledim. Diğer ayağının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanıyor, bacağını elimden çekmeye çalışırken dengesini korumaya çalışıyordu. Zamanını a y a r l a d ı m ve tam doğru anda bıraktım, geriye düşmesine ve sert bir şekilde kıçının üzerine düşmesine neden oldum.

"Allah kahretsin!" Dayton küfretti.

"Hayır, neden?" Babam kaşlarını çattı, Dayton'ın bana vurma girişimlerini tamamen görmezden geldi. Sanki orada değilmiş gibiydi.

"Dün gece çok... ilginç bazı bilgiler öğrendi." "Ne gibi?"

"Misafir odamızdaki kadın Los Zetas'ın lideri." Babam gözlerini kırpıştırdı, yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Bir daha söyle?"

"Drea Ortega, El Diablo, Don Andres'in kızı," diye açıkladım Dayton'ın bir başka saldırısını engelleyerek. "O öldükten sonra yönetimi devraldı ve şimdi karteli yönetiyor." Dayton'ın kolunu arkadan büktüm ve onu iterek hayal kırıklığı içinde homurdanmasını sağladım.

"Bu bilgi ne kadar güvenilir?"

"Bunu doğruladı, yani oldukça güvenilir olduğunu söyleyebilirim."

"Hmm." Babamın kaşları sert bir şekilde çatıldı. "Bu işleri değiştirir."

Onaylarcasına homurdandım. Babam da benim gibi, en vahşi ve kana susamış sendikalardan birinin liderinin evimizde kilitli kalmasının sonuçlarını anlamıştı.

Alessandro bize yaklaşmadan önce Los Zetas ile çok az temasımız olmuştu ya da hiç olmamıştı. Vahşi doğadaki yırtıcı hayvanlar gibi birbirimizden haberdardık, bölgemizin sınırlarının nerede başlayıp nerede bittiğini çok iyi biliyorduk ama hepsi bu kadardı.

Öncelikle bizim hiç ilgilenmediğimiz hardcore, yüksek kaliteli uyuşturucularla uğraşıyorlardı, bu yüzden onlarla ittifak kurmak için hiçbir neden yoktu.

"Onu Nero'nun evinde yatağa zincirlenmiş halde bulduğunuzu sanıyordum? Bana o *kusok der'ma denen bok parçasının* bunu nasıl başardığını açıklar mısın?"

Dayton'ın daha fazla saldırısını engellerken dün gece Drea'dan öğrendiğim bilgileri aktardım ve fırsatını bulduğum her seferinde kafasına bir tokat indirdim. Kaçırılmayacak kadar cazipti. Her seferinde yüzü utanç ve öfkeyle kızarıyordu.

Onun pahasına içimde kabaran eğlence beklenmedikti. Daha önce en son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlayamıyordum.

"Onu bir koz olarak kullandı, kartel tam olarak dediğini yapmazsa onu öldürmekle tehdit etti. Eğer onu kurtarmasaydık Illayana'ya da aynı şeyi yapacaktı." Dayton'ın yumruğunun altından eğildim ve ona bir yan tekme atarak yere yuvarlanmasını sağladım. Dayton'a acıyarak, "İşin bitti," dedim.

"Tanrı'ya şükür," diye inledi sırt üstü yatarken.

Kollarımı üst ipin üzerinden sarkıtarak babamla yüzleştim. Illayana'nın kaçırılmasından bahsedince yüzünde bir öfke fırtınası koptu. Arturo'nun o cinayeti elinden almasına hâlâ kızgındı.

"Burada çok dikkatli davranmamız gerekiyor. Şu ana kadar oyun alanı eşit. Biz onların adamlarından bazılarını öldürdük, onlar da bizimkilerden bazılarını. Burada bir

Dostane bir şekilde ayrılma fırsatımız var ama onu öldürürsek ya da ona herhangi bir şekilde zarar verirsek kendimizi kartelle topyekûn bir savaşın içinde buluruz."

Babam gözlerini kıstı. "Gitmesine izin vermemiz gerektiğini düşünüyorsun." Bu bir soru değildi. Sesinde suçlayıcı bir tını vardı, sanki bu düşünce bile bir ihanetmiş gibi.

İçimi çektim ve yüzükten aşağı atladım. Babam çocukları söz konusu olmadıkça duygusal bir adam değildi. Illayana'ya olanlara ve Zetaların bu işe karışmasına duyduğu öfke muhakemesini gölgeliyordu. Aksi takdirde ne yaptığımı çoktan anlamış olurdu.

"Büyükbabamın birkaç gün içinde burada olacağını düşünüyorum ve kaçınılması mümkünken bir savaş başlatmak iyi bir fikir olmayabilir. Dominik ve Rayna, binamızın yakılması, Outfit *ve* The Dirty Vultures'a karşı savaşlarında Cosa Nostra ile ittifakımız gibi yeterince sorunumuz var. İhtiyacımız olan son şey bu listeye Zetaları da eklemek."

Babam beni inceledi, gözlerinde tuhaf bir bakış parıldıyordu. "Ne yapmamızı önerirsin, *moy syn? Oğlum?"*

Sorusunda daha fazlası vardı, sözlerinin derinlerinde yatan ve tam olarak anlayamadığım bir şey.

"Bence Juan'la, kardeşi ve şu anki ikinci adamıyla, bir görüşme ayarlamak ve bir anlaşmaya varmak için irtibata geçmeliyiz."

"Ateşkes." Babam kelimeyi dilinin üzerinde yuvarladı, sanki söylemek bile ona fiziksel acı veriyordu.

Dimitri Volkov *ateşkes* yapmazdı. Düşmanlarını hayvani bir vahşilikle yok etti. Onlarla oturup barış yapmadı.

"Bir anlaşma," diye tekrarladım ona sert bir bakış atarak. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, beş farklı cephede savaşacak adamımız yok. Belki dört, ama beş değil. Risklerden birini ortadan kaldırmamız gerekiyor. Bunu uzun uzun düşündüm. Zetalar bariz bir seçim. Drea'nın gitmesine izin vermeleri karşılığında ateşkes talep ediyoruz ve Outfit ile tüm temasların kesilmesini istiyoruz."

"Peki bunu onurlandıracaklarını düşündüren nedir?" Babam sordu, sesindeki şüphecilik gün gibi ortadaydı.

Drea'yı, onun hakkında bildiğim her şeyi düşündüm. Şimdiye kadar tanık olduğum her şeyi. Ateşli biriydi. Öfkeli. Gururluydu. Ve inanılmaz derecede zekiydi. Odaklanmıştı, bir liderin zekâsına ve doğuştan gelen alfa karizmasına sahipti. Hepsinden önemlisi, dünyamızın nasıl işlediğini, kartelin yönetim kurulunda nerede oturduğunu biliyordu. Onlar

Vahşi ama küçük. Silahlarının ne kadar yetersiz olduğunu, bizimle bir anlaşma yapmanın kendisi ve halkı için en iyisi olacağını biliyordu. Özellikle de, sebepleri ne olursa olsun, ilk kanı dökenlerin *onlar* olduğunu anlamasını sağladığımda. Hepsini öldürmeye hakkımız vardı.

"Bunu onurlandıracaktır," diye cevapladım kendimden emin bir şekilde.

Babam beni dikkatle izledi, sonunda konuşmadan önce birkaç gergin saniye geçti. "Pekâlâ," diye başını salladı. "Onlarla temasa geç, oturumu organize et ve hallet."

Hissettiğim şaşkınlığı sakladım ama varlığımın her hücresine sızdı.

Babamın yardımcısı olarak pek çok sorumluluğum vardı. Tüm hesaplarımızı, paramızı ve envanterimizi takip ettim ve korudum. Tüm adamlarımızın transferini ve eğitimini denetledim. Siparişlerimizi paketledim ve dağıttım. Tüm bunların yanı sıra günlük işlerle de ilgileniyordum.

Babamın kendi başıma halletmeme izin vermediği tek şey diğer rakip sendikalarla olan görüşmelerdi. *Pakhan* olarak her müzakerede, kurduğumuz her ittifakta orada, en önde ve merkezde olmanın onun görevi, onun sorumluluğu olduğuna kesinlikle inanıyordu. *O* Bratva'nın yüzüydü ve birlikte çalıştığımız herkesin bunu görmesi gerekiyordu.

Bu, önemli bir görüşmede ilk kez bulunmayışı olacaktı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, benden istediği şeyin önemini anlamıştım.

Ve ben çok hazırdım.

"Olmuş bil."

Babam başıyla onayladı. "Binamızın yanmasından kimin sorumlu olduğunu bulma konusunda bir gelişme var mı?"

Çenemi sıktım. "Hayır. Yangını başlatmak için kullandıkları cihazda parmak izi yoktu. Kamera görüntüsü yok. Hiçbir şey yok."

"Ben de bundan şüphelenmiştim." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Dün iki bina daha yandı."

Şok beni çarptı. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke olsaydım," diye alay etti babam. "İkisi de terk edilmişti, tıpkı ilki gibi. Ama işlerin değişmesi, bunu her kim yapıyorsa işgal edilenleri yakmaya başlaması uzun sürmeyecektir. Sorumlunun kim olduğunu bulmalıyız, hem de hemen."

"Ow, ow, ow."

Dayton mutfak masasındaki sandalyeye oturmaya çalışırken, kolları bacakları titrerken ve yüzü acıyla buruşurken hafifçe eğlenerek onu izledim. Soluk teninde morluklar oluşmaya başlamıştı bile; yüzünde, kollarında ve ben göremesem de göğsünde. Oraya, bunu garanti edecek kadar sert vurmuştum.

"Ow, ow, ow, ahhhhh," diye rahat bir nefes aldı kıçı sandalyeye indiği anda, başı arkaya devrildi. "Tanrım, bunu bir daha asla yapmak istemiyorum. Her yerim acıyor," diye inledi gözlerini kapatarak.

Balonunu patlatmaya hevesli bir şekilde suyumdan bir yudum aldım ve "Çok kötü" dedim. Kafasını bana çevirdi. "Ne? Hayır."

"Bebek gibi davranma," diye homurdandım, etli straganofumdan bir çatal dolusu yerken. "Sana o kadar sert vurmadım bile."

"O kadar da zor değilmiş," dedi Dayton neşeyle gülerek. "O kadar da zor değil. Tamam o zaman göt herif, bu ne o zaman?" Hâlâ morarmakta olan gözünü işaret etti. "Yoksa bu mu?" Gömleğinin önünü kaldırarak göğsüne yayılmış kızgın bir çürüğü gösterdi. "Ha? Bütün bunlara ne diyorsun?"

Ona boş bir bakış attım. "Eğitim," dedim duygusuzca ve sonra yemeğimi yemeye geri döndüm.

"Artık bunu yapmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü kıçıma tekmeyi yedim, işte bu yüzden," diye homurdandı. "Ve?"

"Ve utanç vericiydi! O kadar kötüydüm ki sana tek bir vuruş bile yapamadım ve sen zamanın yarısında dikkatini bile vermedin. Ben bu bok için biçilmiş kaftan değilim."

Flora elinde bir torba donmuş bezelye ile geldi. Bir beze sardı ve Dayton'ın yüzüne, gözünün üzerine bastırdı. "Bunu burada tut, çocuğum."

Dayton yüzünü buruşturarak kadının dediğini yaptı. "Teşekkür ederim."

Boş tabağımı ittim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak sandalyemde geriye yaslandım. "Daha önce hiç kavgaya karıştın mı?"

Görebildiğim tek gözü beceriksizce başka tarafa baktı. "Kavgadan ne anladığınıza bağlı," diye homurdandı.

Ona öylece baktım ve uygun bir cevap bekledim. Sabırlı bir adamdım. Onu beklemekle ilgili bir sorunum yoktu.

İç çekti, omuzları öne doğru çöktü. "Annemin keş eski erkek arkadaşı borcunu ödeyemediği zaman bana sürekli vururdu. Karşı koymaya çalışırdım ama o benden çok daha iriydi. Daha güçlüydü. Ben bir dövüşçü değilim. Asla da olmayacağım."

Dayton uzun boyluydu ama sırık gibiydi. Birçok erkek ondan daha iri olurdu. Onu biraz şişmanlatmamız, üzerine biraz et koymamız gerekiyordu.

Parmaklarımı hafifçe masaya vurdum. "Hayatım boyunca savaştım Dayton. Yürümeyi yeni yeni öğrenen küçük bir çocuk olduğumdan beri. Beni asla yenemeyecektin. Amaç bu değildi."

Kaşlarını çattı. "Kazanmak için değilse amaç neydi?"

"Potansiyelini görmem için. Evet, şu anda bir dövüşçü değilsin. Bir şeylere vurmayı umarak kendini savuruyorsun ki bu dövüşmenin en kötü yolu. Yavaşsın, beceriksizsin ve günün birinde elini kıracaksın çünkü doğru düzgün yumruk atmayı bilmiyorsun." Söylediğim her kelimeyle Dayton sandalyesine daha da çöktü, kendine güveni her saniye azalıyordu. "Ama bunların hiçbiri önemli değil çünkü hepsi öğretilebilir. Öğrenilebilir. Senin sahip olduğun şey çok daha iyi. Kararlılık ve irade. Seni defalarca yere serdim ama sen bunun seni durdurmasına izin vermedin. Ayağa kalktın ve tekrar denedin, yatmayı reddettin. Bu yetenekler iyi bir dövüşçü yapar. İhtimaller ne kadar kötü olursa olsun devam etme iradesi. Geri kalan her şey öğrenilebilir, sadece zaman ayırmaya ve sıkı çalışmaya istekli olmanız gerekir."

Dayton bana baktı, ağzı şaşkınlıktan hafifçe açıktı. "Bunu öğrenebileceğimi mi düşünüyorsun? Senin kadar iyi olmayı?"

Buraya gelmeden önceki hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordum ama şu ana kadar anlattıklarına bakılırsa ihmal edilmiş olduğu kolayca anlaşılıyordu. Annesi bir keşti ve muhtemelen bir sonraki vuruşuna ondan daha öncelik veriyordu. Aklını kaçırmışken birçok kez onu kendi başının çaresine bakması için bırakmış. Cılızdı, sanki hiç düzenli yemek yememiş gibiydi. Biraz yetersiz beslenmişti. O kadar çok dayak yemişti ki bunun duygusal izlerini kolunda taşıyordu. Kendine bakma ve kendini savunma becerisini arzuladığından emindim.

"İstediğin bu mu?" Ona dünyadaki tüm hareketleri gösterebilirdim, ama öğrenme isteği yoksa hiçbirinin önemi olmazdı.

gereken zamanı ve çabayı gösterdi. Şimdiye kadar burada olmak istemediğini açıkça dile getirmişti.

Dayton bezelye torbasını yüzünden kaldırıp masanın üzerine koydu. Tüm dikkatini bana verdi, gözleri sert ve ciddiydi. Onu ilk kez böyle görüyordum. "İstiyorum. Dayak yemekten bıktım. Bir kez olsun dayak yemek istiyorum. Eve dönmek ve Brent'*in* kafasına tekme *yediği* zaman bundan nasıl hoşlandığını görmek istiyorum." Sözlerinden zehir ve nefret damlıyordu, elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

"Bu çok kolay bir şekilde ayarlanabilir. Sadece bir telefon görüşmesi yeterli olacaktır." Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana neye benzediğini ve nerede takılmayı sevdiğini söyle, ben de onu öldürmesi için birini göndereyim," dedim bir omzumu silkerek.

Dayton bana baktı. "Onu öldürmesi için birini göndereceksin," diye tekrarladı inanamayarak. "Neden? Onu tanımıyorsun bile. Sana hiçbir şey yapmadı. Bunu neden yapasın ki?"

İçimi çektim, dirseklerimi masaya yasladım. Bu onun hatası değildi. Nasıl çalıştığımızı anlamıyordu, değer verdiğimiz insanlar için yapamayacağımız hiçbir şey olmadığını bilmiyordu. Bunu ona açıklamam gerekecekti.

"Mikhail benim için ailem gibidir. Kendimi bildim bileli yanımdaydı. Bana araba kullanmayı öğretti. Silah kullanmayı. Oradaydı-" boğazım düğümlendi ve o tanıdık acıyla nefes alarak gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "-annem öldürüldüğünde yanımızdaydı. Babamı uçurumun kenarından döndüren *oydu.* O benim için gerçek amcamdan daha çok bir amca. Ve sen de onun oğlusun. Bu seni de aileden biri yapar."

Dayton, "Ben onun oğlu değilim," diye homurdandı. "Biyolojik olarak akrabayız. Ama beni hiç umursamıyor. Eline geçen ilk fırsatta beni size sattı."

Ellerimi masanın üzerine koyarak başımı salladım. Kendimi ayağa kaldırdım. "İşte burada yanılıyorsun. Mikhail senden haberdar olsaydı, senin için gelirdi. Seni asla bir keşin bakımına terk etmezdi. Kendi kanından ve canından biri değil."

Dayton alay etti. "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Bana inanmakta neden isteksiz olduğunu anlayabiliyordum. Haklı olduğu bir nokta vardı. Mikhail bir oğlu olduğunu yeni keşfetmişti ve onunla vakit geçirmek, bağ kurmak ve onu tanımak yerine onu buraya göndermişti.

Ama Dayton'ın bunun kendi iyiliği için olduğunu anladığını sanmıyorum. Olaya 'terk edilmiş çocuk' bakış açısından başka bir perspektiften bakamayacak kadar yakındı.

Eğitim olmadan, Dayton Mikhail'in dünyasında hayatta kalamazdı. Mikhail bunu biliyordu. Ona ne kadar acı verse de, ihtiyacı olan eğitimi alması için Dayton'ı göndermek *zorundaydı.*

İçinde yaşadığımız dünya Dayton'ın bildiğinden çok farklıydı. Dayton ölüm kalım durumunda bile birini öldürmekte tereddüt ederdi. Bu tür bir tereddüt onun hayatına mal olabilirdi.

Dayton eninde sonunda bunun en iyi seçenek olduğunu görecekti.

Boş tabağımı alıp lavaboya koydum ve Dayton'ı kendi düşünceleriyle baş başa bıraktım. Çocuğun düşünecek çok şeyi vardı. Flora ve diğer birkaç hizmetçi mutfakta dolaşıyor, öğle yemeğini hazırladıktan sonra temizlik yapıyor ve ortalığı toparlıyorlardı.

"Drea'ya öğle yemeği verildi mi?" Flora'ya ellerimi yıkarken sordum.

Flora tezgahın üzerine dumanı tüten sıcak bir tabak et straganof koydu. "Ben de tam ona götürmek üzereydim."

Teknik olarak hâlâ bir mahkûm olsa da, Drea'ya artık biraz daha farklı davranılması gerekiyordu. Kartelle asla bir ittifak kurmayacaktık ama onlardan dostça ayrılacaksak, ona bir 'misafir' gibi davranmaya başlamalıydık. Odasında kilitli olan ve refakatçisi olmadan evde dolaşamayan bir misafir.

"Ben yaparım." Flora'nın bana gönderdiği şaşkın bakışı görmezden geldim ve tabağı alıp mutfaktan çıktım.

"Zander," diye seslendi Nik, bedeni güvenlik odasının kapısında duruyordu. "Konuşabilir miyiz?"

"Seni sonra görmeye gelirim." O küçük fişeği üst katta görmek ve sorununun ne olduğunu çözmeye çalışmak için olması gerekenden çok daha heyecanlıydım.

"Söyleyeceklerimi duymak isteyeceksiniz."

Omurgam sertleşti. Bu her neyse, hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. Nik temkinli sesini kullanıyordu, bir hayvan bakıcısının vahşi bir hayvanı sakinleştirmek için kullanacağı türden bir ses.

Yemek tabağını Flora'ya geri uzattım. "Sıcak tut. Bir dakika içinde döneceğim."

Flora başını salladı.

Nik içeri girebilmem için odaya geri adım attı ve ben de kapıyı arkamdan kapattım. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Size söylemeden önce, lütfen buradaki tüm ekipmanların gerçekten pahalı olduğunu unutmayın. Bir şeye vurmanız gerekiyorsa, onu depoya götürün."

Gözlerimi devirdim. "*Bir* keresinde bir bilgisayar kırmıştım."

"OrionX2 Dual System Extreme Overclocked PC idi ve $37,000," diye homurdandı Nik.

"Biliyorum. Bunu bana kırdığımda söylemiştin." Az ya da çok bağırdı. "Şimdi bana ne söylemen gerekiyordu?"

Nik sandalyeye çöküp klavyede yazmaya başlamadan önce bana son bir kez sertçe baktı (yıllar önce olmasına *ve* ona yeni bir tane almama rağmen tüm bu olanlar yüzünden hala kızgın olduğunu belli ediyordu).

Drea'nın odasından gelen kamera görüntüsü ekranda belirdiğinde kaşlarımı çattım. Tarih ve saatte dün öğleden sonra yazıyordu.

Neden bana bunu gösteriyordu?

Mila'nın ince gövdesi kapıdan içeri adım attığında, kapı yerine oturdu.

"Ne oluyor l a n ?" Tısladım, ekrana doğru eğildim, ellerim Bilgisayar masasının kenarlarını o kadar sert sıkıyordu ki ahşap basınç altında inliyordu.

Nik'in gözleri endişeyle bana kaydı ama ben onu görmezden gelerek olayları izledim. Mila'nın *nişanlım* olduğunu söylemesini dinliyordum.

Drea'ya saldırmaya çalıştığında, onun içini boşaltmak, karnını yarmak ve tüm iç organlarını dışarı çıkarmak için güçlü bir dürtü duydum.

Bu ne cüret?

Mila vahşiydi. Kaotik. Ama bu kadar aptalca bir şey yapacağını asla tahmin edemezdim. Özellikle de son konuşmamızdan sonra.

Çukura nasıl girmiş ki?

Bu Drea'nın ani kişilik değişimini açıklıyor. Takıldığımızda nişanlı olduğumu sanıyordu. Aklı başında olan her kadın aldatılmış birinin peşinden gitmekten nefret ederdi ve belli ki Drea da aynı fikirdeydi çünkü artık eğlenceli ve çapkın değildi. Soğuk ve öfkeliydi. Onunla hafif bir şakalaşmaya girmeye çalıştığımda bile ilgilenmiyordu. Bağlarını koparmıştı. Sanki benimle aynı odada kalmaktansa başka bir yerde olmayı tercih eder gibiydi.

Erik, Drea'nın yüzüne öyle sert bir yumruk attı ki, Drea geri kaçtı ve öfke göğsümde patladı. Beyaz, yakıcı bir öfke beni tamamen tüketti.

ve onun lanet gözlerini oymak istememe neden oldu. Masa ellerimin altında çatladı, amansız baskı yüzünden parçalandı.

Nik gözle görülür bir şekilde irkildi. Beni bilgisayardan uzaklaştırmak ister gibi görünüyordu ama bunu yapmaktan vazgeçti.

Giderek kötüleşen ruh halimi göz önünde bulundurursak, bu akıllıca bir seçimdi.

"Peki Mila konusunda ne yapacaksın?" Nik kaydı kapattıktan sonra sordu.

Her ne kadar bundan nefret etsem de, "Yok bir şey," diye homurdandım, omurgamı dikleştirdim.

"Hiçbir şey mi?" Nik kaşlarını çattı. "Böyle büyük bir iddiada bulunmasına öylece izin mi vereceksin? Etrafta dolaşıp insanlara senin *nişanlın* olduğunu, Bratva'nın gelecekteki Kraliçesi olduğunu söylüyor. Bunu nasıl bu kadar sorun etmezsin? Tanrım. Zander, lütfen bana onunla gerçekten evlenmeyi planladığını söyleme?"

Tiksintiyle geri çekildim. "Aptal olma. Tabii ki onunla evlenmeyeceğim. Ona istediğini de vermeyeceğim, ki bu açıkça bir tepki. Onun gibi bir kadına yapabileceğim en kötü şey onu incitmek değildir. Onu görmezden gelmektir."

Ve bu onu deli ederdi.

Nik kıkırdadı. "Oh, bundan *nefret* edecek. Özellikle de başka birinin tüm dikkatini çektiğini duyduğunda."

"Kesinlikle," diye başımı salladım. "Kendine hakim olamadığı için çizgiyi daha da aşacak ve ben de onu kırbaçlama hakkımı kullanacağım."

Nik homurdandı. "Artık bu haklara sahipsin."

Doğru. Kırbaçlama, halkımız çizgiyi aştığında onlara verdiğimiz ağır bir ceza biçimiydi. Tam olarak kulağa geldiği gibiydi. Sırtlarını kanatan ve yara izi bırakan acımasız bir kırbaçlama.

Erik, ana kapıdaki Ethan'a Mila'nın içeri girme izni olduğunu söylediği için en son kırbaçlanan kişi olmuştu.

"Pekâlâ, gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz," diye sözlerini tamamladı Nik ve kapıya doğru yöneldi.

"Erik hâlâ görevde mi?" Kapı aralığında duraklamasına neden olarak sordum.

Kaşlarını çatarak bana doğru baktı. "Evet. Kısa bir süre önce onu çevreyi kontrol ederken gördüm. Neden?"

"Onu bana gönderin."

Nik'in kaşları çatıldı. "Zander-"

"Onu bana gönder Nikolai," diye tekrarladım, sesim otoriteyle doluydu.

Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce nefesinin altından küfretti.

Birkaç dakika sonra geri döndü, yanında Erik vardı.

Koyu kahverengi gözleri bana kilitlendi, Mila'nınkilerle aynı tonda. Başını eğdi ve sonra dik durdu. "Patron," diye selam verdi.

Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim, öfkem tırmanıyordu. "Erik. Rapor edecek bir şeyin var mı?"

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Çevre kontrolü hakkında mı? Hayır. Her şey yolundaydı."

Başımı salladım ve ona doğru yürüdüm. Yavaşça etrafında dönmeye başladığımda kaskatı kesildi, gergin bir enerji yayılıyordu. "Rapor edecek başka bir şey yok mu?" Ellerim arkamda kenetlenmişti, ayak seslerim yüksek bir güm, güm, güm sesiyle etrafta yankılanıyordu.

"Ah, hayır mı?" dedi sorgulayıcı bir tonla.

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Anlatıyorum, Patron."

"Bu konuda pek emin görünmüyorsun." Gözlerinin içine bakarak önünde durdum. "Mila dün gece çukura nasıl indi?"

Gözleri geri dönmeden önce bir anlığına benden uzaklaştı. Başını eğerek iç çekti. "Onu içeri aldım."

"Özel bir nedeni var mı?" 'Nedenini' zaten bildiğimden emindim ama bunu ondan duymak istiyordum.

"Mahkumla konuşmak istedi. Oraya girmesine izin verilmediğini biliyorum ama onu konuşturabileceğini söyledi, ben de-"

"*Yine* kuralları görmezden gelip istediğini yapacağını mı sandın?" Tehditkâr bir adım atarak araya girdim. "Dün gece dersini almadın mı?"

Sanki son cezasından bahsetmek bile ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Sırtındaki kırbaç izleri hâlâ tazeydi. Acılı ve hassas.

"Sadece kapılardan geçmesine izin vermekle kalmadın, aşağıya inmesine izin verilmediğini çok iyi bildiğin halde çukura inmesine de karar verdin. Söyle bana Erik, ölmek istiyor musun?"

"Hayır, Patron," diye cevap verdi hemen, vücudu titriyordu. Eric iri bir adamdı. Gözünü korkutmak zordu. Ama şu anda dehşete düşmüştü çünkü eğer istersem, hiç düşünmeden kafasına bir kurşun sıkabileceğimi biliyordu.

"Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyordun. Öğreneceğimizi biliyordun. Ama yine de yaptın. Komik olan bu Erik, en çok kızdığım şey bu değil."

Bana baktı ve yine kaşlarını çattı. "Değil mi?"

Drea'ya vurmak için kullandığı elini tuttum ve sertçe büktüm. Acıyla haykırdı ve dizlerinin üzerine düştü. "Eğer *bir daha* Drea'ya elini sürersen, o lanet elini keserim. Yeterince açık konuştum mu?"

Başını şiddetle sallarken acı dolu nefesler çekti. "Evet patron," diye inledi.

Anlaşması yeterli olmalıydı. Ama öyle olmadı. Drea'ya vurduğu video gözlerimin önünde tekrar tekrar oynadı ve onu zarar görmeden bırakmamı imkânsız hale getirdi. İntikam almak istiyordum.

Bir bıçak çıkardım ve kabzasına kadar bileğine sapladım. Ağzından kulak tırmalayıcı bir çığlık çıktı, yüksek sesle ve acı dolu. Onu bıraktım ve yere düştü. Bileğinden çıkan bıçağın kendini kesmemesine dikkat ederek kolunu vücuduna yaklaştırdı.

"Bu senin son şansın, Erik. Bir daha çuvallarsan, keşke seni bugün burada öldürseydim dersin." Arkama bakmadan odadan çıktım.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

O Kay, hapishanelere göre burası *çok da* kötü değildi. Rahat bir büyük boy yatağım, bilinen tüm yayın servislerinin olduğu bir televizyonum vardı,

Çeşitli kitaplarla dolu kitap rafları, kendi banyomun olduğu bitişik bir oda. Köşede filmlerde yaşlı zenginlerin kullandığı gibi süslü bir içki arabası bile vardı. Dolap tasarım kıyafetlerle doluydu, hepsi yepyeni ve etiketleri hâlâ üzerindeydi. Bazıları üzerime uymuyordu ama işimi görecek kadar vardı ve bu beni mutlu ediyordu çünkü ne kadar zamandır aynı kıyafetleri giydiğimi bile bilmiyordum. Sadece düz bir gömlek ve pantolon olsa bile başka bir şey giymek harika hissettirdi.

Herhangi bir beş yıldızlı otel odası kadar

güzeldi. Ve bu konuda çok şüpheliydim.

Aleksandr dün gece yeterince iyi açıkladı. Sorularını yanıtladım ve o iğrenç işkence odası yerine burada kalmama izin verdi. Hakkını vermeliyim, çok sinsice bir hamleydi. Son birkaç haftadır biri beni izlemeden işeyemezken bana bu lüksü göstermesi.

Aptal değildim. Ne yaptığını çok iyi biliyordum. Normalde ona, beni kaçırdığından beri her gün söylediğim şeyi söylerdim.

"Siktir git.

Ama buradan siktir olup gitmek istiyorsam işbirliği yapmam gerektiğini biliyordum.

Kartel, anlaşmalarımız ya da müşterilerimiz hakkında bilgi gibi hayati bir şey isteseydi elbette tek kelime etmezdim. Bilmek istediği tek şey Nero'nun beni nasıl kaçırdığı ve Don olduğumu nasıl bildiğiyle ilgili detaylar olduğu için ona istediği cevapları verdim.

Nişanlı meselesi yüzünden hâlâ *çıldırmış durumdaydım, bu* yüzden ona tek kelime bile etmek *istemiyordum.* Ancak Aleksandr Bratva'nın sözcüsü gibi görünüyordu ve bu da onunla konuşmanın kaçınılmaz olduğu anlamına geliyordu. Shaggy, Pavel, Mila ve babaları dışında kimseyi görmemiş ve konuşmamıştım.

Elim kapı kolunun etrafında kıvrıldı ve sert bir şekilde çekerek döndürdüm.

Şansımız yok.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim. Aleksandr beni burada bıraktığı andan itibaren kapı kilitli kalmıştı. Açmayı denedim. Kapıyı tekmeledim. Her girişim tamamen anlamsızdı.

İkisi yatak odasında, biri de banyoda olmak üzere üç pencere vardı. Hepsi kilitliydi ve ne kadar dövsem de kırılmayan garip bir camdan yapılmıştı. İşin iyi tarafı, yatak odasındakiler bana *en iyi* manzarayı sunuyordu.

Bu sabah uyandığımda dışarıdan bağırışlar duydum, sanki biri emir yağdırıyordu. Neler olduğunu görmek için pencereye gittiğimde, hayatımda gördüğüm en iyi gösterinin ön sırasındaki koltuğa oturdum.

Hepsi gömleksiz yirmiden fazla erkek ve spor kıyafetleri içinde birkaç kadın. Bazıları avluda koştururken, diğerleri farklı tatbikatlara katılıyordu. Vücutları terden parlıyor, kasları şişiyor ve kasılıyordu. Kendimi yelpazelemek zorunda kaldım, çok sıcaktı.

Aleksandr oradaydı. Talim çavuşu gibi emir yağdıran oydu. O da gömleksizdi ve aman *Tanrım*. Bayılacağımı sandım. Kolları arkasında, yüzü sert ve ciddi bir şekilde insanların şınav, mekik ve zıplama hareketleri yapmalarını izleyerek bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Ayrıca avlu boyunca hedef tahtaları yerleştirilmişti. İnsanlar bir silahı bir araya getiriyor, atışlarını yapıyor ve bir sonraki talime geçmeden önce silahı parçalara ayırıyorlardı. Sanki askeri eğitim üssü gibiydi. Her şey çok etkileyiciydi. Ve biraz da korkutucuydu. Adamlarını böyle mi eğitiyorlardı?

Eğer öyleyse, cidden sıçmıştık. Bununla nasıl rekabet edebilirdik?

İtiraf etmek istediğimden biraz daha uzun süre orada oturup onları izledim. Aleksandr'ı izledim. İnanılmazdı, tamamen kendi elementindeydi. Adamlarından talep ettiği her şeye o da katılıyor, onlarla birlikte koşuyor, zıplıyor ve ateş ediyordu.

Uzun boylu, sırık gibi bir çocuk vardı, şapkası ters takılmıştı ve hedef tahtalarını vurmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Aleksandr yanına gitmiş ve ona silahı nasıl düzgün tutacağını göstermişti. Nasıl doldurulacağını ve boşaltılacağını. Nasıl duracağını. Sabırlıydı, çocuk hedefle temas kurmakta zorlandığında bile soğukkanlılığını hiç kaybetmedi.

Saatlerdir orada olduklarından oldukça emindim. Çılgıncaydı.

Odada bir klik sesi yankılandı ve kapı açıldı; Aleksandr'ın geniş omuzları kapının genişliğini dolduruyordu.

Onu gördüğümde kalbim küt küt atmaya

başladı. Yeni bir şey yok.

Kanım ısındı, o kaya gibi sert vücut içimi karıncalandırdı.

Bundan nefret ediyordum.

Büyük açık elinde bir tabak yemek duruyordu, biftek ve zengin, çökmekte olan bir sosun kokusu havayı dolduruyordu.

"Bu sabah *nasılız, Malyshka*?" Derin ve gür sesi her zamanki gibi tüylerimi diken diken etti.

Pislik.

Sorusuna sert bir bakışla cevap verdim.

Gözlerini devirdi. Tabağı yan masaya bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapıyı kapattı. Koyu renk, düğmeli bir gömlek giymişti ve gömleğin üzerine tam oturması gerekiyordu. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve ön kollarını gösteriyordu. Derisinin altındaki damarlar zonkluyordu ve neredeyse bayılacaktım. Koyu renk pantolon kaslı kalçalarını örtüyordu. Kıçını görebilmek için arkasını dönmesini sağlamaya çalışmak için karşı konulmaz bir istek duydum.

"Konuşmamız gerek."

"Öyle mi?" Yiyeceklere bakarak konuştum. Kibar yaşlı kadın -sanırım adı Flora'ydı- bu sabah bir kase yulaf ve meyve getirmişti ama ben hâlâ açtım.

İki hafta boyunca fasulye ve pilavla beslendikten sonra çok acıkmıştım.

"Sanırım dün gece ihtiyacımız olan tüm konuşmayı yaptık." Başımı yemek tabağına doğru eğdim. "Bu benim için mi? Yoksa sen mi getirdin?

bana işkence etmek için mi buradasın?"

Tabağı aldı ve avucunun içinde bana doğru uzattı. Mesaj açıktı. Tabağı bana getirmeyecekti. *Benim ona* gitmem gerekiyordu.

Bu lanet adamın cesareti. Ona yakın olmak istemediğimi biliyordu, ona dokunma mesafesinde olmak istemediğimi biliyordu. Bunu açıkça belirtmiştim ama o hâlâ bu saçmalığı oynuyordu.

Onun için çok kötü. Belli ki benim inatçı bir sürtük olduğumu ve onun küçük aptal oyunlarını oynamayacağımı anlamamıştı.

Yatağın kenarına bağdaş kurup oturdum. "Konuşmamız gerektiğini söylemiştin.

Konuş o zaman."

Omuz silkti ve tabağı tekrar yerine koydu. "Bu konuya gelmeden önce konuşmamız gereken başka bir şey var. Anladığım kadarıyla dün bir ziyaretçiniz olmuş."

Bir şey söylemedim çünkü yanıt vermemi gerektirecek bir durum yoktu.

"Mila'nın iddiasına rağmen, o benim nişanlım değil, hiçbir zaman da olmadı." "Bu harika. Peki bunu bana neden söylüyorsun?"

Bana ters ters baktı. "Mila'nın beklenmedik ziyareti ile senin giderek kötüleşen ruh halin ve kötü tavrının bir şekilde bağlantılı olduğunu düşünmeden edemiyor insan."

Başımı arkaya attım ve güldüm. Yani, o haklıydı. Ama bunu ona söyleyecek değildim. "Dostum, ne kadar egolusun. İkinizin aynı odaya sığabilmenize şaşırdım. Sakin ol koca adam. Kiminle yattığın umurumda değil ve umurumda olduğunu düşünmen biraz aşağılayıcı. Şimdi, bu *saçma* konu bittiyse, konuşmak istediğin konu neydi? Biraz meşgulüm."

Aleksandr gözlerini kıstı, sıkılı çenesinde bir tik zonkluyordu. Arka cebinden telefonunu çıkardı ve bana doğru fırlattı.

Onu yakaladım ve kaşlarımı çattım.

"Kardeşini ara ve bir görüşme ayarla."

Cihazı elimde çevirdim. Siyah bir iPhone'du, son model. Ekrana dokunduğumda Aleksandr'ın ve ailesi olduğunu tahmin ettiğim kişinin eski bir fotoğrafı parladı.

"Bunun için neden kardeşimi arayayım ki? Bunu hemen şimdi, burada yapabiliriz."

"Varacağımız herhangi bir anlaşmanın başkalarının huzurunda sonuçlandırılması gerekiyor. Teke tek basit bir şekilde yapılamaz."

Yüzüm buruştu. "Sence de biraz eski kafalı değil misin? Bunu aramızda halledemez miyiz?"

Aleksandr başını salladı ve kapıya yaslandı. "Biz işleri bu şekilde halletmeyiz."

İçimi çektim, sinirlenmiştim. Eğer bunu kardeşimi dahil etmeden yapabilirsem, o kadar iyi olacaktı. Juan beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu. Aleksandr'la aramızdaki bu tuhaf, fiziksel bağı hemen fark ederdi. Bana fırlatacağı kocaman bir nutukla uğraşmak istemiyordum.

Aleksandr başını elimdeki telefona doğru eğdi. "Ara onu." "Bak, *senin iş* yapma tarzının bu olabileceğini anlıyorum ama kartel farklı.
Yetki sahibi olan benim, kardeşim değil. Onu bu işe karıştırmaya hiç gerek yok."

"Ya sen onu ara ya da ben arayacağım. Numarasını bulmam uzun sürmez ve eminim benimle konuşmaktan çok mutlu olacaktır. Özellikle de senin elimde olduğunu anladığında."

Ona ters ters bakarak homurdandım. "Tanrım, tam bir
pisliksin." "Öyle olmadığımı hiç iddia etmedim. Ara onu.
Son şansın." "Tamam, tamam."

Numarasını çevirdim ve telefonu kulağıma dayadım.

"Kimsiniz lan siz?" Juan beşinci çalışta cevap verdi. "Bu numarayı nereden buldun?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Sesini duyana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Ben cevap veremeden Aleksandr "Konuşmacı" diye bağırdı.

Gözlerimi devirdim ve Snoopy Snooperson'ın dinleyebilmesi için aramayı hoparlöre verdim.

Meraklı piç.

"Bebek
kardeşim."

Diğer taraftan keskin bir nefes alış. "Drea? Ne oluyor lan!? Bu gerçekten sen misin?"

"Tabii ki benim, *cabrón, aptal.* Başka kim sana 'küçük kardeşim' diyebilir ki?"

Juan homurdandı. "Doğru. Ve bu saçmalığı bırakmalısın. Benden sadece üç dakika on yedi saniye büyüksün. Sen iyi misin? Nero'nun ölüm haberi haftalar önce geldi. Hangi cehennemdeydin? Her yerde seni arıyordum."

"Bunu... açıklamak zor."

"En önemli şey senin hayatta olman. Bratva'nın işin içinde olduğunu duyduğumda en kötüsünden korktum."

Gözlerim Aleksandr'a kaydı.

"Seni o barbar delilerle birlikte düşünmek hayatımdan yıllar çalmaya yetecek kadar stres yarattı."

Yüzümü buruşturdum. "Dinle, Juan-"

"O vahşilerin elinden nasıl kurtulduğunu bilmiyorum ama kurtulduğuna sevindim. Kapılarını kırmaya ve sana ne yaptıklarını öğrenmeye hazırdım. Bratva'dan *nefret* ediyorum. Gösterişçi, kibirli pislikler."

Aleksandr bir kaşını kaldırdı.

Kuru bir şekilde kıkırdadım.

"Juan-"

"Özellikle de şu büyük, kaba görünümlü olan. Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Babam ondan uzak durmamız için bizi uyarmıştı. Adı neydi? A -"

"Juan!" Bağırdım, sözünü kestim.

"Ow! Ne? Neden bana bağırıyorsun?"

"Başka aptalca bir şey söylemeden önce seni susturmak için, *cabrón.*" Derin bir nefes aldım. "Bratva'dan kaçmadım. Beni Nero'dan aldılar ve o zamandan beri onlarla birlikteyim. Aslında, bahsettiğin o iri, kaba adam şu anda burada ve söylediğimiz her kelimeyi dinliyor."

Bir sessizlik ritmi. *"¿Qué carajo estás diciendo?" Sen neden bahsediyorsun?*

Aleksandr sırıttı, Juan'ın konuşmayı takip edemeyeceği umuduyla İspanyolca'ya geçtiğini çok iyi biliyordu.

"İspanyolca konuşuyor, Juan."

"Ne oluyor, Drea? Birinin konuşmamızı dinlediği konusunda beni uyaramadın mı?"

"Lanet olası çeneni kapatıp bir kelime konuşmama izin verseydin konuşurdum," diye karşılık verdim.

"Sen-" Juan İspanyolca bir şeyler söyledi, ben de karşılık verdim ve aramızda hararetli bir tartışma başladı.

Hiç şaşırmadım. Juan ve ben birbirimize çok benziyorduk. İnatçı. Öfkeli. Çabuk sinirlenen. Sürekli tartışırdık.

"Yeter!" Sonunda bağırarak onu susturdum. "Daha sonra kavga edebiliriz. Sadece çeneni kapa ve beni dinle. Buluşmaya gelmeni istiyorum."

"Serbest bırakılmanız için pazarlık yapmak
istiyorlar," dedi. "Sanırım öyle."

"Nerede ve ne zaman?" diye sordu tereddüt etmeden.

Aleksandr'a baktım. Tek kelime etmedi, sadece o delici bakışlarıyla beni dikkatle inceledi. Çok şey gören bakışlarıyla.

"Detayları sana mesaj atarım."

Aleksandr bana doğru ilerledi.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım.

"Bekle, Drea. Sen iyi misin? Sana zarar vermiyorlar, değil mi? Bana iyi olduğunu söyle. Lütfen, bana iyi olduğunu söyle." Sesindeki endişe yürek parçalayıcıydı.

"Ben iyiyim. Benim için endişelenme. Yakında görüşeceğiz. *Te amo." Seni seviyorum.*

Sözlerine karşılık vermesini bekledim ve başka bir şey söyleyemeden telefonu hızla kapattım.

Bu bizim önemli bir aile geleneğimizdi. Her an sona erebilecek sert, tehlikeli, şiddet dolu hayatlar yaşadık. Bu yüzden birbirimize veda ederken, ister yüz yüze ister telefonda olsun, her zaman 'seni seviyorum' dediğimizden emin olurduk.

Eğer en kötüsü olursa, eğer ölürsek, birbirimize söyleyeceğimiz son sözler sevgi üzerine olacaktı. Bu annemizin fikriydi, çok küçük yaşlardan itibaren bize aşıladığı bir şeydi. Aileye çok önem verirdi.

Aleksandr önümde durduğunda ona telefonu uzattım. Elimden kaptı, parmakları usulca tenime değdi.

"Sen ve kardeşin çok yakınsınız." Bu bir soru değildi. Bir gerçeği ifade ediyormuş gibi söyledi.

"Evet," diye iç geçirdim, birden kendimi yorgun hissettim. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. "Onu özlüyorsun." Bir başka gerçek.

Aleksandr'ın neden hâlâ burada olduğu ve benimle konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Konuşkan bir adam değildi. Onun hakkında bu kadarını biliyordum. Yine de buradaydı, üzerimde yükseliyor, beni izliyor, cevap vermemi bekliyordu. Sanki konuşmamızı istiyor gibiydi.

Ona bakmak için başımı sonuna kadar arkaya eğmek zorunda kaldım. O şekilde üzerimde durması beni tedirgin etmiyordu. Hatta hoşuma bile gidiyordu. Tam da bu yüzden yana doğru kaykıldım ve ondan uzaklaşarak ayağa kalktım.

"Başka bir şey yoksa gitmenizi istiyorum," dedim ve kapıya doğru bir el salladım.

Gözlerinde kızgınlık parladı. İpucunu almadı, olduğu yerde kaldı. Aslında bunu yapmasını beklemiyordum. Aleksandr kendisine emir verilecek türden bir adam değildi. Emirleri *o verirdi.*

Odanın köşesindeki içki arabasına doğru yürüdü ve kendine bir içki doldurdu. Yanındaki iki kişilik kanepeye oturdu, arkasına yaslandı ve vücudunu gerdi, kalın, kaslı kalçaları genişçe yayıldı. Bardağındaki sıvıyı dudaklarına götürmeden önce döndürdü, bir yudum aldı, sonra kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Bütün bunları neden çekici buldum, hiçbir fikrim yoktu. Ama ateşliydi. Gibi. Lanet olsun.

Sinirli bir şekilde iç çektim. "Sanırım gitmiyorsun o zaman. Her neyse." Yatağa uzandım ve onu görmezden gelmeye niyetli bir şekilde komodinden bir gece önce okuduğum kitabı aldım.

Onu gitmeye zorlayamazdım ama belki de onunla hiç ilgilenmeye niyetim olmadığını anladığında kendi kendine giderdi.

Sorun şuydu ki, onun her hareketinin *aşırı derecede* farkındaydım. Bardağı dudaklarına her götürdüğünde. İçerken boğazının nasıl hareket ettiğini. Adem elması aşağı yukarı sallanıyordu. Yaptığı her hareketi fark ettim. Bu, sayfadaki kelimelere odaklanmamı inanılmaz derecede zorlaştırıyordu. Özellikle de gözlerini *hâlâ* benden ayırmadığı için.

Ne istiyordu ki?

Sadece okumaya devam et, Drea. Boş ver onu.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Aynı cümleyi dört kez okuduğumda artık canıma tak etmişti. Kitabı kapattım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne?!" Tersledim.

Bir omzunu tembelce silkti. "Hiçbir şey."

"Neden hâlâ buradasın? Neden bana bakıyorsun?"

"Şimdi sana bakamaz mıyım?"

"Eğer orada oturup birine bakacaksan, bu nişanlın olmalı, ben değil."

Gözlerini devirdi, ağzından bıkkın bir iç çekiş döküldü. "Sana söyledim, Mila benim nişanlım değil. Kız arkadaşım da değil. O hiçbir şey."

"Kesinlikle birine benziyordu," diye homurdandım nefesimin altında. Sonra kendimi lanet olası bir aptal g i b i hissettim.

Kıskandığını belli etmenin yolu, Drea. Gerçekten! İyi gidiyorsun.

Çabucak iyileşmem gerekiyordu.

"Bak, zaten bir önemi yok. Takıldık işte, ne var bunda? Eğlenceliydi, ama *hepsi bu*. Zamanını kiminle geçirdiğin beni ilgilendirmez."

"Hayır, değil," diye onayladı Aleksandr.

Yumruklarımı sıktım. Bunu söylemiş olmam, benimle aynı fikirde olduğunu duymak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Aynen öyle," diye mırıldandım. "Birbirimizden etkilendiğimizi inkâr etmek mümkün değil. Bunu şimdi ortaya atalım ve kabul edelim. Ama çekim bir bok ifade etmez. Sen beni tanımıyorsun, ben de seni tanımıyorum. İnsanlara patronluk taslamayı seven bir pislik olman dışında."

Gözlerini kıstı, yüzünde karanlık bir uyarı belirdi. "Normalde, kendimi seninle şımartmaktan çok mutlu olurdum. Binmek
Sikindeki tüm dölleri sıkana kadar seni becereceğim." Vücudu sertleşti, gözlerinde sıcaklık parladı. "Ama bu asla olmayacak. Kardeşinin bizi basması başımıza gelebilecek en iyi şeydi. Sen ve ben düşmanız. İlişkimizin statükosunu değiştirmek aptallık olur, pervasızlıktan bahsetmiyorum bile."

Yüzündeki karanlık ifade yırtıcı bir ifadeye dönüştü. Bir şekilde aynı anda hem zarif hem de erkeksi görünmeyi başararak ayağa kalktı ve bana doğru sinsice yaklaştı.

Ondaki değişimi hissederek gerildim. Sanki bir düğme çevrilmiş gibiydi. Şu anda baktığım Aleksandr, bu odaya giren Aleksandr değildi. Bu daha karanlık, daha pis bir versiyondu ve ben de buna bayılıyordum.

Az önce söylediğim her şey zihnimden kayboldu. Tek odaklanabildiğim şey onun hareket edişiydi. Tüm o kaslar. O yontulmuş yüz. O büyüleyici mavi gözler. Sanki beni yutacakmış gibi bana bakışı.

Az önce ona yaptığım tüm konuşmaya rağmen, aramızdaki bu cinsel çekime kapılmanın aptalca olup olmadığı birden umurumda olmadı. Onu istiyordum ve onu alacaktım.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

I Drea'ya doğru yürüdüm, aklımda tek bir odak noktası vardı. Aramızda asla başka bir şey olmayacağını söylediğini duymak içimdeki karanlık canavarı kükreyerek yüzeye çıkar. Kendimi hiçbir zaman bir şeyden mahrum bırakıldığında onu daha da çok isteyen biri olarak hayal etmemiştim.

Öyle olduğum ortaya çıktı.

Kendimi lanet bir çocuk gibi hissettim.

Söylediklerinin çoğu mantıklıydı. O haklıydı. Aramızdaki bu çekime göre hareket etmek aptalca ve pervasızcaydı. Bir sürü soruna yol açabilirdi. Ama şu anda, şu anda, hiçbiri umurumda değildi.

Drea'yı istiyordum. Ve onun küçük konuşmasından sonra, onun da beni istediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Yatağın kenarında durup ona baktım. Gözleri kocaman açılmıştı. Bana sabitlenmişti. Göğsü hızlı ve kısa nefeslerle inip kalkıyordu. Beklenti yüzünde parlıyordu. Ne yapacağımı görmek için sabırsızlanıyordu.

Ben de öyleydim.

Bakışlarımı ona kilitleyerek, içkimden kalanları dudaklarımdan dökerken başımı hafifçe arkaya yatırdım. Çenesini kavradım ve sertlik karşısında inledi. Ufacık bir baskı uyguladım ve ağzı açıldı. Öne doğru eğildim, vücudumun her santimiyle onun alanını doldurarak sıvının ağzımdan onunkine düşmesine izin verdim.

Bir inilti daha.

Gözlerini kapadı, sanki tadına bakıyormuş gibi ve yutkundu, boğazı yukarı aşağı çalışıyordu.

Sikim zaten acı verici bir şekilde sertleşmişti. Onun yanındayken hep öyleydi. Ama dokunuşumla inlemesini, vücudunun benimkine karşı titremesini izlemek onu daha da sertleştirdi, acı verici bir ağrı hızla içimi doldurdu.

Bardağı omzumun üzerinden fırlattım ve iki elimle başını tutup dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken yere çarptı. Tadı o kadar tatlıydı ki, hafif alkol kokusu da lezzetine lezzet katıyordu.

Drea uzun ve yüksek sesle inledi ve bacaklarını belime dolayarak vücuduma tırmandı. Öpüşmeyi derinleştirirken tırnakları boynumu, kafa derimi taradı, dili ağzımın içine daldı.

Daha önce yatakta onun kadar agresif bir kadınla birlikte olmamıştım. Genelde saldırgan olan bendim, ama bana doyamıyormuş gibi pençe atmasının iyi hissettirdiğini inkar edemezdim.

Yatak hemen oradaydı ama benim daha sinsi bir planım vardı. Bizi kanepeye götürdüm ve bacaklarını belimden ayırarak onu kanepeye yatırdım. Protesto etmek için sızlandı, kalçalarını duygulu bir şekilde yuvarlayarak beni tekrar içeri çekmeye çalıştı, ama ben caydırılmayı reddettim.

Boğazını kavradım ve onu tekrar kanepeye ittim. "Dur-," diye gürledim derinden, tam da doğru miktarda baskı uygulayarak. "-kıpırdama."

Vücudu bir anda gevşedi, erimeye başladı.

Agresif bir tarafı olabilirdi ama aynı zamanda itaatkâr bir tarafı da vardı. Emrimle eriyip gitmesi de bunu kanıtlıyordu.

Doğruldum ve ona baktım. O kadar güzeldi ki. O kehribar rengi gözler, istek ve ihtiyaç dolu bir şekilde bana göz kırpıyordu. Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi. Dünyanın en yumuşak dudaklarına sahip olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Onları sikimin etrafında sarılmış hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Ama bunun beklemesi gerekiyordu. Bu sefer tadımı *ben* yapıyordum.

Elimi cebime attım ve duştaki etkileşimimizden beri her gün yanımda taşıdığım küçük siyah kumaş parçasını çıkardım.

Onları görünce Drea'nın gözleri büyüdü. "İç çamaşırlarımı mı *aldın?*"

Parmaklarımı yumuşak kumaşın üzerinde gezdirerek sırıttım. Onları aldığımdan beri yıkamıştım ve bir tür iyi şans tılsımı olarak düşünmüştüm.

Onları toparladım ve ağzına soktum.

Drea şok içinde ciyakladı, gözleri şişmişti. Onları çıkarmak için hamle yaptı ama ben onun kollarını aşağıya doğru bastırdım ve onun üzerinde yükseldim. "Onlara dokunursan dururum."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Bacaklarını kabaca açtım ve dar pantolonunu vücudundan sökerek alt yarısını tamamen çıplak bıraktım.

İnledi, gözleri başının arkasına yuvarlandı. Kalçaları yuvarlandı, istekli, arıyordu. Onu sabit tutmak için kıçını koltuğa sabitledim.

Bakmak için bir an istedim. Hayran olmak. Keşfetmek.

Karnının üzerinde uzanan dövmeler çok güzel, karmaşık ve ayrıntılıydı. Yumuşak teninin her santimini, amına kadar dolaşıyorlardı.

Ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöktüm, üzerinde yürüdüğü zemine tapınmak için duyduğum bu ezici ihtiyaç beni tüketti.

Drea'nın nefesi kesildi, bacaklarının arasından bana bakarken gözleri büyüdü.

Parmaklarımla amının üst kısmındaki dövmesinin asmaya benzeyen deseninin izini sürdüm.

Titredi.

"Kim yaptı bunları?" Bir başkasının onun amına bu kadar yakın olması fikri kanımı öfkeyle doldurdu.

Ağzındaki kumaşın etrafında bir şeyler mırıldandı, kaşlarını çatarak bana doğru baktı.

Şu anki halini ne kadar sevsem de -açık, çaresiz, tamamen merhametime kalmış- soruma cevap vermesini istiyordum. Konuşmasına izin vermek için iç çamaşırlarını çıkardım ve güvenli bir şekilde saklamak için cebime geri koydum.

Gözleri hareketi takip etti. "Bir arkadaş," diye ağır ağır nefes aldı. Vücudu hareket etmeye çalıştı -bilerek ya da bilmeyerek, emin değildim- ve onu sabit tutmak için ön kolumu karnına sabitlemek zorunda kaldım.

"Ne tür bir arkadaş? Normal bir arkadaş mı, yoksa benim gibi biri mi?"

"Sen benim arkadaşım değilsin," diye anında karşılık verdi ve

ben de sırıttım. "Bu duygularımı incitti, *malyshka.*"

"Senin hiçbir hissin yok."

Eğlenerek mırıldandım, parmaklarım teninin üzerinde dans ediyordu, klitorisini ve ondan sarkan piercingi iyice görebilmek için kıvrımlarını araladım.

Bunun beni c e z b e d e c e ğ i n i hiç düşünmemiştim ama lanet olsun, cezbettim.

Drea'nın gözlerinde çaresizlik yanıyordu. "Bütün zaman boyunca konuşmayı mı planlıyorsun? Çünkü ağzınla yapabileceğin *çok* daha iyi şeyler düşünebiliyorum."

Hafifçe kıkırdadım. Drea'nın cinselliği konusunda sahip olduğu özgürlüğü seviyordum. İstek ve arzularını dile getirme konusunda hiçbir sorun yaşamaması, kendine ve bedenine duyduğu güven.

Çok tahrik ediciydi.

"Beni konuşurken dinlemeyi sevdiğini sanıyordum?" Rus aksanımı kalınlaştırarak konuştum.

İnledi, tüyleri diken diken oldu. "İstiyorum. İstediğimi biliyorsun." "O zaman arkana yaslan ve ç e n e n i kapa. Acele etmeyeceğim, Drea."

Elimi

Dilini sırılsıklam kıvrımlarının arasından geçirdi ve zevkle ciyakladı, vücudu sarsıldı.

Çok lezzetli.

"Yeni favori lezzetim," diye inledim, tadı duyularımı sular altında bırakıyordu. Klitorisini daire içine aldım ve piercingini ağzıma çektim.

Drea zevkle haykırdı.

"Söyle bana, *Malyshka,*" diye ona doğru nefes aldım, kıvranışının tadını çıkarıyordum. "Bu -" piercingini tekrar emdim, "- yaptırırken canın acıdı mı?" Bu soruyu ona dün gece de sormuştum ama cevap vermemişti.

Onu bunu yaptırmaya iten şeyin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Hiçbir fikrin yok," diye soludu, kalçaları dönüyor, orgazmını kovalıyordu.

Kukusunu şehvetli bir şekilde öptüm, dilim narin pembe etinin üzerinde hafifçe çırpınıyor, neyi tercih ettiğini anlamaya çalışıyordum.

Konu amlarını yalatmak olduğunda, bazı kadınlar sert ve hızlı yalamayı severdi. Bazıları ise yavaş ve yumuşaktan hoşlanırdı. Drea'nın inleme şekline, vücudunun kıpırdamadan durmayı imkânsız buluyormuş gibi kıvranmasına bakılırsa, yavaş ve yumuşak olanı tercih ediyordu.

Benim için mükemmeldi. Sert sikişmeyi severdim, ama yavaşça am yemeyi severdim. Acele etmeden, her anının tadını çıkararak. Boşalırken klitorislerinin dilimde titreşmesi.

Cennet gibiydi.

"Biraz acıdan hoşlanıyor musun?" Tüm dövmeleri ve piercingleri göz önünde bulundurduğumda, cevabı bildiğimden oldukça emindim.

"Biraz acıya *bayılırım.* Özellikle de zevk alırken."

Sikim zonkluyor, pantolonumun içinde zonkluyor, kendini içine sokmak On için çaresizce çırpınıyordu.

u.

"Mükemmel kadın "a inanan biri değildim. Herkes kusurluydu. Fakat Şu anda, şu anda, Drea mükemmeldi.

Ağzımı onun üzerine kapattım ve emdim. Yaladım. Kemirdim. Yuttum. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ondan beslendim. Ondan alabileceğim zevkin her zerresi için çaresizdim.

Öyleydim.

Drea inledi, amını yüzüme bastırırken ağzından İspanyolca tutarsız kelimeler dökülüyordu.

Büyüleyiciydi. İzlemesi büyüleyici. Dinlemesi bağımlılık yapıyordu. Çıkardığı her ses kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

İki elimle altına uzandım ve kıçını avuçladım. Sertçe. Parmaklarım acıyla derisine battı, morluklar bırakacak kadar emindim ve alt yarısını kanepeden yukarı kaldırdım, onu mükemmel yükseklikte tuttum, dilim klitorisinin etrafında dönüyor, hızını hiç kaybetmiyordu.

Ağzıma bir ıslaklık fışkırdığında, takdirle mırıldandım ve onu Rusça övdüm.

"Takaya khoroshaya devochka," Ne kadar iyi bir küçük kız."

"Na tvoy vkus . czert voz'mi. Takoi sladkii, takoi vkusnyi," Senin zevkin. Lanet olsun. Çok tatlı, çok lezzetli.

"Konchi mne na litso, Drea. Nu davay zhe. Day eto mne," Yüzümün her yerine gel, Drea. Hadi, hadi. Ver onu bana."

Drea'nın nefes alış verişi artıyor, söylediğim her kelimeyle dudaklarından iniltiler dökülüyordu. "*Dios*, senin sesin. Daha fazla Aleksandr, daha fazla. Lütfen."

Adımı söyleyişine bayıldım. Zevkin sancıları içinde İspanyol tarafı devreye giriyor, kulağa egzotik geliyordu.

"İşte bu, *Malyshka*. *Yalvar bana.*" Dilimle amını mızrakladım, iç duvarları dilimin etrafında çırpınıyordu.

Çok yaklaşmıştı ve onu nasıl uçurumun kenarına getireceğimi çok iyi biliyordum.

Onu tekrar kanepeye yatırarak bacaklarını açtım ve dilimi iki parmağımla değiştirerek kabaca içine girdim.

"Siktir!" diye bağırdı.

"O konuya geleceğiz. Yakında," diye karanlık bir şekilde söz verdim, parmaklarımı içeri ve dışarı pompaladım, gözlerim onu asla terk etmedi, her ayrıntıyı hafızaya işledi.

Diğer elimi leğen kemiğinin üzerine koydum ve parmaklarımı içinde kıvırırken aşağı doğru ittim.

Drea patladı. Dudaklarından uzun, derin, zevk dolu bir inilti dökülürken amı kenetlendi, beni sıktı. Vücudu sarsıldı, geriye yığılmadan önce sırtı kamburlaştı, nefes alması zorlaştı.

Parmaklarımı yavaşça çekmeden önce birkaç kez daha içeri ve dışarı ittim, ondan damlayan tüm ıslaklığa hayran kaldım. Ayağa kalktım, parmaklarımı ağzıma götürüp emerek temizlerken ona baktım.

Drea cam gibi gözlerle beni izledi. Bakışları pantolonumdaki şişkinliğe indi ve tekrar yukarı çıktı. Dişleri alt dudağına gömüldü.

Öne doğru eğildim ve dudağını serbest bıraktım, başparmağımı yavaşça, hayranlıkla dudaklarında gezdirdim. "Seninle tanıştığım ilk andan beri aletimin etrafındaki bu güzel, yumuşak dudakları düşündüm."

Drea'nın yüzünde bir sırıtma dans etti. Dilini alt dudağının üzerinde alaycı bir şekilde gezdirerek koltuktan kalktı. "Şimdi de sen mi?"

Boğazını kavradım ve diğer elimle kemerimi açarak onu tekrar aşağı ittim. "Evet, açtım. Şimdi iyi bir kız gibi sikimi ağzına alacak mısın? Yoksa küçük kötü bir fahişe gibi zorla boğazından aşağı mı sokmam gerekiyor?"

Gözleri heyecanla parlıyordu. "Kötü küçük fahişe," dedi nefes nefese, ses tonunda heves vardı.

Karanlık bir şekilde sırıttım.

Lanet olası mükemmellik.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Boğazını sıkıca kavramaya devam ederek diğer elimle kemerimi çözdüm ve pantolonumun düğmesini açtım.

Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu haftalarca merak ettikten sonra, sonunda öğrenecektim.

En azından ben öyle sanıyordum.

Çalan telefonumun gürültüsü havayı yardı ve ben kaskatı kesildim.

"Cevap verme," diye yalvardı Drea, parmakları elimin etrafında kıvrılarak boğazını daha sıkı sıkmamı sağladı.

Sikim acıyla zonkluyordu. İnledim. "Yapmak zorundayım." Bu benim kişisel telefonumdu. Bu numara sadece aile üyelerimde vardı. Önemli olmadıkça aramazlardı.

Arkama yaslandım, cebimden telefonumu çıkardım ve ekrana baktım.

Illayana.

Sözümün kesilmesine ne kadar sinirlenmiş ve öfkelenmiş o l s a m da yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım.

Kız kardeşimi havaalanına bıraktığımdan beri onunla konuşmamıştım. Cosa Nostra'da kendini kanıtlamakla meşguldü. Ve son birkaç haftadır uğraştığım onca şey yüzünden onu kontrol etme fırsatım olmamıştı.

"*Sestra*," dedim şefkatle, başımı sallayarak. "Bu iyi bir zaman değil."

Illayana'nın yumuşak kıkırdaması telefonda çınladı. "Senden de haber almak güzel, *yıldız çocuğu.*" *Büyük kardeş.*

Drea altımda kaskatı kesildi, yüzü okunamaz bir ifadeye büründü. Benden uzaklaştı ve ayağa kalktı, ondaki ani değişim kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Gerçekten. İyi bir zaman değil. Seni sonra ararım." Drea'nın kıyafetlerini tekrar giymesini izlerken şaşkınlığım tavan yaptı.

"Sakın yüzüme kapatayım deme, Aleksandr Grigoriy Volkov."

Bir nefes çektim. "Bana 'göbek adı' verme, Illayana. Ben *senin* ağabey."

Drea durakladı ve omzunun üzerinden bana baktı. Dudağını ısırdı, yanaklarında utanç verici bir kızarıklık oluştu.

Bu kadının kafasından neler geçiyordu? Beni deli ediyordu.

"Her neyse. Madem bu *kadar* meşgulsün, o zaman hızlıca halledeyim. Seni Arturo'nun otuzuncu yaş günü için düzenleyeceğim sürpriz partiye davet etmek için aradım."

"Pas," diye homurdandım. O adamla evli olması, onunla ya da ailesiyle gereğinden fazla zaman geçirmek istediğim anlamına gelmiyordu.

"Hadi ama, lütfen?! Nik'i aradım ve geleceğini söyledi. Gelmek zorundasın. Lütfen?"

"Yapmamayı tercih ederim."

"Huysuz, antisosyal bir ağabeyim olmamasını tercih ederdim ama hepimiz istediğimizi elde edemiyoruz, değil mi?" diye karşılık verdi.

Kaşlarımı çattım. "Ben huysuz değilim-"

Drea homurdandı ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Ve antisosyal de değilim."

"Kanıtla o zaman. Partiye gel. Bana borçlusun," dedi Illayana kararlılıkla. "Ne için?" Sesim inançsızlıkla yükselirken, "Ne için?" dedim.

"Bilmiyorum. Bir şeyler düşünmem için bana birkaç gün verin, sonra size haber veririm."

Öfkeyle başımı salladım. "Tamam. Ayrıntıları bana mesaj at."

"Evet! Teşekkür ederim."

Homurdandım.

Vedalaşıp telefonu kapatmadan önce birkaç dakika daha konuştuk, yakında tekrar konuşacağımıza söz vererek hızlıca arayı kapattık.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

I yatağın kenarına oturmuş, Aleksandr'ın kız kardeşiyle konuşmasını dinlememeye çalışıyor ama başaramıyordu. Telefonu ilk açtığında Diğer uçtaki o tatlı, kadınsı sesin ardından yüzünü kaplayan sevgi dalgası beni kaskatı kıldı, kıskançlık iliklerime kadar işledi.

Ne konuşulduğunu duyamıyordum ama bir kadın olduğunu duyabiliyordum ve ilk düşündüğüm şey Leggy olduğuydu. Kalçalarımın arasındayken *ondan* gelen bir çağrıya cevap vermişti.

Ondan o kadar hızlı uzaklaşmıştım ki, aslında kız kardeşiyle konuştuğunu fark ettiğimde patlamaya hazırdım.

Tanrım, kendimi aptal gibi hissettim.

İnsanların en kötüsünü düşünme konusunda çok iyiydim. Özellikle de erkekleri. Kolay kolay güvenmezdim. Kalbimi asla tehlikeye atmazdım çünkü bunu en son yaptığımda kalbim paramparça olmuştu. Hâlâ parçaları toplamaya çalışıyordum.

Aleksandr'la aramızdaki şeyler çok hızlı bir şekilde fiziksel bir hal almıştı. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, aramızda bir bağ vardı. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen derin, fiziksel bir bağ.

Ona karşı damarlarımda yanan çekim beni korkutuyordu. Aslında, beni dehşete düşürdü. Her şeyi tüketen türden bir çekimdi. Aynı odada, birbirimizin yörüngesinde olduğumuz anda alevlenen türden.

Mıknatıs gibiydik, birbirimiz hakkında kişisel düzeyde hiçbir şey bilmememize rağmen birbirimize çekiliyorduk.

Bu düşünce beni neden üzdü?

Aleksandr'ı dikkatle inceledim. İçimde bir merak kıvılcımı çaktı. Daniel'den beri, başka bir erkeği fiziksel düzeyin ötesinde tanımakla uzaktan yakından ilgilenmemiştim.

Yıllar sonra ilk kez daha fazlasını istedim. Onu neyin harekete geçirdiğini, nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek istiyordum. Neden böyle olduğunu, geçmişindeki yaraları.

Her şeyi bilmek istiyordum.

Aleksandr'ın sert vedası beni düşüncelerimden kopardı. Bir nefes verdi ve telefonunu tekrar yerine koydu. Pantolonunun düğmelerini ilikleyerek bana döndü.

Yüzünde hayal kırıklığı çizgileri vardı, kaşları çatılmıştı. Kollarındaki damarlar nabız gibi atıyor, yumrukları serbest bırakılmış enerjiyle sıkılıyordu - araya girmeden önce benim üzerimde kullanmak üzere olduğu enerjinin aynısı.

Lanet olsun, hayatımda hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Bir kızın buralarda sevişmesi için ne yapması gerekiyordu?

Aleksandr ofladı. "Kız kardeşimin zamanlaması her zaman çok *kötüydü.*" Esprili bir şekilde güldüm. "Bu konuda sana katılmak zorundayım."

Aleksandr homurdanarak içecek arabasına doğru bir adım attı ve kendine bir içki daha doldurdu.

Dürüst olacağım, öylece gitmemesine şaşırdım. Burada kalması için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Ortamın mahvolduğu açıktı. Hiçbir şey tutku ateşini bir kardeşten gelen telefon kadar çabuk söndüremez.

Aleksandr az önce bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattığı koltuğa yığıldı. Başını arkaya eğdi ve bacaklarını iyice açarak rahatladı. Bardağını kanepenin kenarına doğru çevirdi, tavana bakarken düşünceli görünüyordu.

"Nero tarafından kaçırılan kişi o mu?" Sessizliği doldurmak için çaresizce sordum. Onun sesini duymak istiyordum.

Başını tembelce yana yatırdı ve bana baktı. Gözlerinde istek ve ihtiyaç yanıyordu ama başka bir şey daha vardı. "Evet. Illayana."

Başımı salladım. "O iyi mi?"

"O iyi. Beni kocası için vereceği sürpriz partiye davet etmek için aramıştı."

Ses tonundan bu partiye gitmenin yapmak istediği son şey olduğunu anlayabiliyordum.

"Gitmek istemiyor musun?"

"Var ve yok." Biraz daha dik oturdu ve bardağı dudaklarına götürerek bir yudum aldı. "Kız kardeşimi ve hatta bok kafalı erkek kardeşimi görmek istiyorum. Ama bunu yapmak için büyük bir partiye gitmek zorunda kalmak istemiyorum."

Zihnimde uzun boylu, zayıf, uzun saçlı bir adam canlandı; devasa boks ringinin kenarında otururken parmaklarını sallayarak beni selamlıyordu.

Kesinlikle yaramaz bir kişiliği varmış gibi görünüyordu. Eminim Aleksandr'ı çıldırtmıştır.

"En yaşlısı sensin, değil mi?"

Homurdandı. "O kadar belli mi?"

"Sayılır," dedim hafifçe kıs kıs gülerek. "Sende o 'büyük kardeş' havası var. Yıllarca sinir bozucu küçük kardeşlerle uğraşmak zorunda kalmanın getirdiği bir şey."

"O kadar da kötü değiller," diye kıkırdadı, ses tonunda şefkat vardı. "Onlara yıllarca baktıktan sonra artık neredeyse hiç fark etmiyorum."

Yıllarca onlara bakmak mı? Bu ne demek oluyor?

Bratva hakkında çok fazla bilgim yoktu. Bildiğim tek şey, karısının ölümünden sorumlu olanların tüm aile soyunu öldüren Bratva Kasabı adında bir adam olduğuydu.

İşte o andan itibaren babam bizi onlardan uzak durmamız konusunda uyardı. Böyle bir şey yapabilecek birinin bulaşmak istemeyeceğimiz biri olduğunu söyledi.

Merakım ve koca ağzım bana sordurdu. "Sen... Bratva Kasabı değilsin, değil mi?"

Aleksandr başını eğdi ve sessizliğin birkaç gergin saniye sürmesine izin verdi. "Peki ya öyle olsaydım? Bu seni korkutur muydu?"

"Beni hiçbir şey korkutmuyor," diye dürüstçe cevap verdim.

Kafamda hesaplamaya çalıştım. Voznesensky katliamı on yıl kadar önce gerçekleşmişti. Aleksandr'ın yaşını bilmiyordum ama tahmin etmem gerekirse yirmili yaşların sonu, otuzlu yaşların başı diyebilirdim. Yani bunu yapabilecek yaşta olmalıydı. Kesinlikle böyle bir şey için gerekli vahşete sahipti.

"Evet, bunun doğru olduğundan şüpheleniyorum." Aleksandr içkisinin kalanını bitirdi ve boş bardağı koltuğun kolçağına dayadı. Parmağını bardağın kenarında yavaş daireler çizerek gezdirdi ve gözlerinde hüzünlü bir ifadeyle boşluğa baktı. "Bu benim babam. Annem tecavüze uğrayıp öldürüldükten sonra Bratva Kasabı oldu."

Nefesim kesildi, gözlerim sadece ifadesinin şokuyla değil, aynı zamanda içini açtığı gerçeğiyle de büyüdü. Bana kendisiyle ilgili kişisel bir şey anlatıyordu, kelimelere dökmek şöyle dursun, düşünmesi bile ona inanılmaz acı veren son derece özel bir şey.

"Yekaterina Volkova güzel bir kadındı. Sıcak bir ruhu ve güneşten daha parlak bir gülümsemesi vardı. Tatlı, masum bir melek gibi görünebilirdi ama babamla benim toplamımızdan daha fazla cesarete ve sertliğe sahipti."

Ondan bu kadar sevgi ve şefkatle bahsetmesi kalbimin onun için acımasına neden oldu.

"Ve onun ölmesi benim suçum."

Yavaşça soluklandım. "Bunun doğru olmadığına eminim, Aleksandr."

"Öyle," dedi kararlılıkla. Bana bakmıyordu, gözleri sanki şu anda önünde olan anı görüyormuş gibi uzaklara dalmış, geçmişte kaybolmuştu.

"On yedi yaşımdan beri onun kişisel koruması olarak görevlendirilmiştim. Ben ve üç kişi daha. Benim işim burayı korumak, onu güvende tutmaktı. Başaramadığım bir iş."

"Bir çocuğun üzerinde çok fazla baskı var," diye mırıldandım sempatik bir şekilde. Bakışları bana kaydı. "Ben hiç çocuk olmadım. En azından normal bir çocuk değildim."

Anlayışla başımı salladım. Ben de pek normal bir çocuk sayılmazdım. Büyürken çoğu çocuk sınıfta kimin yanında oturacağı ya da ödevini neden yapmadığına dair bahaneler bulmak gibi önemsiz şeyler için endişelenirdi. Babalarının düşmanları tarafından kendi yataklarında vurulacaklarından endişe etmezlerdi.

"Ergenlik hayatımın çoğu ve yetişkinlik hayatımın ilk birkaç yılı boyunca onun sürekli gölgesi oldum, ona zarar verebilecek herkesten korudum. Babamın varisi olarak sorumluluklarım arka planda kaldı, böylece onu güvende tutmaya odaklanabildim. Ancak zaman geçtikçe, daha fazla dahil olma, doğuştan gelen hakkım hakkında daha fazla şey öğrenme ihtiyacı, uyanıkken her düşüncemi tüketti. Babam kimseye karısından daha fazla değer vermezdi. Yürüyebildiğim andan itibaren beni kendisi eğitti." Dudaklarını nostaljik bir gülümseme süsledi. "On iki yaşımdayken bir keresinde ringde kıçıma tekmeyi bastığını ve yüzümün her tarafını morarttığını hatırlıyorum. Gözüm şişip kapanmıştı. Dudaklarım kesilmiş ve kanıyordu. Hatta kulağıma o kadar sert vurdu ki kulak zarımı patlattı."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Bana çocuk istismarı gibi geldi."

Kıkırdadı, omuzları eğlenceyle titriyordu. "Öyle sanırsın ama hayır. Ben gençken bana yumuşak davranırdı. Bana asla *çok* sert vurmazdı. Sadece hasar bırakmadan canımı yakacak kadar sert vururdu. On bir yaşındayken çalışmaya başladım. Bir büyüme atağı geçirmiş ve hem boy hem de kilo olarak büyümüştüm. Ne yazık ki egom da büyümüştü. O zamanlar babamdan daha uzun boyluydum, doğal olarak sonunda onu *gerçek bir* dövüşte yenebileceğimi düşündüm. Ona sahip olduğu her şeyi istediğimi söyledim. Sanırım tam olarak 'bana gerçekten neler yapabileceğini göster ihtiyar' demiştim ve o da beni otuz saniyeden kısa bir sürede nakavt etti." "Tanrım, ne kadar aptalmışım. Her neyse, annem bana verdiği zararı, tüm o kan ve morlukları gördü ve...şey," diye sevgiyle sırıttı, "bugüne kadar babamın o gün annemden korktuğu kadar birinden korktuğunu hiç görmedim."

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. Ailesinden bahsederken yüzündeki ifade tam bir hayranlık ifadesiydi. Onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu haliydi.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar değişti. Yüzü saf karanlık ve umutsuzluğa dönüştü. Öfke ve acı.

"Olay olduğunda yirmi dört yaşındaydım. Annemin evde kalması gerekiyordu ama bir arkadaşım beklenmedik bir şekilde aradı ve onunla sahibi olduğumuz kumarhane The Arch'ta buluşmak istediğini söyledi. O gece babamla birlikte katılmam gereken önemli bir toplantı vardı. İlk kez bir müzakerede liderliği benim üstlenmeme izin veriyordu.

-Tabii ki onun gözetiminde. Babam biraz kontrol manyağıdır." "Ahh, demek bunu nereden çıkardın," diye şaka yaptım, hafifletmeye çalışarak

ruh halim biraz değişti.

Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı.

"Sonunda kendimi ona kanıtlama fırsatını kaçırmak istemedim. Babam etkilemesi zor bir adamdı. Haftalarımı Triad hakkında bulabildiğim her şeyi inceleyerek geçirdim ve sonunda bunun benimle gurur duyduğunu söyleyeceği an olmasını umdum. Bu yüzden ona annemin dışarı çıktığını söylemedim, bir şeylerin doğru olmadığını, bir şeylerin doğru *hissettirmediğini* bilmeme rağmen. Söyleseydim, buluşmayı atlayıp onunla gitmemi isterdi. Diğer korumaları vardı ve sahip *olduğumuz* bir kumarhaneye gittiği için, adamlarımız tarafından korunduğu için iyi olacağını düşündüm. Tehlikede olmayacağını düşündüm. Ama yanılmışım." Sesi acıyla çatladı ve kalbim onun için acıdı. Taşıdığı tüm o suçluluk duygusu çok ezici olabilirdi. "Eğer orada olsaydım, onu gerektiği gibi korusaydım-"

"Aleksandr, hayır," diye aceleyle başımı salladım. Ayağa kalkıp yanına gittim ve dizlerimin üzerine çökerek bacaklarının arasına uzandım. "Bu senin hatan *değil.* Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Sert bir nefes verdi. "İşte burada yanılıyorsun. Görüntüleri gördüm. O adamların kumarhaneye girip annemi takip ettiklerini izledim. Onu uzaktan takip ettiler ve korumaları fark etmedi bile. Ama *ben fark* ederdim. Orada olsaydım, onu dışarı çıkarabilirdim. Bunu *biliyorum.*"

Rahatlatmak için ellerimi yatıştırıcı bir şekilde bacaklarında gezdirdim. "Ne oldu?" Yumuşakça fısıldadım.

Terapistim, travmanız hakkında konuşmanın, kaçınıyor olabileceğiniz bir şekilde belirli olayları işlemenize nasıl yardımcı olabileceğinden bahsedip dururdu. Bununla gerçekten başa çıkmanın ve devam etmenin tek yolunun gerçekle yüzleşmek olduğunu söylerdi.

Aleksandr güçlü bir adamdı. Gururlu. Sorunlarını etrafındakilere yüklemeyecek türden bir adamdı.

Aklından geçen her şeyi benimle, yargılamadan ve eleştirmeden paylaşabileceğini bilmesini istedim.

Aleksandr beni inceledi, bakışlarında yoğun bir ateş vardı. "Voznesensky'ler saldırılarını koordine ettiler. Neredeyse askeri bir hassasiyetle, tüm ana operasyon üslerimizi vurdular. Kulüplerimizi, restoranlarımızı, kumarhanelerimizi. Evimizi bile. Bu bir ele geçirmeydi. Sonradan öğrendik ki asıl amaçlarından biri bizi yakalayıp ailemize ibret olsun diye cezalandırmakmış. Babam, annem, kardeşlerim, ben. Gerçi ele geçirmeyi başardıkları tek kişi annemdi." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Onu birkaç gün sonra bulduk," diye mırıldandı, o kadar yumuşaktı ki onu duymakta zorlandım. "Bir deponun adresi dışında hiçbir şey yazmayan isimsiz bir mesaj aldık. Kız içerideydi. Dövülmüştü. Çıplaktı. Neredeyse tanınmaz haldeydi. Otopsi sonuçları on iki farklı erkeğin spermini gösterdi."

Nefesim kesildi, elim öfke ve dehşet içinde göğsüme gitti.

Zavallı kadın.

Aleksandr'ın sesi konuşurken tüm duygulardan yoksundu, gözlerinde perili bir bakış vardı. "Onun cesedini bulan bendim."

"Ah, Aleksandr," diye fısıldadım üzüntüyle.

Kalbindeki ağırlık neredeyse dayanılamayacak kadar fazla olacaktı. Hissettiği suçluluk duygusu onu canlı canlı yemeye yetecek, geriye hiçbir şey kalmayana kadar ruhunu kemirecekti.

Kucağına oturana kadar hareket ettiğimin farkında bile değildim, kollarım boynuna dolanırken onu kucaklamak için kendime çektim.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi önce kaskatı kesildi, sonra rahatladı ve sarılmama karşılık vermek için kollarını bana doladı.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Onunki garipti. Güzel ama *garip*. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim,

Ben sarılmayı sevmem. Buna karşı koymamamın tek nedeni
Başı göğüslerinin arasına girmişti ve bu... rahatlatıcıydı.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir an, ateşli ve ağırdık, aramızda yanan bu yoğun cinsel çekimden kurtulmaya hazırdık. Bildiğim bir sonraki şey, tüm şeytanlarımı, o korkunç geceden beri içimde kilitli tuttuğum her şeyi döküyordum. Annemi her düşündüğümde hissettiğim dayanılmaz, ezici suçluluk duygusu.

Sanki sel kapıları açılmış gibiydi ve her şeyi dışarı çıkarana kadar duramıyordum.

Drea'yla konuşmak acayip derecede kolaydı. Gözlerinde yargılama ya da eleştiri yoktu, acıma da yoktu. Sadece anlayış ve şefkat vardı.

Geçmişimdeki sorunlarla yüzleşmediğimin fazlasıyla farkındaydım. Babam gibi ben de bölümlere ayırma konusunda uzmandım. Annemi düşünmek bana acı, üzüntü ve ıstıraptan başka bir şey getirmiyordu. Bu yüzden onu düşünmeyi bıraktım. Onunla ilgili en ufak bir düşünce bile aklıma girmeyi başarırsa, anında kapatıyordum.

Her nasılsa, Drea ile aramızdaki konuşma on yıl boyunca kaçındığım bir konuya dönüşmüştü. Ama şimdi kendimi daha hafif hissediyordum, sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Ruhumdan.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," diye mırıldandı Drea saçlarıma, elleri yatıştırıcı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı geziniyordu. "Nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bu senin için çok zor olmalı."

Mırıldandım, başımı göğsünün derinliklerine gömdüm. "Babam için daha zordu. Karısını kaybetti."

"Ama sen anneni kaybettin." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve ben inledim, tüylerim diken diken oldu.

Kafa çiziklerine bayılırdım.

"Beni affettiğini hiç sanmadığım bir şey. Pek sayılmaz."

Drea hafifçe geri çekildi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Eminim olanlar için seni suçlamamıştır, değil mi?"

Homurdandım. "Annem öldükten sonra yıllarca benimle konuşmadı. Voznesensky ailesinden intikamını alırken ve anneme tecavüz eden tüm erkeklerin izini sürerken, zaman zaman kardeşlerimi kontrol etmek için arardı. Bana tek kelime etmedi. Aslında benimle konuşmayı tamamen reddetti. Sadece Illayana, Lukyan, Nikolai ve hizmetçimiz Flora ile konuşurdu. Babamın en yakın arkadaşlarından biri olan Mikhail, öfkesi geçtikten sonra onu eve geri getirmeyi başardığında, öfkesinin çoğunu üzerinden atmıştı. Ama bana asla aynı şekilde davranmadı."

Drea'nın gözlerinde sempati yanıyordu ama neyse ki acıma yoktu. Onun acımasını istemiyordum.

Yorgun bir nefes verdim ve başımı kanepenin arkasına yasladım. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Bu konu duygusal olarak yıpratıcıydı ve benim için bitmişti.

Parmaklarımı Drea'nın kalçalarına dolayarak onu sıkıca kavradım. Drea inliyor, dönüyor ve amını sikime sürtüyordu. Kolayca heyecanlanıyordu ve ben de bundan memnundum.

Öne doğru eğildim, başımı göğüslerinin vadisinde gezdirdim, dudaklarım boynunun yumuşak, pürüzsüz derisini sıyırdı. "Bana kendinden bahset."

"Ne," diye dudaklarını yaladı, zor nefes alıyordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey. Her şeyi."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Tamam. Ben bir İkizler burcuyum. Hızlı arabaları ve ızgara peynirli sandviçleri severim. Uzaylıların gerçek olduğunu ve daha önce Dünya'ya geldiklerini düşünüyorum. İnsanları kaçırmak gibi değil, sadece bize göz kulak oluyorlar, anlıyor musun? Köpekleri severim ama kediler beni korkutur. O küçük piçlerin ne düşündüğünü asla bilemezsin. Ya sana sarılırlar ya da seni keserler. Noel yılın en sevdiğim zamanıdır. Ve bence kahvenin tadı at kıçı gibi."

Gözlerimi kırpıştırdım, az önce bana söylediği rastgele bilgiler karşısında bir an için afalladım. Bu kadın beni her seferinde şaşırtmaya devam ediyordu.

Yine de daha fazlasını, daha derin bir şey istedim. Bunların hepsi yüzeysel detaylardı, kişisel şeyler değildi. Onun için önemli ve anlamlı bir şey istiyordum.

"Bence Bermuda Şeytan Üçgeni bir aldatmaca," diye devam etti Drea, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek. "Benim gizli suçlu zevkim sabahın üçünde gizlice dondurma yemek ve bunun sadece bir rüya olduğunu iddia etmek. Bisiklete binmeyi bilmiyorum ve-"

Bir parmağımı dudaklarının üzerine koyarak başka bir şey söylemesini engelledim. "Senin çılgın, kaotik zihnine dair bu rastgele küçük içgörülerden ne kadar keyif alsam da, gerçek bir şey istiyorum."

Hafifçe kasıldı, gözlerinde rahatsız edici bir ifade vardı. "Gerçek mi?" diye mırıldandı parmağımın etrafında.

"Evet." Elimi kalbinin üzerine koyarak hareket ettirdim. "Buradan bir şey."

Kaşları kırıştı. Sanki reddedecekmiş gibi görünüyordu ama sonra başını salladı ve küçük, öfkeli bir nefes verdi. "Hasta ve solmuş bir şekilde yatakta yatarak ölmek istemiyorum. Benim zamanım geldiğinde, savaşarak ölmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım, onun ölme fikri göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Babama kanser teşhisi konulduğunda bu hepimizi çok etkiledi. Yaşadığımız hayatta, hastalık gibi bir şeyin bizi yok etmesini beklemeyiz. Bu yüzden babamın sadece bir yıllık ömrü kaldığını duymak büyük bir şok oldu. Annem araştırma moduna geçti ve onu iyileştirebilecek ya da en azından ömrünü uzatabilecek herhangi bir şey bulmaya çalıştı. Kemoterapi ve radyasyon tek çözümdü. Hasta olduğunu öğrendiğimizde kanser vücudundaki tüm önemli organlara yayılmıştı, dolayısıyla kesip atmak bir seçenek değildi."

Başımı salladım ve sabırla devam etmesini bekledim. Kendini gergin bir şekilde tutmasından bu konu hakkında konuşmanın onun için kolay olmadığını anlayabiliyordum.

"Babam kemoterapi ya da radyasyon tedavisi görmek istemedi. Ona göre yan etkiler, ona kazandıracağı kısa süreye değmeyecekti. Ama annem onu denemeye ikna etti." Yüzü üzüntüyle düştü, gözlerinde dökülmemiş yaşlar parlıyordu. "Sonunda zar zor tanınır hale geldi. Saçlarının çoğunu kaybetmişti. Cildi kurumuş ve yamalı bir hal almıştı. Zar zor hareket edebiliyordu. Ayak bilekleri kendi boyutlarının üç katına kadar şişmişti. Kendi başına bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Ona sırayla bakıyorduk.

Onu temizlerdik.

ve onu beslemek. Yine de en zor kısmı bunların hiçbiri değildi. Bana baktığında *beni* görmemesiydi. Sanki artık orada değilmiş gibiydi. Gözlerinin içine bakardım ve hiçbir farkındalık, hiçbir tanıma olmazdı. Donuktu. Cansız. Bedeni hala oradaydı ama aklı gitmişti. Tanıdığım, beni büyüten ve bildiğim her şeyi bana öğreten adam gitmişti. Kanser onu yiyip bitirmiş, geride sadece bedeninin kabuğunu bırakmıştı."

Tenine küçük daireler çizdim, onu rahatlatacak kelimeleri bulmaya çalıştım ama bir şey bulamadım. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Bunun ben olmak istemiyorum. Sevdiklerimin bana baktığı bir yatakta solup gitmek istemiyorum. Beni temizlemelerini, değiştirmelerini istemiyorum." Başını kararlılıkla salladı. "Çocuklarıma asla bunu yaşatmak istemiyorum. Beni güçlü ve güzel olarak hatırlamalarını istiyorum. Hasta ve zayıf değil."

"Çocuk mu? Çocuğunuz mu var?"

"Hayır, henüz değil. Ama bir gün yapacağım. Ve onlara bunu yaşatmayacağım."

Onun başka bir adamdan çocuk sahibi olma düşüncesi omurgamda rahatsız edici bir his yarattı. Yabancı bir duyguydu, kıskançlığa benziyordu.

"Annem babamın ölümünden sonra asla toparlanamadı. Lisede sevgiliydiler. Her şeyi birlikte yaparlardı. Onun sağ koluydu. Tüm işlerinde onun arkasını kolladı, yaptığı her şeyde ona destek oldu. Babam öldüğünde annem ne yapacağını bilemedi. Bana yapıştı, karteli yönetmeme yardım etmeye çalıştı." Öne doğru eğildi ve fısıldadı, "yardım etmekten kastım, sorumluluğu üstlenmek." Devam etmeden önce hafifçe güldü. "İyi niyetliydi ama gerçek şu ki onun yardımına ihtiyacım yoktu. Çocukluğumdan beri babama her konuda yardım ediyordum ve annem de bunu biliyordu. Sadece onu meşgul edecek, işe yaradığını hissettirecek bir şeylere ihtiyacı vardı, çünkü babama yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Biliyorum ki ben gidersem aklını kaçıracak ve zavallı kardeşim de bunun bedelini ödeyecek."

"Neden kardeşin ödesin ki?"

"Çünkü Nero ile görüşmek onun aptalca fikriydi. Annem de ben de buna karşıydık ama o, onun tavsiyelerini hiç dinlemediğim ve ona değer vermediğim konusunda sızlanıp durdu, ben de onu yatıştırmak için içgüdülerime karşı geldim. Ve bakın ne oldu. Annem her şey için onu suçlayacak ve şüphesiz ona acı çektirecek."

Boğazımda bir kıkırdama yükseldi. İnsanın annesinden azar işitmesi kadar kötü bir şey olamazdı. Suçluluk duygusunu olması gerekenden on kat daha kötü hale getirmek için benzersiz bir yöntemleri vardı.

"Sadece sen ve kardeşin mi varsınız? Başka kardeşin yok mu?" diye sordum. Elbette bu sorunun cevabını zaten biliyordum ama bir de ondan duymak istiyordum. Onun konuşmasını dinlemeyi, sözlerini kaplayan mirasının zayıf izlerini duymayı seviyordum. Ruhu sakinleştiren, dinlendirici bir şarkı gibiydi.

"İkimiz de bunun cevabını zaten bildiğini biliyoruz," diye alay etti Drea başını sallayarak. "Ama yine de cevaplayacağım. Hayır. Başka kardeşimiz yok. Juan'ın ve benim doğumlarımız zor oldu. Annem neredeyse ölüyordu. Her şey bittikten sonra doktorlar ona başka çocuk sahibi olamayacağını söylemişler. Annem ve babam bunu sorun etmediklerini, tek ihtiyaçlarının biz olduğumuzu söylediler ama seçme şansları olsaydı daha fazla çocuk sahibi olacaklarını biliyordum. Yirmi beş yaşıma bastığımdan beri annem torun sahibi olmam için beni sıkıştırıyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye nefes verdim. "Benim annem de aynıydı. Bu konuyu ilk kez ben yirmi bir yaşındayken açmış ve bana erkenden işe koyulmamı ve bir aile kurmamı söylemişti."

Ben ürperince Drea güldü. "Çocuk istemiyor musun?"

"Elbette biliyorum. Sadece *o zaman* istememiştim. Yirmi bir yaş başlamak için çok genç bir yaş. Dünyaya bir çocuk getirmeyi düşünmeden önce hala öğrenmem gereken, görmek istediğim çok şey vardı."

"Evet, bunu duydum. Ama sonra bir bakmışsınız otuz bir yaşındasınız ve zamanınızın tükeneceğinden korkuyorsunuz."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve onu yakından inceledim. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Boş boş omuz silkti. "Olabilir. Birkaç yıl öncesine kadar çocuk sahibi olma yolunda ilerlediğimi düşünüyordum. Erkek arkadaşım -daha doğrusu *eski erkek arkadaşım- ve* ben birkaç yıldır birlikteydik. Birlikte yaşıyorduk. Her şey doğru yoldaydı."

"Ne oldu?"

Omuzlarımı kavrayarak, "Hep aynı şey oluyor," diye mırıldandı. "Onu başka bir kadınla bastım ve onunla bir hayat kurmak için beslediğim tüm umutlar ve hayaller yerle bir oldu. O zamandan beri denemeye zahmet etmedim. Ne anlamı var ki?"

Ah. Bu Mila'ya verdiği tepkiyi açıklıyor o zaman. "Bütün erkekler böyle değildir."

"Evet, biliyorum. Ama benim yaşadığım dünyayı idare edebilecek iyi bir tane bulma ihtimalim yok denecek kadar az. Daniel bir aile dostumuzun oğluydu. Karteli biliyordu. Bu hayatın içine doğmamış biriyle birlikte olmayı denedim. Sonu iyi bitmedi."

Evet, normal insanlar bu hayata alışmakta zorlandılar. İmkansız değildi ama zordu.

Daha önce söylediği bir şey aklıma takıldı ve onu dikkatle inceledim. "Bisiklete binmeyi bilmediğini mi söylemiştin?"

Yüzü kızardı. "Evet. Sadece öğrenmek için hiç fırsatım olmadı. Ben çocukken çok fakirdik. Bırakın bisiklet alacak parayı, yemek alacak parayı bile zor bulurduk. Babam kartele girince işler değişti. Ama o noktada artık çok geçti. Çok yaşlıydım. Hangi on beş yaşındaki çocuk bisiklete binmeyi bilmez ki?" diye başını salladı. "Hep öğrenmek istemiştim ama yaşım ilerledikçe daha da utanç verici olmaya başladı, ben de unuttum." Umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti ama umursadığı belliydi. Hâlâ öğrenmek istiyordu.

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladım.

Saatlerce konuştuk. Bu kadar kolay olması beni şaşırtmıştı. Özel düşüncelerini paylaşan biri değildim ama yine de Drea'ya söyleyemeyeceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Konuşamayacağım hiçbir şey yoktu.

Sonunda kucağımda uyuyakaldı, başı göğsümdeydi. Hareket etmek istemedim. Kalmak istiyordum ama ne kadar istesem de yapamayacağımı biliyordum. Hâlâ binalarımızın yakılmasıyla ilgili uğraşmam gereken şeyler vardı.

Kollarımı ona doladım ve ayağa kalktım. Yatağa doğru ilerlerken onu yakınımda tuttum ve usulca aşağı indirdim. Yerine oturmadan önce hafifçe kıpırdandı ve "Juan, bana pelerinimi getir," diye mırıldandı.

Gülmemek için tüm irademi kullandım. O kadar sevimliydi ki. Battaniyeyle üzerini örttüm, bir anlığına ona baktım ve hayran kaldım. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım ve öne doğru eğilip alnına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce parmağımla yüzünün yan tarafını hafifçe çizdim.

"Spi spokoyno, detka," İyi uykular bebeğim.

Sevgi sözcüklerinin dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesine kaşlarımı çattım. Ona ne kadar bağlandığım konusunda endişelenmem gerektiğini biliyordum ama bunu gerçekten umursayacak enerjiyi kendimde bulamıyordum. Onunlayken kendimi sıcak ve hafif hissediyordum. Bunu kaybetmek istemiyordum. Onu kaybetmek.

Odasından çıktım ve alt kata yöneldim. Salonun önünden geçerken televizyonun açık olduğunu ve birinin kanepede oturduğunu gördüm. Saatimi kontrol ettim. 11:30. Gecenin bu saatinde kim ayaktaydı?

Yaklaştığımda Dayton olduğunu gördüm. Bir ayağını önündeki sehpaya dayamış, kolu bükülmüş dizinin üzerine sarkmış, elinde kumanda, Netflix'te farklı başlıklar arasında geziniyordu.

"Ne yapıyorsun yukarıda?" Kanepenin yanında durup sordum.

Yüzünü bana döndü. "Uyuyamıyorum." Bakışları televizyona kaydı ve endişeyle geri döndü. "Sen... benimle bir şeyler izlemek ister misin?"

Hayır demeliydim. Yapacak o kadar çok işim vardı ki, düşünmek bile bunaltıcıydı. Ama şu anda bana bakışı bunu yapmamı imkânsız kılıyordu. Sanki sessizce ona katılmam, onunla takılmam için bana yalvarıyor gibiydi.

Nefes verdim ve kanepenin yanındaki sandalyeye oturdum.

Dayton gözle görülür biçimde neşelendi. "Harika." Daha önce hiç kimse onunla film izlememiş miydi? "Ne izlemek istersin? Şu sıralar Netflix'te harika diziler var. *Brooklyn-Nine-Nine*, *Black Mirror*, *Vikings Valhalla*-"

"*The 100 diye bir* şey var mı?"

Dayton hafifçe kaşlarını çattı. "Evet, sanırım öyle. Hiç izlemedim ama iyi olduğunu duymuştum. Neden izlemek istiyorsun?"

"Biri bana kontrol etmem gerektiğini söyledi. Hadi, giy şunu."

Heyecanı yüzünden okunan Dayton, onu bulana kadar aradı ve sonra taktı. Birinin oturup onunla birlikte bir şeyler izlemesinden neden bu kadar heyecan duyduğundan emin değildim. Ta ki film başlayana kadar, sonra her şey çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Dizi oynarken konuşmayı seven bir tipti. İzlerken yanında teorilerini anlatacak ve onu meşgul edecek birinin olması hoşuna gidiyordu. C e v a p l a r ı n ı bilmemin mümkün olmadığı sorular sorardı, çünkü ben de onun kadar çok şey görmüştüm. Ben de onun kadar çok şey biliyordum. Neler olduğunu.

"Kahretsin, kim bunlar?"

"Bilmiyorum Dayton."

"Sence o kel herif Octavia'yı öldürecek mi?"

"Bilmiyorum Dayton."

"Clarke ve Bellamy i l i ş k i y e girecekmiş gibi hissediyorum. Düşmandan aşığa gibi bir şey. Sen ne düşünüyorsun?"

Tam o anda Dayton'ın yalnız olduğunu fark ettim. Sadece arkadaş istiyordu. Konuşacak birini.

İkimizin de gösteriye girmesi uzun sürmedi. Aslında oldukça iyiydi. Bölümler kırk dakika uzunluğundaydı ve ben farkına bile varmadan neredeyse ilk sezonun tamamını izlemeyi başarmıştık.

Dayton uykuya daldığında saat sabahın 4:30'u olmuştu. Yorgun bir nefes verdim ve televizyonu kapatıp ayağa kalktım. Vücudumu gerdim, kaslarımdaki her küçük kıvrımı hissettim. Bütün gece uyanık kalmak muhtemelen iyi bir fikir değildi ama pişman değildim.

Dayton horluyordu, şapkası kafasında gelişigüzel duruyordu ve ağzı sonuna kadar açıktı, çenesinden aşağı bir miktar salya damlıyordu. Bu manzara beni kıkırdattı.

Kasketini çıkarıp yanına oturttum ve çıkmadan önce üzerine bir battaniye örttüm. Hiç dinlenmemiş olmama rağmen yapacak işlerim vardı.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Sorospu çocuğu!" Tısladım, tökezleyerek geri çekildim, çenemde acı hissediyordum.

Nik'in bir vuruşunu daha engelledim ve yumruğumu onunkine indirdim. Midesinden hırıltılar geliyor ve kamburlaşıyor.

Dizimi kaldırdım ve burnuna vurdum. Kafası geriye düştü. Ona bir döner tekme attım ve uçarak ringin zeminine bir yığın halinde düştü.

Nik kendini toparlarken ayaklarımın üzerinde hafifçe durarak birkaç adım geriye doğru dans ettim. Elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi, bana bakarken gözlerinde kararlılık vardı.

Nik, Tatiana hakkında söylediklerimin bedelini bana ödeteceğini söylediğinde şaka yapmıyordu. Bir saatten uzun bir süredir tartışıyorduk ve onu geride tutmak için her şeyimi harcıyordum. Bana acı çektirmek için her şeyiyle üzerime geliyordu.

Tekrar üzerime koştu ve yumruklarımızı tokuşturmaya başladık. Nik ve ben oldukça denktik. Bu da dövüşü çok daha ilginç hale getirdi.

"Yüz tanıma ile başka isabet var mı?" Onun saldırısını engelleyip kendiminkiyle saldırarak sordum.

Nik kaçtı. "Hayır." Bir yumruk attı. "Rayna'nın kafede buluştuğu söylenen adam hakkında da bir şey bulamadım. Görüntüleri silinmeden önce sadece kırk sekiz saat saklıyorlar." Bana önden tekme attı, ben de ayağını tuttum ve çarpmanın etkisiyle homurdandım.

Ayağa fırladı ve diğer bacağıyla yüzüme tekme attı. Ayağındaki tutuşumu kaybettim ve yere düştüm, kabaca sırtımın üzerine düştüm.

Kahretsin, piç sert tekmeledi.

Nik üstüme çıktı ve ellerini boğazıma doladı. Herif beni boğmaya çalışıyordu. Ona karşı koydum ama sıkı tutuyordu. Göğsümün üzerine oturmuş, onu itmemi zorlaştırıyordu.

Göz ucuyla Drea'nın beni izlediğini gördüm. Spor yapmak için spor salonunu kullanıp kullanamayacağını sormuştu ve ben de onu reddetmek için bir neden görememiştim. Etrafı kendi egzersizlerini yapan askerlerimizle çevriliydi. Kaçmaya çalışırsa (kaçacağını sanmıyordum ama *kaçarsa*) onu durdururlardı.

Yüzü endişeyle gölgelenmişti. Benim için endişeleniyordu. Dışarıdan bakan biri Nik'in beni öldürmeye çalıştığını düşünebilirdi ama ben kardeşimi tanıyordum. Bana kızgın olabilirdi ama beni öldürmeye çalışmıyordu. Canımı yakmaya çalışıyordu, tabii. Ama öldürmeye değil.

Artık nefes almakta zorlanıyordum. Bir şeyler *yapmalıydım* yoksa gerçekten
beni bayıltacak.

Üzgünüm, küçük kardeşim.

Taşaklarına vurdum. Gözleri büyüdü ve derinden inledi, tutuşu hemen gevşedi. Onu üzerimden attım ve ayağa fırladım. Bir topun içinde kıvrılmıştı, elleri bacaklarının arasında taşaklarını kucaklıyordu.

"Seni... göt... deliği," diye acı içinde nefes aldı.

Yanına gittim ve sırtını sıvazladım. "Kendini açıkta bıraktın."

Gözleri öfke dolu bir şekilde bana döndü. "Oraya saldırmaya iznimiz olmadığını biliyorsun."

Evet, değildik. Ayrıca birbirimizi boğmamıza da izin yoktu. Dövüştüğümüzde uymamız gereken bazı kurallar vardı. Birbirimize kalıcı hasar veremezdik ve özel bölgelere vurmak yasaktı.

"O zaman bizi ödeşmiş say," diye göz kırptım. Doğruldum ve kenardan izleyen Dayton'la yüzleşmek için döndüm. "Pekâlâ, sıra sende."

Dudaklarını gergin bir şekilde yaladı, Nik'e baktı ve tekrar yukarı çıktı. "Sanırım bunu atlayacağım."

"Hayır. Hadi gidelim."

İsteksizce ringe çıktı. Nik yavaşça ayağa kalktı, hâlâ taşaklarını tutuyordu. Topallaya topallaya ringin sonuna kadar gitti ve askerlerimizden birinin yardımıyla aşağı atladı. Bana attığı bakış, bunu bana ödeteceğini gösteriyordu.

Dayton'la biraz antrenman yaptım, ona nasıl hareket edeceğini, nasıl vuracağını, elini kırmaması için parmaklarını yumruk haline getirmenin doğru yolunu öğrettim. Gelişme gösteriyordu. Çabuk öğrenen biriydi. Silahla nişan alması hâlâ berbattı ama genel olarak daha iyiye gidiyordu. Bu becerilerini ölüm kalım meselesine uygulayıp uygulayamayacağından henüz emin değildim.

Dışarıda hava kararmaya başlayınca onu bıraktım.

"Pekâlâ, bugünlük işimiz bitti. Git biraz dinlen."

Nefes nefese kalmıştı, yüzünden ter damlıyor ve tişörtünü ıslatıyordu. Minnetle başını salladı ve topallayarak ringin kenarına geldi. Tekrar bana baktı. "Daha sonra biraz daha televizyon izlemek ister misin?" Bu soruda öyle bir kırılganlık vardı ki, aslında çocuk için biraz kötü hissetmeme neden oldu.

"Elbette."

Gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi, buraya geldiğinden beri ondan görmediğim bir gülümsemeydi. "Harika." Ringden aşağı atladı, su şişesini ve havlusunu aldı ve gitti.

Drea yanıma geldi, dikkatle bana bakıyordu. "Ondan hoşlanıyorsun," dedi şefkatle. "O senin kardeşin değil. İkiniz birbirinize hiç benzemiyorsunuz. Kim o?"

"Tam bir baş belası," diye homurdanarak kollarımı başımın üzerine uzattım. "Geri dönmeye hazır mısın?" Söylediklerini görmezden gelerek sordum. Gerçek şu ki, ondan hoşlanıyordum. Üzerinden yayılan tüm kızgınlık ve kırgınlığı bir kenara bıraktığınızda havalı bir çocuktu.

Drea dudağını ısırdı, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Aslında ben biraz daha farklı bir şey düşünüyordum."

Ringe tırmanıp benimle burun buruna dururken kaşlarımı kaldırdım. "Peki bu ne olabilir?"

Cevap vermedi, sadece bir adım geri çekildi ve ellerini kaldırdı.

Heyecan içimde bir dalga gibi yükseldi. Dövüşmek istiyordu. "Bundan emin misin, *Malyshka*?" Sesim kalınlaşarak sordum.

Öne fırladı ve yüzüme vurdu. Başım yana savruldu, acı çenemde patladı. Bir kedi kadar hızlı bir şekilde geri kaçtı, dudaklarında şakacı bir sırıtma kıvrılırken ayaklarının üzerinde hafifçe zıpladı.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim, çenemi ovuşturdum. "Tamam o zaman." Ellerimi yukarı kaldırarak boynumu iki yana doğru kırdım.

Drea bana bir öpücük kondurdu ve saldırdı. Çok *hızlıydı,* çok hızlı. Ve dikkatliydi. Bana hızlı, keskin darbelerle saldırdı, her zaman kaçmayı başardı.

misilleme yapma şansım olmadan önce benden.

Bir sağ kroşe savurdum ve o kolayca savuşturdu. Böbreğime vurdu ve vücuduma yayılan acıyla homurdandım. Aramızda boşluk bırakarak uzaklaştı.

Drea güçlü ve zayıf yönlerini biliyordu. Mesafesini koruması gerektiğini biliyordu çünkü beni yenecek fiziksel cüsseye sahip değildi.

Ne kadar sürdüğünden emin değildim, Drea bir girip bir çıkıyor, etrafımda dans eder gibi hızlı ve kesin vuruşlar yapıyor, darbe üstüne darbe indiriyordu.

Sonunda sıkıntıyla oflayıp pufladı ve gözlerini bana dikti. "Kolay gidiyorsun."

İnkar etmedim. Öyleydim. Onu incitmek

istemedim. "Kes şunu ve benimle dövüş."

Gözlerindeki kararlılık bana düzgün bir dövüş istediğini gösterdi.
Ona yumuşak davranmamı *istemedi.*

Güzel. Ben olsam bir çentik atardım.

İki parmağımla onu ileri çağırdım. Bana doğru koştu. Onu yakından izledim ve saldırmak üzereyken bileğini tutarak onu durdurdum.

Gözleri şok içinde açıldı.

Onu sırt üstü çevirip bacaklarımı koluna doladım ve geri çektim. Drea çılgınca çırpınarak haykırdı. Yere iki kez vurdu ve ben de onu bırakıp ayağa kalktım.

Kendini toparladı, gözleri kısılmıştı. "Kendini çok tutuyorsun."

Tembelce omuz silktim. "Çok değil.

Sadece... biraz." "Kes şunu! Düzgün bir

dövüş istiyorum."

"Senden en az 150 kilo daha ağırım. Bu adil bir dövüş değil."

"Adil bir tane istediğimi söyledim mi? Hayır. Hadi gidelim." Tekrar bana doğru koştu ve ben de kendimi bu kadar tutmama gerek olmadığını fark ettim.

Drea yetenekliydi. Çabuktu. Darbeleri güçlüydü, daha sonra morluklara neden olacak kadar. Ve bazı süslü hareketler biliyordu.

Yüzüme tekme attı. Ben de omzuna yumruk attım. Kolunu tutup arkasından büktüm ve dirseğini gözüme doğru savurdu. Karnıma diz attı ve ben de onu yere düşürdüm. Birbirimize sertçe saldırdık, vurduk, vurduk ve vurduk.

Hâlâ yumruklarımı biraz sıkıyordum ama başlangıçta yaptığım kadar kendimi tutmuyordum. Bununla başa çıkabileceğini kanıtlamıştı. Bu bir

Onun gibi yetenekli birine bu kadar yumuşak davranmak hakarettir.

Vücudum ağrıyordu. Ağzımda kan tadı alabiliyordum. Drea'nın yanağında küçük bir çürük oluşmuştu. İkimiz de biraz yıpranmıştık ama yine de ringin içinde birbirimizin etrafında dönerken gülümsemem onunkini yansıtıyordu.

İkimiz de eğleniyorduk.

Drea etkileyici bir tekme kombinasyonu yaptı, her vuruşta beni geri çekilmeye zorladı. Blokladım, sol, sağ, sol, sağ. Bacağını yakaladım ve diğer bacağını altından tekmeleyerek onu yere düşürdüm.

Vücudumla onu dümdüz ettim, nefes nefese kaldım, kalbim küt küt atıyordu. Damarlarımda adrenalin ve şehvet yükseliyordu. Drea bana baktı, göğsü hızlı ve derin nefeslerle inip kalkıyor, yüzünün kenarlarından terler akıyordu.

Kendimi tutamadım. Onu öpmek zorundaydım.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve inledim, onun hissi ve tadı beni daha da yükseltti. Drea öpücüğe aynı tutkuyla karşılık verdi, dişleri dudaklarımı sertçe ısırdı. Beni tırmalıyor, kıyafetlerimi çıkarmaya çalışıyordu. Gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum, depoda çalışan adamlarım hâlâ bizi izliyordu ama umurumda değildi. Olanları görüp görmemeleri umurumda değildi. Drea benimdi ve bunu saklamayacaktım.

Tanrım, onu çok istiyordum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp yanağından öptüm ve göğüslerini sertçe avuçladım. Drea inledi, göğsünü dışarı çıkardı ve dolgun göğüslerini ellerime doğru daha da itti.

Dişlerimi kulak memesine geçirdim ve hafifçe ısırdım. "Ne kadar hızlı koşabilirsin, *Malyshka*?"

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

O Tanrım. Bu soruyu günahkâr bir şekilde sorması heyecanımı artırdı.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, içimde bir sıcaklık dolaşıyordu.
vücut. Onun için o kadar ateşliydim ki kelimenin tam anlamıyla titriyordum.

"Hızlı," diye nefes aldım, ona karşı sürtünerek. Onunla dövüşmek en büyük heyecan kaynağım olmuştu ve şimdi serbest kalmak için çaresizdim. Onu içimde hissetmek için. Beni sikmesini.

Aleksandr bana doğru sırıttı. "Koşmanı istiyorum," dilini dudaklarımın üzerinde gezdirerek beni tattı. "Sıkı ve hızlı koş, *malyshka.*"

Beni kovalamak istiyordu. Kahretsin, bu fikir amımın zonklamasına neden oldu.
Bacaklarımdan aşağı ıslaklık süzüldü ve kalçalarımı belinin etrafında sıktım. "Güvenli bir kelime seç," diye gürledi.

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacım yok."

"Benimle yaparsın. Birini seç ya da duralım."

Klitorisim pantolonundaki çıkıntının üzerinde yuvarlanırken zevk içimde zonkladı. Sesinden ve sadece onu hissetmekten bile utanacak kadar yaklaşmıştım. Beni sınırın ötesine itmek için fazla bir şey gerekmezdi. Eğer yapabilseydim-

Aleksandr'ın elleri kalçalarımı sıkarak hareketlerimi durdurdu.
Hayal kırıklığı içinde homurdandım.

"Kötü, *malyshka,*" diye kıkırdadı. "Ben söyleyene kadar inmiyorsun." "Aleksandr-"

"Devam etmek istiyorsan, bir kelime seç."

"Peki! 'Pislik' nasıl? Bu senin için yeterince iyi mi?" Cinsel hayal kırıklığım tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşarak tersledim.

Tekrar kıkırdadı. "Peki. Eğer istediğin buysa, öyle olsun. Sadece hatırla ve ihtiyacın olursa kullan. Nazik olmayacağım." Dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu (ki bu sözleriyle çelişiyordu çünkü çok yumuşak ve nazik bir öpücüktü) ve geri çekilip ayağa kalkarak başımda dikildi.

Telefonunu çıkardı ve bir mesaj gönderdi. Kime, hiçbir fikrim yoktu. Bir kaşını kaldırdı ve saatine baktı. "Hadi bakalım. Otuz saniye önde başlıyorsun. Şimdi başlıyor."

Ayağa fırladım ve koştum. Bu fırsatı kaçmak, uzaklaşmak için kullanacağımı düşünürdünüz. Ama son birkaç gün içinde bir yerlerde, kaçma arzum neredeyse tamamen yok olmuştu. Artık bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyordu. Onunla konuşmaktan. Onu tanımaktan. Onu öpmek.

Bağımlı bir kişiliğim vardı ve kendimi Aleksandr'a çok çabuk bağımlı hale gelirken buldum.

Yani hayır, önüme çıkan fırsatı değerlendirmedim. Kısmen kaçmak *istemediğim için, kısmen* de Aleksandr'ın bana duyduğu güveni sarsmak istemediğim için.

Deponun karşısındaki alanı hızla temizledim ve kapıdan dışarı fırladım. Gece vaktiydi. Hava soğuktu. Her nefes alışımda küçük, puslu bulutlar beliriyordu. Ağustos böceklerinin sesleri etrafımda yankılanıyordu.

Eve doğru koşarken omzumun üzerinden baktım. Aleksandr deponun önünde duruyordu, gözlerinde gerçekten karanlık ve vahşi bir bakış vardı. Bana doğru koşmaya başladı.

Kalp atışlarım hızlandı ve daha hızlı koşmaya başladım. Arka kapıda iki muhafız duruyordu ve bu beni tökezletti. Kaçmaya çalıştığımı düşünürler miydi? Beni durdurmaya çalışırlar mıydı?

İkisi de gözlerini benden kaçırınca benim sorum da cevaplanmış oldu. Aleksandr bir şekilde onlara beni rahat bırakmalarını mı söylemişti?

Kafamı karıştırdı ama şu anda bunu düşünecek zamanım yoktu. Aleksandr hızla bana yaklaşıyordu. Kıçımı oynatmam gerekiyordu.

Sürgülü cam kapıyı çekip açtım ve içeri koştum.

Kahretsin, buranın planını bilmiyordum. Mutfaktaydım. Solda bir oda, sağda bir oda ve bir de koridor vardı. Koridoru hatırladım. Merdivenlere doğru gidiyordu. Aceleyle ilerledim.

Koridorun sonundaki köşeyi döndüğümde birine çarptım ve kıçımın üstüne düştüm.

"Ah," diye inledim. Başımda dikilen kişiyi gördüğümde tüm vücudum dondu.

Düşündüğüm gibi Aleksandr değildi, ama lanet olsun, tıpatıp ona benziyordu. Aynı sert çeneye sahipti. Aynı simetrik yüz hatları. Aynı hipnotize edici mavi gözler. Ama daha yaşlıydı, çok daha yaşlı, siyah saçlarına gümüş tonları karışmıştı.

Kaşını kaldırdı, bu hareket bana ürkütücü bir şekilde Aleksandr'ı hatırlattı. "Peki sen hangi oğluma aitsin?"

Lanet olsun. Bu Bratva Kasabı'ydı. Sinirle yutkundum ve yavaşça ayağa kalktım. "Aleksandr." Tek çıkarabildiğim nefes buydu. Aleksandr'a daha önce hiçbir şeyden korkmadığımı söylemiştim ama şimdi bunun koca bir yalan olduğunu fark ettim.

Önümde duran adam kâbusların malzemesiydi. Gerçek bir öcüydü. Beni korkutuyordu. Ondan korkmamak için aptal olmak gerekirdi. Onun hakkında duyduğum hikayeler, yaptıkları.

Gözlerini vücudumda aşağı yukarı gezdirerek bana yargılayıcı bir bakış attı. "Senin gibi küçük bir şeyi ikiye böler."

Bu omurgamı dikleştirdi. "Henüz yapmadı," diye karşılık verdim, hakarete uğramıştım.

Yüzünde mizah dans ediyordu. Arka kapının çarparak kapanma sesi beni sertleştirdi. Lanet olsun. Aleksandr beni yakalayacaktı.

Bratva Kasabı kenara çekilerek geçmeme izin verdi. Ona şüpheyle baktım, temkinli bir adım attım, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha. Hareket etmedi. Ben yavaşça geri çekilirken bakışlarını bana kilitledi ve dikkatle beni inceledi.

Köşeyi döndüm ve rahat bir nefes aldım. Adam beni çok korkutmuştu. Tam koşacaktım ki Aleksandr'ın sesi beni duraklattı.

"Baba." Köşeden baktım, izliyordum. Aleksandr'ın gözleri sağa sola kayıyor, tedirginlikle dolu bir şekilde beni arıyordu. "Döndüğünü bilmiyordum."

Bratva Kasabı sırıttı. "Hayır, sanmıyorum."

"Kimseyi gördün mü?"

Ters ters baktı. "Evlat, bu hile yapmak olur." Koridorda yürümeye başladı. "Ben ofisimde olacağım. Hiçbir şeyi kırmamaya çalış."

Aleksandr onun gidişini izledi ve sonra arkasını döndü. Gözleri bana kilitlendi. Başımı geri çektim. Kahretsin.

Odaya dalmadan önce bir adım bile atmamıştım. Bana tamamen karanlık ve şeytani bir gülümseme verdi. "İşte buradasın."

Beni bir avcı gibi takip ederken kalbim göğsüme çarptı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Görüyorum ki babamla tanışmışsınız."

"Evet, sevimli adam," dedim alaycı bir tavırla. Onunla yan oda arasındaki mesafeyi hesapladım. Başarabilirdim.

"Çoğu insan onu böyle tanımlamazdı."

"Onları gerçekten suçlayamam." Bir masaya çarptım, üzerindeki nesneler takırdıyordu. Küçük biblolara benziyorlardı. Birini aldım ve ona doğru fırlattım.

Aleksandr kenara çekildi ve ben de yan odaya doğru fırladım. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken o da peşimden geliyordu. Bacakları daha uzundu, bu yüzden bana yetişmesi uzun sürmedi.

Elleri kalçalarımı kavradı ve ben de ters bir yumrukla ona doğru döndüm. Kafası yana doğru savruldu ve tutuşunu kaybetti. Merdivenlerin geri kalanını hızla çıktım ve ona sırıttım.

Yüzünü bana döndü, dişlerini kan kaplamıştı.

"Belki de *sana* güvenli bir kelime vermeliydim," dedim alaycı bir şekilde, parmaklarımı ona doğru sallayarak ve sonra tekrar havalandım.

Bir hırıltı havaya karıştı. Ağır ayak sesleri onu takip etti.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Burası çok büyüktü ama üçüncü kata kadar koşmaya devam ettim. Tam merdivenin başında koştum, rastgele bir oda seçtim ve içeri girip kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum. Perdenin yanına gittim ve ay ışığını görmeme yardımcı olması için kullanarak perdeyi hafifçe araladım. Kaldığım odanın karbon kopyasıydı. Büyük ihtimalle başka bir boş yatak odası.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ben eğilerek iki kişilik kanepenin arkasına saklandım. Aleksandr'ın iri gövdesi göründü.

"Koş, koş, koşabildiğin kadar hızlı koş," diye şarkı söyleyerek sürünerek ilerledi.

Attığı tek bir adımı bile duyamadım. Bir fare kadar sessiz hareket ediyordu. İçeri girdiğini görmemiş olsaydım, odada olduğundan bile haberim olmayacaktı.

Aleksandr yatağın altını kontrol etmek için çömeldi.

Kanepenin arkasından sıvışıp sırtına tekme attım ve "Beni yakalayamazsın, ben zencefilli kurabiye adamım!" diye bağırdım.

Kafası yere düştüğünde homurdandı ve Rusça bir küfür savurdu. Tekrar koşmaya hazırlanarak döndüm ama Aleksandr oyun oynamaktan vazgeçmişti. Bacaklarını tekmeleyerek ayağımın takılmasına ve yüzüstü yere düşmeme neden oldu.

Ardından vücudunun lezzetli ve ağır ağırlığının beni yere yapıştırdığını hissettim ve içimden bir ürperti geçti.

"Beni bunun için uğraştırdın, *malyshka,*" diye gürledi kulağımda, nefesi tenimde sıcaktı. "Ve bunun için seni ödüllendireceğim."

Tüm vücudum heyecanla uğuldadı. Sert eller gömleğimin arkasını kavradı ve bir *dalgalanma* havayı kesti.

Aman Tanrım. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi gömleğimi bedenimden sıyırıp atmıştı. Onun dokunuşunu arzulayarak kıçımı havaya kaldırdım.

"Şu haline bak," diye alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Muhtaç ve çaresiz. Çaresiz olmanı seviyorum."

Sırtımdan aşağıya doğru öptü, tenimi ısırdı. Bunlar yumuşak ısırıklar değildi, sert ısırıklardı. Dişlerinin izlerini etimde bıraktığına şüphe yoktu.

"Kahretsin, sadece seni işaretlemek istiyorum," diye inledi, derimden bir parça dişlerinin arasına sıkışmıştı. "Seni damgalamak istiyorum, böylece herkes kime ait olduğunu bilecek."

"Geçen sefer benim için pek de iyi olmamıştı," diye nefes aldım, dikkatimi zar zor vererek. Pantolonumun bel bandına doğru yavaşça inen ellerine fazlasıyla odaklanmıştım.

Tüm vücudunun üzerimde kaskatı kesildiğini hissettim. Ağzından karanlık, öfkeli bir hırıltı çıktı. "Vücudunda başka bir adamın adı mı var?"

Birdenbire ağırlıksız kaldığımda şaşkınlıkla çığlık attım. Aleksandr beni bir patates çuvalıymışım gibi kaldırdı ve sırtımı yere çarparak çevirdi.

"Nerede?" diye hırladı, çılgınca beni arıyordu. "Nerede o?"

Şu anda beni elleme şeklinden hoşlanmalı mıydım? Tenimin her santimini yakından incelerken beni bir o yana bir bu yana döndürmesi?

Hayır, yapmamalıyım.

Ama şimdiye kadar yaptığımı bilecek kadar beni iyi tanıyorsun. Kahretsin, yaptım.

"Tamam, tamam, sakin ol." Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım ve göğsünü ittim. Beni bıraktı ve ben de ayağa kalktım.

Aleksandr hâlâ dizlerinin üzerindeydi, bu yüzden amım tam onun göz hizasındaydı. Bu da mükemmeldi, çünkü isim tam olarak oradaydı.

Gördüklerinden hoşlanmayacağını hissediyordum ama ne de olsa görmek isteyen oydu.

Pantolonumun düğmelerini açtım ve tekmeleyerek aşağı çektim.

Gözleri amıma kilitlendiğinde parladı, bakışlarında açlık vardı.

Dövmemin asma benzeri deseninde ismi izlemeye başladım. Soyut bir şekilde yazılmıştı, orada olduğunu bilmediğiniz sürece okunmasını (hatta fark edilmesini) çok zorlaştırıyordu.

Gözleriyle parmağımı takip ederken Aleksandr'ın yüzünde derin konsantrasyon çizgileri belirdi. "Logan da kim lan?"

Logan tam bir pislikti. Dövmelerimin çoğunu o yapmıştı. Ayrıca adını amcığıma koymanın komik olacağını düşünen sık sık yatak arkadaşım olan biriydi.

"O hiç kimse," diye cevap verdim.

"Adını amına dövme yaptırmasına izin verdiğine göre belli ki önemli biri," diye öfkeyle çıkıştı.

Gözlerimi kıstım ve onu kulağından tutarak sertçe kendime doğru çektim. İrkildi. "Benimle böyle konuşma," diye hırladım dişlerimi göstererek. "Ve ben onun hiçbir şey yapmasına *izin* vermedim. Pislik herif sormadan yaptı. Şimdi, seni bunun için uğraştırdığım için ödüllendirileceğimi söyledin. Bunu yerine getirmeyi planlıyor musun, yoksa saçmalıyor musun?"

O da gözlerini bana dikti. Uzandı ve çok daha büyük olan elini benimkine doladı, parmaklarımı ayırdı ve kulağını bırakmamı sağladı.

Yavaşça ayağa kalkıp gözlerindeki o tehlikeli, vahşi bakışla bana bakarken amım zonkluyordu.

Ona ters ters baktım ve bu onu daha da tahrik etti.

Beni koşarak yakaladı ve duvara çarptı. Şok ve biraz da acıyla nefesimi içime çektim. Bocaladı, suçluluk duygusu yüzünde parladı. Bu kadar sert olmak istememişti ve şimdi kendini kötü hissediyordu. Beni tekrar yere indirmeye başladı.

Saçını sertçe avuçladım ve gözleri parlayarak tısladı. "Sakın durayım deme." İkimizin de inlemesine neden olan acımasız, şiddetli bir öpücükle dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Birbirimize acımasızca saldırdık. Isırdık. Tırmaladık. Gıcırdatmak. Aleksandr'ın üzerinde hâlâ giysileri vardı ve çıplak tenimde, sertleşmiş, delinmiş meme uçlarımda yarattığı sürtünme enfesti.

Beni daha da sert öperken, benden daha fazlasını talep ederken nefesimi zor tutuyordum. Ciğerlerime hava çekmek için başımı her çevirdiğimde, çenemi tutuyor ve sanki bana doyamıyormuş gibi dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyordu.

Elleri beni morluklar bırakacak kadar sıkı kavradı ve ben inledim, kalçalarımı döndürerek amımı karnına sürtmeye başladım.

"Sen mükemmelsin." Sesi kalın ve çiğdi, tahrikle doluydu. "Benim mükemmel küçük oyuncağım." İki elimi de tutup kaldırdı ve bir eliyle başımın üzerinde sabitledi. Serbest eliyle cebinden bir prezervatif çıkardı ve aceleyle sikini çıkarırken dişlerinin arasında tuttu.

Çaresizliğim artarken kendimi ona sürtüyordum. Onun için, sikinin beni doldurması için çok fena ağrıyordum. Bütün vücudum yanıyordu. K e n d i m i yanıyormuş gibi hissediyordum.

Prezervatifi yırtarak açtı ve sikini hızla kılıfına soktu. Beklenti içimde patladı.

Evet. ***Nihayet.***

Kendini hizaladı ve derinlere doğru itti, içinden tatmin dolu, tamamen erkeksi bir inilti yükseldi. İstilaya karşı çığlık attım, ona karşı direndim. Kahretsin, çok büyüktü. Genişliğiyle amımı iyice gerdi, basınç aynı anda hem acı hem de zevk veriyordu.

"Sıkısın," diye homurdandı, daha derine batarak. "Öyle olacağını biliyordum, ama *blyad'*." Sertçe iterken memelerim zıpladı ve onun dikkatini çekti. Ağzını meme ucumun üzerine kapattı ve emdi. Sırtımı eğerek inledim.

Tanrım, çok iyi hissettirdi. Çok iyi hissettirdi.

Hızını hiç kaybetmedi, beni vahşi bir canavar gibi beceriyordu. Sikinin ucu girişime oturana kadar kalçalarını geri çekti ve sonra tekrar içime daldı. Geri çekildi ve çarptı. Geri çekildi ve çarptı. Tekrar tekrar.

Arkamdaki duvar onun acımasız sikişiyle sarsıldı.

"Bu amcık, lanet olsun. Bu amcık için adam öldürürüm." Çenemi sertçe kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Beni duyuyor musun, *Malyshka*? Benim olana sahip olmaya çalışan her erkeğin bağırsaklarını deşerim."

Kukum sıkıştı, zevk omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. İnleyerek başını omzuma gömdü. Beni yerinde tutarken dişleri derime batıyor, bana verdiği her şeyi almam için beni zorluyordu.

Ona karşı gerildim, itişine itişle karşılık verdim, adını haykırdım.
O her yerdeydi, beni çevreliyor, beni tüketiyordu.

"Boşalacaksın, değil mi? Hissedebiliyorum. Kukunun gittikçe sıkılaştığını hissediyorum. Beni sıkıyor." Ellerimi bıraktı ve kıçımı acıyla kavradı, beni sikinin üzerine çekerken içime girdi.

"Çok iyi, oh lanet olsun, Aleksandr. Çok iyi hissediyorsun. Sakın durma. Durma." Onu sıkıca kavradım, omuzlarının genişliğini kavradım, sahip olduğu gücün tadını çıkardım.

"Asla durmayacağım. Sen benimsin. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Sözleri içimde yanmakta olan ateşi tutuşturdu ve sertçe boşaldım, beyaz-sıcak zevk içimde patladı. İç duvarlarım onun sikini kavradı ve gözleri parladı. Yumruğu başımın yanındaki duvara sertçe çarptı ve ağzından derin, Rusça bir küfür çıktı. İticileri vahşileşti. İçeri ve dışarı. Girip çıkıyordu.

Başı geriye uçtu ve zevkini kükreyerek haykırdı.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

I Babamın ofisinde onun yanında duruyordum, ayaklarım yere sağlam basıyordu ve ellerim arkamdaydı. Odanın diğer ucundaki büyükbabama baktım.

kapıdan içeri girdi, yanında koyu renk giysiler giymiş iki iri yarı figür vardı.

Yetmişli yaşlarının sonlarında olmasına rağmen Sergei Volkov mükemmel bir formdaydı. Boyu 1.90, sert, geniş omuzları ve kısa, gri-beyaz saçları vardı. Şu anda acımasız bir sıcak hava dalgasının ortasında olmamıza rağmen, hala uzun, ağır kürk mantosunu giyiyordu, eli keskin bir kılıç olarak ikiye katlanan antika bir ayı bastonunun etrafında kıvrılmıştı.

Adamı görmeyeli yıllar olmuştu ama yine de tamamen aynı görünüyordu. Sert. Odaklanmış. Acımasız. Yüzü küçük çentiklerden yanağındaki büyük yarığa kadar yara izleriyle doluydu. Hiç dövmesi yoktu. Onları anlamsız bulan bir tipti. Ama vücudundaki yara izleri onun döv*meleriydi.* Yaşadığı zorlu hayatı, kaç kişinin onu alt etmeye çalıştığını ve başarısız olduğunu anlatıyorlardı.

Rusya'ya yaptığım son seyahat yeterince hoş geçmişti, akılda kalan tek şey ayrılmadan önce kulüpte yaptığım üçlü seks olmuştu.

Zevkle sonuçlanan bir iş gezisiydi. Bir silah sevkiyatı almamız gerekiyordu ve babam kendisi gitmemeyi tercih ederek beni gönderdi.

Babamın Sergei ile ilişkisi en iyi ihtimalle gergindi. Sadece kesinlikle gerekli olduğunda, özellikle de sevkiyatlarla ilgili olarak iletişim kurarlardı.

Daha fazla silaha ihtiyacımız olursa ya da Sergei büyük bir sipariş için onay isterse.

Sergei burnunu havaya kaldırarak ofiste etrafına bakındı, kırışmış yüzündeki hoşnutsuzluk her halinden belliydi. Kendi yöntemlerini benimsemiş yaşlı bir adamdı. Gelenekler DNA'sına işlemişti. Gözlerini odada gezdirişinden her şeyin Amerikanlaşmış olmasından, Rus kültürünün eksikliğinden nefret ettiğini anlayabiliyordum.

Evi dekore eden annemdi ve o öldüğünden beri babam hiçbir şeyi değiştirmedi. Bir şey kırılırsa tamir ederdi. Halılardan biri yemekle ya da kanla lekelenirse, profesyonel olarak kuru temizleme yaptırırdı. Tüm evimiz annem için bir tapınak gibiydi. Her şeyi o ölmeden önceki haliyle muhafaza etmek babamın annemden kalanları koruma yöntemiydi. Annemin tüm kişisel eşyaları hâlâ ondaydı. Tüm kıyafetleri, paylaştıkları odanın dolabında asılı duruyordu. Hiçbir şeyden kurtulmamıştı.

Babam ayağa kalktı, takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi. Masasının etrafından dolaştı ve Sergei'ye doğru yürüdü. *"Otets, dobro pozhalovat'. Nadeyus', u vas byl priyatnyy polet." Baba, hoş geldin. Umarım keyifli bir uçuş geçirmişsinizdir.* Önünde durdu ve saygı gösterisi olarak başını hafifçe eğdi.

Sergei hoşnutsuzlukla homurdandı. *"Priyatno bylo by voobshche ne byt' zdes'." Hoş olan burada hiç bulunmamak olurdu.* Kristal mavisi gözleri bana dikildi. *"Aleksandr, idi syuda i pozdorovaysya s dedushkoy. Ili ty poteryal vse svoi manery?" Aleksandr, buraya gel ve büyükbabana merhaba de. Yoksa bütün terbiyeni mi kaybettin?*

Babamın çenesi, Sergei'nin onu açıkça görmezden gelmesi karşısında hayal kırıklığıyla sıkıştı.

Bekledim. Sergei benim büyükbabam olabilir ama benim ilk sadakatim babamaydı. Emirleri ondan alırdım.

Sergei'ye güvenmedim. Pek güvenmezdim. Çok zeki bir adamdı. Zeki, güçlü. Ama aynı zamanda işbirlikçiydi. Önemsediği tek şey aile ismiydi, ailemizin kendisi değil. Eğer bir an için bile aile ismine leke sürme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunuzu düşünse, bir an bile tereddüt etmeden işinizi bitirirdi. Kendi eti ve kanı olsan bile.

Babam omzunun üzerinden bakarak benimle göz göze geldi. Başını hafifçe yana eğdi.

Masanın arkasından kalktım ve onlara doğru yürüdüm.

Sergei'nin korumaları beni yakından izledi. Çok yakından. Görünüşe göre büyükbabam da bana güvenmiyordu.

Sergei omzuma bir tokat atarak beni içeri çekti. *"Akh, moy mal'chik. Posmotri na sebya. Ty stanovish'sya bol'she kazhdyy raz, kogda ya tebya vizhu," Ah, oğlum. Şu haline bak. Seni her gördüğümde daha da büyüyorsun.*

Onun sevgisini istemeyerek de olsa kabul ettim. Sergei birçok kez onun favorisi olduğumu söylemişti. Bunun benim kişiliğimle hiçbir ilgisi yoktu. Bazı nedenlerden dolayı ona kendisini hatırlatıyordum ve beni diğerlerine tercih etmesinin *tek* nedeni buydu. Kendi oğluna bile.

"Zdravstvuy, dedushka." Merhaba, Büyükbaba. Kucağından inip babamın yanına döndüm. *"Ty khorosho vyglyadish'." İyi görünüyorsun.*

"Kak i ty, moy mal'chik. Kak i ty." *Senin gibi, oğlum. Senin gibi.* Sergei'nin gururlu bakışı bana pek iyi gelmedi. Sanki bir şekilde benden, dönüştüğüm adamdan sorumluymuş gibi.

Olduğum ve olduğum her şeyi babama borçluyum. Doğum günümün ne zaman olduğunu bile bilmeyen bu adama değil.

Peder masasının arkasına geçip sandalyesine otururken onu takip ettim. *"Priznayus', ya udivlen videt' vas zdes', otets. Chto privelo vas v takoi put'?" Sizi burada gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim, Peder. Sizi buraya kadar getiren nedir?*

Sergei masaya baktı, yanlış bir şey aradı. Babamı azarlayabileceği herhangi bir şey. Ama hiçbir şey yoktu. Daha önce hiç görmediğim kadar temizdi. Yerinde olmayan tek bir şey yoktu, maun yüzeyden taşan kâğıtlar yoktu, tek bir toz zerresi bile yoktu. Sadece kapalı bir defter, birkaç kalem ve içinde eski bir aile fotoğrafı olan siyah bir fotoğraf çerçevesi.

Sergei'nin gelişine hazırlanırken, babam ona karşı cephane olarak kullanabileceği *hiçbir şey* olmadığından emin olmuştu. Sergei'nin olanlar hakkında soru sormaması için (adam muhtemelen zaten biliyordu) evin tertemiz olduğundan, onarımların bittiğinden emin olmuştu. Sergei'den hiçbir şey saklayamazdınız. Her yerde casusları vardı.

"Uchityvaya, chto vy vydali moyu vnuchku zamuzh za ital'yantsev, vy ne dolzhny udivlyatsa. Osobenno, kogda ya skazal tebe, chto khochu vudalt' jeje zamuzh za Tarasovykh," Torunumu İtalyanlarla evlendirdiğinizi düşünürsek, şaşırmamalısınız. Özellikle de onu Tarasovlarla evlendirmek istediğimi söylediğimde.

Gözlerim Sergei'ye kaydı.

O ne?

Bu adamın cüreti. Böyle bir şey yapmaya hakkı olduğunu düşünecek kadar kibirli.

"Ben de sana biricik kızımı azmış bir orospu gibi satmayacağımı söylemiştim," diye tersledi babam, yumruklarını masanın üzerinde sıkarak. O kadar öfkeliydi ki tekrar İngilizce konuşmaya başlamıştı ve Sergei buna çok kızmıştı.

Sergei İngilizce biliyordu, hatta istese konuşabilirdi. Ama o bunu reddetti. Sadece Rusça konuştu ve hepimizden de aynısını yapmamızı bekledi.

"To, chto vy khotite, neznachitel'no." İstediğin şey önemsiz. Sergei gözlerini kısarak uyardı. *"YA dogovorilsya s Tarasovymi. V obmen na dostup k svoim marshrutam snabzheniya oni vyydut zamuzh za chlenov sem'i Volkovykh." Tarasov'larla bir anlaşma yaptım. İkmal yollarına erişim karşılığında Pakhan ailesiyle evleneceklerdi.*

Babam arkasına yaslandı, kendini tutmaya çalıştığı gülümsemesinin serbest kalmasına izin vermemeye dikkat etti. *"Chto zh, dumayu, ochen' zhal', chto ona uzhe zamuzhem, ne tak li?" Sanırım çoktan evlenmiş olması çok kötü, değil mi?*

Daha iyi bilmesem, babamın De Lucas'la buluşmayı Illayana'yı Rusya'da bir adamla evlendirilmekten kurtarmak için planladığını düşünürdüm. Öyle olabilir mi? Illayana'nın Arturo'yu seçeceğini umarak her şeyi ayarlamış olabilir mi?

Babamın başının arkasına baktım. Adamın yeterince kurnaz olduğu kesindi.

Sergei babasının masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdu ve bastonunu kalçalarının üzerine koydu. Muhafızları arkasında duruyordu; biri solda, diğeri sağda. Sırıttı, sesi alaycı bir tona bürünerek, *"Chto zh, ya dumayu, khorosho, chto u tebya troye sovershenno zdorovykh synovey, kotoryye mogut zanyat 'yeye mesto, ne tak li?"* dedi. *Sanırım onun yerini alabilecek üç sağlıklı oğlunuzun olması iyi bir şey, değil mi?*

Sergei'nin gözleri üzerime dikilince kaskatı kesildim.

Baba homurdandı. *"YA skazal vam, kogda vy podnyali etot vopros, chto ya ne budu prinuzhdat' svoikh detey k braku, kotorogo oni ne khotyat." Bu konuyu gündeme getirdiğinizde size çocuklarımı istemedikleri bir evliliğe zorlamayacağımı söylemiştim.*

Sergei küçümseyen bir tavırla kaşlarını kaldırdı. *"Eto srabotalo khorosho dlya vas, ne tak li?" Senin için iyi oldu, değil mi?*

Babamın omzunu kavradım ve istediğini bildiğim gibi saldırmasını engellemek için sıkıca sıktım.

Annemle babam görücü usulüyle evlenmişler ve her ne kadar sevgi dolu bir birliktelikle sonuçlanmış olsa da, aslında bu ikisinin de istemediği bir şeymiş. Annem dans aşkının peşinden gitmek istiyordu. Juilliard'a kabul edilmişti ve babası onu evliliğe zorladığında New York'a taşınmak için hayatını toparlıyordu.

Karşı koyarsa bacaklarını kırmakla tehdit etti. Bir daha dans etmesini imkansız kılmak için, profesyonel olarak ya da başka bir şekilde.

Babamın tek arzusu *Pakhan* olmaktı. On sekiz yaşında bir eş istemiyordu. Ama Sergei ona başka seçenek bırakmamıştı. Kendisine söyleneni yapmazsa, Sergei, *Pakhan* rolünü Dominik'e vermekle tehdit etti ve o noktada aralarındaki düşmanlık kaynama noktasına ulaştı. Babam Dominik'in kazanmasına izin vermeyi reddetti, bu yüzden istemeye istemeye kabul etti.

İlk tanıştıklarında birbirlerinden *nefret* etmişlerdi. Annesi evlendiği için babasına kızmış, babası da onu dik kafalı, ukala ve soğuk bulmuştu. Sonunda onun tüm özelliklerini sevmeye başladı.

Çocukken bize anlattıkları bir masal vardı; annemin babamı uykusunda boğmaya çalıştığı ve babamın da buna misilleme olarak onu ikinci katın balkonundan havuza attığı zamanları anlatırdı.

Hikayeyi ses efektleri kullanarak, birbirlerinin seslerini taklit ederek birlikte anlatırlardı ve her seferinde aynı şekilde biterdi, zorlu başlangıçlarına rağmen birbirlerinde sevgi ve rahatlık bulduklarını açıklarlardı.

O anlar normal bir çocukluğa en yakın olduğum anlardı. Babam elime bir kez vurarak kendini kontrol edebildiğini gösterdi.

Elimi çektim ve Sergei'ye hançer gibi baktım. Yıllardır annem hakkında söyleyecek bir sürü şeyi vardı ama yine de burada annemi bir tartışmayı kazanmak için koz olarak kullanıyordu.

Beni öldürtmese, o pisliği boğardım.

"Nevazhno, kak eto poluchilos' u nas s Yekaterinoy. Benim poobeshchali drug drugu, chto nikogda ne budem prinuzhdat' nashikh detey k tomu, chto nam navyazali, nezavisimo ot iskhoda." Yekaterina ve benim aramda nasıl sonuçlandığı önemli değil. Birbirimize, sonucu ne olursa olsun, çocuklarımızı bize dayatılan şeylere asla zorlamayacağımıza dair söz verdik.

Sergei alayla gözlerini devirdi. *"Menya ne volnuyut obeshchaniya, kotoryye ty dal svoyey pokoynoy zhene. Vy budete vypolnyat' svoy dolg.*

Cherez polgoda odin iz vashikh synovey prijedet v Rossiju, chtoby zhenit'sya na Ane Tarasovoy. Konets obsuzhdenia," Ölmüş karına verdiğin sözler umurumda değil. Görevini yapacaksın. Altı ay içinde, oğullarınızdan biri Anya Tarasov ile evlenmek için Rusya'da ***olacak.*** *Tartışma bitmiştir.*

Babamın öfkesi havayı boğacak kadar güçlüydü, sanki odadaki tüm oksijen yanarak yok oluyordu. *"Bir yesli ağı mı?" Ya değillerse?* Dişlerini gıcırdattı.

"Togda tebya zamenyat." Sonra değiştirileceksiniz.

Bunu gergin bir sessizlik izledi. Babam ellerini masanın üzerine koydu ve tehditkâr bir şekilde öne doğru eğilerek kendini ayağa kaldırdı.

Sergei'nin korumaları silahlarına uzandılar, babamın her hareketini izliyorlardı ve ben de benimkine uzandım, onu savunmaya hazırlandım.

Önce sağdakini halledeceğim, diye düşündüm.

O daha büyük bir tehdit gibi görünüyordu.

Kendini Sergei ile göz hizasına getirdiğinde babamın masası ağırlığının altında inledi. *"Vpered, prodolzhat'." Devam et, diye* fısıldadı tehditkâr bir şekilde.

Sergei gözlerini kıstı. *"Proshu proshenia?" Pardon?*

"Bir Volkov'dan başkasının *Pakhan* olmasına asla izin vermezsin. Senin kardeşin yok. Dominik ve benim dışımda başka çocuğun yok ve *ikimiz de* Dominik'in liderlik için uygun olmadığını biliyoruz. İnşa ettiğimiz her şeyi bir ay içinde yok eder." Babam tekrar İngilizceye dönmüştü ama Sergei'yi bu kadar kızdıran şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Çünkü söylediği her kelime doğruydu.

Peder devam etti. "Öyleyse devam edin, Peder. Beni değiştirin. İmparatorluğunuzun bensiz ne kadar hızlı çöktüğünü görün."

Sergei'nin kaşları çatıldı, çenesi kenetlendi ve gözleri öfkeyle parladı. Muhafızları endişeyle birbirlerine baktı, elleri hâlâ silahlarının üzerindeydi. Bastonunu tekrar yere bıraktı ve başını yana eğerek ayağa kalktı. "O güzel torunumun başına bir şey gelirse çok yazık olur, değil mi?"

Babam gerildi, tüm vücudu kaskatı kesildi. Sergei'nin daha önce hiç görmediğim bir şekilde İngilizce konuşuyor olması durumun ciddiyetini gösteriyordu.

"New York'un çok tehlikeli bir şehir olduğunu duymuştum. Sokaklarında çok fazla kaza oluyor. Daha geçen hafta tecavüze uğrayan bir kadın vardı.

ve Central Park'ta öldürüldü. Dehşet verici, kesinlikle dehşet verici."

Babam hamle yaptı ve hepimizin ölümüne neden olacak bir şey yapmadan önce onu tutmak için kollarımı zar zor ona doladım.

Sergei'nin korumaları silahlarını bir anda bize doğrultmuştu. Ben babamı elimde tutmak için güreşirken Sergei güldü.

"Dediğim gibi, altı ay içinde oğullarınızdan biri Anya Tarasov'la evlenmek üzere Rusya'da olacak. Hangisi olduğu umurumda değil, sen seçebilirsin. Ama biri orada olacak, yoksa sonuçlarına katlanan sen olmayacaksın. Oğlum." Tekrar yerine otururken buruşuk yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Şimdi neden bana buralarda neler olup bittiğini anlatmıyorsun? Son birkaç ayın oldukça hareketli geçtiğini duydum."

Babamı sakinleştirmek birkaç dakika sürdü. Sergei'nin kendini beğenmiş suratı da işe yaramadı ama sonunda öfkesini dizginleyip oturmayı başardı. Sergei'ye Los Zetas ve The Outfit'i anlatırken yüzündeki nefret dolu bakışları korudu. Kirli Akbabalar ve binalarımızın yakılması hakkında.

Bundan kimin sorumlu olduğunu bulmaya yaklaşamadığımızı öğrendiğinde aklını kaçıracağından endişe ediyordum. Ama bu konuda şaşırtıcı derecede anlayışlıydı. Aslında çoğu konuda. Zirvede olduğunuzda, sizi aşağı çekmeye çalışan pek çok insan olduğunu anlamış görünüyordu. Bunu bir iltifat olarak kabul etti.

İki saat boyunca her şeyi gözden geçirdikten, envanter listesini inceledikten ve daha fazla malzeme için sipariş verdikten sonra Sergei arabasına doğru topallayarak oradan ayrıldı.

"Lanet olası piç!" Babam ön kapı kapanır kapanmaz kükreyerek antredeki duvarı yumrukladı. Yumruğu duvarı delip geçti, etrafındaki sıvalar döküldü. "Bu ne cüret!"

"Baba, sakin ol."

Yüzüme doğru döndü, öfkesi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. "Bana sakin olmamı söyleme Aleksandr," diye tükürdü. "Onu duydun! Illayana'yı tehdit etti."

"Biliyorum, duydum. Kendini kaybedip bu şekilde bağırmak sorunu çözmeyecek." Yine de neyin çözeceğini biliyordum. "Ben yaparım."

"Ne yapacağım?" diye bağırdı. "O kadınla evleneceğim."

Babam bana baktı, aldığı her nefeste göğsü hızla inip kalkıyordu. Hissettiği öfke kayboldu ve yerini üzüntüye bıraktı. "Hayır, Aleksandr-"

"Benimle tartışmanın bir anlamı yok," dedim avucumu havaya kaldırarak. "Kararımı verdim ve fikrimi değiştirmeyeceğim."

Bunu yapabilecek tek kişi bendim. Nikolai her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da Tatiana'ya aşıktı. Aralarını düzeltmeleri için çok küçük bir şans olsa da, bunu yapmakta özgür olmasını istiyordum. İstediğini elde etmesini. Hak ettiğini.

Lukyan...şey...Lukyan'dı. Bu kadar önemli bir şey ona bırakılamazdı. Küçük kardeşimi severdim ama böyle hassas bir durumda ona güvenilemezdi. Kendisine seçenek sunulmadığında, zorlandığında ve köşeye sıkıştırıldığında pek başarılı olamazdı. İhtiyacım olan son şey son saniyede geri adım atıp Illayana'nın hayatını riske atmasıydı. Büyükbaba tehdidini bir saniye bile düşünmeden yerine getirirdi.

Babam hâlâ benimle dövüşmeyi planlıyormuş gibi görünüyordu, yüzünde kararsızlık vardı. "Aleksandr-"

"Büyükbabamın planlarından bana neden bahsetmedin? Illayana'yı Tarasov'larla evlendirme planlarından?" Bu konuda benimle tartışmasını engellemek için dikkatini dağıtmayı umarak sordum.

Öfkeyle mutfağa doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim. "Ne anlamı olabilirdi ki?" Buzdolabını açtı ve iki şişe su aldı. Birini bana uzattı. "Sergei dikte etmişti, emrine uyulmasını bekliyordu."

"Illayana'ya da söylemedin mi?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. Suyu açtı ve bir yudum aldı. "Ona söylersem yapacağını biliyordum. İstediği için değil, Sergei'nin emirlerine uyulmazsa ne olacağını bildiği için. Bunu benim için yapardı."

Anlayışla başımı salladım. Illayana tam olarak bunu yapardı.

Suyumu açtım ve mutfak tezgahına koymadan önce bir yudum aldım. "Cosa Nostra ile buluşmayı sen mi ayarladın?" O gün bizi ofisine çağırdığında, Alessandro'nun oğlu Vincenzo'nun bize ulaşan kişi olduğunu söylemişti. Bu doğru muydu?

Babamın gözleri bana kaydı. "Ben yapmadım," diye tereddütle cevap verdi. "Ancak bu durumdan faydalandım."

O gün kız kardeşime söylediği sözler aklımdan geçti.

"Evlilik teklifinde bulunma ihtimali var." "Seni asla evlenmeye zorlamam."

"Sonunda seçim senin Illayana. Her zaman."

"De Lucas'lardan birine aşık olmasını umuyordun," dedim.

Babam bir içki daha alarak başını salladı. "Onun için Sergei'nin seçtiği kişiden daha uygun olacaklarını biliyordum. Tarasov ailesi hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama bir avuç vahşi olduklarını biliyorum. Onlardan biriyle evlenmesine izin veremezdim. O aileyle evlenmesine."

Ama şimdi öyleydim.

Korkmuyordum. Ailelerindeki erkekler ne kadar acımasız olursa olsun, onlardan korkmuyordum. Eğer yoluma çıkarlarsa, onları öldürürdüm.

Beni en çok korkutan şey, bu Anya Tarasov'la evlendiğimde Drea'yı bir daha asla göremeyecek olmamdı.

Bu düşünce aklıma girdiğinde, gelgitli bir öfke dalgası beni tüketti.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

“W Ne yapıyorsun, Emily?! Onu sevdiğini söyle! Söyle ona!!" Emily Cooper kapıyı kapatırken televizyona doğru bağırdım.

Gabriel -sevdiği adam- ona karşı hisleri vardı.

Kendimi hiçbir zaman tembel biri olarak görmemiştim ama buraya kapatıldığımdan beri, durum gerektirdiğinde tembel olabildiğimi fark ettim. Hatta o kadar tembeldim ki, Netflix'te *Emily in Paris'in* ilk iki sezonunu art arda izlemeyi başarmıştım.

Bu evde de en az o işkence odasındaki kadar hapsedilmiştim. En azından burada rahat bir yatağım ve düz ekran bir televizyonum vardı. Bu her şeyi telafi ediyordu.

Aleksandr dün gece gittikten sonra, duygusal ve zihinsel olarak tükenmiş bir halde doğruca uykuya dalmıştım. Onunla yatmayı ya da tüm hayat hikâyemi ona anlatmayı planlamamıştım ama Aleksandr'ın insanın içinden bir şeyler koparıp alma gibi bir huyu vardı. Ve kendi açıklamalarından sonra, onu cevaplardan mahrum bırakamazdım. Bu kadar açık sözlü olduktan sonra olmazdı. Bana annesine ne olduğunu anlattıktan sonra.

Zavallı, zavallı annesi.

Durum tersine dönseydi ve tecavüze uğrayan ve işkence gören annem olsaydı nasıl hissederdim diye defalarca *düşünmüştüm.*

Buna dayanamazdım. Düşüncesine bile.

Aleksandr'ın tüm bu suçluluk duygusu ve ıstırapla etrafta nasıl dolaştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Onun hatası olmamasına rağmen.

Tüm bunları bir kenara bırakıp yoluna devam edebilmesi onun ne kadar güçlü bir adam olduğunu gösteriyordu.

Benimle konuştuktan sonra, bunun gerçekten onun hatası olmadığını anlamasını umuyordum. Kendini suçlamaması gerektiğini. Onu hissettiği tüm acıdan, taşıdığı tüm o suçluluk duygusundan kurtarmak istiyordum. Eğer yapabilseydim, onun yerine ben alırdım, böylece artık bununla yaşamak zorunda kalmazdı.

Tüm kaçma düşünceleri o tek konuşmayla birlikte yok oldu. Bana sadece kırılganlığını göstermekle kalmamış, aynı zamanda beni serbest bırakmayı planladığını, bana zarar vermeyeceğini de açıkça belirtmişti. Juan'ı aramama izin vererek ve bir görüşme ayarlayarak, dostça ayrılmayı umduğunu kanıtlamıştı. Kartel ve Bratva arasında bir savaş istemiyordu.

Bu bizim için iyi bir şeydi çünkü onlara karşı bir savaştan sağ çıkabileceğimizi düşünmüyordum. Çok iyi organize olmuşlardı. Sadece burada devriye gezerken gördüğüm adam sayısı bile ne kadar az adamımız olduğunu gösteriyordu.

Serbest bırakılmam karşılığında ne isteyeceklerini bilmiyordum. Tek umudum onlara verebileceğimiz bir şey olmasıydı.

Kumandayı elime aldım ve *Emily Paris'te'nin bir* sonraki bölümünü oynatmaya başladım, bu diziye olması gerekenden çok daha fazla bağlanmıştım. Gözlerimi ekrandan ayırmadan yanımdaki yatağın üzerinde duran yarısı yenmiş ızgara peynirli sandviçe uzandım ve bir ısırık aldım.

Bana yemek getiren yaşlı kadın bana bunu verdiğinde neredeyse inanamıyordum. Bir keresinde Aleksandr'a ızgara peynirli sandviçleri çok sevdiğimden bahsetmiştim ve bir de baktım ki tabağımın tamamı onlarla dolu.

Adam bir kadının kalbine giden yolu biliyordu, bu kesin.

Yatağa daha da sokuldum, yemeğimi yerken televizyon izliyordum ki kapı aniden açıldı. Aleksandr içeri girerek beni korkuttu. Kumandayı elime alıp bir elimden diğerine zıplatarak hızla televizyonu kapatmaya çalıştım.

Romantik komedi izlemenin yanlış bir tarafı yoktu. Sadece Aleksandr'ın bu diziyi izlemekten başka bir şey yapmadan on iki saatimi boşa harcadığımı bilmesini istemiyordum.

Ama bana bakmıyordu. Bir aşağı bir yukarı volta atıyor, yere vurduğu her çizme darbesinde öfkesi belirginleşiyordu. Kendi kendine Rusça mırıldanıyor, içinden öfke dalgaları akıyor, kasları geriliyor, elleri sıkıca yumulmuş yumruklar haline geliyordu.

Kaşlarımı çattım, battaniyeleri ittim ve yavaşça ayağa kalktım. "Aleksandr?"

Beni tanımadı, sadece odanın bir ucundan diğerine yürüdü, kendi düşüncelerinde kayboldu.

Ona vahşi doğadaki ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yaklaştım. "Aleksandr?" Tekrar denedim.

"Glupyy, staryy ublyudok. Kak on posmel." Rusça konuşmaya devam etti, bu da onu anlamamı zorlaştırıyordu.

"Ne oldu? Sorun nedir?"

"Buraya gelip bize emir verebileceğini sanıyor. Kim olduğunu sanıyor lan bu?"

Kaşlarım çatıldı. "Kim? Kimden bahsediyorsun?"

"Moy dedushka."

Bir adım daha yaklaştım. "Tekrar İngilizceye dönmeni istiyorum Koca Adam. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyorum."

Gözleri sonunda öfke dolu bir şekilde bana dikildi. "Büyükbabam. O burada, Rusya'dan."

"Tamam mı?" Genelde büyükanne ve büyükbabanın ziyareti iyi bir şeydir ama Aleksandr'ın söyleme şekli bana bunun tam tersi olduğunu düşündürdü.

"Kız kardeşimi satmaya çalıştığını biliyor musun? Pazardaki bir et parçası gibi. Başka bir Rus aileyle anlaşma yaptı. Tedarik yollarına erişim için kız kardeşimle evlenecekti." Başını salladı, sesi tedirginlikle titriyordu. "Adamı *yıllardır* görmedik ama yine de burada, bize ne yapacağımızı söylemeye çalışıyor."

Ona ayak uydurmaya çalıştım. "Kız kardeşinin zaten evli olduğunu sanıyordum?

Şu İtalyan adama mı? Artis'e mi?"

"Arturo. Öyle. Babam onu Tarasov'ların elinden kurtarmak için bu işi ayarladı. Büyükbabam da çok *kızdı*." Aleksandr volta atmaya devam etti. Birazdan durmazsa yerde bir delik açacaktı.

"Gel, otur." Yatağın kenarına oturdum ve önümdeki yeri işaret ettim.

İtaat etti (ki bu da ne kadar kendinden geçmiş olduğunu gösteriyordu). Oturdu, sırtını yatağa yasladı, bacaklarını büktü ve kollarını dizlerine dayadı.

Omuzlarını kavradım, parmaklarımı tenine bastırarak gergin kaslarına masaj yaptım.

Aleksandr inledi, başı öne doğru yuvarlandı. "Siktir. Bu iyi hissettiriyor."

Sırıttım, ellerimi sırtında gezdirdim ve tekrar yukarı kaldırdım, oraya buraya baskı uyguladım. "Yani büyükbaban kız kardeşini istediği gibi evlendiremediği için mi kızgın?"

İtiraf edeyim, görücü usulü evlilik olayını anlamakta zorlandım. Kartel bu şekilde çalışmıyordu. Biz aşk için evlendik. En azından benim ailem öyleydi. Bir tür pazarlık kozu olarak ya da ittifak kurmak için kullanılmazdı. Yine de mafyanın bu konuda büyük olduğunu fark etmiştim.

"Çılgınlık hafif kalır."

"Ve bu kötü bir şey mi?" Parmaklarımı gittikçe daha derine iterek, dudaklarından dökülen kısık iniltilerin tadını çıkararak sordum.

"Evet. Öfkeli bir Sergei Volkov çok ama *çok* dikkatli olunması gereken bir şeydir."

Parmaklarımı saçlarına götürdüm, tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdim. Tekrar inledi, biraz gevşedi.

Öfkesinin bir kısmı azalmıştı ama hâlâ gergindi, hâlâ hayal kırıklığıyla kaynıyordu.

Basit bir masajın onu tüm bu endişe ve öfkeden kurtaramayacağını fark ettim. Kafasının içinde her ne oluyorsa çok fazlaydı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha büyük bir dikkat dağıtıcı.

"Hey, seni bir yere götürebilir miyim?"

Omzunun üzerinden bana kaşlarını çatarak baktı. "Beni bir yere götürür müsün?"

"Evet. Öfkemden kurtulmak istediğim her zaman gittiğim küçük bir yer."

Bana şüpheyle baktı, gizli bir neden arıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bunun için onu suçlayamam bile. Rollerimiz tersine dönseydi ben de tereddüt ederdim. Ama kaçmaya çalışmıyordum. Bunu, arkasını döndüğü anda kaçmak için bir tür manevra olarak kullanmıyordum.

Gerçekten bunun ona yardımcı olacağını düşünmüştüm.

"Söz veriyorum, hiçbir şey denemeyeceğim. Kaçmayacağım. Kavga etmeyeceğim. Olay çıkarmayacağım ya da dikkat çekmeyeceğim. Sadece seni tüm bu öfkeyle başa çıkmana yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir yere götürmek istiyorum, tıpkı benim için olduğu gibi." Çünkü ona ne kadar masaj yaparsam yapayım, bunun tüm o gerginliği yok etmeyeceğini biliyordum.

Delici mavi gözleri yüzümün her santimetresinde geziniyor, beni dikkatle inceliyordu. Sessiz geçen birkaç saniyenin ardından derin bir nefes verdi ve yapmak üzere olduğu şeye neredeyse inanamıyormuş gibi başını inançsızca salladı.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

Parlak bir şekilde gülümsedim ve ayağa fırladım. "Bu bir sürpriz. Önce telefonuna ihtiyacım var." Hiç tereddüt etmeden cebinden çıkarıp bana uzattı. Hızlıca konumları aradım ve sonra geri verdim. "Hadi, hadi." Kolundan tuttum ve onu yukarı çekmeye çalıştım ama başarılı olamadım. "Tanrım, kaç kilosun sen?" Çaba sarf ederek homurdandım, arkama yaslandım, onu hareket ettirmek için vücut ağırlığım ve yerçekiminin bir kombinasyonunu kullanmaya çalıştım. Yine de işe yaramadı.

Aleksandr usulca kıkırdadı ve kendini ayağa kaldırdı. "Yeter." Tökezlediğimde beni sabitledi, büyük eli omzuma dolandı.

"Seni koca serseri." Kapı kolunu denedim ama kilitliydi. "Bu da ne?"

Aleksandr arkamda dururken göğsünü sırtıma yasladı. Yakınlığı karşısında ürperdim. Bana doğru uzandı ve kapıyı iki kez çaldı.

Kapı açıldı, iri yarı, siyah saçlı bir adam koridorda duruyordu. Bir kaşımı kaldırarak omzumun üzerinden baktım.

Aleksandr sadece omuz silkti. "Senin gibi birinin yanında asla çok dikkatli olamam."

"Benim gibi biri mi?"

"Dolambaçlı. Sinsi.

Gaddar."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Bu muhtemelen birinin bana daha önce söylediği en tatlı şey. Seni koca yumuşacık."

Gözlerini devirdi.

Arkamı döndüm. "Merhaba." Gülümsedim ve hâlâ kapıyı kapatan adama elimi salladım.

Adam silahına uzandı.

"Sorun yok, Çar." Aleksandr bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni öne doğru itti. "Hadi gidelim."

"Hoşça kal Çar." Umarım adını doğru telaffuz etmişimdir. Zor bir isimdi. Çar bana ters ters baktıktan sonra kenara çekilerek geçmeme izin verdi. "Burada ne kadar hoş bir grup insan çalışıyor. Gerçekten çok hoşlar."

İleriye atlayarak yorum yaptım.

Sol tarafımdaki kapılardan biri açıldı ve arkası dönük şapka takan sıska bir çocuk dışarı çıktı, neredeyse bana çarpıyordu. Onunla hiç konuşmamıştım ama onu daha önce sabahları Aleksandr'la bahçede antrenman yaparken ve şu ev spor salonunun deposunda görmüştüm.

"Vay canına. Dikkat et, Kısa Şeyler."

Yüzü mahvolmuştu, sanki yakın zamanda büyük bir kavgaya karışmış gibiydi, açık teninde bir sürü çürük vardı.

"Hadi, gidelim." Aleksandr beni itmeye çalıştı ama ben direndim. "Adın ne senin?" diye sordum.

"Dayton," diye homurdandı

çocuk. "Ben Drea."

"Tamam." Bana şaşkın bir bakış attı, sanki neden onunla konuştuğumu ya da ona adımı söylediğimi anlamamış gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse ben de emin değildim. Sadece "kayıp köpek yavrusu" gibi bir havası vardı. Bunu nereden almıştım, hiçbir fikrim yoktu. Belki de gözleriydi. Çok hüzünlüydüler. Acı ve kederle doluydu, sanki hayat onu yere itmiş ve taşaklarına tekme atmıştı.

"Hey, bizimle gelmek ister

misin?" Dayton kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Buradaki Koca Adam'ın öfke sorunlarıyla başa çıkmasına yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir yere gidiyoruz," dedim başparmağımı omzumun üzerinden Aleksandr'a doğru uzatarak.

Dayton alaycı bir sesle, "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı. Aynı anda Aleksandr, "Benim öfke sorunum yok," diye homurdandı.

Aleksandr'ın göğsünü yatıştırıcı ama biraz da küçümseyici bir şekilde okşadım. "Sorun değil. Hepimizin kusurları var. Ben de öfkemi kontrol etmekte biraz sorun yaşıyorum."

"Hayır, gerçekten mi?" diye söylendi gözlerini devirerek. "Asla tahmin edemezdim."

"Sus sen." Onu hafifçe ittim ve o da kıkırdadı.

Dayton'ın gözleri ikimizin arasında gezindi, kaşları çatıldı. "Her neyse, gelmek ister misin? Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

"Ne tür bir eğlence? Benim eğlencem mi yoksa *onun eğlencesi mi*?" Dayton gözlerini suçlayıcı bir parıltıyla Aleksandr'a dikerek sordu.

"İkisi arasındaki farkın ne olduğundan emin değilim ama bu 'ortalığı darmadağın eden' türden."

"Kahretsin," diye mırıldandı Dayton. "Kulağa eğlenceli geliyor. Pekâlâ, ben de varım." "Harika!" Aleksandr'ın elini tuttum ve onu yanımda sürükledim. "Hadi gidelim."

Balyozu düz ekran televizyona doğru salladım, Amazon savaş çığlıkları atarken etrafıma cam ve plastik parçaları yağdı.

Etrafımda, Aleksandr ve Dayton da aynı türden bir yıkıma dalmış, elektronik aletlerin canına okuyor, cam tabak çanak ve şişeleri kırıyorlardı.

Rage Smash Room, insanların güvenli ve kontrollü bir ortamda bir dizi farklı eşyayı parçalayarak öfke ve hayal kırıklıklarını gidermelerine yardımcı olmak için özel olarak tasarlanmış bir yerdi. Sadece 79 $ karşılığında bir saatiniz ve süre dolmadan önce parçalayabileceğiniz her şeyiniz oluyordu. Televizyonlar, mikrodalgalar, yazıcılar. Aklınıza ne gelirse vardı.

Mükemmel bir çıkış noktasıydı. Bastırılmış enerjiyi serbest bırakmanın, stresi azaltmanın ve çok eğlenmenin mükemmel bir yoluydu.

Öfke sorunlarımın üstesinden gelmek için bunu öneren kişi terapistimdi. Levyeyle arabaların ön camlarını kırıp tutuklanmak yerine, balyozla kırık televizyonları ve beyaz eşyaları parçalardım.

Çok, çok daha sağlıklı.

Yıllar boyunca bu yere harcadığım paranın miktarı gülünçtü. Öfkemle başa çıkmak için her ihtiyacım olduğunda buraya gelirdim (kendime karşı dürüst olursam, hemen hemen haftada bir kez).

Babam öldükten sonra burası benim için ikinci bir ev gibi oldu. *Çok kızgındım*. Babama kızgındım. Kendime. Dünyaya. Aslında her şeye.

Babamın nasıl bir adam olduğu konusunda hiçbir çekincem yoktu. İnsanları öldürmüştü. Onlara işkence etmişti. Columbus sokaklarında bir sürü uyuşturucu satmıştı. Muhtemelen pek çok insanın hayatını mahveden uyuşturucular.

Kötü bir adam değildi ama iyi bir adam da sayılmazdı.

Ne yapmış olursa olsun, bu şekilde ölmeyi hak etmemişti. Sakat bir şekilde. Bir yatakta yatıyordu, hareket edemiyordu. Acıdan bunalmıştı.

Böyle bir şeyin onun başına gelmesinin ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ne kadar mantıksız olursa olsun, kanserin kendisine çok kızmıştım. Sanki kızabileceğim yaşayan, nefes alan bir varlıkmış gibi.

Rage Smash Room benim güvenli sığınağımdı. Belki Aleksandr'ın da olabilir.

Yüzümdeki koruyucu gözlükleri ayarladım ve Aleksandr'ın balyozunu buzdolabına indirerek onu içeri doğru göçertmesini izledim.

O da benimle aynı koruyucu giysileri giymişti; tulumlar, eldivenler, botlar ve koruyucu gözlükler.

Üçümüz de giyinip kuşandıktan sonra Aleksandr ev sahibine ortadan kaybolması ve mekânı bir saatliğine bize bırakması için 2.000 dolar ödedi. Ev sahibi bunu seve seve yerine getirdi, Aleksandr daha konuşmasını bitirmeden parayı kaptığı gibi kapıdan çıktı.

Aleksandr buzdolabını defalarca yumrukladı, sırtındaki ve kollarındaki kaslar şişti, tulumunu yırtmakla tehdit etti.

Ses acımasızdı.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Buzdolabının kapısı onun gücüyle parçalandı, içe doğru eğildi, menteşeler gıcırdadı.

Dayton onun yanında, cam tabakları frizbi gibi duvara fırlatıyor, her parçalandıklarında çığlık atıp tezahürat yapıyordu. Arada bir Aleksandr'a dönüp ona sesleniyor, tabaklardan birini fırlatmadan önce ona sadece birkaç saniye hazırlık süresi tanıyordu.

Aleksandr balyozunu bir beyzbol sopası gibi savuruyor, tabağa çarpıyor ve cam parçalarını havaya savuruyor, sonra da her neye vuruyorsa ona geri dönüyordu.

Cephanesi bittiğinde Dayton bana döndü, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Balyozumun metal kafası, onu yere bıraktığımda yere çarptı. Gözlükleri yüzümden kaldırıp başımın üstüne koydum.

"Haklı mıydım, yoksa haklı mıydım?"

Dayton hafifçe nefes nefese kalarak güldü. "Evet, haklıydın. Hakkını vereyim, nasıl eğlenileceğini biliyorsun. Böyle yerlerin varlığından bile haberim yoktu."

"Her yerde bir sürü var. Sadece onları nerede bulacağınızı bilmelisiniz."

"Üyelikleri var mı? Çünkü içimde sık sık müşteri olacağıma dair bir his var."

"Evet, aslında var. İndirimler ve her şeyin olduğu bir kartla birlikte geliyor. Gitmeden önce seni kaydettiririz," diye göz kırptım.

Aleksandr bir sonraki alete geçti. Ve bir sonrakine ve bir sonrakine. Odanın içinde dolaştı, geriye hiçbir şey kalmayana kadar gördüğü her şeyi parçaladı.

Duvarın üstündeki saate baktım. Hâlâ yirmi dakikamız vardı.
Git
. "Neden gidip yiyecek bir şeyler almıyorsun?" Eldivenlerimi çıkardım
Ellerini molozların arasına atarak yere fırlattı.

İnsanların içlerindeki şeytanları serbest bıraktıktan sonra yemek yiyebilmeleri için binaya bağlı küçük bir kafe vardı. Çünkü bilirsiniz, bir şeylerin canına okumak gerçekten iştah açıyordu.

Dayton gözlüklerini boynuna yaslamak için aşağı çekti. Kararsızca Aleksandr'a baktı, o da buzdolabından geriye buruşuk bir metal yığınından başka bir şey kalmamış olmasına rağmen yine buzdolabını yumruklamaya devam ediyordu.

"Sorun yok. Onu yakaladım."

Dayton hâlâ tereddüt ediyordu. "Ya gittiğim için bana kızarsa?"

Omuz silktim, umursamadım. "Sinirlenirse sinirlenir. Büyütülecek bir şey değil."

"Sen-" gözleri Aleksandr'a gidip geldi ve sesini alçalttı, "-ondan korkmuyor musun?"

Neden birdenbire fısıldamaya karar verdiğini bilmiyorum. Aleksandr bize en ufak bir dikkat bile göstermiyordu. Tamamen önündeki göreve odaklanmıştı, her seferinde bir parçayı yok ediyordu.

Saf odaklanmaya sahip bir adamdı ve şu anda tüm odağı olabildiğince sert vurmaktı.

"Hayır Dayton," diye kıkırdadım ve başımı hafifçe salladım. "Ondan korkmuyorum."

Beni yanlış anlamayın, Aleksandr *korkutucu* bir adamdı. Cüssesi, yüzünün sert hatları ve yaydığı tehlikeli, acımasız auranın birleşimi insanların sokaklarda ondan uzaklaşmasına neden oluyordu.

Ama ondan korkmuyordum. Tüm o saçmalıkların, ördüğü duvarların ötesini gördüm ve onu olduğu gibi gördüm. Sevdikleri için her şeyi yapabilecek sadık, koruyucu (şiddet yanlısı olsa da) bir adam.

Dayton beni dikkatle inceledi. "Aman Tanrım. Sen de en az onun kadar delisin, değil mi?"

Kocaman gülümsedim. "Hayır, ben daha deliyim."

Tulumunun fermuarını açtı ve içinden çıktı. Geri kalan teçhizatını çıkarıp bir yığının içine yerleştirdikten sonra çıkış kapısına doğru ilerledi. Elini kapı koluna koydu ve omzunun üzerinden bana baktı. "*100'lük* kız sen misin?"

Kaşlarımı çattım. "Neyi?"

"Birinin ona *The 100'ü* izlemesini söylediğini söyledi. Sadece sen olup olmadığını merak ediyordum."

Göğsümde hafif bir his yayıldı. "İzledi mi?" "İlk sezonun neredeyse tamamını."

Sakin ol kızım. Kendinden geçme.

Ona izlemesini söylediğimde, bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Küçük bir başarı duygusu içimde çırpındı.

Aleksandr Volkov'a bir şeyler yaptırmayı başarmıştım. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

"Ee? Sen misin?" Dayton bana bakarak sordu. "Belki," diye göz kırptım. "Devam et."

Arkasını dönüp gitmeden önce Aleksandr ile benim aramda bir kez daha dolaştı ve kapıyı arkasından kapattı.

Aleksandr nihayet balyozunu bırakırken ben de kalan eşyalarımı çıkardım. Göğsü sert ve derin nefeslerle inip kalkıyor, alnından sanki 10 km'lik bir maraton koşmuş gibi ter damlıyordu. Güvenlik gözlüklerini çıkarıp omzunun üzerinden fırlattı. Elinin tersiyle terini silerken diğer eliyle tulumunun fermuarını indirdi ve tulumdan çıktı.

Bana baktı, dudakları dürüst bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi.

Nefesim kesildi. Aleksandr muhteşemdi. Buna hiç şüphe yoktu. O seksi, için için yanan şey onda vardı. Onun için tamamen işe yarıyordu.

Ama gülümsediğinde? Böyle gerçek, hafif, kaygısız bir gülümseme? Kalbimi durduruyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum, mutluluk ruhuma işliyordu. Onu mutlu görmek beni de mutlu ediyordu. Gülümsemesi bulaşıcıydı.

"Çok," diye nefes verdi, gözleri kısa süreliğine kapandı. "Burası sık sık geldiğiniz bir yer mi?"

"Sık sık... her zaman... aynı şey, gerçekten," diye omuz silktim. "Hayatımdaki bazı zor anları atlatmama yardımcı oldu."

Anlayışla başını salladı. "Babanın ölümü."

"Kesinlikle onlardan biriydi, evet."

Başını yana eğdi. "Diğerleri ne?"

Bir kahkaha attım ve saate baktım. "Bu odada *bu* konuşmaya başlamak için yeterli zamanımız kalmadı. Ayrıca, konuşma sırası sende ve neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

Gözlerini devirdi ve odanın uzak köşesindeki masa ve sandalyelere yöneldi. Etrafına asılmış çok sayıda tabela, buranın parçalanacak bir mobilya parçası olmadığını açıkça gösteriyordu. Sadece insanların ihtiyaç duyduklarında oturup soluklanabilecekleri bir yerdi.

"Tüm bunların -" otururken elini havada salladı, "- bu konuda konuşmak *zorunda kalmayayım* diye olduğunu sanıyordum."

"Hayır, bu ot gibi gerginliği azaltmaya yardımcı olmak içindi. Yine de bunun hakkında konuşmalısın." Yanına oturdum ve omzunu omzumla ittim. "Hadi ama. Çıkar ağzındaki baklayı."

Ağır bir nefes verdi. "Büyükbabam kız kardeşimi başka bir Rus aileyle evlendirmeye söz verdi."

"Doğru," diye başımı salladım. "Ama kız zaten evli ve adam buna çok kızgın." "Evet. Yine de anlaşmayı onurlandırmak istiyor."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyor? Onu boşanmaya mı zorlayacak?"

Aleksandr homurdandı. "Kocasını öldürmeyi tercih ederdi. Daha kolay olurdu. Ama hayır. Resmi anlaşma Tarasov'ların *Pakhan'ın* ailesiyle evlenmesiydi. Görünüşe göre bunu yapmak için Illayana'ya ihtiyacı yok."

"Kafam karıştı," dedim kaşlarımı çatarak. "Başka bir kız kardeşin daha mı var?"

"Hayır. Ama Tarasov'ların bir kızı var ve büyükbabamın söylediğine göre, son derece sağlıklı, bekâr üç torunu var."

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

M Sanki çıplak tenime bir elektrik teli değmiş gibi tüm vücudum kaskatı kesildi. Söylediğini sandığım şeyi söylemiyordu, değil mi?

"*İçinizden* birine mi yaptıracak?"

Mavi gözleri bana dikilmişti. Daha önce gördüğüm o hayal kırıklığı vücuduna geri dönmeye başlamıştı.

"Ben," diye homurdandı, gözlerini benden hiç ayırmadan.

"Ben olacağım." Gözlerimi kırptım, şok içime çökmüştü.

"Neden, neden sen?"

"Karmaşık bir durum," dedi başını arkaya yaslayarak.

İçimde öfkenin yükselmeye başladığını hissettim ama onu geri ittim. "O zaman biraz daha basitleştir ve bana açıkla."

Nefes verdi. "Nikolai ve Lukyan arasında en bariz seçim benim. *Tek seçenek,* gerçekten. Nik böyle bir şeyin üstesinden gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip ama bunu yapabiliyor olması, yapmak zorunda olduğu anlamına gelmiyor. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, kalbi başkasına ait. Uzun zamandır öyle ve eğer isterse bunun peşinden gitmekte özgür olmayı hak ediyor. Tabii bu saçmalığı aşabilirse. Lukyan...şey...Lukyan. Sadece böyle bir şey için uygun değil. En küçük kardeşim sorumlulukla pek başa çıkamaz. O özgür ruhlu, anı yaşayan bir adamdır. Her zaman önce davranır ve asla düşünmez. Bu kadar önemli, bu kadar ciddi sonuçları olan bir şey ona bırakılamaz. Bırakılamaz. Kardeşimi severim ama bir şeyi ciddiye almakta zorlanır. Çözüm olmaktansa anlaşmanın içine etme ihtimali daha yüksek.

ona. Geriye ben kalıyorum. Eğer evlenmezsem, Sergei Illayana'ya zarar verecek."

"Ciddi misin?" İnanamayarak sordum. "Kendi torununa zarar verir mi?"

"Sergei Volkov gibi bir adam için böyle unvanların önemi yok. İstediğini elde etmek için her şeyi yapar. *Herkesi incitir*. Onun için sınır yoktur. Bu anlaşmayı istiyor ve bunun için ne gerekiyorsa yapacak."

Böyle bir adam dünyadaki en tehlikeli adam tipiydi. Onlara güvenilemezdi. Onlara sırtınızı dönemezdiniz. Her zaman tetikte olmanız, yaptıkları her şeye göz kulak olmanız gerekirdi çünkü ne zaman arkalarını döneceklerini ve bugünün kafanızın arkasına bir kurşun yiyeceğiniz gün olduğuna karar vereceklerini asla bilemezdiniz.

Gözlerimi yere saçılmış kırık dökük enkaza dikmiş, az önce söylediği her şeyi düşünüyordum.

Başka biriyle evlenecekti, kendine eş olarak ilkel, düzgün bir Rus kadını alacaktı. Ailesinin büyük ihtimalle onaylayacağı biriyle.

Benim aksime.

Gürültülüydüm. Gürültülüydüm. Ağzım bozuktu. Kaba. Liste uzayıp gidiyordu. Aleksandr'ın her yönden tam zıttıydım.

Öyle davranmıyordu ama paralı bir aileden geldiğini biliyordunuz. Görgülü ve terbiyeli yetiştirilmişti.

Onda öyle bir hava vardı. 'Hangisinin çorba kaşığı, hangisinin tatlı kaşığı olduğunu biliyorum' diye bağıran bir havası vardı. Oysa ben kaseyi kaldırır ve bardak gibi içerdim. Kaşık kullanma zahmetine bile girmezdim.

Bunu neden yaptığını anlıyordum. Onun için neyin tehlikede olduğunu. Bu, durumu daha kolay kavramamı, daha kolay başa çıkmamı sağlamadı.

Aleksandr benim değildi. Birlikte değildik. Ama bunu duymak onun *asla* benim olmayacağı anlamına geliyordu. Başkasının olacaktı.

Onunla nasıl tanıştığımı düşündüğümde, ona bu kadar bağlı hissetmeme şaşırmıştım. Onun başka bir kadına bağlanması, onunla evlenmesi, onu becermesi, hayatını onunla geçirmesi fikri beni bu kadar *kızdırmıştı*.

"Ne düşünüyorsun? Şu anda yüzünde oldukça tehlikeli bir ifade var."

İçten içe irkildim. Evet, bazen duygularımı gizlemekte zorlanıyordum. Aleksandr'ın bunların hiçbirini bilmesini, bunun beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyordum.

Dikkatimi dağıtmak istedim, hayır, ihtiyacım *vardı.*

"Kalan zamanımızı değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Koltuğumdan sıçradım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırmadan önce yüzünde beliren şaşkınlık ifadesinin tadını çıkararak üzerine çıktım.

Kaba eller beni sıkıca kavradı, parmaklar belimin derisine derinlemesine girdi. Dilim ağzına dalıp onunkiyle çarpışırken kalçalarımı yuvarladım.

Lanet olsun. Tadı inanılmazdı.

Ona dokunmazsam, o da bana dokunmazsa ölecekmişim gibi hissediyordum.

Aleksandr ellerini saçlarımın arasından geçirdi ve başımı geriye doğru çekerek beni nefessiz bıraktı. Dilini boynumda gezdirerek tenimi öpücüklere ve ısırıklara boğdu. "Dikkatimin bu kadar kolay dağılacağını mı sanıyorsun, *malyshka*?" diye homurdandı, göğsünden bir eğlence gümbürtüsü çıktı. "Bu durumdan faydalanacağım çünkü amını sikimin etrafına sarmak için can atıyorum. Ama bu konuşmanın bittiğini sanma." Boynumun kenarını sertçe ısırdı ve ben de tısladım. "İçten içe küçük, pis bir fahişesin, değil mi? Amının doldurulması için yanıp tutuşuyorsun."

Nefes nefese kaldım, kalbim göğsümde çarpıyor ve vücudum titriyordu, sanki her yeri işaretlemek istiyormuş gibi dişlerini tekrar tekrar etime batırıyordu.

"Mmm, *YA lyublyu, kogda ty izvivayesh'sya dlya menya."*

Lanet olsun, Rusça konuşmasına bayılıyordum. Tek kelimesini bile anlamasam da yine de hoşuma gidiyordu. Tüm vücudumu ürpertiyordu. Beni aynı anda hem rahatlatıyor hem de heyecanlandırıyordu.

Tek bir sesin tüm bunları nasıl yapabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çenemi sertçe kavradı, büyük eli neredeyse yüzümün tamamını yuttu. Gözleri benimkilere dikilmişti, o kadar büyük bir tutku ve ateşle doluydu ki beni tamamen yutabileceklerini düşündüm.

"Bunun aramızda tatlı, yumuşak, peri masalı gibi bir an olmayacağını bilmeni istiyorum. Hayır. Bu acımasız, sert bir sikiş olacak. Bunu kaldırabilir misin?"

Karnım sıkıştı ve ıslaklığım kalçalarımdan aşağı kaydı. Hevesle başımı salladım.

Dilini dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Söylediğini duymam gerek." "Ben halledebilirim."

Çenemi hafifçe ısırdı. "Ne kadar iyi bir oyuncaksın sen." Bir kolunu belime doladı ve cebini karıştırırken beni kendine yakın tuttu. Sertleşti, ağzından sinirli bir inilti döküldü. "Siktir."

"Ne?"

"Prezervatifim yok. Prezervatifimin olmadığı tek lanet gün." "Sorun değil. RİA'm var ve birkaç hafta önce test yaptırmıştım. Kaçırıldım. Ben temizim. Eğer sen temizsen, ben de temizim." Amımı onun kaslı kalçasına sürtmeye devam ettim, zevkle nefes alıyordum.

Aleksandr bana baktı, gözleri yanıyordu. Kendi içinde bir tartışma yaşıyor gibiydi, ama ne üzerine, hiçbir fikrim yoktu. Ve açıkçası umurumda da değildi. O kadar bastırılmıştım ki, onun için o kadar hazırdım ki, eğer beni prezervatifsiz becermek konusunda rahat değilse, mecbur kalırsam kendimi onun kalçasına bırakabilirdim.

"Siktir et." Beni kaldırdı ve masanın üzerine çarptı. Şaşkınlıkla nefesim kesildi, inledim ve kalçalarımı döndürdüm. İki elimi de tutup başımın üzerinde sabitledi ve yüzümde bir sırıtışla bana baktı. "Söylesene *Malyshka,* çaresiz hissetmeyi seviyor musun?"

Bir elini vücudumun ön kısmında gezdirip diğer eliyle beni tamamen zapt ederken inledim. Ona karşı gerildim ve beni yerinde tutma kolaylığı içimde yanan ateşi körükledi.

"Seviyorsun, değil mi?" diye fısıldadı kulağıma, dilini tenimde gezdirerek. "Benimle ne kadar mücadele edersen et, beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını bilmek hoşuna gidiyor. Sana ne istersem yapabilirim."

Nefes nefese kalmıştım, kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu ve onun tutuşu altında kıvranıyordum. O haklıydı. Tamamen haklıydı. Hoşuma gitmişti. *Bayılmıştım*.

İkimiz de benim tek bir sözümle hemen duracağını biliyorduk ama bu oyunun bir parçası değildi.

"Öyleyse neden yapmıyorsun? Dövüş benimle. İstediğini bildiğim gibi dövüş benimle. Ne yaparsan yap kaçamayacaksın."

Aleksandr gibi bir adamla ne kadarını yapabileceğimi merak ediyordum. Geçmişte böyle bir oyun denemiştim ama hiç işe yaramamıştı. Her zaman çok sert olan *bendim.* Onlarla çok sert dövüştüğümde çıldırıyorlardı.

Sert sevdiğimi söylediğimde, *sert* demek istemiştim. Çoğu erkeğin düşündüğü gibi sadece biraz şaplak ve biraz boğulma değil.

Hayır. Etrafa fırlatılmaktan, kıyafetlerimin yırtılmasından hoşlanıyordum. Ben onları yumruklarken, tekmelerken ve tırmalarken yere yatırılmayı ve acımasızca becerilmeyi.

Aleksandr benim bu yönümle başa çıkabilecek bir tip miydi? Bunu öğrenmenin zamanı geldi.

Öne atıldım ve ona kafa attım. Küfretti, şimdi patlamış dudağından çenesine kan akarken tökezleyerek geri çekildi. Göğsüne bir tekme attım ve masadan kalkıp kaçmaya hazırlandım ama Aleksandr kendini çabuk toparladı.

Bana saldırdı, beni sıkıca kavradı ve ters çevirerek yüzüstü masaya itti.

Hırladım, çılgınca çırpındım ama tek yaptığı kaçma çabalarıma kıkırdamak oldu.

"İşte bu, *Malyshka,* bana o ateşli yanını göster. Bunu sevdim." Beni ensemden tuttu ve alt yarısını kullanarak beni masaya sabitlemek için bacaklarımı ayırdı. Bir elini aramıza sokarak pantolonumu indirdi ve çıplak kıçımı ortaya çıkardı. "İç çamaşırı yok," diye mırıldandı ve kıçımın yanaklarını acıyla sıktı. "Kötü kız."

Beni iki parmağıyla kabaca mızraklayıp içeri ve dışarı pompaladığında zevk ve acı içimde patladı.

"Benim için ıslandın bile. Sen gerçekten *de* küçük, pis bir fahişesin, değil mi?" "Siktir git," diye inledim, ona karşı geri itildim.

Parmaklarını çekti ve vücuduyla beni dümdüz etti, ağırlığı beni nefes almakta zorlanacağım kadar ezdi. "Bak." Parmaklarına bakmam için başımı zorla çevirdi. "Bak ne kadar ıslaksın. Çok güzelsin." Onları ağzıma soktu. "Em."

Sertçe emerken, dilimi döndürürken, kendimi onun üzerinde tadarken yanaklarım çukurlaştı.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı kulağıma boğuk bir sesle, aksanı kalın ve sertti.

Tüm vücudum onun övgüsü ve o lanet olası sesi altında titredi. Onunla ne yaptığını da çok iyi biliyordu. Şikayet ettiğimden değil.

Arkasına yaslandı ve ben de derin bir nefes alarak ciğerlerime hava çektim. Masadan kalkmak için hamle yaptım ama elini uzattı ve ensemden sıkıca kavrayarak beni geri itti. "Hareket etmeni istersem söylerim. O zamana kadar kıpırdama."

"Yoksa ne olur?" Onunla alay ederek nefes aldım. "Ne yapacaksın?" "Beni test etmek istemezsin, *Malyshka.*"

"Sanırım biliyorum." *Biliyordum*. Çırpındım, bacaklarımı tekmeledim ve kollarımı sallayarak ona arkadan vurmaya çalıştım. Denemelerim en iyi ihtimalle vasattı. Aleksandr benim alt edemeyeceğim kadar büyük ve güçlüydü. Ama dövüşmeyi seviyordum. Mücadeleyi.

Beni tutmaya çalışırken homurdandı. "Peki. Oynamak ister misin? Sana nasıl davranacağını bilmeyen kötü küçük fahişelere ne olduğunu göstereyim.

dinle."

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp masaya sırt üstü çarptığında çığlık attım. Bir eliyle boğazımı sıkarken diğer eliyle kemerini açıp serbest bıraktı.

Boynuma doladı, kayışı tokadan geçirdi ve sıkıca çekti. Nefes alamayacağım kadar değil ama midemi sıkıştıracak, şehveti içime çekecek kadar sıkıydı.

Sikini içime sokmadan önce tek söylediği "Güvenli sözünü unutma," oldu, dudaklarından saf, erkeksi bir tatmin iniltisi döküldü. İçime girerken inledim, itişleri söz verdiği kadar acımasız ve vahşiydi. Zevk içimde yükseldi, sinir uçlarım yanıyordu. Bu his hatırladığım kadar iyiydi. Hatta daha iyiydi.

Çok daha iyi.

Boynumdaki kemer, aldığım zevki ve pisliği daha da artırıyordu. İstediğim her şey buydu.

"Ne kadar iyi bir sik oyuncağısın, sikimi çok iyi alıyorsun," diye homurdandı, kemeri biraz daha sıkarak başımın dönmesine neden oldu. "Benim oyuncağım olmak istiyorsun, değil mi *Malyshka*? Bana ait olmak. Benim tarafımdan sahiplenilmek. Sadece ve sadece beni tatmin etmek için buradasın." Hiç yavaşlamadan, hızını hiç kaybetmeden, acımasızca pompaladı.

"Evet, Aleksandr, evet. Sakın durma. Oh lanet olsun, çok iyi. Çok, çok iyi." İnledim, itişini itişiyle karşıladım, kendimi onun horozuna doğru toprakladım.

Sert ve kalındı. Sahip olduğum tüm yapay penislerden bin kat daha iyiydi.

Big Ben bile - ve o benim favorimdi. Beni memnun etmekte asla başarısız olmadı.

Aleksandr bacaklarını açıp duruşunu güçlendirdi ve tekrar tekrar içime girdi. "Ne kadar ıslak, daracık bir amcık," diye homurdandı, boştaki eli aramıza girip delinmiş klitorisimi çekiştiriyordu. "Küçük, iyi bir oyuncağımın yapması gerektiği gibi sikimin canını sıkıyor."

Derinden inledim, vücudumu saran hislerden bunalmıştım. *Tanrım*. Gittikçe yaklaştığımı hissedebiliyordum, her derin itiş vücudumda zevk nabızları attırıyordu.

Kemeri bıraktı ve iki eliyle kalçalarımı kavrayarak beni aletinin üzerine doğru itti. Başını geriye attı, boynundaki damarlar zonkluyordu. Homurdandı. Hırladı. Anlamadığım Rusça sözcükler mırıldanarak beni öylesine hırpaladı ki, her acımasız hamlesinde masa yere kaydı.

"Sikeyim. Evet, bebeğim. Boşalacağım." Nefes nefese kalmıştım, kıvranıyor ve ona doğru eğiliyordum.

Kısa bir an için kaskatı kesildi, gözlerinde bir şey yanıp söndü, sonra aynı sabit tempoyla vurmaya devam etti. Bu lanet olası bir rahatlamaydı çünkü çoğu erkek senin yaklaştığını duyduğunda tempoyu değiştirirdi. Bazen işe yarıyordu. Bazen de işe yaramazdı.

Üzerime eğildi ve tam o anda ikimizin de çıplak olmasını diledim, böylece tenini tenimde hissedebilecektim. "Kemerim boynundayken ne kadar güzel göründüğünü biliyor musun, bana muhtaç ve ateşli?" Ağzımı zorla açtı ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Seni tamamen tüketmek, senin benimkini tükettiğin gibi ben de senin her düşünceni tüketmek istiyorum. Sadece benim *verebileceğim* zevk için yalvaran, sıcak, ıslak, ufalanan bir karmaşa olmanı istiyorum." Ağzından benimkine tükürük damladı ve ben inledim, gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

Yüzümü sertçe salladı. "Bana bak. Sikimin üzerine boşalırken gözlerini benden ayırmamanı istiyorum. Yüzündeki ifadeyi hatırlamak istiyorum." Derinden itti, boynumdaki kemeri tekrar çekti ve ben patladım. Dünyanın en yoğun, akıllara durgunluk veren orgazmı duyularıma saldırırken sırtım kamburlaştı, ağzımdan bir çığlık koptu.

Beyaz-sıcak, kabarcıklı zevk akımları parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar her santimimden geçti. Amım kasıldı, sikinin etrafında spazm geçirdi ve inledi, itişleri kaotik bir hal aldı. Vahşi. Vahşi.

Beni kavrayışı acı verecek kadar sıkılaştı ve sertçe boşaldı, içime fışkıran döller kalçalarımdan aşağı damlıyordu. Tekrar inledi, kendini boşaltırken tüm vücudu titriyordu ve öne doğru düştü, beni ezmeden önce dirseklerinin üzerinde kendini yakalamayı başardı.

"Lanet olsun," diye nefes aldım, zar zor hareket edebiliyordum. Daha önce de sikilmiştim ama *hiç* böyle olmamıştı. Geçen seferkinden daha iyi olabileceğini düşünmemiştim ama yanılmışım.

Aleksandr başını çevirdi ve beni yanağımdan usulca öptü. Tatlı ve şefkatliydi. Hiç böyle olacağını düşünmediğim iki şey. Boynumdaki kemeri çözdü ve bana baktı. Parmakları boğazımda hafifçe dans ederek yumuşak, yatıştırıcı bir masaj yaptı. "İyi misin? Seni incittim mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Jöle gibi hissetmeme rağmen uzuvlarımı ona sararak homurdandım. "Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti. Açık ara. Kesinlikle ne yaptığını biliyorsun Koca Adam."

Gırtlaktan gelen kahkahası beni gülümsetti. "O kemeri boynuna taktığımda 'Pislik' diyeceğini düşünmüştüm," dedi, benim güvenli kelimeme atıfta bulunarak.

"Ha. Sana söyledim, güvenli bir kelimeye ihtiyacım yok. Klitorisimi yalarken beni bıçaklayabilirsin ve ben yine de söylemem."

Bir kaşını kaldırdı.

"Şey, 'bıçakla beni' değil, bıçakla beni. Ama bilirsin, orada burada küçük bir çentiğe karşı değilim," diye göz kırptım.

"Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsin," diye sırıttı, sesi karanlık bir hal almıştı. Gerçekleşme vaadiyle dolu bir ses.

Oooo, güzel.

Diğer yatak arkadaşlarımın hiçbiri kan oyunuyla ilgilenmiyordu. Ve yeterince adil. Bu oldukça sıra dışı bir sapkınlık. Aleksandr ile keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Eğer zamanım olursa.

Bu düşünceyle keyfim bir anda kaçtı. Seks bana Aleksandr'ın biriyle evleneceği gerçeğini unutturmak, dikkatimi dağıtmak için harikalar yaratmıştı. Ama bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Kapı aniden açıldı. "Hey çocuklar, bunları denemelisiniz, çok

-Ne oluyor lan?!" Dayton elindeki yemeği bıraktı ve yüzünü tiksintiyle buruşturarak gözlerini kapattı.

Aleksandr üzerimden atladı, ben masadan inip hızla pantolonumu giyerken vücudunu beni korumak için kullandı.

"Ciddi misin? *Ciddi misiniz?!* Halka açık bir yerdeyiz ve siz insanların muhtemelen yemek yediği bir masada edepsizlik yapmaya mı karar verdiniz? Hayvanlar!" Dayton hala gözlerini kapatarak çığlık attı.

Aleksandr aletini bir kenara bıraktı, kemerini masadan kaldırıp tekrar kalçalarına sardı. Bana baştan çıkarıcı bir göz kırptı, 'Bunu her giydiğimde bu anı düşüneceğim' diyen bir göz kırptı ve ben de onun teni olmasını dileyerek havayı ısırdım.

"Kahretsin, sanırım kusacağım." Dayton sızlandı, bir eli ağzını kapatırken diğer eli gözlerinin üzerinde duruyordu.

"Sakin ol evlat, bu sadece seks. İki rıza gösteren yetişkin arasında tamamen sağlıklı ve normal bir bedensel aktivite. Korkmayı bırak." Yüzündeki ifadeye güldüm.

"Senin için söylemesi kolay. *Onu* yakından, engelsiz bir şekilde göremedin.

çıplak kıç."

"Hayır, yapmadım. Ama istiyorum," diye mırıldandım Aleksandr'a.

Dayton öğürdü. "Evet. Kesinlikle kusacağım. Tanrım, görmeden duramıyorum. Gözlerimi oymak istiyorum."

Aleksandr kesin bir tavırla, "Bunu kolayca ayarlayabiliriz," deyince Dayton bir adım geri çekildi ve sonunda ellerini gözlerinden çekerek havada salladı. "Hayır, hayır, hayır, şaka yapıyordum. Yapma bunu. Bunu atlatacağım. Sadece gözlerimi sabunla yıkamam gerekiyor. Ya da çamaşır suyuyla. Evet, çamaşır suyu işe yarar." Dayton ürperdi, kollarını kendine sardı.

travmatik bir deneyim yaşadım.

"Bakirsin, değil mi?" Eğlenceli bir şekilde kıkırdayarak sordum. "Ne?!

Hayır!" Dayton kekeledi, kırılmıştı. "Bugüne kadar yüzlerce kızlar. *Yüzlerce.*"

Evet, tabii. Üzerindeki gariplik ve yanaklarına doğru yükselen kızarıklık, daha önce kimseyle yakınlaşmadığını gösteriyordu. Rahatsızca kıpırdandı ve gözlerini kaçırarak Aleksandr ve benden başka her şeye baktı.

Birden çocuk için üzüldüm ve bir nefes verdim. "İçeri girip bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Planlı olmadığını söylediğimde bana güven. Değil mi Aleksandr?"

O koca adam omuz silkti, umursamaz bir hava onu sarmıştı. Üzerimize yürünmüş olması umurunda değildi.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum. Tek umursadığım bunu görmek zorunda olanın çocuk olmasıydı. O gelmeden önce bitirebildiğimiz için mutluydum.

Aleksandr'ın telefonu çaldı. Cebinden çıkardı, bir göz attı, yerine koydu ve başka bir tane çıkardı.

Kaç tane telefonu vardı? Ve bunlar ne içindi? Cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Ben Doug."

Ağzım açık kaldı. Aksanı gitmiş, sesi hoş ve sıcak bir tona bürünmüştü. Dayton'a baktım ve *"Doug?" diye* mırıldandım.

Dayton 'bilmek istemezsin' der gibi başını salladı. Ama ben bilmek istiyordum.

"Şimdi mi? Tamam, beni çok dikkatli dinle Matt. Onu orada tutabildiğin kadar tut, anladın mı? Hemen geliyorum. Gitmesine izin *verme.* Onu oyalamak için ne yapman gerekiyorsa yap." Aleksandr telefonu aniden kapattı, gözleri bana kaydı. Birkaç dakika önce beni beceren Aleksandr gitmişti. Şimdi bana bakan, yüzündeki sessiz, ölümcül ifadeyle farklı biriydi. Daha karanlık, daha vahşi biri.

"Gitmemiz gerek. Şimdi."

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Otoyolda hızla ilerlerken ellerim direksiyonu sıkıca kavradı, Rayna gitmeden Crave Café'ye varmaya çalışıyordum. Drea yolcu koltuğunda oturuyordu.

Dayton arkada otururken, bana şu anda çözmeye vaktim olmayan garip bakışlar atıyorlardı.

Telefonu ilk aldığımda içimde bir heyecan patlaması olmuştu. Rayna ve Dominik'i bulmak en önemli önceliklerimizden biriydi ama ne kadar ararsak arayalım nerede saklandıklarına dair hiçbir fikrimiz yoktu. Arada sırada Nik'in yüz tanıma yazılımından sonuçlar alıyorduk ama biz oraya gittiğimizde Rayna çoktan gitmişti.

Bir yerde asla çok uzun süre kalmazdı, biz ona yetişme fırsatı bulamadan oradan ayrıldığından emin olurdu. Dominik bir kez bile görülmemişti, ki bu garipti. Eğer hala Vegas'ta olsaydı, bir yerlerde bir kameranın onu yakalaması gerekirdi, ama hiçbir şey yoktu. Varlığına dair bir fısıltı bile yoktu.

Bu da demek oluyor ki ya çok ama *çok* alçaktan uçuyordu ya da gitmişti. Vegas'tan ayrıldıysa, bu onu takip etmeyi on kat daha zorlaştırırdı.

Sonunda Rayna'yı yakalama fırsatı kaçırılmayacak kadar önemliydi ve bu da Drea'yı yanıma almaktan başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu.

Onu eve geri götürmeyi çok isterdim ama buna zamanım yoktu. Geri dönme şansım olmadan Rayna'nın gitmesi riskini göze alamazdım.

İşte buradaydı, ben Bratva için önemli bir göreve giderken o da ön koltukta oturuyordu. Ailem için.

Eğer babam öğrenirse, beni öyle hızlı ringe çıkarırdı ki kırbaçlanırdım.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın? O direksiyonu biraz daha sıkarsan elinde patlayacak," dedi Drea, çok fazla şey gören o güzel kehribar gözleriyle bana bakarak.

Altımda sıkışıp kaldığını, amının sikimi öyle bir sıktığını hatırlayınca kanım ısındı, yıldızlar gördüm.

O mükemmeldi. Vahşi. Özgür. Benimkiyle eşleşen bir cinsel iştahı vardı ve bu çok zor bulunan bir şeydi.

Kemeri Mila'da bir kez denemiştim ama o hemen güvenli kelimesini kullanmıştı. Tabii ki anlıyordum. Birinin size bunu yapmasına izin vermek muazzam bir güven gerektirir. Başka bir insanın yanında kendini bu kadar savunmasız bırakmak.

İtiraf etmeliyim ki Drea'nın da aynısını yapmasını bekliyordum ve yapmaması beni çok şaşırttı. Kadın korkusuzdu.

Onunla o kadar çok kuralımı çiğnemiştim ki. Bu noktada kendimi umursamaya bile ikna edemiyordum. Hangi doğum kontrol yöntemini kullanıyor olursa olsun, bir kadını korunmadan becermeme asla izin vermemiştim. Yine de Drea'nın tek bir kelimesiyle onun içine yeterince hızlı giremiyordum.

Bu bir dürtü gibiydi. Onun nasıl hissettiğini bilmem *gerekiyordu.* Aramızda hiçbir şey yokken amının etrafımda dalgalandığını hissetmek istiyordum.

Cennet gibiydi. Çıkardığı o tatlı iniltiler. Bana karşı hareket edişi, doyamıyormuş gibi kendini bana sürtmesi. Adımı söyleme şekli, o ateşli İspanyol *aksanıyla* 'R' harfini yuvarlaması.

Tüm bunları düşünmek bile beni o kadar zorladı ki kendimi yeniden ayarlamak zorunda kaldım.

Başka bir kadınla evlenip onu nasıl unutabilirdim ki? Onu bir daha hiç görmeyecek miydim? Sadece bu düşünce bile beni birini öldürecek kadar sinirlendiriyordu.

Hayatımda ilk kez Bratva'nın yükümlülükleri karşısında hayal kırıklığına uğradım. Kaşlarımı çatmama neden oldu.

Hayatımı seviyordum. Zor, acımasız ve kanlı olsa da, onu seviyordum. Bir kez bile toplanıp gitme arzusu hissetmedim. Asla da hissetmedim. Ailemi asla terk etmezdim.

Yine de böyle bir düşünceye kapılmış olmam bile endişe vericiydi.

"Eee?" Drea sordu. "Neler oluyor? Neden suratında o ekşi ifadeyle Mario Kart yarışındaymış gibi etrafta dolanıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak ona doğru baktım. "Yüzümde ekşi bir ifade yok."

Dayton arka koltuktan, "Öyle sayılır," diye seslendi. Ona ters ters baktım.

dikiz aynasından.

Elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Ne? Sen biliyorsun! Bu senin 'birini öldürmek üzereyim' suratın. Biliyorum. Daha önce de görmüştüm."

Homurdandım, dikkatimi tekrar yola verdim.

"Hadi Koca Adam, bana neler olduğunu anlat. Az önce telefondaki kimdi? Seni tüm bu gerginlikten kurtarmak için bu kadar uğraştıktan sonra neden bu kadar sinirlisin?"

Dayton'ın ağzı tıkandı. "Lütfen, Tanrım. Hatırlatma bana."

Drea ona kaşlarını çatarak, "Aldırma ona," dedi. "Hadi ama."

Çelişkiler içindeydim. Bir yandan ona her şeyi anlatmak istiyordum. Ona açılmak ve son zamanlarda olan biten her şeyi, yaşadığım tüm stresi paylaşmak istiyordum. Ama diğer yandan, yapamayacağımı da biliyordum. Bu aile meselesiydi. *Bratva* işi. Teknik olarak hâlâ düşmanım olan biriyle özel detaylarımı paylaşamazdım.

Ben de ona temel bilgileri verdim. Rayna'nın bize ihanet eden ve Illayana'yı Nero'ya teslim eden biri olduğunu söyledim.

Kendisinin de halkı tarafından aynı şekilde ihanete uğradığını düşününce, anlayışla karşıladı ve bu konuya daha fazla dalmadı.

"Umarım onu öldüreceksin," dedi sertçe, gözleri sertleşmişti.

"İlk başta değil. Ama ölecek. Eninde sonunda." Arabayı geçen seferki gibi Crave Café'nin arkasındaki aynı sokağa park ettim.

Temizlikçiler yaptığım pisliği temizleyerek olağanüstü bir iş çıkarmışlardı. Burada birinin öldüğü bile anlaşılmıyordu. Peroxide'den geriye kalan tek kanıt beton üzerindeki koyu kan lekesiydi ve o zaman bile kan olduğu anlaşılmıyordu.

"Güzel." Yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi. "İzleyebilir miyim?"

Dudaklarım şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. Tabii ki kadın izlemek isteyecekti. Kindar küçük şey. Bunu ne kadar istesem de buna izin veremezdim. Rayna'yı yakalamayı başarırsam, babam sorgu sırasında muhtemelen orada olacaktı.

Drea'nın orada olmasını haklı çıkaracak hiçbir neden yoktu. En azından şu anda aklıma gelmiyor.

Cevap vermek yerine öne doğru eğildim ve dilimi alt dudağında gezdirdim. Hay *sikeyim*. Hayatımda hissettiğim en yumuşak dudaklara sahipti. Dolgun, dolgun ve dünyanın en sikilebilir ağzına bağlıydı.

Drea'nın nefesi hafifçe kesildi, gözleri arzuyla parladı.

Kapıyı açıp arabadan inmeden önce dudaklarının arasından "Burada kal," diye mırıldandım.

"Bekle, ne?" Drea bana bakmak için yana doğru eğilerek haykırdı. "Ben gelemeyecek miyim?"

"Üzgünüm, *Malyshka,*" dedim, Beretta'mı çıkardım, arkama sokmadan önce şarjörünü ve fişek yatağını kontrol ettim. "Burada kalmana ihtiyacım var. İlk fırsatta sokağa kaçacağından endişe edersem yapmam gereken şeye odaklanamam."

Kızın çenesi öfkeyle düştü. "Ciddi misin sen? Eğer bunu yapmak isteseydim, Öfke Odası'nda yapardım. Ayrıca, kaçmayacağıma dair sana söz vermiştim."

"Ve sana inanıyorum. Bir dereceye kadar." Kapıyı kapattım ve anahtarlığı görebileceği şekilde havaya kaldırdım.

Gözleri irileşti. Kapının koluna doğru hamle yaptı ama açmaya fırsat bulamadan kapıyı kilitledim. "Aleksandr! Beni burada bırakmaya cüret etme!

¡Hijo de puta!" Seni orospu çocuğu! diye bağırdı. Sesi, içeride boğulmasınlar diye izin verdiğim penceredeki küçük çatlaktan dışarı taşıyordu.

"Hemen döneceğim," diye bağırdım arabanın kaputunu yuvarlayıp ara sokağın girişine doğru ilerlerken.

"Cidden beni arabana kilitleyip bacağımdan aşağı döllerin akarken beni burada mı bırakacaksın?!"

Döndüm, içimi bir eğlence kapladı. Ön camdan baktım, Drea ters ters bakıyordu ve Dayton'ın yüzü sözleri karşısında utançla kızarmıştı.

"Uslu bir kız ol, Drea. Seni cezalandırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum," diye alay ettim.

Bu koca bir yalandı. Onu cezalandırma düşüncesi bile beni kaya gibi sertleştirdi.

Drea'nın bana attığı kaşlar, onu arabada kilitli bıraktığım için hayatımı cehenneme çevireceğini söylüyordu.

Hadi bakalım, Malyshka. Oynamayı severdim.

Crave Café'nin penceresinden baktım, Rayna'yı kahvesini yudumlarken ve erkek arkadaşının söylediği bir şeye gülerken izledim.

Çiçekli, kırmızı bir yazlık elbise giymiş, kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış, arka taraftaki köşede oturuyordu. Birkaç masa ötede koyu renk giysiler giymiş iki adam oturuyordu, yüzleri sert ve vurdumduymazdı. Biri Rayna'ya göz kulak olurken, diğeri sürekli odayı tarıyor, bir tehlike olup olmadığına bakıyordu.

Bratva'da aktif bir rol oynamamasına rağmen Rayna'nın hâlâ bir muhafız birliği vardı. O da hepimiz gibi nasıl savaşılacağını biliyordu. Ne de olsa Sergei Volkov'un zayıf torunları olduğu söylenemezdi. Ama eğitim konusunda bizim kadar gayretli değildi.

Kuzenim, babam ona bir şans verseydi nasıl iyi bir İnfazcı olabileceği konusunda sızlanıp durmayı severdi ama işin aslı, o bu iş için yaratılmamıştı. Tik Tok'ta viral olmayı Bratva'dan daha çok önemsiyordu.

Tüm hayatı sosyal medya etrafında, bir sonraki en büyük trendin ne olduğunu bulmak ve mümkün olduğunca çabuk ona atlamak etrafında dönüyordu.

Babam ona bir kez şans vermeye karar vermişti. Onu, 18th Sokak Çetesi'yle acımasız bir bölge savaşının ortasında olan Latin Kralları'yla birlikte bir mal satışına götürdü. Onları haritadan silmek için yeterli donanım istiyorlardı. Makineli tüfekler, saldırı tüfekleri, av tüfekleri, tabancalar, her şey.

Anlaşma yapılmıştı. Tek yapmamız gereken mallarla birlikte gelmek, paralarını saymak ve yollarımızı ayırmaktı. Bir şeylerin ters gitme olasılığı neredeyse sıfır olan süper basit bir iş.

Tabii ki bu, Rayna telefonunu çıkarıp hepimizin grup selfie'sini çekmeye karar verene kadar böyleydi, paralar ve silahlar açıkça ortadaydı. Telefonu havaya kaldırmış, o aptal ördek dudaklarıyla sanki önemli bir işin ortasında değil de barda kız kıza eğlenen kız arkadaşlarıymışız gibi poz veriyordu.

Onun aptallığı bize sadece o anlaşmaya değil, Latin Kings'e de müşteri olarak mal oldu. Ondan sonra bizimle hiçbir şey yapmak istemediler. Onları suçlayabileceğimden değil.

Babam ona güvenmiyordu ama aileden olduğu için ona bir şans verdi ve o aptalca hareketiyle bunu yüzüne vurdu.

O noktadan sonra, Bratva işleriyle ilgili hiçbir şey yapmasına izin verilmedi.

Matt'i tezgâhta gördüm, müşterilere hizmet ederken yüzünde geçen sefer gördüğüm o sıkılmış ifade vardı. İçeri giremezdim. Rayna ya da korumaları beni gördüğü anda kıyamet kopardı.

Las Vegas Polisi'ndeki bağlantılarımız izimizi kaybettirmemizi kolaylaştırdı ama onlar bile kanlı bir kafenin ortasındaki bir çatışmayı örtbas etmekte zorlanacaklardı.

Rayna'yı dışarı çekmem gerekiyordu. Tercihen korumaları olmadan.

Önündeki müşterinin ne istediğine karar vermesini beklerken Matt'in bakışları üzerimde gezindi. Gözleri tekrar bana kaydı, kaşları çatıldı.

Dışarı çıkması için iki parmağımla işaret ettim.

Yüzünü bana dönmeden önce etrafına hızlıca bir göz attı, parmağıyla göğsünü işaret etti ve "Ben mi?" der gibi sorgulayan bir bakış attı.

Evet, sen, aptal. Başımı salladım, onu tekrar çağırdım.

Müşterisini başka bir iş arkadaşına teslim etti ve dışarı çıktı, kapının üstündeki zil açılıp kapanırken çınlıyordu. "Çabuk gelmişsiniz." Ellerini belindeki önlüğe sildi ve kafenin içine baktı. "Tam şurada, köşede. Bu o, değil mi?"

"Evet." Rayna'nın dışarıya bakma ihtimaline karşı onu pencerenin görüş alanından çektim. Ona söz verdiğim 100 dolarlık banknot rulosunu havaya kaldırdım, almaya gittiğinde geri kaptım. "Biraz daha para kazanmaya ne dersin?" Boston aksanımı takınarak 'Doug' kişiliğime büründüğümden emin oldum.

Gözleri kısıldı. "Bana ne kadar ödersen öde, senin sikini yalamayacağım, ahbap."

"Ne? Hayır. Tek istediğim onu dışarı çekmen."

"Dışarı mı? Bunu nasıl yapacağım?"

"Ona, onunla konuşmak isteyen biri olduğunu söyle. Onu yaşlı bir adam olarak tarif et. Koyu saçlı. Mavi gözlü. Rus aksanı."

Kaşlarını çattı. "Kim o?"

"Kim olduğu önemli değil. Sadece onunla dışarıda konuşmak istediğini söyle. Tek başına. Yalnız kısmını vurgula, tamam mı? Kafenin arkasındaki sokağa açılan bir arka kapı var mı?"

"Evet."

"Onu oraya götür. Ben ara sokakta bekliyor olacağım. Dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kapat ve kilitle. Bundan sonrasını ben hallederim."

İçeriye endişeyle baktı. "Bilmiyorum dostum. Bütün bunlar biraz fazla G.I. Joe benim için."

Tereddüt ediyordu. Onu kendi yoluma çekmek zorundaydım.

Acil durumlar için yanımda bulundurduğum fazladan 5.000 doları çıkardım ve diğer yüzlük rulosunun yanına koydum.

Gözleri büyüdü.

"5,000 dolar, ve hepsi senin eğer-"

"Onu dışarı çıkarın. Seni duydum, seni duydum." Parayı elimden çekip aldı ve cebine soktu. Üzerinden ciddiyet akıyordu. "Adamı tekrar tarif et."

Dominik'in tarifini tekrar gözden geçirdim, Rayna'ya aktardığında babası olduğunu anlayacağı umuduyla olabildiğince ayrıntıya g i r d i m .

"Bu işi bana bırak." İçeri doğru yürüdü, vücudundaki tüm gerginlik gitmiş, yerine çelik gibi bir kararlılık gelmişti.

Rayna'ya ve yanındaki adama son bir kez baktım. Kimdi o adam? Sade giysiler giyiyordu ve omuzlarına kadar uzanan uzun, dağınık saçları vardı. Yüzü sertti, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Buraya her gelişinde karşılaştığı adam bu muydu?

Çocuğun işi halledebileceğinden emin olarak sokağa geri döndüm. İlk başta gergin görünüyordu, ancak tüm bu nakit beklentisi kararlılığını güçlendirmiş gibi görünüyordu, ki bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Drea ara sokaktan geri döndüğümü görünce canlandı, tüm vücudu canlandı. Dudaklarını penceredeki boşluğa bastırdı, şüphesiz tavırlarla dolu bir şeyler söylemeye hazırdı ama yüzüme bakınca durdu.

Ne gördüğünden emin değildim ama bu onun bile duraksamasına yetti.

Arabanın kenarına yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda, "Şu anda kesinlikle yırtıcı görünüyorsun," diye yorum yaptı. "Yolda mı? Her şeye rağmen izleyebilecek miyim? Hadi, bırak da ben de biraz eğleneyim. Sana yardım edebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve sesindeki mızmız tona hafifçe kıkırdadım. Yardım edebileceğinden hiç şüphem yoktu. Neredeyse yırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu, ayakları üzerinde hafifti ve hareketleri sıvı gibi akıcıydı. Küçük boyu onu

hızlı ve ölümcül. Çok değerli bir destek olabilirdi. Ama bu tek başıma yapmam gereken bir şeydi. Bratva için. Illayana için.

"Üzgünüm, *Malyshka.* Bu yalnız yapmam gereken bir şey." Belli ki sinirlenmiş bir şekilde ofladı ama daha fazla tartışmadı.

Önümde birkaç kapı vardı, her biri caddenin ön tarafındaki işletmelerden birine açılıyordu. Hangisinin Crave Café'ye ait olduğundan emin değildim, bu yüzden beklerken hepsine dikkatle baktım.

Ters gidebilecek birkaç Çey vardı. Matt, Rayna'yı dıÇarı çekme giriÇiminde baÇarısız olabilirdi. Rayna şüphelenip kaçabilirdi. Birisi ara sokaktan gelip onu kaçırdığıma tanık olabilir.

Bunların hiçbirinin olmamasını ummak zorundaydım. Tek bir şeyin doğru gitmesine ihtiyacım vardı. Sadece bir şeyin. Bu büyük bir istek değildi, değil mi?

Birkaç dakika geçmeden solumdaki kapı açıldı ve Rayna dışarı çıktı. Beni görünce gözleri irileşti, bütün vücudu korku ve şok içinde kaskatı kesildi. Topukları üzerinde döndü ve Matt kapıyı çarparak kapatıp arkasından kilitlediği sırada kapıya doğru hamle yaptı.

Birinin açmasını talep etmek için kapıya defalarca vururken, sıkıntıyla kolu çekiştirerek küfretti. Kimse açmayınca, kayıplarını azaltmaya ve çıkışa doğru kaçmaya karar verdi.

Sağa doğru dev bir adım atarak onun yolunu kapattım.

Tökezleyerek durdu, gözleri panikle irileşmişti. "A-Aleksandr." Ellerini önünde birleştirdi, avuç içleri bana dönüktü ve bir adım geri çekildi.

Karanlık bir şekilde gülümsedim. "Merhaba, Rayna."

"Bakın, Illayana'nın size ne söylediğini bilmiyorum-"

"Bu kız kardeşimin adını son söyleyişin," dedim yaklaşarak. Sinirle yutkunarak bir adım daha geri çekildi. "Kuzen-"

"'Aile' kartını oynamaya çalışmayın. Bunun için artık çok geç." Hareketlerine ayak uydurdum, benden uzaklaşmaya çalışırken attığı her adımı takip ettim. "Gerçekten bundan kurtulacağını mı sandın?"

"Hiçbir şeyden *kaçmaya* çalışmıyorum, Aleksandr. Dürüstçe söylüyorum. Ben-"

"Ben senin yerine kapatmadan önce kapa çeneni. Artık yalan yok, Rayna."

Dudakları kenetlendi, yüzünde nefret dolu bir alay çizgisi belirdi. "Seninle gelmiyorum. Önce beni öldürmen gerekecek."

"Gerçekten de olacaklar hakkında söz sahibi olduğunu mu sanıyorsun?" Onu köşeye sıkıştırdım ve gidecek hiçbir yer bırakmadım. Sırtına bastırdım.

Kirli, pis tuğla duvara yaslanmış, gözlerini sağa sola çevirerek bir kaçış yolu arıyordu.

Asla bulamayacağı biri.

"Aleksandr, sadece bekle. Beni dinle-hayır, bekle, dur!" Onu saçlarından yakaladım ve arabaya doğru sürüklerken tutuşumu olabildiğince acı verici hale getirdim.

Sertçe mücadele etti, kollarını bacaklarını salladı ve bana doğru saldırdı. Sonra çığlık attı, yüksek sesli, tiz, 'yardım edin kaçırılıyorum' türünden bir çığlıktı, eğer biri duyarsa dikkat çekerdi.

Bir bıçak çıkardım ve dudaklarına tuttum, bıçak derisini kesiyordu. "Bir ses daha çıkarırsan lanet dilini keserim."

İnledi, çığlığı boğazında sönüp gitti. "A-Aleksandr, kuzen, lütfen. Bunu yapma," diye yalvardı onu saçlarından çekip arabanın bagajında durdururken.

Bagajı açtım ve onu içeri ittim, yanağıma aldığım dirsek darbesi homurdanmama neden oldu. Yüzüne yumruk attım, burnunun parmaklarımın altında çatladığını duydum ve bayıldı, vücudu çöktü.

Başlarken bunu yapmalıydım.

Elmacık kemiğimi ovuşturdum, yüzüme yayılan keskin acı patlamasından biraz rahatsız olmuştum. Ama dürüst olmak gerekirse? Hiç karşı koymasaydı daha çok sinirlenirdim.

Bir Volkov asla kolayca düşmemeli.

Bir nefes verdim, omuzlarımdan küçük bir ağırlık kalktı. Rayna'nın artık arabamın bagajında güvenli bir şekilde kilitli olması bizi Dominik'e bir adım daha yaklaştırmıştı. Illayana'yı Nero'ya teslim etmekteki amaçlarının tam olarak ne olduğunu öğrenmeye. Tüm bu lanet karmaşanın dibine inmeye.

Haftalar sonra bile, bize ihanet etme nedenlerinin ne olduğu, ne istedikleri hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Illayana'yı Nero'nun ellerine bırakıp kaçmışlardı. Bir nedeni olmalıydı, bizim göremediğimiz bir planları vardı.

Bu beni gerdi. Dominik, tıpkı Sergei gibi işbirlikçi bir piçti.
Planı her ne ise bizim için iyi sonuçlanmayacaktı, bundan emindim.

Eve dönmek ve nihayet ihtiyacımız olan cevapları almak için sabırsızlanarak şoför kapısına doğru bir adım attım ki Crave Café'nin arka kapısı aniden açıldı ve Rayna'nın korumalarından biri dışarı çıktı.

Kısa bir an tereddüt ettik, ikimiz de tepki vermeden önce birbirimize baktık. Gardiyan silahını çekti ve ben de eğilip siper aldım.

arabanın arkasında. Bir mermi akımı arabanın yan tarafına çarptı, metalin metal üzerinde çıtırdama sesi ara sokakta yankılandı.

Alçakta kaldım, ayaklarımı sürüyerek ilerledim ve silahımı çektim.

Kurşunlar yağarken arabanın içinden kız gibi çığlıklar geliyordu. Kaşlarımı çattım. Drea'nın tehlike karşısında çığlık atacak bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim.

Arabanın kaputunun üzerinden baktım ve korumanın yeniden doldurduğunu gördüm. Ön camdan Drea'nın çılgınca dışarı çıkmaya çalıştığını, dirseğini defalarca cama vurduğunu görebiliyordum. Arka koltukta Dayton çığlık atıyordu.

Gözlerimi devirmiştim. *O olduğunu anlamalıydım.*

Aracın kendisi kurşun geçirmez camları ve patlak lastikleri olan zırhlı bir araçtı. Ateş ediliyor olsa bile onlar için en güvenli yer aslında arabanın içindeydi.

Nişan aldım ve ateş ettim. Muhafız yana sıçradı ve kafasına isabet eden kurşunu kıl payı kaçırdı. Yerde yuvarlandı ve arabanın yan tarafına çarptı. Ona saldırdım ve uçan bir diz darbesiyle göğsüne vurdum.

Dizimi göğsünün derinliklerine gömüp onu benimle arabanın arasına sıkıştırdığımda koruma homurdanarak acı içinde bağırdı. Silahımı boğazına dayadım ve ateş ettim. Kan yüzüme, boynuma ve derime sıçradı ve derimi kırmızıya boyadı.

"Aleksandr! Arkanda!"

Sağa doğru sıçradım ve tam bir saniye önce kafamın olduğu yerden arabanın kapısına çarpan çizmeli ayaktan kaçmayı başardım. Yuvarlandım ve ayağa fırladım, Rayna'nın diğer koruması tekrar üzerime gelirken bir darbeyi daha engelledim.

Gençti. *Gerçekten gençti*. Eğitimden yeni çıkmış bir çocuk gibiydi. Uzun boylu, yaşına göre yapılı, koyu kahverengi saçlı ve soluk tenliydi. Bacaklarını savurup havada zıplayarak, süslü bir kung-fu tekmesiyle silahı elimden aldı.

Kimdi bu orospu çocuğu? Jacky Chan mi?

Ben ona öylece bakarken, kaşlarım gittikçe daha derin bir şekilde çatılırken, o etrafta ayrıntılı yumruklar ve tekmeler savuruyor, havadan başka bir şeye vurmuyordu. Sanki tüm o çılgın hareketleriyle ve sürekli tekrarladığı 'hiyah' çığlıklarıyla gözümü korkutmaya çalışıyordu.

Son bir dönüş daha yaptı, ayaklarını yere sağlamca basarak, kollarını dövüş pozunda kaldırarak ve gözlerini bana kilitleyerek bitirdi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Bitirdin mi?"

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi, kibri yüzünden okunuyordu. "Evet."

"Güzel." Sağ yumruğumu hızla savurdum, parmak eklemlerim çenesine çarptı.

Başı yana savruldu, gözleri başının arkasına yuvarlanırken vücudu hafifçe sallandı. Yere düştü, yere çakıldı.

Eğer zamanım olsaydı, çocuğu uyandırır ve ona dövüş adabı hakkında bir ders verirdim, ne yapabildiğini göstermeye çalışarak bir sürü süslü hareketle zaman kaybetmemesi gerektiği hakkında.

Sen sadece saldır.

Dominik bu salağı nereden buldu?

Arabanın kilidini açtım ve Drea dışarı fırladı, gözlerinde vahşi, çılgın bir bakış vardı. "Siktir, iyi misin?"

Ellerini üzerimde gezdirip yara var mı diye bakarken "İyiyim," diye kaşlarımı çattım. "Oh, iyi. Yaralanmadığına sevindim."

Bu kadar önemsediğini bilmiyordum, Malyshka.

"Çünkü senin canını yakan *ben* olmak istiyorum," diye tıslayarak yüzüme bir tokat attı.

Oh.

Yanağım yandı, elinin izi muhtemelen darbenin şiddetiyle tenime yayıldı.

"Bu beni arabana kilitlediğin içindi, seni ahmak. Şimdi acele et, bacaklarını tut. Hepsini arabaya bindirip buradan gitmeliyiz. Silah sesleri muhtemelen dikkat çekmiştir." Drea eğildi, kollarını çocuk korumanın koltuk altlarından geçirdi ve onu kaldırdı.

Haklıydı. Rayna'nın çığlığının yanı sıra, silah sesleri neredeyse kesinlikle birinin 911'i aramasına neden olmuştu. Buradan hemen çıkmalı ve hasar kontrolü yapmalıydık. Drea'nın hızlı düşünmesi beni etkiledi.

Çenemi döndürdüm, attığı tokadın acısı hâlâ yüzümde zonkluyordu. Adamın bacaklarını tutup arabaya doğru sürüklerken gözlerimi ona diktim.

"Dayton! Aç şu lanet kapıyı!" Drea arabayı tekmeleyerek bağırdı.

Dayton kapıyı açtı, iki bedeni de arabanın içine atarken geriye doğru sürüdü. Kafasında bir delik olan muhafız yanına düştüğünde öğürdü.

"Oh, Tanrım. Kusacağım," diye sızlandı.

"Sakın buna cüret etme," diye uyararak sürücü koltuğuna atladım.

Drea içeri girdiğinde arabayı çalıştırdım ve ara sokaktan hızla çıktım, işlek yola o kadar hızlı girdim ki birkaç kişi bana korna çaldı.

Gösterge panelindeki ekranda Nik'in numarasını buldum ve ARA tuşuna bastım.

"Öyle mi?" diye cevap verdi.

"Crave Café'deki kameraları tekrar silmeni istiyorum."

Sinirli bir iç çekti. "Cidden, Zander. İnsanları lanet olası gözetleme kameralarıyla dolu olmayan bir yerde öldüremez misin? Bu hayatımı çok daha kolaylaştırırdı. Temizlikçiye ihtiyacın var mı?"

"Vakit yok. Polis muhtemelen çoktan yola çıkmıştır. Sadece telsizleri dinleyin ve Las Vegas Polisi'ndeki bağlantılarımıza haber verin."

"Yapacağım. Bana ne olduğunu anlatacak

mısın?" "O bende."

Nik bir an sessiz kaldı. "*O mu*? Rayna mı?" "Evet.

Babama haber ver."

"Tamamdır." Nik telefonu kapattı.

Drea'ya baktım. Gülümsüyordu, sanki bir adamı öldürmüş ve iki kişiyi kaçırmış olmamız onun için tamamen normal bir şeymiş gibi.

Kartelin lideri olarak, öyle olduğundan şüpheleniyordum.

Birçok açıdan Drea benim için mükemmeldi. O da tıpkı benim gibi bu hayatı yaşıyor ve nefes alıyordu. Ellerini kirletmekten korkmuyordu. İncitmekten. Öldürmekten. O da benim kadar acımasız ve gaddardı.

Gerçek şu ki, ondan vazgeçmek istemiyordum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

O eve döndüğümüzde, babam onun benimle olduğunu fark etmeden önce Drea'yı hızla odasına geri götürdüm. Bu durumdan pek memnun değildi.

odasına geri götürülmesini istedi. Kilitlenmek için son derece güzel bir oda olmasına rağmen tekrar kilitlenmemek için yalvardı. Ayak sürüyerek benimle pazarlık yapmayı denedi. Bu işe yaramayınca saldırıya geçti, tekmeledi ve bana bağırdı.

Ancak benim bundan hoşlandığımı bilmiyordu. Bana karşı savaşması hoşuma gidiyordu. Sonunda öyle bir noktaya geldi ki, onu omzumun üzerinden fırlatıp odaya taşımak zorunda kaldım ve o da yumruklarıyla sırtıma vurdu.

Tüm bunlar bana bir nostalji hissi verdi, onunla ilk tanıştığım, onu Nero'nun evinden aynı şekilde sürüklediğim zamanı hatırlattı.

Tanrım. Şimdi bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Onu gerçekten rehin tuttuğumu unutmak kolaydı. Çoğu zaman Drea bir tutsak gibi davranmadı. Olan bitenden memnun görünüyordu, sadece akışına bırakıyor ve kardeşiyle buluşmayı bekliyordu (yarından sonraki gün için planlamıştım).

Drea'nın onu aradığı öğleden sonra yanından ayrıldıktan kısa bir süre sonra Juan'a mesaj atmış, buluşmanın nerede ve ne zaman gerçekleşeceğini söylemiştim. Tüm kozları elimde tuttuğumu düşünürsek, pazarlık açısından dayanacak bir ayağı yoktu. Şartlarımı kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Öğle vakti şehir merkezinde sahip olduğumuz binalardan birinde buluşacaktık. İkimizin de bir adam getirmesine izin verilmişti. *Bir kişi*. Bundan fazlası saldırganlık olarak değerlendirilecekti ve bu da kartel ile Bratva arasında bir anlaşma yapılması umudunun ortadan kalkacağı anlamına geliyordu.

İdeal sonuç, aramızda bir ateşkesin sağlanması ve kartelin Outfit'e sağladığı her türlü yardımın kesilmesi olacaktır. Derhal. Bir anlaşma yapılırsa, Drea Juan'la birlikte ayrılacaktı.

Onun yanımda olmasına, istediğim zaman onu görebilmeye o kadar alışmıştım ki, gitme fikri göğsümün öfke ve sıkıntıyla gerilmesine neden oldu.

Ama bu duygu ve düşünceleri bir kenara bırakmalı ve onlarla daha sonra ilgilenmeliydim. Dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. Odaklanmam gerekiyordu. Sakin, kontrollü.

Ve bunları yapabilmemin tek yolu Drea'yı aklımdan çıkarmamdı.

"Henüz uyanmadı mı?"

Babamın sesini duyunca döndüm ve odaya girişini izledim.

"Henüz değil." Tavandan sarkan Rayna'ya baktım, kalın, metal zincirler bileklerine dolanmış ve kollarını sıkıca çekiyordu. Vücudu havada hafifçe sallanırken çıplak ayakları beton zemine zar zor değiyordu.

Duvara dayalı bir masa vardı. Üzeri çeşitli işkence aletleriyle kaplıydı, hepsi de kuru kanla paslanmıştı.

İki amaca hizmet ediyorlardı. Birincisi, gözdağı vermek. Korkutmak. Rayna onları gördüğü anda içinde bulunduğu durumun ciddiyetini anlayacaktı. İkincisi, onu konuşturmak için kullanılacaktı.

En çok beklediğim şey buydu.

Babam Rayna'nın baygın halini çevreledi, gözlerinde öfke yanıyordu. "Onu getirirken bir sorun çıktı mı?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Başımı köşedeki iki adama doğru eğdim, birinin kafasında bir delik vardı, diğeri ise el ve ayak bileklerinden bağlanmıştı, başı öne eğikti.

Babam homurdandı. "Güzel. Bir şey
söyledi mi?" "Önemli bir şey söylemedi.
En azından şimdilik."

Babam başını sallayarak masaya doğru ilerledi ve silahları bir nostalji duygusuyla inceledi, sanki hepsi onun için güzel anılar canlandırıyordu.

Muhtemelen öyleydi. Babam da insanlara işkence etmeyi en az benim kadar severdi.

"Kardeşin geldiğinde onu uyandırırız. Çocuk nasıl gidiyor?"

Duvardaki yerimi iterek bir nefes verdim. "Beklenebileceği kadar iyi. Birçok yönden Lukyan'a benziyor. Potansiyel dolu, ama yapabileceklerini gerçekten ortaya çıkaracak güdüden yoksun. Kusmuş olsa da The Dirty Vultures ile iyi başa çıktı."

Babam kıkırdadı. "Çok yakında buna karşı duyarsızlaşacak."

Evet, yapacağından şüphelenmiştim. The Dirty Vultures'dan bahsetmişken.

"MC ile başka sorun var mı?" Odada bir aşağı bir yukarı yürüme isteğimle savaşarak sordum. Başlamak için sabırsızlanıyordum. Rayna'yı ne kadar çabuk halledersek, Drea'ya o kadar çabuk dönebilirdim.

Onunla sadece sınırlı bir zamanım kaldığını düşünerek, bundan sonuna kadar yararlanmak istedim. Büyük bir parçam, buradan ayrıldığı anda her şeyin biteceğinden korkuyordu. Onu bir daha asla göremeyecektim.

Benden etkilendiğini, birlikte geçirdiğimiz zamanın cinsel yönlerinden zevk aldığını biliyordum. Ama bunun ötesinde? *Bundan* o kadar emin değildim. Kafamın içinde bir ses bana onun benimle sadece hapiste geçirdiği zamanı geçirmek için birlikte olduğunu ve özgür kaldığında bir daha geri dönmeyeceğini söylüyordu.

Bu beni onu bırakma konusunda tereddütte bıraktı.

Ya Juan'la gittiyse ve onu bir daha hiç görmediysem?

Burada olmak istememesi umurumda değildi. Onu burada istiyordum ve onu burada tutmak için ihtiyacım olan tek teşvik buydu.

"Yok," diye yanıtladı babam dudaklarını büzerek. "Onlarla yaşadığın... olaydan beri çok sessizler. *Çok sessizler.*"

Sesine sinen tedirginlik karşısında kaşlarımı çattım. "Şüpheleniyorsun."

"Hem de çok. Bir şeyler planlıyorlar. Bunu biliyorum. *Hissediyorum*. Sanki bir şeyler olacakmış gibi geliyor, kötü bir şeyler."

"Madem endişeleniyorsun, neden önleyici bir saldırı yapmıyoruz? Harekete geçmeye fırsat bulamadan hepsini yok etmiyoruz?"

Babam bunu düşündü. "Önce bununla ilgilenelim. Rayna ve Dominik'in icabına baktıktan sonra onların icabına bakarız."

Başımı salladım. "Tamam o zaman."

Nik birkaç dakika sonra koşarak odaya girdi, hafif nefes nefese kalmıştı, alnında ter parlıyordu. "Üzgünüm, olabildiğince hızlı geldim."

"Neredeydin?" Bir kaşımı kaldırarak sordum.

Ters ters baktı. "Seni ilgilendirmez."

Tatiana ile birlikteydi.

Yalnız olsaydık daha fazla zorlardım ama şimdi zamanı değildi.

Illayana taşındığından beri Tatiana'nın eve yaptığı ziyaretler neredeyse hiç olmadı. Hâlâ her gün evimizin önünden geçerek her zamanki rotasında ilerliyor ama buradaki varlığı bu kadar.

Nik onunla birlikteyse, bu onun izini bulduğu anlamına geliyordu ve bu beni meraklandırdı. Bu konuyu daha sonra ona açacaktım.

"Hadi başlayalım," dedi babam boynunu kırarak. "Uyandırın onu."

Nik köşede duran sidik ve bok dolu kovayı aldı (başka bir odaya taşınmadan önce bu odanın asıl sakininden kalmaydı) ve Rayna'nın üzerine fırlattı.

Birden irkilerek uyandı, öksürdü ve şimdi derisinin üzerinde akan vücut sıvılarına öğürdü. "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağırdı öğürerek. Dudakları titriyor, gözleri panik içinde odanın içinde geziniyordu. "Ne yapıyorsun?!" diye bağırdı, çılgınca çırpınarak. "Bırakın beni! Hemen bırak beni!"

Babam, Nik ve ben sıkılmış ifadelerle onu izliyor, yorulmasını bekliyorduk ki bu uzun sürmedi. Kız sakinleşince babam bana baktı ve başını Rayna'ya doğru eğdi.

Nik kaşlarını çattı, bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu.

Benim de en az onun kadar kafam karışmıştı ama bunu göstermeyi reddettim. Hayatımda pek çok sorgulama yapmıştım. Hepimiz yaptık. Ama babam odadayken, her zaman kontrolü ele alırdı. Arkasına yaslanıp bütün pis işleri adamlarına bırakacak biri değildi. O da hepimiz gibi ellerini kana bulamayı severdi.

Neden birdenbire kontrolünü devrediyordu? Önce Los Zetas'la buluşma ve şimdi de bu? Aklından neler geçiyordu?

Rayna'nın önünde durmak için hareket ettim. Zor nefes alıyor, kollarını kurtarmaya çalışırken i n l i y o r d u .

"Sana bir şans vereceğim, Rayna. Bana bilmek istediklerimi söylersen seni öldürmem."

Bana şüpheyle baktı. "Sana inanmıyorum." Bunun

için onu gerçekten suçlayamazdım.

Hareket ettim ve işkence silahlarımızın bulunduğu masayı kavrayarak Rayna'ya doğru ittim. Tam önünde durdurdum ve parmaklarımı her birinin üzerinde gezdirirken hepsine bakması için ona bolca zaman verdim.

Kerpetenler, bıçaklar, baltalar, hançerler, palalar, şok kemerleri, çivili coplar, demir testereleri. Liste sonsuzdu.

Yutkundu, korku yüzünde parladı.

İstediğimi seçmek için çok zaman harcadım. Favorilerim vardı (eminim herkesin olduğu gibi). Örneğin çivili asa. Ama bugün yakınlaşmak ve kişiselleşmek istedim, bu yüzden kavisli hançerlerden birini alıp havaya kaldırdım.

Bu çok iyi olur.

"Aleksandr, bekle-"

Önünde durana kadar masanın etrafında adım attım. Onu yakından incelerken başımı yana eğdim ve ilk önce neresini keseceğimi merak ettim. Çok fazla seçenek vardı. Canının yanmasını, kanamasını istiyordum. Ama ölmesini istemiyordum. En azından henüz değil. İhtiyacımız olan cevapları alana kadar olmaz.

Rayna çok kibirliydi, ben de yüzüyle başlamaya karar verdim.

Bıçağın ucunu alnının ortasından burnunun köprüsünden gözünün altına kadar derisinin üzerinde gezdirdim.

Kaskatı kesildi, kıpırdamadan durdu, nefes bile alamayacak kadar korkmuştu. "Illayana'yı neden Nero'ya teslim ettin? Neden bize ihanet ettin?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Bana ciddi ciddi zarar verir misin?

Bir kadına mı?

Kendi kuzenin mi?"

"Kadın olmanın seni kurtaracağını mı sanıyorsun? Benimle akraba olmanın sana zarar vermekten çekinmemi sağlayacağını mı?" Hayal kırıklığıyla başımı sallayarak dudak büktüm. "Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum Rayna."

Kadınları incitmek için yolumdan sapmazdım ama gerekirse bunu yapmaktan da korkmazdım. Eğer bir kadın bıçakla üzerime gelip b e n i öldürmeye çalışıyorsa, emin olun o beni öldürmeye fırsat bulamadan ben onu öldürürdüm.

Kadınlar da erkekler kadar, hatta onlardan daha tehlikeliydi.

"Biliyorum, biliyorum. Ailenin senin için her şey demek olduğunu biliyorum ve ben de ailedenim Aleksandr, öyleyim. I-ahhhh!"

Bıçağı yüzüne sapladım, gözünün tam ortasından kestiğimden emin oldum. Çığlık attı, kan yanağından aşağı akarken geriye doğru çırpındı.

"Sen aileden *değilsin* Rayna. Aile senin yaptığını yapmaz. O tarafıma hitap etmeye çalışma, çünkü sadece beni kızdıracaksın." Onu yakaladım, hançerin ucunu diğer gözünün üzerine yerleştirirken onu hareketsiz tuttum.

"Bekle! Bekle! Lütfen yapma," diye yalvardı ağlayarak. Ağlamalarına bayılırdım.

"Neden bize ihanet ettin?"

Cevap vermeyince, saç çizgisinden başladım, hançeri alnından gözüne doğru sürükledim, derisi yarıldı. Çığlık attı, çırpındı, kıvrandı, kendini acıdan kurtarmak için her şeyi denedi.

Bıçak kaşını keserken, "Çünkü babam da öyle söyledi!" diye bağırdı.

Onun görüş alanını tamamen ele geçirmeme sadece bir milimetre kala durdum. Omzumun üzerinden babama baktım. Tüm dikkati Rayna'daydı, vücudu gerginlik ve öfkeyle gerilmişti.

Rayna devam etti, kelimeleri aceleyle çıkıyordu. "Bana onu teslim etmemi söyledi, tamam mı? Benim bununla hiçbir ilgim yok. Hepsi onun suçuydu. O ve onun aptal planı."

"Ne planı?"

"Ben nereden bileyim? Sence planlarına beni de dahil ediyor mudur? Bana hiçbir şey söylemiyor," diye acı içinde inleyerek tükürdü. İçimde buna inanan küçük bir parça vardı.

Dominik çok tekil bir insandı. Bu 'plan' her neyse, kızı olmasına rağmen onu planın temellerine dahil ettiğinden şüpheliyim. Rayna onun onayına o kadar muhtaçtı ki, onun için her şeyi sorgusuz sualsiz yapardı.

Yine de *bir şeyler* biliyordu. Bundan emindim. Buna ister sezgi deyin, ister içgüdü ya da sıradan bir his. Her neyse, bana söylediğinden daha fazlasını bildiğini *haykırıyordu.*

"Yine de sana *bir şey* söyledi, değil mi Rayna?" Sesimi alçaltarak sordum.

Bakışlarını kaçırdı ve küçük bir hareketin verdiği acıyla tısladı.

Tam düşündüğüm gibi.

İçimi çektim ve hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, Rayna, bundan daha iyisini bileceğini düşünmüştüm."

Sözlerimin tonuyla yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Sesim, Dominik'in ona karşı defalarca kullandığını duyduğum türden bir azarlamayla doluydu - ki tam da bu yüzden nefret ediyordu.

"Bratva'da aktif olarak yer almamış olabilirsin ama aileye ihanet edenlere nasıl davrandığımızı *biliyorsun.* Şimdi, sana karşı hoşgörülü olmaya hazırım. Annemin mezarı üzerine yemin ederim, artık sana zarar vermeyeceğim.

-"Bana bildiklerini anlatırsan *seni* öldürmeyeceğim."

Bana şüpheyle baktı, bana inanıp inanamayacağını anlamaya çalışıyordu. Bana güvenip güvenemeyeceğini.

Sonunda, yapabileceğine karar verdi. Annem söz konusu olduğunda, dalga geçmediğimi biliyordu.

"Bak, fazla bir şey bilmiyorum, tamam mı? Yemin ederim. Sadece Nero ile bir çeşit anlaşması vardı. Adam kız kardeşini istiyordu. Dimitri'nin Outfit ve La Cosa Nostra arasındaki savaştan çekilmesini sağlamak için onu kullanmak istedi. Babam ona yardım etmeyi teklif etti."

"Karşılığında mı?" Dominik'in karşılığında bir şey almadığı sürece bir şey yapacağından şüpheliydim.

Sinirli bir şekilde arkama baktı, şüphesiz öfkesini belli ettiğinden emin olduğum babama bakıyordu.

Parmaklarımı yüzünün bir santim uzağında şıklattım ve gözleri tekrar bana döndü. "Ona bakma. Bana bak. Dominik Nero'dan ne istedi?"

"Nero'nun Illayana ile işi bittiğinde onu babama verecekti, böylece Dimitri'yi Bratva'nın kontrolünü bırakmaya zorlamak için onu kullanabilecekti."

Nik alay ederek ilk kez söze katıldı. "Bu asla işe yaramazdı."

Rayna küçümseyici bir tavırla kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin? Ebeveynlerin onlara sahip olması gerekmez ama *hepsinin* favorileri vardır. Ben bilirim. Kardeşim babamın favorisiydi ve anne karnında öldü. Daha doğmamıştı bile. Bu babamın onu daha çok sevmesine engel oldu mu? Hayır. Eğer benim hayatımı doğmamış ölü oğlunun hayatıyla takas edebilseydi, ederdi. Illayana Dimitri'nin favorisi ve hepimiz nedenini biliyoruz. Çünkü annene en çok o benziyor. Onu sağ salim geri getirmek için ne gerekiyorsa yapardı."

Odaya sessizlik çöktü.

O haklıydı. Dominik Illayana'yı koz olarak kullanma planında başarılı olsaydı, işe yarardı. Babamın onun hayatını kurtarmak için yapmayacağı hiçbir *şey* yoktu, çünkü Rayna haklıydı. Favori oydu.

Kardeşlerim ve ben, hepimiz bunu biliyorduk. Umurumuzda değildi. Babam hepimizi severdi. Sadece Illayana'ya karşı bir zaafı vardı. Hepimizin vardı, gerçekten. O ailenin bebeğiydi. Kaç yaşında olurlarsa olsunlar, en küçükler her zaman bebek gibi bakılırdı.

Aslında oldukça şaşırdım, hatta biraz etkilendim. Bu kadar sinsi bir şey bulabileceğini hiç düşünmezdim. Zekice.

Omzumun üzerinden baktım ve babamla göz göze geldim. Öfke her zerresinden yayılıyordu, gözleri intikam arzusuyla yanıyordu. İncitmek için. Öldürmek için.

O bakışı tanıdım. Her gün aynada görüyordum.

Devreye onun girmesini bekledim ama o sadece başını yine Rayna'ya doğru eğdi, kendi sessiz yöntemiyle bana bununla başa çıkmamı söylüyordu.

Bunun ne hakkında olduğunu daha sonra öğrenecektim.

Rayna'yla yüzleşmek için geri döndüm. "Dominik şimdi ne planlıyor?"

"Sana başka bir şey planladığını düşündüren nedir?"

"Bana saçmalama Rayna. İkimiz de Dominik'in ne kadar inatçı olduğunu biliyoruz. New York'ta La Cosa Nostra tarafından kuşatılmış Illayana'ya ulaşmak onun gibi sınırlı kaynaklara sahip biri için neredeyse imkansız olurdu. O yüzden istediğini elde etmek için başka bir yol bulmuştur. Ne. Nedir? Nedir?"

"Bilmiyorum," diye acı içinde sızlandı. Yüzünde hâlâ kanayan kesiklerden mi, yoksa havada asılı kalmanın bileklerine yaptığı baskıdan mı, emin değildim.

O acı çektiği sürece ben mutluydum.

"Yemin ederim, bundan sonra ne planladığını bilmiyorum.

Bilmiyorum." "Kafede ne yapıyordun?"

Kısa bir an için tereddüt etti. "Bir arkadaşımla buluşacağım."

Bir arkadaş mı? Doğru. Saçmalık dedim.

"Özür dilerim, bana yalan söylersen ne olacağı konusunda sana daha açık olmalıydım." Masaya geri döndüm, kavisli hançeri bıraktım ve başka bir silah aldım.

"Ben-" Ellerimde duran şeye bakınca sözleri boğazında düğümlendi.

Pense.

"Bana söylediğin her yalan için bir diş çekerim."

Ben ona doğru ilerlerken benden uzaklaşmaya çalışarak inledi. "A-Aleksandr-"

"Bir sonraki kelimelerini *çok dikkatli* seç Rayna," diye uyardım, sesimden karanlık damlıyordu.

"Tamam, tamam," diye nefes aldı dudaklarını yalayarak. "Haftada bir kez biriyle buluşmak için oraya gidiyorum."

"Kim?"

"Bilmiyorum."

Yüzünü kavradım, penseyi ağzına soktum ve orta kesici dişlerinden birini, en öndeki dişleri tuttum.

"Hayır, gerçekten kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok!" diye mırıldandı kerpetenin etrafında, gözlerinden yaşlar fışkırıyordu. Ona konuşması için bir şans vererek kerpeteni çektim. "Babam az önce oradaki adamla buluşmamı söyledi. Adını bilmiyorum. Korkunç kişisel hijyen anlayışı dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onunla kafede buluşuyorum, bana verdiği bir çanta dolusu parayı alıyorum ve gidiyorum. Hepsi bu."

"Parayla ne yapıyorsun?"

"Kısa bir süre sonra bir konum mesajı alıyorum ve oraya bırakıyorum."

"Telefonun nerede?" Onu kaçırdığımda üzerinde değildi.

Biliyorum, kontrol ettim.

"Kafede el çantamdaydı. Saldırıya uğrayacağımı tahmin etmiyordum," dedi öfkeyle.

Bu çok talihsiz bir durum.

"Parayı kim alacak?"

"Bilmiyorum. Onlar oraya varana kadar ben gitmiş oluyorum."

Lanet olsun. Dominik izini kaybettirmek için ekstra dikkatli davranıyordu. Şimdiye kadar verdiği tüm cevaplar gerçek gibiydi. Birinin bana yalan söyleyip söylemediğini anlama konusunda oldukça iyiydim ve içgüdülerim 'yalan' diye bağırmıyordu. Bu yüzden ona inanmaya meyilliydim.

Bu adam her kimse, Dominik'e bir şey için para ödüyordu. Soru şuydu, ne için? Dominik'in de bizimle aynı bağlantıları vardı. Silahlar mıydı? Ya da belki koruma?

İçimde hâlâ Rayna'nın bir şeyler sakladığını söyleyen bir his vardı.

"Kim olduğunu bilmiyor olabilirsin ama bir fikrin var, değil mi?"

Elimdeki penseye baktı, kelimelerini dikkatle seçti. "Bir keresinde onu bir motosikletin arkasına binerken görmüştüm. Üzerinde bir şey yoktu, bu yüzden o zaman bir şey düşünmedim. Ama bugün kafeye yanaştığında yanında birkaç motorcu daha olduğunu gördüm."

"Hangi MC'nin parçasıydılar?"

"Yamalarına yeterince iyi bakamadım."

Verdiği bilgiler aynı anda hem yararlı hem de yararsızdı. Dominik'in bir MC ile işbirliği içinde olduğu açıktı. Ama sadece Vegas'ın bu köşesinde düzinelerce farklı MC vardı. Hangisi olduğunu bulmak zaman alacaktı.

The Dirty Vultures olduğunu düşünmeye meyilliydim. Babam onlarla çalışmayı reddettiğinde kolayca Dominik'e dönebilirlerdi.

Son soruya geçtim. Cevabını zaten bildiğimden oldukça emin olduğum bir soruya. "Dominik nerede?"

Rayna alay etti. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Illayana'nın düğününden beri onu görmedim. Onun için bir şey yapmamı istediğinde beni arıyor. Her zaman farklı bir numaradan."

Ve iyi bir küçük orospu gibi, bunu her zaman sorgusuz sualsiz yaptı.

Tekrar babama baktım. Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce bana kısa bir selam verdi.

"Tamam," dedim, penseyi yere bırakarak. "O zaman sanırım burada işimiz bitti." "Bitti mi?" diye kekeledi. "Ne demek bu?"

"Sence bu ne anlama geliyor?" Sırıttım.

"Seni piç!" diye bağırdı, çılgınca çırpınarak. "Sana bildiklerimi anlatırsam beni öldürmeyeceğine yemin etmiştin! Yemin ettin!"

"Evet, yaptım ve ben sözümün eriyim Rayna. Merak etme, seni öldürmeyeceğim."

Büyük bir rahatlama nefesi verdi, tüm vücudu sanki tüm enerjisi bir anda onu terk etmiş gibi çöktü.

"Senin hayatını ben alamam."

Kafasını kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla aşağıya indi.

Arkamda kapı açıldı, beton zemine vuran topuklu ayakkabıların çıkardığı *tıkırtılar* odada yankılandı.

"Siktir," diye boğuldu Rayna, gözleri korkuyla irileşmişti. Bacaklarının arasından yere sıvı sıçradı, idrar kokusu burnuma ulaştı ve ben güldüm.

Evet, kız kardeşimin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Illayana içeri girdiğinde yüzüme bir gülümseme yayıldı.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

I Kız kardeşimi son gördüğümden bu yana sadece birkaç hafta geçmişti, ama nasıl olduysa bu kısa süre içinde çok değişmişti.

Illayana her zaman güçlüydü. Kendine güvenirdi. Dikkate alınması gereken bir güç. Kardeşlerim ve benim kadar acımasız ve acımasız olarak yetiştirilmişti ve bu yaptığı her şeyde kendini gösteriyordu. Kendini nasıl tuttuğu.

New York'ta geçirdiği zaman onu bir şekilde daha güçlü, daha ölümcül yapmıştı. Odaya girdiğinde bile, etrafını saran hava daha karanlık ve korkutucu bir şeye dönüşmüştü.

Güçlüydü. Amaca yönelikti. Herkesin dikkatini ve saygısını talep eden türden bir yürüyüştü.

Tüm tavırları hafif ve kaygısız olmaktan çıkıp sert ve metanetli bir hal almıştı. Daha kararlı. Tanıdığım eğlenceli, enerjik, çılgın Illayana burada değildi. Onun yerini bu olgun, saçma sapan kadın almıştı.

"İyi görünüyor," dedi Nik, önümüzde kapalı duran kapıya bakarak, Rayna'nın içeriden gelen çığlıkları koridorda yankılanacak kadar yüksekti. "Farklı ama iyi. Mutlu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak homurdandım. Illayana, Rayna'ya işkence ederken odanın kendisine kalmasını istemişti. Nedenini bilmiyorum. Belki de eğlenirken seyirci istememişti.

Korumaları Christian, Luca, Lorenzo ve Adrian içeride onunla birlikteydi ve onun yanından ayrılmayı reddetmişlerdi. Onun kaçırılmasından sonra

ve onun her kaprisine boyun eğmeyi bıraktı (ki bundan nefret ettiğinden eminim).

Nik ve ben umursamadık ve onu rahat bırakmak için koridora çıktık. Kulaklarıma ulaşan acı dolu çığlıklara bakılırsa, Rayna'dan çok daha fazla eğleniyordu.

"Daha yaşlı görünüyor, sence de öyle değil mi? Daha gösterişli. Rafine."

"Evet," diye katıldım. Bu değişikliği ortaya çıkaranın Arturo olduğunu düşünmüyordum.

onun içinde. Illayana başkasının isteğine boyun eğecek biri değildi. Ve tanık olduklarıma göre, onu olduğu gibi seviyor gibiydi.

Hayır. Bu değişiklik La Cosa Nostra'nın Kraliçesi olarak yeni pozisyonundan kaynaklandı.

Bulunduğu pozisyon gibi otoriter bir pozisyonda olan birinin sahip olması gereken belirli bir ciddiyet ve profesyonellik seviyesi vardı ve Illayana'nın bunu tam olarak benimsediği açıktı.

"Rayna'nın söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?" Nik sordu.

"Bence Dominik tahmin ettiğimizden daha büyük bir tehdit."

"Evet, sanırım haklısın. Böyle bir şey yapacağını asla düşünmezdim. Kahretsin, babamın pozisyonunu istediğini biliyordum ama bu *kadar* çaresiz olduğunu fark etmemiştim."

"Bence Dominik Rayna'ya çok benziyor," dedim ona bakarak. "İkisi de ebeveynlerinin onayını kazanmak için çırpınıyor ama ne yaparlarsa yapsınlar hep başarısız oluyorlar. Babam dün Sergei'yle yaptığı görüşmede onun yerine Dominik'i getirmesini söyledi."

Nik'in kaşları çatıldı. "Bunu neden yapsın ki?"

Anya Tarasov'la görücü usulü evlendiğimi ona henüz söylememiştim ve bu konuda bir şey yapabilmesi için çok geç olana kadar da söylemeyi düşünmüyordum. 'Özverili kardeş' kartını oynamaya ve benim yerimi almaya çalışacaktı.

Bunun olmasına izin vermeyecektim. Söylediklerime devam ederek sorusunu duymazdan geldim. "Sergei'nin Dominik'i başa getirme fırsatı vardı ve bunu kullanmadı. Neden? Çünkü Dominik'in bu işin üstesinden gelebileceğini düşünmüyor. Sergei'nin düşüncelerini dile getirmekle ilgili bir sorunu yok. Eminim Dominik'e yeterince iyi olmadığını defalarca söylemiştir-"

"Ve Dominik bunu duymaktan bıkardı," dedi Nik, düşünce zincirimi bitirerek.

"Kesinlikle," diye başımı salladım. "Eğer Sergei ona istediğini vermeyecekse, kendisi alacaktı ve bunu yaparak Sergei'ye

Başından beri Pakhan olacak kadar zeki, güçlü ve acımasızdı."

"Büyükbabam bunu sorun etmez miydi?" diye sordu kuşkuyla. "Sergei güce her şeyden çok değer verir. Bunu sen de biliyorsun. Bunu biliyorsun.

Dominik kazansaydı ona bir içki ısmarlar ve zaferine kadeh kaldırırdım."

Nik kaşlarını çattı. "O tam bir pislik. Babamın onunla bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabildiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sergei'nin mirasını devam ettirmek için ona ihtiyacı olmasaydı, çocuk sahibi olacağından bile şüpheliyim."

"Doğru." Eliyle yüzünü sildi. "Peki ya şu MC olayı? Bu konuda benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Dominik'in Kirli Akbabalar'la işbirliği içinde olduğunu mu? Evet." Mantıklı olan tek şey buydu. "Yan odadaki adayı sorgulamamız gerekiyor."

"Şimdiye kadar yapmadığına şaşırdım." Bana yan gözle baktı.

"Meşguldüm," diye homurdandım.

"Meşgul oluyorum, daha çok. Babamın haberi var mı?"

"Neyi biliyorsun?" Aptal rolü yaparak sordum. Oysa daha iyi bilmem gerekirdi. Nik inanılmaz derecede anlayışlıydı.

"Hadi ama, cidden bunu inkâr mı edeceksin? Seni tanıyan herkes Zeta kadınına aşık olduğunu görebilir. Seni onunla izledim."

Gözlerim ona kaydı. "Beni mi gözetliyorsun, *mladshiy velet?" Küçük kardeş mi?*

Bir omzunu umursamazca kaldırdı. "Daha çok sana göz kulak oluyorum. Eğer arkasını döner ve seni becerirse, bilmem gerek ki kıçını kurtarabileyim."

"O bunu yapmaz." Bu sözlere ne kadar güvendiğime *ben* bile şaşırmıştım. Ona bu kadar güvendiğimi fark etmemiştim.

"Zander." Nik'in sesinde dağ gibi bir ciddiyet vardı. "Onunla istediğin kadar eğlen ama kim olduğunu unutma. O Los Zeta kartelinin Don'u. O bir müttefik değil, düşman."

Yumruklarım sıkıldı, öfkem içime yayıldı.

"Ayrıca, öyle bir kadın asla sizin Kraliçeniz olmakla yetinmez. Onun kendi imparatorluğu var. Eminim senin için vazgeçmeyeceği bir imparatorluk." Telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Yüzünü kara bir öfke bulutu kapladı.

Normalde sakin ve soğukkanlı olan ağabeyimin böyle bir tepki vermesini sağlayabilecek dünyada sadece bir kişi vardı.

"Tatiana?"

Nik homurdanarak telefonu kaldırdı.

"Neler oluyor?"

"Bir şey yok." Buna inanmam için biraz fazla hızlı cevap verdi.

Koluna şakacı bir yumruk attım ve irkilmesine neden oldum. "Kes şunu. Seninkinden bir şey vermeden benim hayatıma burnunu sokabileceğini mi sanıyorsun? Asla olmaz."

Pazusunu ovuşturdu, yüzünde anlam veremediğim bir ifadeyle boşluğa bakıyordu. "O gidiyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten mi? Ivan buna izin mi verecek?" Tatiana'nın babası Ivan, babamın pek çok danışmanından biriydi. Onu o kadar uzun yıllardır tanıyordum ki sayısını unutmuştum.

Tatiana'ya karşı inanılmaz derecede korumacıydı. Hatta o kadar koruyucuydu ki, babamla kıyaslandığında daha uysal ve rahat görünüyordu.

"New York'ta havalı bir üniversiteye girdi ve moda okuyacak. Birkaç hafta içinde gidecek."

Ah. Bu yüzündeki ifadeyi açıklıyor o zaman. Hüzünlüydü. Umutsuzluk. Yaralandım.

"Burada gidecek bir üniversite bulamıyor mu?" Yüzündeki iç karartıcı ifadeyi dağıtmak için bir çözüm bulmaya çalışarak sordum.

"Sorun bu değil. Vegas'tan ayrılmak *istiyor*. Yeni bir başlangıç yapmak istiyor, uzakta-" sözleri aniden kesildi, gözlerinde acı vardı.

"Sen," diye bitirdim usulca, sempati göğsümü sıkıyordu. "Pekâlâ, bu kadar yeter. Daha fazla oyalanmak yok. Artık sorularımdan kaçmak ya da bana 'kendi işime bakmamı' söylemek yok. İkinizin arasında ne oldu Nikolai?"

Kesik kesik bir nefes verdi. "Her şeyi berbat ettim, Zander. Hem de çok fena. Ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Denedim. Yapamam-"

"Ne yaptın sen?" Tatiana'nın o bakmıyorken ona doğru kayan bakışlarını görmüştüm. Özlem ve arzuyla doluydular. Her ne yaptıysa, Tatiana hâlâ ona karşı böyle hissediyorsa o kadar da kötü olamazdı. "Onu aldattın mı?" Hiç çıktıklarını bilmiyordum ama bu çoğu kadının asla tahammül edemeyeceği bir şeydi.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Benim yaptığım daha kötüydü." Yüzünde kalp kırıklığıyla dolu, kederli bir ifade belirdi. "Zander, ben-"

Önümüzdeki kapı açıldı ve Nik ağzını kapattı, tüm yüzü kapandı ve aniden tüm duygulardan yoksun kaldı.

Illayana tepeden tırnağa kan içinde dışarı çıktı. Yüzünden aşağı damlıyordu. Saçlarına bulaştı. Giysilerini öylesine ıslatmıştı ki, beyaz pantolonu artık kırmızıya boyanmıştı. Christian, Luca, Lorenzo ve Adrian onun arkasındaydı; La Cosa Nostra'nın adamları hasta ve solgun görünürken Adrian'ın durumu hiç de kötü değildi.

Adrian düşmanlarımıza işkence ettiğimiz vahşete alışkındı. Christian, Luca ve Lorenzo'nun Illayana'ya attıkları gergin ve ürkek bakışlara bakılırsa, onun kendilerine yapabileceklerinden korktukları için böyle olmadıklarından şüpheleniyordum. Yapabileceklerinden.

Nik'e dönüp baktım. Şu anda ondan daha fazla bir şey öğrenmemin imkânı yoktu. Tamamen içine kapanmıştı. Yüzündeki ifade başka bir şey söylemeyeceğini açıkça ortaya koyuyordu.

İçimdeki kızgınlık titreşimini bastırdım. Aylardır onu açmaya ve benimle olanlar hakkında konuşmaya ikna etmeye çalışıyordum. İlk kez paylaşmaya istekliydi.

Nik, Illayana'ya bakarak huysuzca, "Gitmem gerek," dedi. "Gitmeden önce sana yetişirim."

"Aslında-" Nik uzaklaştı, ayak sesleri küçük alanda gümbürdüyordu. "-Kalmayacağım," diye bitirdi Illayana, Nik'in geri çekilişine kaşlarını çatarak. Bana doğru baktı. "O iyi mi?"

"O iyi," diye cevap verdim, onu koruyarak. "Oraya nasıl girdi?"

Gözlerinde memnuniyet parıldıyordu. "Çok, *çok* iyi." Muhafızlarına baktı. "Sizce de öyle değil mi çocuklar?"

Christian bembeyaz kesildi. "Elbette," dedi tereddütle, onun gözlerinden kaçarak.

Luca boğazını temizledi. "Kesinlikle daha önce hiç görmediğimiz bir şeydi, bu kesin."

Merakla kaşlarımı kaldırdım. Odanın içine bir göz atmak için yana doğru eğildim. Rayna hâlâ tavanda asılı duruyordu, gözleri donuk ve cansızdı, yüzü hayal edilemez bir acıyla donmuştu. Çıplaktı, boynunun çukurundan leğen kemiğine kadar uzanan düz bir kesik vardı. Derisi dışarı doğru çekilmiş, organları yere dökülmüştü. Vücudunun içi doğrudan görülebiliyordu. Illayana onun içini tamamen boşaltmıştı.

"Huh," dedim ona dönüp bakarak. "Onu hemen öldürmeyecek bir şey seçeceğini düşünmüştüm. Bilirsin, biraz uzatırdın."

Illayana oflayıp puflayarak koridorda yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim, korumaları arkamızda sıraya girdi. "İstedim, *inan bana.* Ama zamanım yok. Geri dönmek zorundayım."

"Bu kadar acele mi?" Çukurdan çıkıp deponun karşısına geçtik ve serin Las Vegas havasına adım attık. Ay etrafımızda ışıl ışıl parlıyor, eve doğru yürürken yolu aydınlatmaya yardımcı oluyordu.

Durma noktasına geldi. Korumalarına, "Bize bir dakika verin çocuklar," dedi.

Birbirlerine baktılar ve kendi aralarında ne yapacakları konusunda sessiz bir tartışma yaşadılar.

Illayana homurdandı. "Geri çekil ve beni biraz yalnız bırak. Kardeşimle konuşmak istiyorum. *Tek başıma."* Bir koruma ekibine sahip olmaktan dolayı açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Arturo'dan önce hiç koruması olmamıştı. Hiç ihtiyacı olmamıştı. Kaçırıldığından beri Arturo bunun tekrarlanmasını önlemek için daha katı kurallar getirilmesini talep etmiş olmalıydı. Onu boğan kurallar.

Dört adam da birkaç adım geri atarak kulak mesafesinden zar zor uzaklaştılar ama bu kadarını yapmaya istekliydiler.

Bakışlarımı hepsinin üzerine diktim ve gözlerimi kıstım.

Her biri dört adım daha geri çekildi.

Yeterince iyi.

Illayana şakaklarını ovuşturarak, "Teşekkür ederim," diye nefes verdi. "Bu saçmalığa daha ne kadar katlanabileceğimi gerçekten bilmiyorum. Beni her yerde takip ediyorlar, Aleksandr. *Her yerde*. Lanet olası banyoda bile."

Omuz silktim. "Bu onların işi. Nero'nun başına gelenlerden sonra onları suçlayamazsınız."

"Hayır, sanırım olmaz. Özellikle de Arturo'nun beni koruyamadıkları için onlara yaptıklarından sonra. Yine de çileden çıkarıcı."

"Bu adamla evlenirken neye bulaştığınızı biliyordunuz."

Illayana homurdandı. Yüzünde endişe çizgileri belirmiş, endişeli bir enerji titreşiyordu.

"Neler oluyor? Sorun ne?"

"Outfit'in durumu kötü. Franco başımıza büyük bela açıyor. Küçük pislik tüm dağıtım evlerimizi vurmaya ve malzemelerimizi çalmaya devam ediyor. Babamın söz verdiği silahlara ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Ben hallederim." La Cosa Nostra ile yapılan ilk anlaşmada, babam onlara Outfit'e karşı olan davalarında yardımcı olmak için silah kasaları vermeyi kabul etmişti. Nero evimizi bombalayıp silahları çalana kadar sevkiyat hazırdı. Onları geri almayı başarmıştık ama henüz gönderecek zamanımız olmamıştı.

"Planın nedir?"

"O bok kafalının canını yakacağım," diye kinci bir şekilde gülümsedi. "Hafta sonuna kadar onlara ihtiyacım var. Arturo'nun partisine gelirken onları da getirebilir misin?"

İnledim. Bunu tamamen unutmuştum.

Illayana gözlerini kıstı. "Geleceğini zaten söylemiştin.
Geri çekilmeyi aklından bile geçirme."

Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünüyordum. Eminim bir bahane bulabilirim. Yapılacak bir anlaşma. Öldürülecek biri. Bir şeyler.

"Sana ihtiyacım var."

Homurdandım, ayağımı lanet olası bir çocuk gibi yere vurma dürtüsü içimde zonkluyordu.

Seni küçük pislik.

Illayana bana ihtiyacı olduğunu söylerse hayır
demeyeceğimi biliyordu. "Peki," diye homurdandım
sıkılmış dişlerimin arasından.

Parlak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim. Oh. Ve Lukyan'ı almanı istiyorum." "Lukyan'ı almak mı?" Kaşlarımı çattım.

"Evet. Beni deli ediyor, Zander. Yani, benimle gelmesini takdir ediyorum. Orada olması alışma sürecime gerçekten yardımcı oldu. Ama eğer gitmezse, gerçekten onu öldüreceğim."

Gözlerimi devirerek yavaşça eve giden yolu yürümeye başladım. "Ne yapıyor bu?"

"Ne yapmıyor ki? Arturo'yu kasıtlı olarak kışkırtmadığı zamanlarda, bir çift memesi olan her şeye asılıyor. Capos'un karılarından birini becerdiğini biliyor musun? Neredeyse kendini öldürtüyordu. Onu uykusunda ben öldürmezsem, başkası öldürecek. Sana garanti ederim. Partiye gelirken onu da yanında götürmeni istiyorum. Ona bir şey için ihtiyacın olduğunu söyle. Ne bileyim, ölmeden önce onu New York'tan çıkar."

"Tamam, tamam. Sakin ol, onu ben alırım." Lukyan bir gün benim ölümüm olacaktı, bundan emindim.

Tüm kardeşlerim arasında en çok endişelendiğim oydu. Yirmi üç yaşındaydı ve hâlâ on dört yaşındaki bir çocuğun olgunluğuna sahipti. Tarasov'larla görücü usulü evlilik için onu düşünmememin nedenlerinden biri de buydu. Bu işi yeterince ciddiye almazdı. Her şeye lanet bir oyun gibi davranacaktı.

"Teşekkür ederim. Şu anda onunla başa çıkamıyorum. Outfit'in yanı sıra *aile* içinde de bir şeyler oluyor ve endişelenerek zaman kaybedemem.

Bir sonraki adımda ne yapacağını, kimi aşağılayacağını ya da kızdıracağını düşünüp duruyorum. Sadece stresten bile saçlarıma aklar düşecek."

"Neler oluyor?"

Cık cık etti, tedirginliği yüzünden okunuyordu. "Olacağını bildiğim şey. Aileler Arturo'nun bir yabancıyla evlenmesine çok kızdı. 'İtalyan olmayan bir kadınla'." Bunu tırnak içine alarak gözlerini devirdi. "Dürüst olmak gerekirse, bu çok saçma. Kendi kadınları benden çok daha *iyiymiş* gibi davranıyorlar. Kendilerini bile savunamıyorlar. Hiçbiri yapamaz. Ne zaman bir şey olsa kocalarının arkasına saklanıp ağlıyorlar. Hiçbir işe yaramıyorlar."

"Onların kadınlarının dövüşmediğini biliyorsun Illayana. Onlar böyle yapmaz."

"Öyle yapmalılar," diye tersledi, gözleri yanıyordu. "Onları kurtarması için kocalarına güvenmemeliler. Kendilerini kurtaracak güce sahip olmalılar."

Elimi omzuna koydum ve gözlerinin içine baktım. "Yaşam tarzlarında çılgınca değişiklikler yapmaya kalkma, hemen değil. Buna karşı isyan edeceklerdir. Onlara daha iyi bir yol *göstermelisin,* zorlamamalısın. Onlara ne kadar değerli olabileceğinizi gösterin."

Kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı. "Biliyorum. Babam da aynı şeyi söyledi. Silahları istememin nedenlerinden biri de bu. Onları Arturo'nun doğum günü partisinde tüm adamlarının görmesi için açmayı planlıyorum."

Sırıttım. *Akıllıca bir fikir*. Bir mafya adamının kalbine giden en hızlı yollardan biri süslü silahlardı. Ve biz en iyisine sahiptik.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdük, ayaklarımızın altındaki çakılların çıtırtısı gece havasında çınlayan tek sesti. Korumaları hatırı sayılır bir mesafe geride duruyordu, bu da onun biraz rahatlamasına yardımcı oldu diyebilirim.

"Mutlu musun?" Evin önüne park etmiş büyük siyah cipin önünde durduğumuzda sordum.

Illayana gözlerinde parıldayan bir ışıltıyla bana baktı. "Şimdiye kadar olduğum en mutluyum. Olan biten her şeyi saymazsak tabii. Arturo... isteyebileceğim her şey ve daha fazlası."

Başımı salladım. O mutlu olduğu sürece, önemli olan tek şey buydu.

"Güzel.

Pekala, sen git. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Ayak parmaklarının ucuna kadar uzandı ve beni yanağımdan öptü. *"Skuchayu po tebe, starshiy brat," Seni özledim, ağabey.*

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

"O ayağa kalk, *malışka,*" diye gürledi Aleksandr, hapishanemin kapısında dururken.

İçimi çektim ve egzersizime ara vererek ona ters ters baktım. "Sana da merhaba Koca Adam. Harikayım, sorduğun için çok teşekkür ederim. Bu sabah nasılsın?"

Dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Şimdi daha iyiyim."

Bundan çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım ama yine de midemde kıpırtılar oluştu.

"Hadi, sana göstermem gereken bir şey var."

İlgimi çekti.

Sadece üç mekik hakkım kalmıştı, bu yüzden setimi çabucak bitirdim ve ayağa fırlayıp vücudumu esnetmeye başladım. Aleksandr'ın gözleri üzerimde geziniyor, hararetle parlıyordu. Bana bakışını seviyordum, sanki dünyadaki en ateşli şey benmişim gibi. Bu kesinlikle bir güven artırıcıydı.

"Yolu göster," dedim bir elimi havada gezdirerek. Onu odadan çıkarken takip ettim, gözlerim tamamen alışkanlıktan dolayı etrafımda geziniyordu. Güvenlik eksikliğini hemen fark ettim. Genelde kapımda duran nöbetçi artık orada değildi.

İlginç.

Bu, kaçmaya çalışmayacağım konusunda bana güvendiği anlamına mı geliyordu?

Hayır. Eğer öyle olsaydı, her gece kilitli kalmazdım.

"O kadınla işler nasıl gitti? Kaçırdığın kadınla mı?" Merdivenlerden inerken sordum. Merak içimde zonkluyordu. Beni nereye götürüyordu?

Aleksandr homurdandı. "Güzel."

"Kulağa iyi *gelmiyor*. Ne oldu? Onu öldürdün mü? Bana nasıl yaptığını anlat. Ağladı mı?"

Hafifçe kıkırdadı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Onu ben öldürmedim. Kız kardeşim öldürdü. Rayna'nın tecavüz edilmesi için teslim ettiği kişi oydu, bu yüzden öldürmek onun hakkıydı. Onun içini boşalttı."

"Gerçekten mi?" İlgim doruğa ulaştığında sesimi yükselttim. İç boşaltma çok *acımasızdı*. Çok güçlü bir mideye sahip birini gerektiriyordu. "Sanırım kız kardeşinden hoşlandım."

Aleksandr güldü. Anında yüzüme bir gülümseme getiren, tüm vücudumu saran, gürültülü bir kahkahaydı. Neyi bu kadar komik bulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bu sesi tekrar duyabileceğim anlamına gelse tekrar tekrar söylerdim.

Ön kapıdaki iki muhafız, Aleksandr'ın güldüğünü daha önce hiç duymamışlar gibi şaşkınlıkla ona baktılar.

"Siktir, bence o da senden hoşlanırdı," dedi, vücudu hâlâ titriyordu. "Tanışsaydınız ikinizin ne tür şeyler yapacağını bilmek bile istemiyorum." Ön kapıyı açtı ve benim için açık tuttu.

Acımasız Las Vegas sıcağına doğru yürüdüm. Güneş üzerime çökmüştü, hava sıcak ve yapış yapıştı. Aleksandr bir elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni evin etrafında dolaştırdı. Beni o işkence zindanına geri götürmüyordu, değil mi?

Tanrım, umarım değildir.

Köşeyi döndüğümüzde donup kaldım, olduğum yerde durdum. Önümde bir çeşit bisiklet parkuru vardı. Çimlerin üzerine serilmiş, tenis kortu büyüklüğünde geniş bir köpük parkur vardı. Düzinelerce farklı yöne giden küçük yollar ve engel olarak yerleştirilmiş güvenlik konileri vardı. Trafik ışıkları, oturma bankları, ayaklı lambalar ve sahte çalılarla minyatür bir kasaba gibi düzenlenmişti.

Güzel, siyah bir bisiklet pistin tam ortasında duruyordu, gidonundan bir kask sarkıyordu.

Aleksandr'a döndüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Bu da ne?" Şok içinde nefes aldım.

"Her zaman bisiklet sürmeyi öğrenmek istediğini söylemiştin." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi boş boş omuz silkti. Ama lanet olsun, önemliydi.

Bunu ayarlaması *yıllar* sürerdi. Bütün bu zahmete benim için mi girmişti? Oh adamım, kalbim bayıldı. Söyleyecek söz bulamıyordum. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Hiçbir zaman. Sessizliğe gömülmüştüm (ki bu çok sık olmazdı).

"Bana öğretecek misin?"

Başını salladı ve beni bisiklete doğru götürdü. Mükemmeldi. Tam olarak ilk bisikletimin nasıl olmasını hayal ediyorsam öyleydi. Sepet ya da tutacaklardan sarkan çirkin püsküller yoktu. Üzerinde göğsümdeki dövmeyi hatırlatan muhteşem bir ateş püskürten ejderha çıkartması vardı. Bu yüzden mi almıştı?

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Boğazımdaki yumruyu yuttum. Ben Ağlamayacağım.

Tut şunu, Drea. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Önemli değil," diye homurdandı.

Onu öpmek için parmak uçlarımda zıpladım ama çok uzun boyluydu. Bunun yerine gömleğini tutup onu kendime doğru çekmeye karar verdim. Ağzı benimkiyle buluştuğunda kıkırdadı. Dudaklarıma karşı gülümsediğini hissedebiliyordum. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Hadi. Gidelim, gidelim," dedim heyecanla, bir aşağı bir yukarı zıplayarak. Bisiklete tırmandım ve başlamak için hevesli bir şekilde ayaklarımı ileri itmek için kullandım. Bisiklet yuvarlanmaya başladı, ivme kazanıyordu. Ayaklarımı pedalların üzerine koymaya çalıştım ama beceremedim.

Motosiklet yavaşlayıp titremeye başlayınca paniğe kapıldım. Nereye bakacağımı bilemedim. Başım ayaklarıma indi ve sonra tekrar ellerime çıktı. Aşağı ve yukarı, aşağı ve yukarı.

"Nasıl duracağım?!" Çığlık attım. Düşecektim.

Aleksandr'ın iri elleri beni belimden kavradı ve sabitledi. Gürleyen kahkahası havaya karıştı. "Dümene geçmeli ve pedal çevirmelisin."

"Aynı anda mı?"

"Evet," diye kıkırdadı. Eğleniyor olmasına sevinmişti. Bu çok korkutucuydu. Beni durdurdu. Elinde tutma yerlerinden düşmüş olan kask vardı. "Önce güvenlik." Başıma geçirdi ve çenemin altında birleştirdi. "Şimdi ayaklarını pedallara koy." Söylediğini yaptım, doğru yerleştirdiğimden emin olmak için aşağıya baktım. "Güzel. Kolları sıkı tut, ama çok sıkı değil."

Çok sıkı değil mi? "Çok sıkı olmayan" neydi? "İşte bu kadar. Tamam, pedal çevirmeye başla."

"Düşeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Seni yakaladım."

Bir an tereddüt ettim ama güçlü ellerini belimde hissetmek bana güven verdi ve pedal çevirmeye başladım. Yavaş gidiyordum ve o da her saniye yanımda durarak dengemi sağlıyordu.

"Güzel. Motosikleti yönlendirmeye odaklanın. Pistte yolun ortasında tutun." Sesi yumuşaktı. Rahatlatıcı, sabırlı.

Bisikleti düz tutmaya odaklandım, bacaklarım pedal çevirirken sallanmasına izin vermemeye çalıştım. Yol kıvrıldığında, onu takip etmesi için yönlendirdim ve Aleksandr beni övdü.

"Çok iyi. Şimdi biraz daha sert pedal çevir."

Yaptım ve daha hızlı gitmeye başladım. Hey, bu o kadar da kötü değildi.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Bunu yapıyordum. Bisiklete biniyordum!

Pistin etrafında defalarca döndük. Aleksandr bana ayak uydurmaya devam etti, bana daha fazla talimat verirken elleri sıkıca belimdeydi. Konsantrasyonumu o kadar kaybetmiştim ki, direksiyona ve pedala, direksiyona ve pedala odaklanmıştım, yanından geçene kadar Aleksandr'ın beni bıraktığını fark etmedim bile.

"Aman Tanrım!" Korkuyla sarsıldım ve bisiklet sallandı.

"İyisin! Devam et." Aleksandr seslendi, sesi yatıştırıcıydı. "Bunu yapabilirsin."

Motosikleti düzelttim, kararlılık iliklerime kadar işlemişti. Aleksandr'ın söylediği her şeyi hatırlayarak tüm odağımı önümdeki göreve verdim ve devam ettim. Döndüm, döndüm, hızımı hiç kaybetmedim. Göğsümde bir güven patlaması oldu. Biraz daha hızlandım.

Bu çok eğlenceliydi! Daha hızlı ve daha hızlı gitmeye başladım, rüzgar yüzüme çarpıyordu ve heyecanla bağırdım.

"Woohoo!"

Pistin dışında duran Aleksandr'ın yanından hızla geçtim. Yüzünde zerre kadar bıkkınlık olmadan parkuru tekrar tekrar dönmemi izledi. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir sıcaklık, kalbimi yerinden hoplatan bir yumuşaklık vardı.

Ona doğru ilerlerken frenleme hakkında söylediği her şeyi tekrarladım ve önünde durdum. Ayaklarımı tekrar sağlam zemine bastım ve dudaklarımda kocaman, ışıl ışıl bir gülümseme belirdi. Motosikleti usulca yere indirdim (çünkü çizilmesini istemiyordum) ve ona doğru koştum.

Kollarına atladığımda beni yakaladı. Onu her yerinden öptüm, dudaklarından, yanağından, alnından, burnundan. Onu öpücük yağmuruna tuttum ve o da yüzünü buruşturarak güldü. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hoşuma gitmişti. Çok kaygısızdı. Tanık olmak çok güzel bir şeydi.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, biraz bunalmıştım. Bunu benim için yaptığına hâlâ inanamıyordum.

Aleksandr gözlerimin içine derin derin baktı. "Senin için her şeyi yaparım."

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

I gergindi, bu benim için garipti çünkü ben gerilmezdim.

Her koşulda. Bir oda dolusu insanla karşı karşıya olabilirim. Silahlar kafama doğrultulmuş ve ellerim arkadan kelepçelenmiş haldeyken en ufak bir endişe duymadan omuz silkiyordum.

Ama bu?

Evet, gergindim.

Korkmuyordum. Korkmak ve gergin olmak çok farklı iki şeydi. Juan'la bu buluşma benim için çocuk oyuncağı gibiydi. Şu anda önümde duran durumdan çok daha kötü durumlarla karşılaşmıştım.

Beni endişelendiren şey bu toplantının sonucuydu. Neyle sonuçlanacağıydı. Ya Los Zetas'la topyekûn bir savaş ya da Drea'nın gitmesi. Beni terk edecekti.

Önemli olmaması gerektiğini biliyorum. Altı ay içinde Anya Tarasov'la evleneceğim. Drea ile aramda önemli hiçbir şey olamazdı. Ama daha önce de söylediğim gibi, bölümlere ayırma konusunda bir uzmandım, bu yüzden sorun haline gelene kadar bazı şeyleri görmezden gelmekte iyiydim.

Aklımda hâlâ Drea'yla geçireceğim altı ay vardı. Onu daha fazla tanımak için. Beyninin nasıl çalıştığını anlamak. Onu neyin mutlu ettiğini öğrenmek. Neyin onu üzdüğünü. Vücudunun benimkine karşı verdiği hissin tadını çıkarmak. Onun için hazırladığım bisiklet parkurunu gördüğünde yüzündeki ifade çok güzeldi. Bu bana göğsümde daha önce hiç hissetmediğim hafif, sıcak bir his vermişti.

daha önce yaşamamıştım. Onu bu kadar mutlu görmek beni de mutlu ediyordu. Tüm zamanımı o gülümsemeyi geri getirmeye çalışarak geçirmek istedim.

Ona olan bağlılığım artık kontrolden çıkmıştı. Ondan uzak kaldığım her an kendimi huzursuz ve gergin hissediyordum. Sanki ondan ne kadar uzak kalırsam, o kadar endişeli ve öfkeli oluyordum.

Gittiği zaman için iyiye işaret değildi. Açıkçası nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Ve bu beni her şeyden çok korkuttu.

Kardeşinin gelmesini beklerken Drea yanımda kıpırdanıyor, gözleri sürekli kapıya gidip geliyordu. Las Vegas şehir merkezinde Bratva'nın sahip olduğu birçok binadan birinde duruyorduk, etrafımızdaki havayı gergin bir sessizlik dolduruyordu.

O da benim kadar gergin miydi? Onun gidişini düşünürken hissettiğim o dayanılmaz endişeyi o da hissediyor muydu?

Bilemezdim, değil mi? Çünkü bazen onu okumak, o küçük güzel kafasının içinde neler olup bittiğini anlamak neredeyse imkansızdı. Stres ya da öfkeyle boğulduğunda, açık bir kitap gibiydi. Ama böyle anlarda, soğukkanlı ve sakin bir tavır takındığında, ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sanırım ona her zaman sorabilirdim, ama bir parçam cevabı bilmekten korkuyordu.

Ya gitmek isterse? Beni bir daha asla görmemek için? Bu düşünce kafamın içinde pinpon topu gibi zıplayıp duruyor ve rahatlamamı imkânsız hale getiriyordu.

Nik arkamdaki duvara yaslanmış, telefonuna bakıyordu, ekrana bakarken her zamanki gibi sessizdi. Son konuşmamızdan beri benden kaçıyor, Tatiana konusunda onu rahatsız edeceğimi bildiği için bana zaman ayırmayı reddediyordu.

Ve yapardım. Beni tekrar dışlamasına izin vermeyecektim. Sadece doğru zamanı beklemek zorundaydım.

Zincirlerin şıngırtısı odada yankılanırken, Drea bileklerindeki kelepçeleri kaşıyordu. Juan'ın onu alıp kaçmaya çalışması ihtimaline karşı alınmış bir önlemdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Drea onu kelepçeleyeceğimi söylediğimde karşı koymamıştı. Aslında sırıtmış ve onu becerirken bunu yapmamı dilediğini söylemişti.

Geçmiş zaman kullandığı gerçeği g ö z ü m d e n kaçmadı. Bu, buradan Juan'la birlikte, benden kurtulmayı beklediği anlamına geliyordu.

Bu düşünce göğsümde gergin bir his yarattı. Nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

Kapı aniden açıldı, iki adam içeri girdi.

"Juan!" Drea ileri atıldı, kardeşine doğru koşuyordu. Zincir benden bir adım ötede kopunca aniden durdu. Omzunun üzerinden bana sinirli bir bakış fırlattı.

Juan görünüş olarak Drea'ya benziyordu; aynı karamel ten ve kehribar gözler, yüzünde daha önce defalarca gördüğüm o sert ifade. Ama onunki beni çelikten daha sert yapmamıştı. Siyah bir kot pantolon ve kolsuz bir atlet giymişti, her iki kolunda da dövmeler vardı.

Yanında uzun boylu, yapılı, siyah saçlı ve siyah gözlü bir adam vardı ve o gözler şu anda Drea'ya dikilmiş, bakışlarında özlem ateşi yanıyordu.

Kimdi bu herif?

İçimde karanlık, kıskanç bir sahiplenme duygusu yükseldi ve yumruklarımı sıkmama neden oldu. Ona bakışındaki samimiyet bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Sikişmişlerdi.

İçimden bir öfke seli yükselirken elimdeki zinciri sıktım. Drea'nın bileklerindeki kelepçelere bağlıydı ve onu bana bağlı tutuyordu. Başka bir adamın ellerinin onun vücudunda olduğunu düşününce dudaklarımdan vahşi bir hırıltı döküldü. Bu beni o kadar öfkelendirdi ki, kulaklarından ve gözlerinden kan sızana kadar yüzünü duvara çarpmak istedim.

"Zander." Nik temkinli bir şekilde yanıma geldiğinde kaskatı kesildim. "İyi misin?" diye fısıldadı, sesini alçak tutarak.

Bu duyguları bir kenara iterek boynumu kırdım. Onlarla ve ne anlama geldikleriyle daha sonra ilgilenecektim. "Peki. Hadi devam edelim."

Nik birkaç saniye daha bana baktıktan sonra geri çekildi ve arkamdaki duvarın üzerindeki pozisyonuna geri döndü.

"Drea," diye rahat bir nefes alan Juan ona doğru bir adım attı.

Nik daha gözünü kırpmadan silahını çıkarmış ve göğsüne doğrultmuştu.

Juan ellerini kaldırarak silahsız olduğunu gösterdi. "Sadece kız kardeşime sarılmak istiyorum."

Nik silahını indirmedi, benim onayımı bekledi.

"Aleksandr." Drea o büyük, güzel kehribar gözleriyle bana baktı, çaresizlikle doluydu.

Sinirle inledim. Neden adımı bu şekilde söylemek zorundaydı ki? Bana böyle üzgün, yalvaran gözlerle baktığında onu reddetmekten acizdim.

Başımı Juan'a doğru çevirerek ona aradığı izni verdim.

Minnettarlık yüzünde parlıyordu, dudaklarında parlak, ışıltılı bir gülümseme vardı.

Kalbim göğsümde güm güm attı. Kardeşine bu kadar yaklaşmasına izin vermek riskli olsa da bana böyle gülümsemesi her şeye değdi.

Juan bizi inceledi, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken kaşları hafifçe aşağıya indi. Drea uzaklaşırken elimdeki zinciri çözdüm ve ona Juan'ın yanına gidebilmesi için yeterince gevşeklik verdim.

"Hermano bebe," diye mırıldandı *bebek kardeş* Drea, kollarını ona dolayarak.

Juan gözlerini devirdi ama ona tekrar sarılırken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Nasılsın? İyi misin?"

"Ben iyiyim. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Elbette." Geri çekildiğinde, onunla birlikte gelen adam bir adım öne çıkarak hızla onu kucakladı.

"İyi olduğunu gördüğüme sevindim, Minx. Senin için endişelendim." Adını henüz öğrenemediğim adam iki elini Drea'nın yüzünün iki yanına koydu ve ağzı Drea'nın yüzüne indi.

Olamaz.

Zinciri sertçe çektim ve Drea irkilerek sendeleyip yanıma geldi. Boynunun arkasını sıkıca kavradım, yürüyen bu ölü adama bakarken gözlerimde karanlık bir bakış vardı. O da bana ters ters baktı ve ellerini tekrar yanına indirdi.

Drea homurdandı ama bana karşı koymadı.

Juan gözlerini kısarak, "Sakin ol," dedi. "Sorun çıksın istemiyoruz. Sadece sakin ol. Onu incitmeye gerek yok."

"Seni incitiyor muyum, *Malyshka*?" Drea'ya sordum, bakışlarım kardeşini tarıyordu.

"Hayır," diye homurdandı. Gözleri bana dikildi, irislerindeki o tanıdık parıltı bana sinirli olduğunu ama sert muameleden hoşlandığını söylüyordu.

Juan bizi incelerken kaşlarını çattı, gözlerinin derinliklerinde bir hesaplama yatıyordu. Yanındaki adamı tanıtarak yoluna devam etmeye karar verdi.

"Bu Logan."

Tüm vücudum kaskatı kesildi. *Logan*. Bu, Drea'nın vücudunda adı olan adamdı. Lanet olası amında. Ellerim kontrolsüzce sıkıştı.

İçimden karanlık bir öfke seli yükseldi. Drea usulca tısladı, Juan duymasın diye ağzının kenarından konuşuyordu. "Tamam, bu acıttı."

Sessizce küfrederek hemen tutuşumu gevşettim. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu ama bunu yapmakta zorlanıyordum. Bu duyguyu daha önce hiç hissetmemiştim. Böylesine saf, hayvani bir kıskançlık. Sahiplenme.

Asla.

Logan bana dudak büktü, tüm dikkati hâlâ Drea'nın ensesindeki elime kilitlenmişti. Öfke ve kıskançlık ondan titreşerek havaya yayılıyordu.

Bu duruma bu kadar sinirlenmemiş olsaydım sırıtırdım. Bana sanki kadınını çalan *benmişim* gibi bakıyordu.

Drea *benimkini* beceriyordu.

Ona bakmasını istemiyordum, aynı odada olmalarını istemiyordum. Drea'nın *benden* başka kimseyle geçirdiği zamanı düşünmesini istemiyordum. Onun her şeyine sahip olmak istiyordum. Vücuduna. Düşüncelerine. Zihnine. Cinsel geçmişini hatırlatacak hiçbir şey olmasını istemiyordum.

Yapabilseydim, benden önce gelen erkeklerle ilgili tüm anılarını siler, geride sadece beni bırakırdım.

Bu beni kötü bir adam mı yaptı?

Muhtemelen.

Umurumd

a mıydı?

Hayır.

Beni hızla ele geçiren bu yeni duyguyla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Daha önce becerdiğim hiçbir kadın umurumda olmamıştı. Başka biriyle düzüşmeleri ya da aramızdaki ilişkiyi bitirmeleri umurumda değildi. Sadece omuzlarımdan yuvarlanıp gitti.

Drea ile işler farklıydı. Logan'ın ona bu kadar samimi bir şekilde bakmaya cüret ettiği için gözlerini oymak için karşı konulmaz bir istek duyduğum anda bunu fark ettim.

"Bu Nikolai." Silahını hâlâ Juan ve Logan'a doğrultmuş olan arkamdaki kardeşime elimle işaret ettim.

"Ne istiyorsun?" Juan sordu. Doğrudan konuya girdi. Ondan şimdiden hoşlanmıştım.

Bizi ayıran uzun konferans masasına oturdum, Drea'yı yanımdaki masaya oturttum ve onu yakınımda tuttum.

Juan hesapçı gözlerle izledi, aslında ortaya çıkarmak istediğimden daha fazlasını gördü. O ve Logan yavaşça oturdular, vücutları gergin ve

gerginlikten delik deşik olmuştu.

İstediğin kadar rahat bir şekilde arkama yaslandım ve bir elimi Drea'nın sandalyesinin arkasına koydum. Saçından bir tutam alıp parmağımın etrafında döndürdüm. "Outfit'le olan anlaşman. Bana bundan bahset."

Juan kaşlarını çattı ve çenesini sıktı, bu hareket bana konuşmak istemediğini ama bu konuda başka seçeneği olmadığını anlatıyordu. "Bu bir anlaşma değildi. Nero kız kardeşimi kaçırdı ve dediğini yapmazsam onu öldüreceğini söyledi. Baskın için adam istediğinde ona adam verdim. Uyuşturucu kaynağımıza erişim istediğinde, aldı. Bu sana lanet bir 'anlaşma' gibi mi geliyor?" başını salladı ve bir nefes verdi. "Patronun yardımcısı olmak ayrıcalıklarla birlikte gelir ve Drea'yı güvende tutmak için gerekenleri sağlamakta hiçbir sorun yaşamadı."

Gözlerim Drea'ya kaydı. Oh, bu doğru. Don olarak kimliği bir sırdı, bilmemem gereken bir sır.

Gergin bir şekilde dudağını ısırdı, endişeyle cevabımı bekliyordu.

Merak etme Malyshka, oyunu ele vermeyeceğim.

"Nero'nun öldüğünü duyduğumda adamlarımızı ve malzemelerimizi geri çektik. Drea'yı aramaya gittim ama onu hiçbir yerde bulamadım. Meğer siz piçlerin elindeymiş. Şimdi bana onun için ne istediğinizi söyleyin."

Başımı yana eğerek Drea'nın saçlarıyla oynamaya devam ettim. İstediğimiz şeyi bize çoktan vermişlerdi. En azından bir tanesini. Outfit'le yaptıkları 'anlaşmanın' sona ermesini. İkinci şey ise...

"Sen ve halkın, kız kardeşimin peşine düştüğünüzde Bratva'nın düşmanı oldunuz."

"Bu değildi-"

"Konuşmam bitmemişti." Juan ağzını kapattı ve bana ters ters baktı. "Sebepleriniz ne olursa olsun, ilk kanı *siz döktünüz.* Biz değil. Evimizde bize saldırdınız. Kız kardeşimin düğününü mahvettiniz. Onu kaçırdınız ve tecavüz etmesi için Neron'a sundunuz. Hepinizi öldürmeye ve hiçbir şey olmamış gibi günümüze devam etmeye hakkımız var."

Juan ve Logan silahlarına uzandılar ve sanki bir grup insanın içeri dalıp onları vurmasını bekliyorlarmış gibi endişeyle odaya baktılar.

Gerçekten mi? Eğer Drea'nın kardeşi olmasaydı, muhtemelen kendim yapardım.

"Şanslısınız ki bu kan davasını sürdürmek gibi bir arzumuz yok." Kan davası bunun için doğru kelime miydi? Emin değildim. "Gördüğüm kadarıyla ikimiz de birbirimize karşı suç işledik. Sen benimkilerden bazılarını öldürdün.

Ben de seninkilerden bazılarını öldürdüm. Sen benim kız kardeşimi kaçırdın, ben de seninkini. Benim kitabımda oyun alanı eşittir."

Juan kaşlarını çattı ve elini yavaşça masanın üzerine koydu. "Talep ettiğimiz tek şey aramızda bir ateşkes olması."

"Bu kadar mı?"

"Bunun yanı sıra Outfit ile her türlü bağlantıyı keseceksin. Onlara hiçbir şekilde yardım etmeyeceksiniz."

Bir an sessiz kaldı. Gözleri Drea'ya kaydı ve geri döndü. "Kız kardeşimle konuşmam gerek. Tek *başıma.*"

"Öyle bir şey olmayacak." Onunla biz yokken konuşmak istemesinin nedenini biliyordum. Drea'nın ona ne yapacağını, şartlarımı kabul edip etmeyeceğini söyleyebilmesi içindi. Yetkili olan oydu, o değil.

Yumuşak parmaklar kolumu sardı, tüylerim diken diken oldu. Aşağıya baktım. Drea'nın eli benimkinin üzerindeydi, gözleri bana daha önce olduğu gibi aynı hüzünlü yalvaran bakışı atıyordu.

Lanet olsun.

İçimden bir öfke aktı. Ne zaman istediğini elde etmek istese bu bakışı kullanacaktı, bunu biliyordum.

"Peki," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "Ama *o* da gidiyor," dedim Logan'ı göstererek. O da odada olacaksa Drea'yı yalnız bırakmamın imkânı yoktu, bana hangi güzel bakışı atarsa atsın. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Vete a la mierda, imbécil. "No recibo órdenes tuyas." Siktir git, göt herif. Senden emir almıyorum, Logan İspanyolca tükürdü.

"Logan, cállate." Logan, sessiz ol. Drea tersledi.

Koyu renk gözler gür kaşların altından bana dik dik baktı. Logan susturulmaktan hoşlanmıyordu ama bunu yaptı ve ağzını kapattı.

"Teşekkür ederim Aleksandr," diye fısıldadı Drea sadece benim duymam için usulca. Homurdanarak nefesimi dışarı verdim.

Kahretsin, bana ne oluyordu?

Ayağa kalktım, Drea, Juan ve Logan da beni takip etti. Drea'nın kelepçelerinin anahtarlarını çıkarıp kilidini açtım, metal şangırdayarak yere düştü.

"Beş dakikan var, *Malyshka*. Bir saniye bile fazla değil."

OceanofPDF.com

Otuz Dördüncü Bölüm

"Ya da Tanrı aşkına Drea, gerçekten mi? Bratva'lı bir adam mı? Senin derdin ne lan?" Juan, Aleksandr, Nik ve Drea'nın ardından boğazının altından tısladı.

Logan odadan çıktı.

Gönülsüzce güldüm. Juan'ın Aleksandr'la aramızdaki bağı hemen anlayacağını biliyordum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Aleksandr'ın davranışları bunu oldukça açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

Normalde bu kıskançlık olayını pek sevmezdim ama itiraf etmeliyim ki onun benim üzerimde hak iddia etmesini izlemek tüylerimi diken diken etmişti.

Logan ve benim yıllarca 'yaparlar-yapmazlar' türünden bir ilişkimiz oldu. Daniel'den sonra ciddi bir ilişkiyle ilgilenmiyordum ve Logan playboy yaşam tarzını seviyordu, bu yüzden ihtiyaç duyulduğunda sevişmek ikimiz için de gerçekten iyi sonuç verdi.

Karteldeki insanlar 'resmi olarak' bir araya gelip gelmeyeceğimizi merak ediyordu. Birçok yönden birbirimize benziyorduk. Çok iyi anlaşıyorduk ve benim ya da konumum tarafından tehdit edilmiyordu, ki bu çok zor elde edilebilecek bir şeydi. Dürüst olmak gerekirse, eğer biriyle birlikte olacak olsaydım, o ideal bir seçim olurdu.

Ta ki Aleksandr'la tanışana kadar.

Evleniyor, unuttun mu?

Ugh. Bazen iç sesimden nefret ederdim. Her zaman bir kaltaktı, unutmayı ya da görmezden gelmeyi tercih ettiğim mantıklı şeylere işaret ediyordu.

"Sakin ol, düşündüğün gibi değil."

Bana alaycı bir bakış atarak homurdandı. "Burada kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Ben senin ikizinim. Seni herkesten daha iyi tanıyorum ve o adam için yanıp tutuştuğunu *biliyorum.* O da senin için yanıp tutuşuyor."

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Çenesi düştü. "Şu anda ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye tısladı, yüzündeki ifade daha önce babamın yüzünde sayısız kez gördüğüm ifadeyle aynıydı. "Bu garip bir Stockholm Sendromu vakası falan mı? Bu adam seni *kaçırdı,* Drea. Bunu anlıyorsun, değil mi? Lütfen, lütfen, bana onunla yattığını söyleme."

Ona boş boş baktım. "Sana yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Elbette bana yalan söylemeni istemiyorum," diye fısıldadı sertçe.

"O zaman aptalca sorular sorma," diye karşılık verdim. "Belli ki onu becerdim. Fırsatın olsa yapmayacağını mı söylüyorsun?"

Burnunu havaya kaldırdı. "Benim hakkımda konuşmuyoruz."

Alay ettim. "Bu evet demek." Juan'ı kaç kez erkek arkadaşlarından biriyle sevişirken yakaladığımı anlatamam.

"Hayır, öyle değil. Hayır demek. Sakın konuyu değiştirmeye kalkma. Sen düşmanı becerdin, beni değil. İnanamıyorum-"

"Tamam, bunun için vaktimiz yok," dedim elimi havada keserek. "Aleksandr bana beş dakika verdi ve bundan bir saniye bile uzun sürmeyeceğini söylediğimde bana güven."

"Oh, sana güveniyorum. Bunu bilecek biri varsa o da sensin, değil mi, çapa torbası?"

"Bunun için seni daha sonra geri alacağım. Onun anlaşmasını kabul ediyoruz."

"Tabii ki. Seni onlarla bırakacak değildim. Onlar kim olduğunu öğrenmeden önce seni hemen buradan çıkarmalıyız."

Dudağımı ısırdım, bakışlarımı kaçırdım. *Oh adamım, beni öldürecek.*

"Zaten biliyorlar."

Juan gözlerini kırpmadan bana baktı. "Yine mi geldin?"

"Bir süre önce öğrendiler. Yüksek yerlerde bazı bağlantıları var. Bir parmak izi tarayıcısı ele geçirmeyi başarmış ve ilk gece parmak izlerimi taramış. Oradan kimliğimi bulmayı başardı."

"Senin Don olduğunu biliyor mu?"

Başımı salladım. Bunu düşündüğümden çok daha iyi karşılıyordu.

"O zaman benim burada ne işim var? Bu anlaşmayı kendi başına müzakere edebilir ve yıllar önce eve dönebilirdin."

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Bratva'lar eski kafalıdır. Bir anlaşmayı ancak orada buna tanıklık edecek başkaları varsa yaparlar."

Yüzünü buruşturdu. "Ne? Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece böyle yapıyorlar ve Aleksandr bu konuda geri adım atmayı reddetti." Aleksandr, Nik ve Logan'ın çıkıp gittiği kapıya ve Juan'a bakıp sesimi alçalttım. "Beni Nero'ya kimin ispiyonladığını öğrendin mi?"

"Hayır." Yüzünde hayal kırıklığı çizgileri belirdi. "Ama Oliver kayıp."

Oliver, Juan'ın uzun zamandır yatak arkadaşlarından biriydi. Çocukluklarından beri arkadaşlardı ve aslında birbirlerinin ilk çocuklarıydılar. İçten içe Oliver'ın Juan'ı sevdiğini biliyordum ama o gücü daha çok seviyordu.

Babam vefat edip yerine beni bıraktığında Oliver, Juan'ı bu görevi benden alması için ikna etmeye çalışmıştı. Juan'ın sorumlu olmasını istiyordu, böylece kendisi de sorumlu olacaktı.

"Onun fare olduğunu düşünüyorsun," dedim kardeşim için üzülerek. Mantıklı geliyordu. Oliver, Juan'ın Don olabilmesi için beni aradan çıkarmak istiyordu.

"Bence bu şüpheli. Sen ve Oliver kavga ettiniz, Nero aniden uzanıp buluşma talep etti, seni kaçırdı ve ben de varsayılan olarak sorumlu oldum. Oliver sen kaçırıldıktan kısa bir süre sonra kayboldu. Onu arıyordum ama şu ana kadar şansım yaver gitmedi." Suçluluk duygusu gözlerinde parlıyordu. "O toplantıya katılman için seni asla zorlamamalıydım. Hepsi benim hatam. Bütün bunlar."

"Hayır, değil. Oliver'ın." Eğer sıçan gerçekten oysa tabii. "Anlamadığım bir şey var, eğer Nero'ya kim olduğumu söyleyen oysa neden kaçtı? Sonunda Don olmandan ya da Don gibi davranmandan faydalanmak istemiş olabilir ama her neyse. Sonunda istediğini elde ettiğinde kaçıp gitmesi mantıklı değil, tabii-"

"Tabii ölmediyse," diye bitirdi Juan, çenesini sıkarak. "Aklıma geldi ve bunu merak ettim. Belki de Nero istediği bilgiyi alınca onu öldürdü, bilemiyorum. Hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum. Ölü ya da diri onu bulana kadar aramaya devam edeceğim."

Başımı salladım. "Özür dilerim kardeşim. Seni tanıyorum-"

"Sakın 'aşk' deme. Onu sevmiyorum." Ama seviyordu, sadece bunu itiraf etmeyi reddediyordu çünkü Oliver onu ikimizin de sayamayacağı kadar çok kez incitmişti. Juan'ı ailelerimize ihbar eden oydu çünkü

ilişkilerini saklıyordu. Juan'ın sırrını paylaşmaya hazır olmadan önce ona söylemeyi kendine görev edinmişti.

Buna ve o piçin kardeşime yaşattığı diğer her şeye rağmen Juan onu hâlâ seviyordu. Sadece bunu kabul etmiyordu. Ne bana ne de kendine.

Juan konuyu tamamen değiştirerek, "Bratva'yla ilgili anlamadığım bir şey varsa o da neden bizimle anlaşma yapmak istedikleri," dedi. Oliver hakkında konuşmanın şu anda onun için çok zor olduğunu hissediyordum.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onlara kıyasla biz küçük çaplıyız. Muhtemelen bizi tekmelerinin altında ezip yollarına devam etmeleri zor olmazdı. Peki neden yapmıyorlar? Neden bizimle müzakere etme zahmetine giriyorlar?"

Güzel bir soruydu. Dürüst olmak gerekirse benim de merak ettiğim bir soruydu. Juan küçük çaplı olduğumuzu söylerken haklıydı. Bratva'nın ulaştığı yere ulaşamadık. Ama vahşi ve acımasızdık.

Juan yaklaştı, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu: "Sokaklarda konuşuluyor."

"Ne tür bir konuşma?" Şüpheyle sordum.

"Üstünlüklerini kaybediyorlar." Aleksandr mı? Üstünlüğünü kaybetmek mi? Bu fikir gülünçtü. "Acımasız bir iç savaşın ortasında olduklarına ve çok zayıfladıklarına dair söylentiler dolaşıyor. Kendi bölgelerini bile doğru düzgün denetleyemiyorlar. Binalarının birçoğu yandı ve bunun için hiçbir misilleme yapılmadı."

"Bu, üstünlüklerini kaybettikleri anlamına gelmez. Bunun sorumlusu olan kişileri henüz bulamadıkları anlamına gelebilir."

Juan söylediklerimi tamamen görmezden gelerek, "Bu durumdan faydalanmalıyız," dedi. "Bratva'nın dikkati dağılmışsa, saldırmak için mükemmel bir zaman. Düşünebiliyor musunuz? Los Zetas'ın her şeye kadir Bratva'yı sakatlayıp alaşağı eden kişi olduğunu? Efsane olurduk."

Öfkeyle dişlerimi göstererek hırladım ve onu kulağından tutup göz hizasına kadar çektim.

"Ah! Drea!" diye sızlandı.

"Kapa çeneni," diye tısladım, gözlerim telaşla kapıya gidip geliyordu. Söylediklerini duymamış olmaları için dua ettim. "Bir daha *asla bu* kadar aptalca bir şey söyleme, duydun mu beni? Söylediklerin doğru *olsa* bile -ki bu çok büyük bir ihtimal- Bratva'yla boy ölçüşemeyiz. Ben gördüm

neler yapabileceklerini. Adamlarını gördüm. Her sabah ordudaymış gibi antrenman yapıyorlar. Askeri tipte bir odaklanmaları var Juan. İnan bana, hiç çaba harcamadan bizi ezerler."

Juan'ın yüzü acıyla buruşmuş, ben kulağını sıkıca tutarken tüm vücudu kamburlaşmıştı. "Ama-"

"İşte bu tür aptalca ve hırslı düşünceler yüzünden kaçırıldım."

Ağzını kapattı. Gözlerinde yanıp sönen kalp çarpıntısı karşısında suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırdı ama şu anda bunu düşünemezdim. Tüm içgüdülerim bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu haykırmasına rağmen beni Nero'yla buluşmaya ikna etmesine izin verdim. Bunu tekrar yapmayacaktım.

Onu bıraktım ve rahatsızlıkla kulağını ovuşturarak doğruldu. Ona düzgün bir bakış attım. "Bratva'nın müttefik olması düşman olmasından çok daha iyidir, Juan. Eğer hayatında beni dinlemen gereken bir zaman varsa, o da şimdi."

Sinirli bir nefes verdi. "Peki," diye başını salladı. "Eve döneceğin için heyecanlı mısın?"

Cevap verirken tereddüt ettim. Gerçek şu ki, değildim. Pek sayılmazdı. Juan'ı ve annemi özlemiştim ama Aleksandr'ı daha çok özleyeceğimden korkuyordum. Onun sert, kaba dış görünüşüne bir göz atmış, içindeki, herkesten sakladığı kişiye bir bakış atmıştım. Ve bunu sevmiştim.

Güçlü, şefkatli ve özveriliydi. Başkalarını her zaman kendinden önce düşünürdü, özellikle de ailesini.

Ondan hoşlanmak için yola çıkmamıştım, hatta onu önemsemiyordum bile. Ama oldu işte. Bunu durduracak gücüm yoktu. Nasıl hissettiğimin bir önemi yoktu çünkü altı ay içinde evlenecekti. Düşündüm de, ona daha fazla bağlanmadan önce bugün ayrılmam muhtemelen daha iyi olacaktı.

Onu atlatırdım.

Sonunda.

Olabilir.

Muhtemelen

hayır.

"Annem nasıl?" Sorusuna cevap vermek yerine sordum. Bu bariz konu değişikliğini fark etmeyeceğini umuyordum.

Tanrı'ya şükür yapmadı.

"Çocuklarından biri kaçırılan birinin ne kadar iyi olmasını beklerseniz o kadar iyi. Buraya gelmesini engellemek için onu ana evdeki odalardan birine kilitlemek zorunda kaldım. Gelmek istedi ama gelmedi.

Ona sadece bir kişi getirebileceğimi ve o kişinin de silah kullanabilen biri olması gerektiğini söylediğimde beni dinledi."

Boğazımda bir kıkırdama hissettim. Sofia Ortega büyük bir anne ayı gibiydi. Bebeklerini şiddetle korurdu ve yıkım arzusu onun özüne işlemişti.

"Eminim evde bırakıldığı için mutlu olmamıştır," diye güldüm. "Sence-"

Öfkeli bir kükreme havayı yardı, ardından yüksek sesle bağırışlar ve sert bir gümbürtü geldi.

Juan ve ben birbirimize baktık. "O da neydi öyle?" dedik ikimiz de aynı anda.

Çıkışa doğru koştum, Juan da peşimden geliyordu. Kapıyı açtım ve donakaldım.

Kahretsin.

Aleksandr Logan'ın göğsüne sarılmıştı, elleri boğazına dolanmıştı ve o kadar sert sıkıyordu ki Logan'ın gözlerine kan sızıyordu.

Aleksandr'ın yüzündeki vahşi ifade, Logan'ın yüzüne bir santim kala dişlerini göstermesi ve gözlerinin öfkeyle yanması beni şoka soktu.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Öfke Odası'na (tek amacı insanların öfkelerini bir şeyleri döverek ifade etmeleriydi) gittiğimizde bile kontrolü elinde tutuyor, bir şeylere kesin ve doğrudan darbelerle vuruyor, sahip olduğu o sıkı otokontrolün dizginlerini asla tam anlamıyla bırakmıyordu.

Logan, Aleksandr'ı çıldırtacak ne halt etmişti?

"Zander! Yeter!" Nikolai havladı, kardeşini Logan'ın üzerinden çekmeye çalışıyor ve başaramıyordu.

Aleksandr tuğla duvar gibiydi. Tamamen kımıldamazdı. Nikolai'nin girişimlerinden rahatsız olmuş gibi bile görünmüyordu, sadece öfke dolu gözlerini Logan'a kilitlemiş, onu boğarak öldürmeye çalışıyordu.

Bir şey beni ileri itti. Tam olarak ne olduğunu söyleyemem. Belki de Aleksandr'ın Logan'ı öldürmesine saniyeler kalmış olmasıydı. Ya da belki de Juan'ın silahını kurarken çıkardığı *klik sesiydi,* namlu şimdi Aleksandr'ın göğsüne doğrultulmuştu.

Her neyse, beni bir mıknatıs gibi Aleksandr'a doğru itti.

Nikolay diğer koluyla aynısını yaparken, ikimiz de Aleksandr'ı yerinden oynatmak için birlikte çalışarak kollarımı onun kocaman pazusuna doladım ve elimden geldiğince sert bir şekilde geri çektim.

"Lanet olsun, Koca Adam, bırak beni," diye homurdandım.

Nikolay Aleksandr'ın kolunu çözdü ve onun önüne doğru koştu. Aleksandr'ın yüzüne acımasız bir sağ kroşe fırlattı, darbe onu sersemletti ve Logan'ın boğazındaki tutuşunun gevşemesine neden oldu. Nikolai bir defans oyuncusu gücüyle kardeşine doğru hamle yaptı ve hepimiz büyük bir yığın halinde yere yuvarlandık.

Ow.

Juan koşarak Logan'ın yanına gitti ve nabzını kontrol etti. Yüzündeki rahatlama bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Yaşıyordu. Bilinci yerinde değildi ama yaşıyordu.

Göğsüme yayılan hafif acıyla irkilerek kendimi kaldırdım. İki yüz kilodan fazla sert, tonlanmış kasların altında ezilmek düşündüğüm kadar eğlenceli değildi.

Aleksandr kardeşini üzerinden itti ve ayağa kalktı, yüzündeki öfke hâlâ belirgindi. Gözleri Logan'ın kıpırdamayan bedenine kaydı. Sanki ona tekrar saldırmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Anlaşma iptal oldu," diye homurdandı Aleksandr, eli ön koluma kenetlenmişti. Beni kendine doğru çekti ve ben de onu takip etmekten başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum.

Bekle, ne? Şu anda ne haltlar dönüyor?

Juan ayağa fırladı ve silahını Aleksandr'a doğrulttu, bu da Nikolai'nin silahını Juan'a doğrultmasına neden oldu. "Bırak onu!" diye bağırdı kardeşim.

Hay sikeyim. Durumu olabildiğince hızlı bir şekilde yatıştırmam gerekiyordu. "Çocuklar, durun. Bunu yapmamıza gerek yok. Her şey yolunda."

Aleksandr hiçbir şey söylemedi, Nikolai onu korurken beni bizi gizli otoparka götürecek asansöre doğru yürüttü.

"Hey! Bırak onu dedim! Seni vuracağım, yemin ederim."

Aleksandr asansörü çağırmak için düğmeye bastı ve döndü, Juan'ın silahının namlusuna bakarken beni koruyucu bir şekilde arkasına yerleştirdi. "Hayır, yapmayacaksın. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki burada yetkili olan sen değilsin. Anlaşma *iptal oldu*. Beni duyuyor musun? Fikrimi değiştirip ikinizi de öldürmeden önce adamını al ve evine git. Burada işimiz bitti."

Bir ding sesi asansörün geldiğini haber verdi, kapı vınlayarak açıldı. Aleksandr, Nikolay'ı arkasına alarak beni içeri soktu. Juan yol göstermem için bana baktı. Ne yapacağını, onlarla gitmeme izin mi vereceğini yoksa buna bir son mu vereceğini bilmiyordu.

Başımı salladım ve onu geri çekilmeye çağırdım. Logan'a ne olduğundan emin değildim. Ama her ne olduysa, Aleksandr'ın *kendi* üzerindeki o sıkı tasma üzerindeki kontrolünü kaybetmesine neden olmakla kalmayıp, aynı zamanda ortaya koyduğu anlaşmadan geri dönmesine neden olacak kadar kötüydü.

Kartel ve Bratva arasında topyekûn bir savaş çıkmadan önce neler olup bittiğini ve bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini anlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Yeraltı otoparkına inen asansör yolculuğu sessiz ve gergindi. Herkesin birbirinden nefret ettiği garip bir aile yemeği gibiydi. Ne Aleksandr ne de Nikolai tek kelime konuştu. Her ikisi de öfkeden köpüren iki iri yarı adamın arasında sıkışmış bir şekilde duruyordum. Tatsız bir zaman geçirdim.

"Tamam. Biri bana ne olduğunu anlatacak mı?"

Lanet cırcır böcekleri. Kendi kendime konuşuyor da olabilirdim.

Asansörün sesi duyuldu. Aleksandr beni asansörden çıkarıp arabasına doğru yönlendirirken eli kolumda sıkılaştı, ayak seslerimiz boş arsada yankılanıyordu.

"Aleksandr, bunu konuşmamız gerek."

Hiçbir şey söylemedi, sadece arabanın kilidini açtı ve 'nasılsınız' bile demeden beni içeri itti. Kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi.

Yine mi?

Ağzımı açtım, avazım çıktığı kadar bağırmaya hazırdım ama sözcükler dilimde can verdi. Aleksandr'dan yayılan sadece öfke değildi. Daha önce onda hiç görmediğim bir sıkıntı da vardı.

O ve Nikolai o kadar uzaklaştılar ki ne konuştuklarını duymakta zorlandım. Nikolai kardeşine bağırırken küçük parçalar yakalayabiliyordum, suçlayıcı bir parmakla onu işaret ederken boynunun yan tarafındaki damarlar zonkluyordu.

"Senin sorunun ne... Kendini topla... O... O senin değilse kimin umurunda-"

Aleksandr yüzüne sertçe vurdu. Nikolay tamamen şaşırmış bir halde yere düştü.

Aleksandr çenesi sıkılmış ve kaşları öfkeli bir bakışla aşağıya inmiş bir halde tepinerek uzaklaştı. Şoför kapısını açıp içeri girdi ve bana bir kez bile bakmadan arabayı çalıştırdı.

Nikolai kendini toparladı ve bize doğru kaşlarını çattı. Arabaya doğru yürürken çenesini ovuşturdu. Arabaya bindikten sonra Aleksandr hızla eve doğru ilerledi.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

Aleksandr beni evin antresinden geçirip geniş dairesel merdivenden yukarı çıkarırken ensemdeki tutuşu sıkı ve kısıtlayıcıydı. O yapmamıştı Arabayla buraya gelirken, birkaç kez konuşarak gerginliği azaltmaya çalışmama rağmen beni bir kez kabul etti. Ne Aleksandr ne de Nikolay buna yanaştı. Bırakın benimle konuşmayı, birbirleriyle bile konuşmak istemiyorlardı.

Olanların lojistiğini araştırmak için Aleksandr'la yalnız kalana kadar beklemeye karar verdim. Evin içinde yürüyüşüne bakılırsa, bu her an olabilirdi.

Beni kaldığım odaya götürmek yerine aynı kattaki başka bir kapıyı açtı ve beni içeri itti.

"Tamam, bu kadar hırpalama yeter," diye tersleyerek ondan uzaklaştım. Odaya üstünkörü bir bakış attım. Egzotik siyah ipek çarşaflı, dört direkli kocaman bir yatak. Koyu renk perdeler ve koyu renk mobilyalar. Beni her yönden saran, bir şekilde beni rahatlatmayı ve aynı anda tahrik etmeyi başaran zengin, çekici bir koku.

Tamamen erkeksi bir kokuydu, baştan aşağı Aleksandr kokusuydu.

Kapının *çarpmasıyla* döndüm ve Aleksandr'la yüz yüze geldim. Birbirimize ters ters baktık. O Logan'a her ne olduysa çok kızgındı, *ben de en* başından beri bu durumda olduğumuz için kızgındım.

"Ne oluyor Aleksandr?" Kendimi fazla heyecanlandırmamaya çalışarak söyledim. "Bunu neden yaptın? Logan ne yaptı-"

Aleksandr ileri atıldı, eli boğazıma dolandı. Ani hareket karşısında nefesim kesildi. Ben yatağa yığılana kadar beni geriye doğru itti, vücudu benimkinin üzerine katlandı. "Onun adını bir daha *asla* ağzından duymak istemiyorum," diye hırladı, gözlerimin içine bakarak.

Ağzım bir karış açık kaldı. "Kıskanıyorsun," dedim inanamayarak. Logan'la yaşadıklarının hepsi kıskandığı için miydi?

"Elbette öyleyim," diye itiraf etti hiç sorun çıkarmadan. "Ellerinin vücudunda gezinmesini duymaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Tadının nasıl olduğunu, boşalırken nasıl ses çıkardığını bilmesinden? Sen *benimsin.*"

Logan ona ne demişti?

Ağzı benimkine indi, beni derinden öperken istek, ihtiyaç ve tutkuyla doluydu.

Tanrım, bu adam ve dili! Bekle, az önce ne dedi?

Ağzımı geri çektim. "Senin mi?" Dudaklarımı yalayarak yankıladım, tadının tadını çıkarıyordum.

Çenemi sertçe kavradı. "Benim ve sadece benim." Beni tekrar öptü, sözleri karnımda bir ateşi tutuşturdu.

Hâlâ konuşmamız gereken çok şey vardı, ele almamız gereken çok şey. Beni daha fazla burada tutamazdı. Gitmeme izin vermesi gerekiyordu. Juan'ı ateş açmaması için ikna etmeyi başarmıştım ama kardeşimi tanıyordum. Her şeyi bıraktığımız gibi, endişeli olacaktı. Bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordu.

-Beni geri götürüp tehlikeden uzak tutacak herhangi bir şey.

Ama şu anda tüm bunlar ikinci plandaydı. Önce Aleksandr vardı. Onun dudakları. Dokunuşu. Kokusu. Ona ve onunla ilgili her şeye sınırda takıntılıydım. Onun sert, hükmedici tavırlarına takıntılıydım. Nazik, şefkatli kalbini dağ gibi engellerin ardında saklıyordu.

Aleksandr gömleğimi bedenimden yırttı ve sonra bir bıçak kullanarak sütyenimi ikiye böldü, göğüslerim dışarı döküldü.

"Çok güzel," diye mırıldandı, huşu içinde bana bakıyordu. Öne doğru eğildi ve meme ucumu ağzına aldı. Dilini döndürdü ve sırtım yataktan kalktı, zevk içimde yükseldi.

"Siktir, Aleksandr," diye inledim, başını göğsüme bastırarak.

Diğer meme ucuna geçti ve ilkine gösterdiği ilginin aynısını ona da gösterdi.

Nefes nefese kalmıştım, dudaklarımı yalıyordum, daha da aşağı inmesini ve o çok yetenekli dilini iyi bir şekilde kullanmasını çok istiyordum. Ama ona ne kadar ipucu verirsem vereyim Aleksandr'ın acele etmeyeceğini bilmeliydim. O almayı severdi

onun zamanı. Bu kötü bir şey değildi ama şu anki kadar azgın olduğumda yavaş gitmek istemiyordum.

Tenimi öptü, yaladı ve kemirdi, göğüslerimin ve karnımın üzerinde küçük aşk ısırıkları bıraktı. Altında kıvrandım, şehvet midemde zonkluyordu. Aniden ayağa kalktı, beni ağrılı ve şaşkın bir halde bıraktı. Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve başımı yana eğerek onun yavaşça kıyafetlerini çıkarmasını izledim.

Sik beni. Onun vücudu diiiiiiieeee içindi. Karın kasları. Sert, tonlanmış kaslar. Net, belirgin v çizgisi (dürüst olacağım, bir erkekte en sevdiğim kısımlardan biriydi).

Pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu, yüzünde karanlık, günahkâr bir ifade vardı ve parmağını bana doğru eğerek beni ileri doğru itti.

Karıncalanmalar omurgamdan yukarı fırladı, ürpermeler tenimde dans etti. Basit bir hareket nasıl bu kadar günahkârca erotik olabilirdi?

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru süründüm, yatağın yüksekliği beni pantolonunun içindeki canavarla tam göz hizama getiriyordu.

"Sırt üstü yat, başını yatağın üzerine koy," diye emretti.

Aman Tanrım.

Ters döndüğümde dünya tersine döndü, içimde heyecan patladı. Aleksandr pantolonunun fermuarını açarak sikini dışarı çıkardı.

Büyük. Kalın. Ağır. Kesinlikle emilebilir.

Aleti dudaklarımın üzerinde durana kadar hareket etti, eli yavaşça aşağı yukarı okşadı. "Aç." Sesi sertti. Husky. Derindi. İstek ve açlıkla doluydu.

Ağzımı sonuna kadar açtım. Dizlerini hafifçe büktü ve sikini dudaklarımın arasından geçirdi. Yavaşça içeri ve dışarı iterken eli boğazımı hafifçe kavradı.

"Blyad, ağzının iyi hissettireceğini biliyordum," diye inledi, başı geriye düştü.

Onun sert, erkeksi inlemeleriyle karnım gerildi, amım karıncalandı. Erkeklerin iniltilerini duymak beni çok tahrik ediyordu. Bunda farklı bir şey vardı. Sıcak, seksi ve tamamen sarhoş edici bir şey. Ona kendini iyi hissettirmek ve odayı onun zevkine boğmak istiyordum.

Yanaklarımı çukurlaştırdım, onu daha fazla içime çekmek için başımı hareket ettirmeye çalıştım.

"Hayır." Aleksandr'ın boğazımı sıkan tutuşu hafifçe gerildi. "Hareket etmeni istersem söylerim. Sen sadece iyi bir oyuncak gibi orada yat ve

"Seninle işim bitene kadar sikimi bırakma."

İnledim, itiş gücü arttıkça ağzımın kenarından tükürük damlıyordu. Aleti boğazımın arkasına çarptı ve öğürdüm.

"Yut. Burnundan nefes al. İşte bu kadar. Çok iyi gidiyorsun, *malyshka.*" Elleri hareket etti, yüzümün yanlarını kavradı ve beni tamamen hareketsiz tuttu. Vücudumu ve ağzımı istediği gibi kullanarak içeri ve dışarı itti.

Zevk *alma* şeklinden dolayı kalçalarımdaki ıslaklık kayganlaştı. Güçlülüğü, daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken homurdanma ve hırlama şekli.

"Dişlerini kullan. Siktir, işte bu. Ağzının sikle doldurulmasından hoşlanıyorsun, değil mi? Yüzünün sikilmesini seviyorsun. Sikik oyuncaklar hep böyle yapar."

Konuşmayı denemek bile neredeyse imkânsızdı, bu yüzden sadece başımı salladım ve onun etrafında inledim. Elimi karnıma götürdüm, pantolonumun içine soktum ve klitoris piercingimi çekiştirdim. Beni o kadar tahrik ediyordu ki dayanmakta güçlük çekiyordum. O kadar istekliydim, o kadar bastırılmıştım ki kelimenin tam anlamıyla titriyordum.

Her hamlesinde kendini boğazımdan daha da aşağıya bırakırken gözyaşlarım yüzümden aşağıya akıyordu.

"Ağladığında çok güzel görünüyorsun, *malyshka,*" diye övdü ve sikini çıkardı. Dudaklarıma dokundurdu. "Çok iyiydin. Ayağa kalk."

Yatağın üzerinde ayağa kalktım, tenim yanıyordu ve kalbim küt küt atıyordu. Beni tepeden tırnağa incelerken gözlerinde yırtıcı bir bakış parlıyordu. Sütyenimi kesmek için kullandığı bıçağı eline aldı ve bıçağı ne kadar becerikli olduğunu gösterecek şekilde parmaklarının arasında döndürdü.

Bedenimi bir ürperti sardı. Tanrım, şu anda tam anlamıyla şeytani görünüyordu, sanki beni yemek istiyormuş gibi bana bakıyordu.

Öyle olmasını umuyordum.

"Kımıldama." Kıyafetlerimin geri kalanını vücudumdan ayırdı, kumaşlar döküldü. Bıçağın ucunu yavaşça kalçamda gezdirdi ve üzerime atlamasını engellemek için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım. Bundan sonra ne yapacağını görmek istiyordum.

Tüm çıplaklığımla karşısında duruyordum, gözleri açıkta kalan dövmeli tenimin her santiminde geziniyordu.

Gözleri amıma kaydı ve gözlerinde öfke alevlendi. Orada Logan'ın adına baktığını biliyordum. "Vücudunda başka bir adamın adını taşımandan *nefret ediyorum,*" diye hırladı karanlık bir şekilde. "Onun yerine benim olmasını istiyorum."

Öne doğru eğildi, beni kaldırırken başını göğüslerimin arasına gömdü, bacaklarım beline dolandı. Elini saçlarıma doladı ve başımı geri çekti, dili boynumdan yukarı, çenemin üzerinden geçti ve ağzıma daldı.

İnledim, amımı onun sert karın kaslarına sürtüyordum.

"Zavallı küçük şey," diye fısıldadı ağzımın içine, öpücüğü vahşileşmişti. Vahşi.

Sırtım sayvanlı yatağın dikey sütunlarından birine çarptı ve Aleksandr beni yukarı kaldırdı, bacaklarımı omzuna atarken başını kalçalarımın tepesine daldırdı. Ağzı klitorisimin üzerine kapandı ve sertçe emdi.

Zevkle çığlık attım. Dengede durmak için saçlarını kavradım, o mükemmel yontulmuş yüze binerken kalçalarım sarsılıyordu.

Dilinin her yalayışında ve vuruşunda içimde bir zevk patlaması oldu ve inledim.

"Bu sese bayılıyorum. Ve bu amcığa. Çok güzel, pembe ve-" dili içime girdi, derin, gırtlaktan gelen bir inilti ağzından döküldü ve amım boyunca titreşti, "-sıkı," diye bitirdi, girişimi yalayarak. "Çok sıkı."

"Oh, *mierda, Aleksandr,* durma," diye nefes nefese kaldım, orgazmım hızla yaklaşıyordu.

"Çok ıslaksın bebeğim," diye övdü, beni yüzüne daha sert bastırırken elleriyle kıçımı sıkıca kavradı. Dili uzun, durgun vuruşlarla giriş yerimden klitorisime doğru hareket etti, kıvrımlarımın arasına girdi ve beni tamamen mahvetti.

Sanki doyamıyormuş gibi amımı yiyordu. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi. Benim tadıma. Benim zevkim için.

Bir kadının altına yatmayı seven bir erkekten daha seksi bir şey olamazdı. Ve lanet olsun, Aleksandr bunu seviyordu. Kendini hevesle ve heyecanla işin içine atmasından belliydi.

"Kahretsin, seni bütün gün yiyebilirim ve bu asla yeterli olmaz. Tadını sonsuza dek dilime kazımak istiyorum." Söz konusu dil, dişleri piercingimi çekiştirmeden ve ben çözülmeden önce klitorisimin etrafında iki kez döndü.

Orgazmım beni sertçe vurdu, vücudumda sarsıntılar yarattı. Sırtım kamburlaştı, ellerim saçlarını çekerken derinden inledim, damarlarımda beyaz-sıcak zevk yanıyordu.

"İşte böyle, bebeğim. Başımı bacaklarınla sık. Beni amınla boğ." Ona doğru hamle yaptım, iğrenç sözleri içimde yükselen o inanılmaz zevki uzattı.

Aleksandr beni sıkıca kucakladı ve yatağa geri yatırdı. Vücuduma tırmandı, sevişmeye ve *sertçe sevişmeye* hevesli bir adamın vahşiliğiyle bana baktı.

"Sen benimsin, değil mi Drea?" diye gürledi usulca. Adımı pek sık söylemezdi. Çoğu zaman bana Rusça bir kelimeyle seslenirdi, ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da içim kıpır kıpır olurdu. Ama adımı söylediğinde, yemin ederim kalbim küt küt atardı. "Bana benim olduğunu söyle." Amımı kabaca avuçladı ve nefesim kesildi. "*Bu* benim. Her santimin bana ait."

Cevap vermedim, çünkü ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. O başka biriyle evlenirken nasıl olabilirdi ki? Ama bu ikimizin de o anda görmezden gelmeye istekli olduğumuz bir şeydi.

Bunun yerine öne doğru eğildim ve seslendiremediğim tüm duygularımla onu öptüm. O da beni öptü, şefkatli bir hareket olarak görülebilecek bir şekilde yüzümü ellerinin arasına aldı ama ben bundan daha iyisini biliyordum.

Belki Aleksandr bana bir şekilde değer veriyordu, belki de vermiyordu. Dürüst olmak gerekirse bunu öğrenebileceğimden şüpheliydim.

Bacaklarımı ayırdı ve sikini içeri soktu. Zevk içimde kabardı, tüm uzuvlarıma hızlı bir dalgayla yayıldı. Kendimi dolu hissediyordum. Tamamlanmış. Bütün.

Aleksandr hareket etti, önce yavaş ve derin, kalçaları şehvetli daireler çizerek döndü, sonra yatak duvara çarpmaya başlayana kadar her vuruşta giderek hızlandı.

Elleri üzerimdeydi. Saçlarımda. Göğüslerimi kavrıyordu. Kıçımı avuçluyordu. Derin, erkeksi homurtuları odanın içinde sekiyordu. Onunla itiş kakış karşılaştım, derisini tırmalıyordum. Dişlerimi alt dudağına kan çekecek kadar sertçe bastırdım ve gözleri parlayarak tısladı.

"Güvenli sözünü hatırlıyor musun?" diye boğuk bir sesle nefes aldı ve hızını artırdı.

Başımı salladım, tüylerim diken diken oldu. Ne planlamıştı?

"İhtiyacın varsa kullan." Bir eliyle iki elimi başımın üzerinde birleştirdi, bu hareket beni tamamen savunmasız ve ona karşı açık bıraktı. Ona karşı gerildim, gücünü test ettim. Bir santim bile hareket etmedim.

Bana doğru sırıttı. "Tüm yapabildiğin bu mu, *malyshka?*" diye alay etti, derin itişlerle ilerledi.

İnledim, beni sikerken uyguladığı güç göğüslerimin aşağı yukarı zıplamasına neden oluyordu. Tanrım, o kadar *iyi* hissettiriyordu ki. Hiç durmasını istemedim.

Yüzüme bir tokat attığında şaşkınlık, acı ve zevkin hoş bir karışımı içimde sarsıldı. Sert bir darbe değildi. Aslında, sahip olduğu gücün %5'ini bile kullandığından şüpheliydim. En ufak bir acı vermedi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Daha önce seks sırasında hiç vurulmamıştım, ama içime bir şeyler yaptı. Yanıyordum, amımdan o kadar çok su damlıyordu ki, içime her girip çıktığında bunu duyabiliyordunuz.

Kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdadı. "Bundan hoşlanacağını biliyordum. Benim mükemmel küçük sikiş oyuncağım." Hızını artırdı, beni nefessiz ve soluksuz bıraktı.

Zevk o kadar yoğundu ki yerimde duramıyor, ona karşı çırpınıp duruyordum. "Evet, Aleksandr. Siktir, çok iyi hissediyorsun."

"Sen de öyle bebeğim. Sen de öyle." Başını boynumun kıvrımlarına gömdü, vuruyor, vuruyor ve vuruyordu. Bir elini her iki bileğime dolamış, beni aşağıda tutuyor ve bana verdiği şeyi almaya zorluyordu.

Dişleri boynumun kenarına yapıştı ve orgazmımın beni ele geçirmesi için tek ihtiyacım olan buydu. Aklımı başımdan alan zevk beni ele geçirirken adını haykırdım, tüm endişelerimi yıkadı ve yerine şimdiye kadar yaşadığım en iyi, en coşkulu duyguyu getirdi.

Amım onun sikine sertçe yapıştı ve kafası yukarı kalktı, ağzından yüksek sesli, uzun bir inilti döküldü. Beni acımasızca becerirken bir eli yatak başlığına çarptı, kendi zevkini kovalarken benim zevkimi uzattı.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandı, hamleleri vahşileşti. Kaotik. Boynunun yan tarafındaki damarlar zonkluyor, kasları şişiyor ve çenesi sıkılıyordu. Sadece onu görmek bile yeniden başlamam için yeterliydi.

Dudakları dudaklarıma çarptı, dili ağzımın içine daldı. Kendini içime boşaltırken boğazının altından inledi.

"Bana 'adını söylemem yasak olan kişi' ile aranızda neler geçtiğini anlatacak mısın?" Başımı omzuna yaslarken Aleksandr'ın göğsünde hafif daireler çizerek sordum. İkimiz de hâlâ çıplaktık, uzuvlarımız iç içe geçmiş ve bedenlerimiz gevşemişti.

Beni sıcak bir bezle temizledikten sonra tekrar yatağa tırmandı, battaniyeyi ikimizin üzerine çekti ve beni kollarıyla sardı. İlk defa bu şekilde sarılıyorduk, bundan şikâyetçi değildim. Cüssesi onu rahat bir sarılıcı yapıyordu. Onunla birlikte olmak, böyle sakin ve huzurlu bir ortamda vakit geçirmek çok güzeldi.

Birbirimizin yanında hiç bu kadar rahat olduğumuzu sanmıyorum.

Aleksandr saçımın bir tutamıyla oynadı, ileriye bakarken parmağının etrafında döndürdü. Rahatlamıştı, rahatlamanın altını *çiziyorum*. Çünkü sorumu sorduğum anda altımda gerildi, boğazında küçük, sinirli bir hırıltı gümbürdedi.

"İstediğin kadar hırla, biz bunu konuşuyoruz." Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ona sert bir bakış attım. "Ne oldu? Ne dedi o?"

Yüzümdeki ifadeyi inceledi ve kızgın bir nefes verdi. "Birlikte yaşadığınız cinsel deneyimler hakkında çok ayrıntılı konuştu."

Burnumu kırıştırdım. Lanet olsun. Bu her anlama gelebilirdi. Logan ve ben birlikte *çok şey* yaptık.

"Ne gibi? Özellikle ne dedi?"

"Seni götünden siken ilk ve tek erkek olduğunu ve bu götünün ona ait olduğu anlamına geliyordu. Seni bıraktığım anda, seni becerecek ve sana beni unutturacaktı." Tüm vücudu öfkeyle titriyor, yüzünde karanlık, şeytani bir ifade beliriyordu.

Siktiğimin Logan'ı.

Yani, o haklıydı. Bir bakıma. Şimdiye kadar anal yaptığım tek erkek *oydu.* Ama bu *hiçbir* parçamın ona ait olduğu anlamına gelmiyordu. Harika bir cinsel kimyamız vardı, ama hepsi bu. Hiçbir zaman duygusal bir bağ kuramadık, bu da ilişkimizin 'seks arkadaşı' olmaktan öteye geçememesinin nedenlerinden biriydi.

Muhtemelen Aleksandr'ın bana karşı sahiplenici tavrını gördü ve onunla uğraşmaya karar verdi. Logan kıskanç bir adam değildi ama biraz egosu vardı. Aleksandr daha büyük, daha güçlü, daha seksiydi ve bu Logan'ın kendini tehdit altında hissetmesine neden olabilirdi. Bu yüzden yapması gerekeni yaptı ve Aleksandr'ı alt etmenin bir yolunu buldu.

"Ve bu seni kızdırdı mı?" Bu soruyu sormak aptalcaydı. Logan'ı resmen boğmuştu.

"Seni başka erkeklerle duymaktan hoşlanmıyorum. *Düşünmekten* hoşlanmıyorum
senin hakkında başka erkeklerle."

Ben de onu başka kadınlarla hayal etmekten hoşlanmıyordum, bu yüzden bu konuda sinirlendiği için onu gerçekten suçlayamazdım. Dürüst olmak gerekirse, ben de olsaydım muhtemelen aynı şeyi yapardım.

Gergin bir nefes verdim. Konuşmamız gereken konuyu konuşmak için en uygun zamandı. Aramızdaki huzurlu anı mahvetmekten nefret ediyordum ama bunun olması gerekiyordu.

"Aleksandr."

Ciddi ses tonum karşısında
sertleşti. "Beni bırakmalısın."

"Öyle mi?" diye sordu ve öne doğru eğilerek açıkta kalan göğsüme minik öpücükler kondurdu.

Ne yapmaya çalıştığını tam olarak biliyordum: o çok yetenekli diliyle dikkatimi dağıtmak. Ve işe yaramasına çok az kalmıştı, ama belimdeki çırpınışları bastırdım. Sallanmayacaktım.

"Evet." Bir elimi göğsüne koydum ve onu geri ittim. Kaşları çatılmış bir halde anında geri çekildi. "Yeter artık. Beni daha fazla burada tutamazsın. Bunun için bir sebep yok. Kartel ve Bratva arasında olanlar talihsizdi ama rekabetimizin devam etmesine gerek yok. Gitmeme izin verirseniz her şeye bir son verebilirim." Ondan ayrılma fikrinden ne kadar nefret etsem de, bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Sadece her iki kuruluşumuz için değil, kendim için de. Rusya'ya gitmeden önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Başka biriyle evlenmeden önce. Aksi takdirde uzun vadede bana daha çok zarar verecekti.

"Hiçbir şey yapmama gerek yok," dedi sırıtarak. "Sen bana aitsin ve seni burada istediğim kadar tutabilirim."

Kırılganlığımın yüzüme yansımasına izin verdim. "Sen bana ait olamazsan ben de sana ait olamam. Bu her iki taraf için de geçerli. Sen gidip başka bir kadınla evlenirken benim oturup sana eşlik etmemi mi bekliyorsun?" Başımı salladım. "Hayır. Sen ve ben birlikte eğlendik ama hepsi bu kadar olacak. Artık gitmeme izin vermelisin."

Gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı yanıyordu. Ayağa kalktı, öfkeyle kıyafetlerini giyerken bana sırtını döndü, kollarını içine soktu

gömleğini ve bacaklarını pantolonunun içine soktu. Gömleğini pantolonunun içine sokarken Rusça bir şeyler mırıldandı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

Doğruldum, onu dikkatli gözlerle izlerken battaniye belime kadar düştü. "Aleksandr?"

Döndü, gözleri bir an için elinde değilmiş gibi göğüslerime kaydı ve tekrar yukarı baktı. "Giysilerini giy."

Ona ve tavırlarına sinirlenmiştim. Benden onun küçük kirli metresi olmamı beklemiyordu herhalde? O başkasıyla sevişirken, evlenirken ve çocuk sahibi olurken kenarda duran kadın?

Belki de benim hatamdı. Bana büyükbabasının yaptığı ve ona zorla kabul ettirilen anlaşmayı anlattıktan sonra bile geri adım atmadım. Devam ettim, onu Rage Room'da masanın üzerinde becerdim. Sanırım bu karışık sinyaller olarak sınıflandırılabilirdi.

Artık değil. Benim için en iyisinin ne olduğunu düşünmek zorundaydım, çünkü ne kadar istesem de Aleksandr beni ilk sıraya koyamazdı.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

I Parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim, gözlerim geniş açık alanda gezinirken yaklaşan kimseye ters ters bakmamak için elimden geleni yaptım

Bana.

Lütfen kimseyi öldürmeyin, Illayana'nın yumuşak sesi kafamın içinde dalgalanıyordu. Parti başlamadan önce üçümüzü de oturtmuş ve sorun çıkarmamamız için yalvarmıştı.

Bunun iyi gitmesine ihtiyacım var, demişti, hepimizin gözlerinin içine bakarak, sanki büyük kardeşimizmiş gibi bizi sert bir şekilde *azarlarken* annemize benziyordu.

Havada RnB müziği çalıyor, etrafımda kahkahalar ve sohbetler dönüyordu. Atmosfer hafif ve eğlenceliydi.

Bundan nefret ederdim. Doğam gereği sosyal bir yaratık değildim. Kendi başıma olmayı tercih ederdim. Partiler bana göre değildi ama burada hiç umurumda olmayan bir adamın doğumunu kutluyordum.

Konuklar arasında belirgin bir bölünme olmasına rağmen, insanlar eğleniyor gibi görünüyordu. Çimenliğin bir tarafında La Cosa Nostra oturuyordu, adamlar biralarını içip purolarını tüttürürken gürültülü ve şamatacıydılar. Diğer tarafta ise biz, Bratvas'lar oturuyorduk. Birkaç askerimiz, Tatiana, Adrian, Nik, Lukyan ve ben.

Gruplarımız arasında düşmanlık vardı. Birbirimizden hoşlanmadığımız açıktı. Oyun alanında uslu durmak zorunda kalan iki yaramaz çocuk gibi geçinmeye zorlanıyorduk.

Illayana'nın düğünü o kadar ani bir şekilde sona ermişti ki, bu teknik olarak grup olarak ilk sosyal ortamımız olarak sınıflandırılabilirdi ve düğünü kelimenin tam anlamıyla patlamamış olsaydı bunun nasıl bir şey olacağı hızla ortaya çıkıyordu.

Umursadığımdan değil. Burada oturmaktan ve hiçbiriyle konuşmamaktan gayet mutluydum.

Illayana oradan oraya koşuşturarak ev sahibeliği görevini yerine getiriyor, herkesin yeterince yiyecek ve içecek aldığından emin oluyordu. Arturo da hemen arkasından gelerek herkesin elini sıktı ve geldikleri için teşekkür etti.

Partinin 'sürpriz' kısmı tam da olması gerektiği gibi gitmişti. Illayana, Arturo'yu eliyle gözlerini kapatarak dışarı çıkardığında hepimiz arka bahçede bekliyorduk. Herkes "Sürpriz!" diye bağırdı. İnsanlar alkışladı ve tezahürat yaptı. Arturo şok olmuş gibi davrandı ama bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Partiden haberi vardı ama Illayana'yı memnun etmek için rol yapıyordu; her yere yayılmış yiyecek ve süsleme dağına bakılırsa, partiyi onun için bir araya getirmek için büyük çaba sarf etmişti.

Bu kısım bittikten sonra hepimiz kendi gruplarımıza ayrıldık. Nik karşımdaki koltukta homurdanarak "Yemekler g ü z e l , " dedi.

ağzına bir çatal dolusu daha makarna attı. Tabağında her şeyden vardı - pizza, tavuk, biftek, salata, kuzu eti, kıyma, pastırma- liste uzayıp gidiyordu. Yanındaki tabakta ise tatlılar, kekler, kekler, karamel dilimleri ve muhallebiler vardı.

Kulağa çok fazla yiyecek gibi gelebilirdi ama Nik hepsini bir kenara koyabilecek kapasitedeydi. Yemekten sonra muhtemelen hâlâ aç olacaktı.

"Yemiyor musun?" diye sordu lokmaların arasında.

"Aç değilim." Dürüst olmak gerekirse, gerçekten burada değildim. Fiziksel olarak buradaydım. Ama zihinsel olarak, aklım çok çok uzaklardaydı.

Drea ile.

Gitmek istiyordu. Bu sözleri söylediği anda boğazıma sıkı bir endişe yumağı yerleşti ve bir daha çıkmadı. Panik hemen ardından geldi.

Gitmesine nasıl izin verebilirdim? Drea'ya ciğerlerimde havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı. Damarlarımda kan. Karnımda yemeğe. O hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şeydi ve onsuz olma düşüncesi... dayanılmazdı.

Boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Güçlü bir akıntı tarafından çekiliyordum ve kurtulmak için tekme atacak gücüm yoktu, çünkü kurtulmak demek

ailem tehlikede. Ve sevdiğim başka birinin ölümünden sorumlu olamazdım. Olamazdım.

Hayatta kalamazdım.

Nik 100$'ı masanın sallanmasına neden olacak şekilde yere vurdu. Çatalını arkama doğrulttu ve ben de döndüm, en küçük iki kardeşime bakarken ruh halim hafifçe aydınlandı.

Yemek masasının yanında birbirlerine bağırıyorlardı, kavga etmek üzereydiler. Ne hakkında tartıştıklarından emin değildim ama yüzlerindeki o ifadeyi daha önce de görmüştüm. Lukyan'ınki yaramazlık, Illayana'nınki ise öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu.

Her ne olduysa, Lukyan başlattı. Bu konuda olumluydum. Hiç şaşırmadım.

100 dolar çıkardım ve onunkinin üzerine koydum. "Illayana'ya." Bir 50 dolar daha attım. "Bahse girerim onu bir dakikadan kısa sürede nakavt eder." Küçük kız kardeşim stresliydi ve bir dövüş için kaşınıyordu, öfkesini ve gerginliğini çıkarabileceği bir çıkış noktası. Bunu yapabileceğinden emindim.

Nik düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. Gözleri onlarla benim aramda gidip geliyordu. 50 dolarını ekleyerek, "Bu olasılıkları kabul ediyorum," dedi.

Daha iyi görebilmek için sandalyemin yerini değiştirdim ve Nik'le birlikte kaçınılmaz olanın gerçekleşmesini bekleyerek izledik.

Sesleri daha da yükseldi ve diğerlerinin dikkatini çekti. Illayana dişlerini gıcırdatarak Lukyan'ın alanına girdi. Lukyan sırıttı.

"İşte burada. Patlamak üzere."

"Görüyorum, görüyorum." Illayana'nın bize ne zaman kırılma noktasında olduğunu, saldırmadan önceki o anı gösteren küçük işaretleri vardı. Ve şu anda onları sergiliyordu. Düşük kaşlar. Lazer keskinliğinde odaklanma. Sıkılı yumruklar. Bu olacaktı.

Arturo'nun gözleri panik içinde açıldı. Ne olacağını çok iyi biliyordu. Bakışları hızla tatlı masasını taradı. Çikolatalı keke benzeyen bir şey aldı. Bir kolunu kızın omzuna doladı ve keki dudaklarına götürürken onu kendine doğru çekti.

Illayana Arturo'nun elini kendi eliyle kapattı ve Lukyan'a bakmaya devam ederken bir ısırık aldı. Kocası yavaşça onu geri çevirmeye başladı, başını kulağına eğerek ona bir şeyler fısıldadı. Arturo'nun onu götürmesine izin verirken tereddütlü adımlar atıyor, kekten küçük ısırıklar alırken Lukyan'a kaşlarını çatmaya devam ediyordu.

İşte böyle, kavga dağılmıştı.

Nik ve ben şaşkınlık içinde birbirimize baktık.

"Siktir," diye kıkırdadı usulca, başını sallayarak. "Onun dikkatini yemekle dağıtabileceğimizi nasıl akıl edemedik? Bu yıllar önce işe yarardı."

Homurdandım, paramı geri aldım. Arturo kız kardeşimizi bazen bizden daha iyi tanıyor gibiydi.

Nik parasını aldı ve bir kenara koydu. Yemeğinin geri kalanını tek kelime etmeden yedi, aramızda rahat bir sessizlik vardı. Yemeğini bitirdiğinde iki tabağı da itti ve peçeteyle ağzını sildi. İçkisinden bir yudum aldı, masaya bıraktı ve bana iş anlamına gelen sert bir bakış attı.

"Bana hiç söyleyecek miydin?"

Kaskatı kesildim. Bahsediyor olabileceği tek bir şey vardı. Bakışlarım ona kaydı ama ben cevap veremeden o konuştu.

"Yalan söyleme," dedi sertçe, gözleri yarıklara dönüşmüştü.

İç çekerek bakışlarımı başka yöne çevirdim. Bu konuşmak istediğim bir konu değildi, özellikle de şu anda zihnim Drea'nın düşünceleriyle doluyken. Ama kedi çantadan çıkmıştı. En iyisi bu işi bitirmekti.

Bunu altı ay sonra, onun bu konuda bir şey yapması için çok geç olduğunda konuşmayı tercih ederdim ama hayat her zaman istediğiniz gibi gitmiyordu.

Öyle olsaydı, en başından bu durumda olmazdım bile.

"Nasıl öğrendin?"

Arkasına yaslandı, yalan söylemeyeceğimi ya da konuşmadan kaçmayacağımı anlayınca yüzünde memnuniyet çizgileri belirdi. "Babamın ofisine böcek yerleştirdim."

Başım ona doğru döndü. "Sen ne?"

Dudaklarının bir tarafı küçük bir sırıtışla yukarı kalktı ve masumca bir omzunu kaldırdı. "Ben meraklı bir piçim. Büyükbabamla aranızda geçen konuşmayı duymak istedim."

"Toplantı için orada olabilirdin."

Nik homurdandı. "Ve adamla gerçekten konuşmak zorunda mıyım? Hayır, teşekkür ederim. Benim yöntemim daha iyiydi. Onu görmek zorunda kalmadan dinleyebildim. Benim için kazançlı." Duygulu gözlerle beni inceledi. "Bu sabaha kadar dinleme fırsatım olmadı. Bunu yapmak zorunda değilsin, Zander."

"Evet, biliyorum," diye cevap verdim otomatik olarak.

"Hayır. Yapamazsın. Büyükbabamı ve Tarasov'larla yaptığı bu aptal anlaşmayı siktir et. Bırak o halletsin. Bu bizim sorumluluğumuz değil."

"Eğer dinlediyseniz, bu anlaşmaya uymazsak ne olacağını çok iyi biliyorsunuz."

Öfke yüzüne yayıldı. "Yapmaz. Blöf yapıyor."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Ona sert bir bakış atarak sordum. Çünkü öyle olmadığını biliyordum.

Gözlerini dikip baktı. "Hayır. Ama yapabileceğimiz bir şey olmalı. Sırf deli, bunak büyükbabamız söyledi diye Rusya'ya gidip bir kadınla evlenmek zorunda kalmamalısın."

"Yapmam gereken tam olarak bu, çünkü ikimiz de Sergei'nin Illayana'ya bir parmak şıklatmasıyla bir şeyler yaptırabilecek yeteneklere sahip olduğunu biliyoruz."

Sinirli bir nefes verdi. "Peki. Geçerli bir noktaya değindin. Ama bu, bunu yapanın sen olman gerektiği anlamına gelmiyor."

Başımı salladım. Bunu yapacağını biliyordum.

"Hayır. Nik." "Zander, sadece beni dinle-"

"Hayır, *sen beni* dinle," diye tersledim ve ağzını kapatmasını sağladım. "Bu konuşmayı ilk ve son kez yapıyoruz, o yüzden beni iyi dinle. Onunla evlenen *ben* olacağım. Seninle değil. Lukyan değil. *Benimle*. Karar verildi. Bu son karar."

"Ama-"

"Tatiana'dan sonsuza dek vazgeçmeye hazır mısın?" Bundan sonra söylemeyi planladığı her kelime boğazında düğümlendi. "İkinizin arasında ne olduğunu hâlâ bilmiyorum -ve inan bana, bu cevapları yakında alacağım- ama bildiğim tek şey, başka bir kadınla evlenmenin Tatiana'yı ters yöne koşturacağı. Sen bir başkasına bağlıyken kırdığın şeyleri onarma şansın imkânsız olacak. Bu istediğin bir şey mi? Tatiana ile aranızdaki kapıyı sonsuza dek kapatmaya hazır mısın?"

Gözleri Illayana ile dans edip gülen, mavi güneş elbisesi etrafında dönerken yüzü gökyüzüne doğru eğilmiş ve yüzüne güneş ışığı vuran söz konusu kadına kaydı.

Nik'in tüm tavrı onu gördüğü anda değişti, gözlerinde sıcaklık ve sevgi parıldıyordu. Tatiana'ya baktığında her zaman olduğu gibi acı ve öfke de vardı ama bunların hiçbiri onu ne kadar önemsediğini azaltmıyordu. Bu çok açıktı.

Onu cevap vermekten kurtardım. "Bir şey söylemene gerek yok, çünkü cevabı zaten biliyorum. Ve sorun değil. Mutlu olmayı, onunla aranı düzeltmeye çalışmayı hak ediyorsun. Bunun için mutluluk şansından vazgeçmene izin vermeyeceğim. Seni bundan koruyabilecekken olmaz."

Çelişkili görünüyordu, sanki benimle aynı fikirde olmamak istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Tatiana'sız bir hayatı düşünmek onun için de benim için Drea'yla olduğu kadar acı vericiydi.

"Ben en büyükleriyim. Bu benim sorumluluğum, Nik. Tartışma bitmiştir. Bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyorum."

"Peki ya Lukyan?"

Alay ettim. "Ciddi ol."

"Ciddiyim. O yetenekli

biri."

"Yetenekli, evet." Bu asla söz konusu değildi. "Bunu severek söylüyorum ama bu kadar önemli bir konuda ona güvenilemez. Tarasov'ları kızdırıp kendini öldürtmesi daha muhtemel. Burada yaptığı da bu," dedim bir elimi havada sallayarak. "Orada da aynı şeyi yapacak ama Rusya'da arkasını kollayacak kimsesi olmayacak. Yeterince ciddi değil Nik. Her şeye lanet bir oyunmuş gibi davranıyor. Ayrıca hayatını kurtarmak için çenesini kapalı tutamıyor. Tamamen uygunsuz ve aptalca bir şey söylemesi ne kadar sürer sence?"

Nik'in kaşları hafifçe çatıldı. "Pekala, nereden geldiğini anlıyorum. Ben de anlıyorum. Ama bence ona bir şans vermelisin. Bazen ona çok yükleniyorsun, Zander. Onunla bu konuyu konuş. Durumun ne kadar ciddi olduğunu açıkla. Seni şaşırtabilir."

"Beni nasıl şaşırtacaksın? Üçüncü gün yerine ilk gün kendini öldürterek mi?" Başımı salladım. "Hayır. Bunu kendim yaparsam daha iyi olur. Daha kolay olur. Dediğim gibi, onu seviyorum ama Lukyan her şeyi berbat edecek. O güvenilmez biri."

Nik cevap vermek için ağzını açtığında gözleri arkama kaydı, tüm vücudu kaskatı kesildi. Döndüm. Lukyan arkamda duruyordu, yüzünde her zamanki o arsız ve muzip gülümseme vardı ama gergin görünüyordu. Zorlanmış. Gözlerindeki ışık daha sönük görünüyordu.

Hay sikeyim. Beni duydu mu?

Lukyan ayak parmaklarının ucunda zıplayarak ilerledi ve masaya otururken tabağındaki yiyeceklerden hiçbirini düşürmemeye dikkat etti. "Sakın yemeğimden bir şey almayı aklından bile geçirme," diye şaka yaparak Nik'in kaburgalarına şakacı bir şekilde dirsek attı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Küçük, rahatlamış bir iç çektim. Beni duymamıştı. Eğer duysaydı, bundan bahsetmemek için kendini zor tutardı. "Bir şey yok."

"Aslında," diye araya girdi Nik, gözleri bu fırsatın kucağına düştüğüne inanamıyormuş gibi dans ediyordu. "Biz de tam konuşuyorduk-"

"Cosa Nostra'nın adamlarından biriyle çıkan Tatiana mı?" Umutsuzca saptırmak için arkasını işaret ettim.

Nik o kadar hızlı döndü ki, bu sırada lanet boynunu incitmezse şaşırırdım. Göğsünden vahşi bir hırıltı yükseldi ve sandalyesini arkaya fırlatarak ayağa fırladı. Bize tek kelime etmeden peşlerinden gitti, konuşmamız tamamen unutulmuştu.

Tatiana başka bir adamla gitmek için tam o anı seçtiği için ne kadar şanslıydım. Nik'i caydırabilecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Onu durdurmalı mıyız?" Lukyan hamburgerinden bir ısırık alırken ağzının kenarından fısıldadı. "Muhtemelen adamı öldürecek."

Evet, Nik muhtemelen yapardı.

Omuz silktim. "Bizim sorunumuz değil." Nik bütün öğleden sonra Tatiana'ya 'dokunma' işareti yapmıştı. Ona yaklaşan her erkeğe ters ters bakıyordu. Eğer içlerinden biri onunla bir şeyler deneyecek kadar aptalsa, bu onların kendi suçuydu.

Illayana, Nik'in az önce boşalttığı koltuğa çöktü ve yorgun bir nefes verdi. Lukyan'ın tabağından bir patates kızartması koparak, "Dostum, parti düzenlemek berbat bir şey," diye söylendi.

Daha önceki kavgaları tamamen unutulmuştu. Bu ikisinin iyi yanı da buydu. Kedi köpek gibi kavga ederler ama bir dakika sonra her şeyi unuturlar, hiç olmamış gibi davranırlardı. "Ona söyledin mi?" diye sordu Lukyan, bakışları bana kayarak.

"Bana ne söyledi?" İçimi bir korku kapladı. Kardeşime baktım. "Şimdi ne yaptın?" Sinirle içimi çektim.

Gözlerinde bir acı parıltısı belirdi. Kaşlarımı çatmama neden oldu. Böyle bir şey yüzünden incinmek ya da kırılmak ona göre değildi.

"O hiçbir şey yapmadı," diye araya girerek onu savundu Illayana. "Onun bir... ne diyorsunuz? Bir hayranı mı? Takipçisi mi?"

"Sapık mı?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarladım.

Başını salladı, yüzünde arsız bir sırıtış vardı, sanki bütün bu olanlardan zevk alıyormuş gibiydi. "Hadi, söyle ona," diye itti.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı Lukyan.

"Belli ki *bir şey var*. Neler oluyor? Tehlikede misin?"

Illayana bir kahkaha attı. "Aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyayız belki de. Mektupta öyle yazmıyor muydu? '*Benim seni sevdiğim kadar sen de beni seveceksin Lukyan, sevgilim',"* dedi tatlı, tiz bir sesle, alaycı bir tonla.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye homurdandı Lukyan.

"Yap beni," diye alay etti dilini çıkararak.

Lukyan ayağa fırladı ve İllayana da onu takip etti, her ikisi de masanın karşısından birbirlerine bakıyorlardı.

"Hayır." Elimi havaya kaldırdım. "Bunu bir daha yapmayacağız. İkiniz de oturun. Şimdi."

Oturdular.

"Güzel. Şimdi sen--" Lukyan'ı işaret ettim. "Konuşmaya başla."

Önce hamburgerinden bir ısırık daha alarak ofladı. "Gerçekten bir şey değil.

Sadece bazı garip şeyler oluyor."

"Nasıl?" Gözlerimi ona dikerek sordum. İlgimi çekmişlerdi. Vücut dillerine bakılırsa endişeli değillerdi, korkmuş ya da ürkmüş görünmüyorlardı. Her ne oluyorsa, İllayana bunu komik bulmuş, Lukyan ise tuhaf ve sinir bozucu bulmuştu.

"Küçük başladı. Orada burada ufak tefek şeyler. Birinin beni takip ettiği hissine kapıldım. Beni izlediğini. Kimseyi göremiyordum ama hani birinin gözlerini üzerinizde *hissedersiniz ya?* İşte öyle bir şeydi. Sonra telefonlar gelmeye başladı. Günde iki ya da üç kez. Hiç kimse konuşmadı. Arıyorlardı, cevap veriyordum, kapatıyorlardı. Sonra eşyalarım kaybolmaya başladı. Değerli bir şey değildi, sadece spor salonundaki dolabımda sakladığım rastgele şeylerdi. Bir gömlek. Havlu. Deodorant kutusu. Diş fırçam bile."

"Ona muhtemelen kendisine aşık olması için ona çılgın bir vudu büyüsü yapmak için aldığını söyledim." Illayana düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Dur bakalım, kız olduğundan emin miyiz?"

Lukyan ters ters baktı. "O bir kız," diye kesin bir dille ifade etti.

"Nereden *bilebiliriz ki*? Hâlâ annesinin bodrumunda yaşayan şişman, yaşlı, kel, orta yaşlı bir adam olabilir. Belki sizi kalabalık bir odada gördü ve ilk görüşte aşık oldu. Ya da belki-"

Lukyan nişan aldı ve bir patates kızartmasını tam ağzına fırlattı. Illayana boğuldu, panikle göğsünü yumruklarken gözleri irileşti. Nefes nefese kalarak kızartmayı tükürdü. Arturo koşarak yanına geldi, endişeyle ona bakıyordu ama İllayana boğazını temizleyerek onu başından savdı.

"Hak ettiğini buldun," diye homurdandım.

"Kız olduğunu biliyorum çünkü arabama bindi ve arkasında kokusunu bıraktı."

"Kokusu mu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Mm hmm," diye başını salladı Lukyan. "Meyvemsi, tatlı ve %100 *kadınsı,*" dedi Illayana'ya kaşlarını çatarak. "Arabamdan hiçbir şey alınmadı, orta konsolda bıraktığım cüzdanım bile. Arabada hiçbir hasar yoktu. Döşemeye sinen koku dışında arabaya zorla girildiğine dair bir belirti bile yok."

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım. Bu basit bir hayranlıktan çok daha fazlası gibi görünüyordu. Kesinlikle takip bölgesine giriyordu. "Başka bir şey var mıydı? Illayana bir mektuptan bahsetti mi?"

Illayana 's' harfini uzatarak, "*Harf-s,*" dedi.

Lukyan onu görmezden geldi. "İlk birkaçı yaklaşık bir zarf büyüklüğündeydi ve üzerlerinde sadece rujlu bir öpücük vardı. Sonraki birkaç tanesinde yazı vardı. Rastgele şeyler işte. *Birlikte mükemmeliz. Sen benim ruh eşimsin. Yakında birlikte olacağız.* Vesaire, vesaire, vesaire. Sonuncusunu da bu sabah aldım." Zarf büyüklüğünde siyah bir kart çıkarıp bana uzattı. Güzel bir kırmızı el yazısıyla yazılmıştı:

Benim aşkım,

Dün geceki ihanetinden dolayı hem yıkıldım hem de incindim. Birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu görmüyor musun? Ne kadar iyi /Birlikte mi?

Sen ve ***ben*** *kaçınılmazız. Ölüm gibi. Kontrolümüz dışındaki güçler tarafından birbirimize bağlandık. Seni gördüğüm ilk anda bunu hissettim. Sen de hissetmedin mi? Hissettiğini biliyorum.*

Bu gi/t sana bir ders olsun, aşkım. Sadece sana olan tam ve mutlak bağlılığımın bir göstergesi değil, aynı zamanda aşkımıza tekrar ihanet edersen ne olacağının da bir göstergesi.

/Her zaman bizimdir, bu dünyada ve öbür dünyada,

Gözlerim Lukyan'a kaydı. Bu nasıl bir çılgınlıktı böyle? Bu sapıklık sınırlarını çoktan aşmış, kuruntulu düşünce alemine girmişti.

"Hangi ihanetten bahsediyor? Ve ne hediyesi?"

"Dün gece dışarı çıktım ve kulübün arkasındaki ara sokakta bir hatunla seviştim. Çok *ateşliydi*. Büyük göğüsleri vardı. Güzel kalçalar. Çığırtkan," diye göz kırptı.

Illayana'nın ağzı tıkandı.

"*Bahsettiği* ihanetin bu olduğunu *varsayıyorum,*" diye devam etti Lukyan. "Çünkü bu onun hediyesiydi." Kuyumculardan alabileceğiniz türden orta boy bir kutu çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Elime aldım. Tanrım, içinde ne olduğunu bilmek ister miydim? Kapağı kaldırınca, içinde mükemmel bakımlı on parmak gördüm. Kapağın altında mektupla aynı yazı yazılıydı:

Kendisine ait olmayan bir şeye dokunma cesaretini kaybetti. Sana kimin dokunmasına izin verdiğine dikkat et, aşkım.

"Çaktığım kıza aitler. Yüzükleri tanıdım." Lukyan ağzına bir kızartma atarken başını kutuya doğru eğdi. Bunların hiçbiri hakkında en ufak bir endişe duymuyor gibiydi ve bu *beni* endişelendiriyordu.

"Bütün bunlar ne zaman başladı?" Parmakları yakından inceleyerek sordum. Kesikler temizdi. Kesin. Kesildikleri yerde kuru kan vardı ve altındaki parşömen kâğıdını lekeliyordu.

"Buraya geldikten birkaç gün sonra," diye yanıtladı Lukyan. Bu takıntının hızla ilerlediği anlamına geliyordu.

"Onun hiç görüntüsü var mı? Belki spor salonunda dolabınızı karıştırırken ya da arabanıza girerken?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Kameralarda bir tür arıza vardı ve herhangi bir şey olduğu sırada kapandı."

Endişe verici. Çok ilgili.

"Bunu Thomas'a göndereceğim, bakalım kutudan herhangi bir parmak izi çıkarabilecek mi?" Olay daha fazla büyümeden bunun kim olduğunu bulmamız gerekiyordu.

Lukyan omuz silkti. Gözlerindeki bakıştan hoşlanmamıştım. Bu kızın deliliği onunkiyle bire bir örtüşüyordu.

Illayana bana bilmiş bir bakış atarak, "Belki de seninle eve dönmeli," dedi. "Onu New York'tan ve ondan uzak tut."

Sırıtışımı gizledim. Kesinlikle durumdan faydalanıyordu, ama hey, şikayet etmeyecektim. Bu her şeyi kolaylaştırdı.

"Katılıyorum. Bavullarını topla, Lukyan. Benimle geri geleceksin." Bir kadın geçti, berbat peruğu dikkatimi çekti. Ucuzdu, iki dolarlık bir dükkânda bulabileceğiniz türdendi. Rahatsız bir şekilde perukla oynadı, yüzünde asık bir ifadeyle etrafına bakındı. Başına tam oturmuyordu ve görünüşü bana çölde savrulan bir yaban otunu anımsattı. "Ne oldu orada?" Başımı kadına doğru çevirerek sordum. Tanıdık geliyordu, sanki onu daha önce görmüştüm ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum.

Illayana döndü. Gözleri kadına takıldığında, yüzünde şeytani bir sırıtışla arkasına döndü. "Bu Gabriella."

"Neden bu kadar mutsuz görünüyor? Ve neden sana ters ters bakıyor?" Kadını inceleyerek sordum.

Illayana tırnak işareti kullanarak, "Arturo'yu duşta 'yanlışlıkla' gördü," dedi. "Kazara kıçımın kenarı. Bunu bilerek yaptı. Ben de kaltağın saçlarını ateşe verdim."

Lukyan bir kahkaha attığında kaşlarım havaya kalktı. "Tanrım, bu çok komikti," diye gürledi, yemeğinden biraz daha yerken. "Keşke sen de görebilseydin Zander. Kafası bir ateş topu gibi havaya kalktı," diye kıkırdadı.

"Taşındığımdan beri evde kalıyor. Ama endişelenme, çok yakında korkunç bir kaza geçireceğini duydum. Onu öldürecek bir kaza." Illayana hınzırca kıkırdadı.

"Onu çoktan öldürmemiş olmana şaşırdım."

"Bunun neresi eğlenceli olurdu?" dedi, dudaklarında hınzır bir sırıtış kıvrıldı. "Kurbanlarımın önce acı çekmesini tercih ettiğimi biliyorsun. Böyle bir kadın dış görünüşüne önem verir. Bu onu tanımlar. Canını almadan önce içini olduğu kadar dışını da çirkinleştirmeyi planlıyorum."

Lukyan ve Illayana bir kahkaha krizine girdiler, durumla ilgili bir tür şaka yapıyorlarmış gibi birbirlerine baktılar. Ben de onlara katıldım, vücudum eğlenceyle titriyordu. Kahretsin, bu ikisini özlemişim.

Partinin geri kalanı görünüşte olaysız geçti. İnsanlar dans ediyor ve gülüyordu. Arturo'nun küçük kardeşleri Theodora ve Lucien, kafaları kesilmiş tavuklar gibi etrafta koşuşturuyor, ciyaklıyor ve birbirlerini kovalıyorlardı. Lukyan ve Illayana biraz daha tartıştı. Ne Nik ne de Tatiana, Cosa Nostra'nın adamıyla gittiğinden beri ortalıkta görünmüyordu. Sonuç olarak, o *kadar da* kötü bir öğleden sonra değildi.

Şenliklerde eksik olan tek kişi Arturo'nun küçük kardeşi Vincenzo'ydu. Ama onu soracak kadar umursamadım.

Partinin yarısında Illayana, Nik ve benim Vegas'tan yanımızda getirdiğimiz silahları tanıttı. Cosa Nostra'nın adamları yeni silahlara bayıldı. Ayrıca birkaç AK-47 ve AA-12 de koyduk. Adamların çılgına dönmesine bakılırsa, bu Illayana'nın işine yaradı.

Umarım bu, onunla erkekler arasındaki gerginliği yumuşatmaya yardımcı olur. Bir Bratva prensesinin patronlarıyla evlenmesinin ne kadar avantajlı olduğunu görmelerini sağlar.

Ayrılmaya hazırlanıyor, Lukyan'ın son çantalarını da arabaya atıyordum ki Illayana yanıma sokuldu.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

Başımı salladım ve bagajı kapattım.

Bana sarıldı. "Geldiğin için teşekkürler. Gelmek istemediğini biliyorum, bu yüzden minnettarım."

"Lafı bile olmaz," diye homurdandım ve geri çekildim.

Bana ciddi bir bakış fırlatmadan önce hızla etrafına bakındı. "Seninle yalnız konuşma fırsatım olmadı. Çok fazla şey oluyordu ve milyonlarca farklı yöne çekiliyordum ama iyi olup olmadığını görmek istedim."

Kaşlarımı çattım. "Ben iyiyim."

Bana sempatik gözlerle baktı. "*Yıldız velet, ağabey,* sendeki değişikliği fark etmediğimi mi sanıyorsun? Sen farklısın. Mesafeli, daha kapalı. Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama üzgün görünüyorsun. Bunu ilk kez hafta başında eve geldiğimde fark ettim ama hayal gördüğümden emin olduğum için bir şey söylemek istemedim. Ama bugün tekrar gördüm. Kendinizi kaptırdığınız, zihninizin başka bir yere gittiği anlar. "Neler oluyor? Konuş benimle."

İçimi çektim, başka tarafa baktım. Illayana bazen benim hoşuma gitmeyecek kadar anlayışlı olabiliyordu. Bir yanım bunu halının altına süpürmek istiyordu. Düşündüğü gibi hayal görüyormuş gibi davranmak. Sahte bir gülümseme takınmak ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek. Ama daha büyük bir parçam da tüm bunları Drea ile konuşmak istiyordu.

Ben de öyle yaptım.

En başından başladım, onunla tanıştığımda hissettiğim ilk bağlantıyı anlattım. Illayana'nın bilmesine gerek olmayan birkaç ayrıntıyı atlayarak birlikte geçirdiğimiz zamanı daha da derinleştirdim. Ona Drea'nın gitmesine izin verme konusundaki korkularımı anlattım. Göğsümde hissettiğim endişeyi. Ve Illayana dinledi, yüzünde en ufak bir yargılama belirtisi yoktu. Ona Anya Tarasov'dan bahsetmedim çünkü bu konuda kendini suçlu hissedeceğini biliyordum, sanki bu onun hatasıymış gibi. Ama değildi.

"Sana olanlardan kısmen onun adamlarının sorumlu olduğunu biliyorum. -"

"Hayır, Aleksandr, bunu düşünme. Onu suçlamıyorum. Onu suçlamıyorum.
onun kontrolü. Suçlanacak tek kişi Nero ve o şerefsiz de çoktan öldü. Tavsiyemi ister misin?"

Öyle mi yaptım? Emin değildim. Yine de başımı salladım. "Onu bırakmalısın."

Bu düşünce aklıma geldiğinde her zaman olduğu gibi öfke içimi kapladı.

"Beni dinle. Endişelerini anlıyorum ama bu yüzleşmen *gereken* bir şey. Onu sonsuza kadar o evde kilitli tutamazsınız. Orada mahsur kaldığında muhtemelen delirmekle kalmayacak, aynı zamanda kartelin yankıları Bratva üzerinde ciddi etkiler yaratabilir. Gitmesine izin verirsen sana geri döneceğine inanmalısın."

Yine de o inanca sahip değildim, değil mi? Çünkü benim onu önemsediğim gibi onun da beni önemsediğinden emin değildim.

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm

Aleksandr gerçek bir pislik gibi davranıyordu.

Şu anda pencerenin yanına yerleştirdiğim sandalyede oturuyor, böylece Günlük antrenmanını yaparken, elinde kitap, gözlerini sayfalara dikmiş onu izliyor ve süzüyordum. Kitaplıktan aldığım fantastik bir romandı, henüz doğru düzgün okuma fırsatı bulamamıştım çünkü her sabah Aleksandr'ın çıplak göğsüne bakarken dikkatim dağılıyordu.

Ona beni bırakması gerektiğini söylediğimden beri pek konuşmamıştık. Hem de hiç. Bu benim için sorun değildi çünkü çok *kızmıştım*. İçeri girerdi, bazen sevişirdik -çünkü bir kızın da bir şeyler yapması gerekir- bazen de sessizce otururduk, ben bir TV programı izlerdim, o da ya kitap okur ya da telefonuna bakardı.

Ayrılma konusu bir daha hiç gündeme gelmedi, çünkü her açtığımda reddetti. Bu beni kızdırdı. Juan'la irtibata geçmem için bana telefonunu vermişti ve kardeşimi Bratva'ya saldırmak gibi aptalca bir şey yapmaması için ikna etmeyi başarmıştım. Ona defalarca beni öldürmeyeceklerini söylememe rağmen endişeliydi.

Aleksandr'ın bunu yapmak için sonsuz sayıda fırsatı vardı, eğer istediği buysa ve asla yapmadı. Buraya ilk getirildiğimde ve sorularına cevap vermeyi reddettiğimde, taleplerine uymayı reddettiğimde bile. Bana hiç el kaldırmadı. En azından Juan'ın korktuğu şekilde.

Burada yavaş yavaş aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi kaybediyordum. Aleksandr buranın kilitli kalmak için mükemmel bir oda olduğunu söylerken haklıydı. İsteyebileceğim ya da ihtiyaç duyabileceğim her şeye sahipti, istediğim zaman çıkabilmek dışında.

Ailemi özledim. Özellikle Juan eli boş döndüğünde çok endişelendiğinden emin olduğum annemi. Tanrım, bu yüzden ona ne kadar bok atacağını hayal edebiliyordum. Bu düşünce içime bir eğlence damlattı.

"Orada neye gülüyorsunuz?"

O boğuk, aksanlı sesle irkildim. Güldüğümün farkına bile varmamıştım. Bakışlarım ona kaydı. Gözleri hâlâ elindeki kitaba takılmıştı, dikkatini vermiyormuş gibi bir izlenim bırakıyordu ama verdiğini biliyordum. Aleksandr hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Sandalyenin genişliğini rahatça doldurdu, ayak bileği dizinin üzerinde rahatça duruyordu, duruşu mükemmeldi.

Güneş ışığının açık pencereden içeri süzülüp onu muhteşem bir altın ışığıyla yıkaması nefesimi kesti.

Kahretsin, ona sırılsıklam aşıktım. Artık çok geçti. Olan olmuştu. Kendimi onun evlenmek için gidişinin acısından ve kalp kırıklığından kurtaramazdım. Hem kalbim hem de ruhum bu işin içindeydi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Beni kaçıran, her gün bir odada kilitli tutan ve gitmeme izin vermeyen adama fena halde aşık olmuştum. Güçlü bir adamdı. Sert. Çok huysuzdu ama aynı zamanda benim için en tatlı şeyleri de yapıyordu, mesela her gün bana ızgara peynirli sandviç getiriyordu çünkü *bir keresinde* ona en sevdiğim sandviç olduğunu söylemiştim. Ya da bana ilk bisikletimi getirdiğinde ve nasıl sürüleceğini öğrettiğinde.

Aleksandr yaklaşılması son derece zor bir adamdı. Sessizdi. Çekingendi. Düşüncelerini ve duygularını hayatı buna bağlıymış gibi korurdu.

Ama bu sorun değildi, çünkü çoğu zaman en zor mücadeleler en ödüllendirici olanlarla sonuçlanırdı.

Aleksandr'ın bana içini açtığı ve en derin, en karanlık sırlarını paylaştığı an, Nero beni kaçırdığından beri başıma gelen her şeye değdi.

Hiç şüphe yok.

"Yine konuşmamaya mı başladık, *Malyshka*? Bunu aştığımızı sanıyordum?" Aleksandr'ın dudaklarında şakacı bir sırıtma dans ediyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum.

gülümsemekten başka bir şey yapamaz.

Sözleri, bana daha önce söylediği bir şey üzerine bir oyundu.

Gerçek şu ki, onunla konuşmuyordum çünkü daha önce de söylediğim gibi, gitmeme izin vermediği için ona kızgındım. Uzaklaşmanın benim için en iyisi olduğunu anlamadığı için, böylece ben olmayı dilerken onun kendini başka birine adamasını izlemek zorunda kalmayacaktım.

Ben de gülümsememi ters bir bakışla değiştirdim ve ondan uzaklaşarak tekrar televizyona odaklandım. Ross ve Rachel kavga ediyorlardı, 'ara vermiştik' lafı bence tamamen saçmalıktı.

Rachel hiçbir zaman teke düştüklerini söylemedi. "Belki biraz ara vermeliyiz" dedi. *Belki de*. Ve üzgünüm, ara vermiş *olsalar* bile (ki vermediler), birkaç saat sonra gidip başka biriyle yatmazsın. Bu köpekçe bir hareket.

Tamamen Rachel Takımı.

Göz ucuyla Aleksandr'ın kitabını kapattığını gördüm. Sandalyesini bana doğru çevirdi, başını yana eğdi.

Televizyona daha sert baktım, ona bakmamaya kararlıydım. Bu çok *zordu*. O manyetik mavi gözlere bakmayı seviyordum. Şerefsiz de bunu biliyordu.

"Yüzündeki o kızgın ifadenin sikimi sertleştirdiğini biliyorsun," diye gürledi ve tüylerimi diken diken etti.

Evet, bunu biliyordum, çünkü son üç gündür ona ne zaman o bakışı atsam, sonunda sevişiyorduk. Yatakta. Yerde. Duvara karşı. Duşta.

Öfkeli seks bambaşka bir seviyeye ulaştı.

"Bugün sevişmeyeceğiz," diye terslendim, her ne kadar istesem de. "Yani gitsen de olur."

Kaşları çok sevimli bir şekilde çatıldı. "Bunu neden yapayım ki?" Sanki daha önce duyduğu en aptalca soruymuş gibi sordu. "Buraya sadece pantolonuna girmek için geldiğimi düşünüyorsan, benim için değerini çok hafife almışsın demektir."

Kaş çatma sırası bendeydi.

"Benim için mesele sadece fiziksel şeyler değil, Drea. Yani, beni yanlış anlama, işin fiziksel tarafı-" dudaklarında günahkâr bir sırıtış kıvrıldı, "-akıllara durgunluk veriyor."

Sırıttım. Evet, cinsel kimyamız alışılmışın dışındaydı.

"Ama benim için bundan daha fazlası var. Senin yanında olmak zihnimi rahatlatıyor, içimde kopan fırtınayı dindiriyor. Ruhuma huzur getiriyor. I

En kötü, en sinir bozucu günü geçiriyor olabilirdim ve senin gülümsemeni görmek -evet, tam şuradaki gülümseme- tüm dertlerimi unuttururdu."

Söyledikleri karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı, midemde fırtınalar koptu. Gözlerinde yanan samimiyet beni her kelimeye inandırdı ve bu beni heyecanlandırdı. Benim ona değer verdiğim kadar onun da bana değer verdiğini bilmek beni heyecanlandırdı. Varlığımı arzuladığını ve beni sadece sikiş oyuncağından daha fazlası olarak gördüğünü (ki bilginiz olsun, olmayı seviyordum). Vücudumun yanı sıra *benden de hoşlandığını* bilmek güzeldi.

"Şaşırmış görünüyorsun." Aleksandr başını eğdi. "Neden?"

"Sanırım bunu bilmiyordum, şey-"

"Benim için bu kadar önemli olduğunu mu?"

Bir kahkaha patlattım. "Evet, hemen hemen."

"Olmamalısın. Yoksa neden saatlerce burada seninle oturduğumu sanıyorsun? Birbirimize tek kelime etmediğimiz zaman bile mi? Sürekli bana dik dik baksan bile mi? Çünkü ben-"

Bang!

Aleksandr hemen doğruldu, kaşları derin bir çatıklığa dönüşürken omurgası dikleşti. Başını hafifçe yana eğdi, yüzünde derin konsantrasyon çizgileri vardı, sanki sesin ne olduğunu duymak için zorlanıyor gibiydi.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Aleksandr ayaktaydı, çığlıklar başlamadan saniyeler önce ayağa fırlamıştı. Patlama seslerinin silah sesi olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Lanet olsun! Silah sesleri! Biri ateş ediyordu.

Aleksandr'ın odadan koşarak çıkmasını bekliyordum ama o doğrudan komodine yöneldi ve eli komodinin altında kayboldu. Gizli bir düğmeye bastığında odanın içinde bir *tıkırtı* çınladı. Duvardaki kitaplık açılarak kalın, metal bir kapı ortaya çıktı.

Ağzım açık kaldı. *Ne.. Ne? Ne?*

Aleksandr kapıya doğru koştu. Tuş takımına bir çeşit kod girdi ve kapının kilidi açıldı. Sıkıca kavradı ve içeri koşmadan önce homurdanarak kapıyı açtı.

Battaniyeleri tekmeledim ve takip ettim. Şimdi bir tür güvenli oda olduğunu görebildiğim yerin girişinde durdum. Aleksandr arkadaki monitörlerden oluşan duvarın önündeydi, gözleri bir ekrandan diğerine geçerek bir grup silahlı insanın evin içinde koşuşturmasını izliyordu.

"Kahretsin," diye homurdandı, öfkesi içinde titreşiyordu. Sol tarafındaki duvardan kurşun geçirmez bir yelek alıp göğsüne geçirdi. Sağ tarafındaki, farklı silahların bulunduğu duvara doğru ilerledi. Göğüs, bel, uyluk ve ayak bileği kılıflarını taktı, hareketleri sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi hızlı ve kesindi. Silahları ve bıçakları vücudunun etrafındaki kılıflara sokarak hızla silahlanırken gözleri bilgisayar ekranlarından hiç ayrılmadı. En son büyük bir makineli tüfek aldı ve kolunu kayışın içine iterek sıkıca sarılmasını sağladı.

"Aleksandr-"

"İçeri gir ve kapıyı arkamdan kapat," diye sertçe emretti, bir yandan da bir kâğıda bir şeyler yazıyordu. "Ne görürsen gör, ne duyarsan duy dışarı çıkma. Orada bir telefon var, kardeşini ara. Gelip seni almasını söyle. Adres bu." Kâğıdı bana uzattı.

Her şey o kadar hızlı oluyordu ki yetişmekte zorlanıyordum. Dışarıdan daha fazla silah sesi ve çığlık geliyordu. Bu odada kilitli kalmak istemiyordum. Yardım etmek istiyordum.

Tekrar denedim. "Aleksandr-" beni öptü, beni kollarıyla sarıp ayağa kaldırırken kelimelerim kesildi, dili ağzıma daldı. İnledim, onu her şeyimle öperken yüzünü sıkıca kavradım. Sanki birbirimizi son görüşümüzmüş gibi, aşk ve tutku dolu bir şekilde öpüştük.

Ve sonra gitmişti.

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

Biri saldırıyordu. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nedenini de bilmiyordum. Tek bildiğim küçük bir gücün evime doğru ilerlediğiydi, ve buraya barışçıl niyetlerle gelmediler.

Kameralardan görebildiğim kadarıyla hepsi siyah tulum giyiyordu. Maskeleri yoktu. Bazılarının silahları, bazılarının bıçakları, palaları ya da baltaları vardı. Kaç kişi olduklarından ya da alarm verilmeden eve kadar gelmeyi nasıl başardıklarından emin değildim. Tüm bunları daha sonra çözmem gerekecekti. Şu anda tehdidi ortadan kaldırmam ve ailemi bulmam gerekiyordu. Zarar görmediklerinden emin olmalıydım.

Drea'nın odasından çıkarken hızla telefonumu çıkardım ve tüm askerlerimizin bulunduğu WhatsApp grup sohbetine bir mesaj gönderdim. Tek bir karakterdi. Sadece patlama emojisi. İhtiyacımız olan tek şey buydu. Adamlarımızın her biri bu mesajın ne anlama geldiğini biliyordu. Bu, saldırı altında olduğumuz ve takviyeye ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu. Birinin gelmesi yaklaşık on ila on beş dakika sürecekti. O zamana kadar evin olabildiğince büyük bir kısmını temizlemem gerekiyordu.

Koridorda yavaş ve ölçülü adımlarla ilerledim, silahımı kaldırdım, gözlerim her şeyi tararken en ufak bir ses olup olmadığını dinledim. Şimdiye kadar her şey alt kattan geliyordu. Bağırışlar ve uğultular vardı. İnsanlar tezahürat yapıyor, ardından sanki ortalığı dağıtıyorlarmış gibi yüksek sesle vuruyorlardı. Çığlıklar ve ağlamalar vardı. İnsanlar yardım istiyordu.

Evde daimi olarak yaşayan üç hizmetçimizin yanı sıra günlük olarak gelip giden birkaç hizmetçimiz daha vardı. Belli ki birileri incinmişti. Bu durum dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Bu şerefsizler bunun bedelini çok ağır ödeyeceklerdi.

Gıcırtılar kulaklarıma ulaştı. Biri merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Sırtımı duvara yapıştırdım ve tek dizimin üzerine çökerek nişan aldım. Köşeye doğru eğildim. İki saldırgan, ikisi de silahlı. Bekledim, atış hizasına geldim ve ateş ettim.

İlk adamın kafası *patladı,* kurşunlar alnından girip kafatasının arkasından çıktı ve duvarın her tarafına kan sıçrattı. Bir santim sağa hareket ettim ve tekrar ateş ettim. İkinci adam da tıpkı ilki gibi yere düştü.

Mermiler siper olarak kullandığım duvara çarptı ve geriye doğru sarsıldım. Kahretsin. Orada başka biri daha vardı ama görüş alanımda değildi. Net bir atış yapmak için hareket etmem gerekiyordu.

Silah sesleri aniden kesildi, ardından gelen *klik*, *klik*, *klik sesleri* mermilerinin bittiğini gösteriyordu. Şimdi onlar yeniden doldurmadan önce saldırma zamanım gelmişti.

Hareket etmek üzereyken sağ tarafımdaki kapı açıldı ve durakladım. Dayton dışarı çıktı, kafası telaşla iki yana sallanıyordu, sanki neler olup bittiğinden emin değildi. Bütün bu gürültünün sebebi neydi?

O aptal kulaklıklardan bir çift daha boynuna asılmıştı, muhtemelen bu yüzden o ana kadar neler olup bittiğini duymamıştı.

Dünya etrafımda yavaşladı. Dayton tam ateş hattındaydı. Merdivenlerdeki her kimse silahını doldurmadan önce hareket etmezse ölecekti.

Ona doğru koştuğum sırada yeni bir mermi akını başladı. Daldım ve Dayton'ı kapı aralığında yere düşürdüm. Kolumda bir acı hissettim ama şiddeti ciddi olmadığını gösteriyordu. Büyük ihtimalle sadece bir sıyrıktı.

Dayton üzerimize odun yağarken çığlık attı, mermiler kapıyı kağıttan yapılmış gibi parçaladı.

"Eğil!" Onu odanın içine doğru itmeye çalışarak bağırdım. "Hareket et O!"

Dayton ordusu yerde sürünüyordu, ben de arkalarında kalıyordum. "Ne oldu?
neler oluyor?!" diye bağırdı.

Cevap verme zahmetine girmedim. Yaşanan olaylar oldukça açıklayıcıydı. Lanet olası bir saldırı altındaydık. Bunu onun için açıklığa kavuşturmama gerek yoktu.

Silah sesleri kesildi. Kulaklarım kafamın içinde çınladı, ani sessizlik kafamı karıştırdı. "Yatağın altına. Git, şimdi," diye fısıldadım sertçe.

Dayton tereddüt etmedi. Sürünerek altına girdi.

Saklanmak için koştum. Ateş eden her kimse bizi aramaya gelmeden önce en iyi ihtimalle sadece birkaç dakikamız vardı.

Elbette, kırk beş saniye bile geçmeden onları duydum. Birbirlerine fısıldayan üç farklı ses. Üç kişi beni tedirgin etmiyordu ama akıllı davranmalı, sayılarını bana karşı kullanmaya fırsat bulamadan onları çabucak bertaraf etmeliydim.

Dikkatli adımlarla odaya girdiklerinde kırık tahta ayaklarının altında çıtırdadı. Derin, sessiz nefesler aldım, ellerim MG3 makineli tüfeğimin etrafında sıkılaşırken kanepenin kenarından baktım.

Siyah tulum giymiş üç adam odanın içine yayılmaya başladı. Birinde silah, diğer ikisinde balta ve pala vardı. Maske takmadıkları için yüzlerini görebiliyordum ama yine de kim olduklarından emin değildim. Daha sonra anlaşılacak bir şey.

Önce silahlı adamı halletmem gerekiyordu. En büyük tehdit oydu. Alçakta kaldım, adamlar odaya doğru ilerledikçe kanepenin etrafında hareket ettim, böylece önlerinde değil arkalarında kaldım.

Ayağa fırladım ve ikisini sırtından vuran bir mermi püskürttüm, ancak üçüncüsü tam zamanında yoldan çekilmeyi başararak yatağın arkasına saklandı. Dayton'ın çığlıkları silah seslerinden duyulabiliyordu ve parmağımı tetikten çektim. Onu vurma riskini almak istemedim.

Adam ayağa fırladı ve baltasını fırlattı. Vücudumu yana çevirdim, balta yanımdan ıslık çalarak geçip duvara gömülürken kurşun geçirmez yeleğimin üst kısmını sıyırdı.

Hay sikeyim. Bu çok yakındı.

Adam bana saldırdı ve aynı anda yere düşen palayı yerden aldı. Sertçe savurdu ve ben de engellemek için silahımı kaldırdım, temas anında kıvılcımlar uçuştu. Göğsüne bir tekme attım ve geri uçtu.

Ayağa kalkmaya fırsat bulamadan üzerine atladım ve bacaklarımı koluna dolayarak bir kol barı oluşturdum. Koluna amansız bir baskı uygulayarak sıktım ve kemik kırıldı. Çığlık attı, bacakları çılgınca tekmeliyordu.

Bileğimdeki kılıftan bir bıçak çıkardım ve kafasına sapladım. Çığlıkları kesildi ve tüm mücadelesi yok oldu.

Ayaklarımın üzerine yuvarlandım ve makineli tüfeğim tekrar elime geçene kadar omzumdaki kayışı çekiştirdim.

"Dayton, hadi gidelim," diye homurdandım, dergiyi çıkarıp yerine bir başkasını koydum. Yavaşça yatağın altından sürünerek çıktı, gözleri kızarmış ve şişmişti, gözyaşları yüzünden akıyordu. Gözleri adamın kafasından çıkan bıçağa takıldı ve kustu.

Yatağın başucundaki masaya doğru yürüdüm ve yolda diğer iki adamın kafasına birer kurşun sıktım. Gitmeden önce öldüklerinden emin olmalıydım, aksi takdirde arkamdan gelme riskini göze almıştım. Komodinin altındaki düğmeye bastığımda sağdaki kitaplık açıldı ve arkasındaki güvenli oda ortaya çıktı.

Evin her odasında bir tane vardı. Babam bu evi annem için inşa ederken fazladan birkaç şey daha yapmıştı; zeminde tuzak kapılar, duvarlarda gizli geçitler ve güvenli odalar. Annem öldürülmeden *önce de* paranoyaktı. Onun ölümü bu özelliğini daha da arttırdı.

Şifreyi tuş takımına girdim ve kapı açıldı. Kapıyı iterek açtım ve Dayton'a işaret ettim. Drea'nınki gibi o da odayı incelerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ben seni almaya gelene kadar dışarı çıkma, duydun mu?" Onu içeri iterek söyledim. "Tanımadığın kimseye bu kapıyı açma. Burada kal. Burada kal." Bir şey söylemesini beklemedim. Zamanım yoktu. Ağır metal kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıktım.

Odadan hızla çıktım, koridorda ilerlerken ve merdivenlerden inerken silahımı yukarıda tuttum. Dikkatli adımlarla ilerliyor, her adımda ayaklarımı nereye koyacağımı seçiyordum. Bu evi herkesten daha iyi tanıyordum. Bütün kıvrımların nerede olduğunu, merdivenin gıcırdamaması için nereye basmam gerektiğini biliyordum. Böylece sessizce, gizlice hareket edebilirdim.

Fuayeye ulaştım ve dikkatle dinleyerek durakladım. Sağ tarafımdaki salonu net bir şekilde görebiliyordum ve boştu. Sola dönüp gündüz odasına doğru ilerledim. Gördüğüm ilk şerefsize ateş ettim. Askerlerimizden birinin cesedinin üzerine eğilmiş, yüzünde sadist bir gülümsemeyle karnına bir bıçak saplıyordu.

Birisi koridordan koşarak geldi ve karnıma bir balta salladı. Engellemek için silahımı kullandım, bir bıçak çıkardım ve onu omzundan bıçakladım. Acı içinde bağırdı ve baltayı düşürdü. Bıçağı çekip çıkardım, ters tutuşa çevirdim ve boğazına sapladım.

İçgüdülerim bana hareket etmem için bağırıyordu ve tam o sırada arkamdaki ayak seslerini duydum. Yana doğru döndüm ve bir bıçak darbesini kıl payı kaçırdım. Bıçağı tekmeleyerek uzaklaştırdım ve yere düştü.

Yumruklarını havaya kaldırarak bir adım geri çekildi. "Sen büyük bir piçsin, değil mi?" diye güldü, bir boksör gibi ayaklarının üzerinde dans ediyordu. "Seni yere serersem bütün oğlanlar benim erkek olduğumu düşünecek. Hadi bakalım koca oğlan. Neyin var göster bana. Ama sana söz veriyorum, bazı hareketler biliyorum. Karatede siyah kuşağım ve MMA ile uğraştığım biliniyor. Hadi, başlayalım."

Göğüs kılıfımdaki tabancalardan birini çıkardım ve tam kafasına nişan aldım. Gözleri şok içinde açıldı. Gerçekten büyük bir maço gösterisi yapacağımızı mı düşünüyordu? Silahlı adamlardan oluşan bir çeteyle evime girmişti. Sanki bu oyunu ben oynuyordum.

"Çok fazla konuşuyorsun." Onu iki kaşının arasından vurmadan önce tek söylediğim buydu.

O yere düşerken, mutfağa açılan girişten başka biri içeri girdi. Elindeki makineli tüfek beni lanetledi.

Döndüm ve salona doğru koştum. Ateş açtı ve ben yere düştüm, dizlerimin üzerinde kayarken duvara tutundum ve kendimi köşeye fırlatmak için kullandım. Hızımı kaybetmeden ayağa fırladım ve aynaya doğru atıldım. Elimi yansıtıcı yüzeye bastırınca ayna açıldı ve makineli tüfekli adam arkamdan gelmeden önce kendimi gizli geçide saklamayı başararak içeri girdim.

O yanımdan geçip giderken nefesimi tuttum, çift yönlü ayna bana dışarıyı görme imkânı veriyordu ama onun içeriyi görmesine izin vermiyordu.

Kendi lanet evimde birinin beni öldürmesine imkan yoktu. Burayı avucumun içi gibi bilirdim. Babam yıllarca kardeşlerimi ve beni günün ve gecenin her saatinde, evin içinde ve dışında yolumuzu bulmaya çalışırken karşımıza çıkan herkesi ortadan kaldırmamız gereken tatbikatlarla şaşırtırdı. Gizli tuzak kapılarını ve geçitleri kendi avantajımıza kullanırdık ki zaten babam da tam olarak bu yüzden onları inşa ettirmişti. Biri bize saldırmaya karar verirse, üstünlük bizde olacaktı.

Makineli tüfekli adam geçtikten sonra sessizce dışarı çıktım ve arkasından sinsice yaklaştım. Bıçağımı sırtına saplarken elimle ağzını kapattım ve çığlığını susturdum. Göğüs kafesinin altından geçip akciğerine ve kalbine saplandı. Bana doğru yığıldı ve ben de onu yere indirdim.

Silahlarını hızlıca kontrol ederek, ilerlemeden önce neyin almaya değer olup olmadığına karar verdim. Alt katın geri kalanını taradım,

korumalarımızın ve hizmetçilerimizden birinin cesediyle karşılaştık. Güvenli odaya zamanında ulaşamamış olmalı.

Mutfağa doğru ilerledim, hızlı ve ustaca hareket ederken gözlerim cam sürgülü kapılardan dışarıyı taradı. Soldan biri koşarak üzerime geldi ve onu göğsünden vurdum. Başka bir adam sağdan bana saldırdı, yumruğu yüzüme doğru uçtu. Darbeden kaçınarak geri çekildim ve silahımın kabzasını burnuna indirdim. Acı içinde haykırdı ve geriye düştü. Onu kalbinden vurdum.

Biri beni arkamdan yakaladığında omurgamda bir acı hissettim. Öne doğru uçtum, homurdanarak mutfak masasına çarptım, başka bir bedenin ağırlığı beni sıkıştırdı.

Dirseğimi savurup sertçe vurdum ve masadan uzaklaşarak hızla yeni rakibimle yüzleşmek için döndüm.

Kaşında kötü bir kesik vardı ve gözünden kan akıyordu. Kendini toparladı ve bana baktı. Cesaretliydi, hakkını vermeliyim.

Makineli tüfeğimi doğrulttum ve ateş

ettim. Hiçbir şey olmadı.

Mermim bitti. Sayım yapmalıydım.

Omzumdaki kayışı çözdüm ve silahın yere düşmesine izin verdim. Sadece bir şarjör daha koyacak kadar yerim vardı, yani mermi kalmayınca ölü bir ağırlıktan başka bir şey değildi.

Adam bana saldırdı ve şiddetli bir sağ kroşe savurdu. Savurduğu darbenin altından sıyrıldım, bir kolumu onunkine doladım ve onu sırt üstü çevirerek yere düştüğü anda göğsünden bıçakladım.

Sağ taraftan biri koşarak geldi. Bıçağımı bir vücuttan çıkarıp diğerine sapladım, bıçağı odanın diğer tarafına ve adamın boğazına fırlattım.

Omzumda bir acı patladı. Hırladım, bir bıçağın derimi kestiğini hissettiğimde dişlerim gıcırdadı. Arkamdan tekme attım, ayağımı adamın dizine vurdum ve onu geri çekilmeye zorladım.

Vücudumda dolaşan acıyı görmezden geldim ve küçük pisliğin peşinden gittim. Koştum, sola döndüm ve sağa döndüm, kollarımı boynuna dolamak için arkasından yaklaştım. Onu yerden kaldırdım, ben sıktıkça bacakları panik içinde tekmeliyordu.

Doldurulan bir silahın tıkırtısı beni sertleştirdi.

"Bırakın onu!" diye bağırdı biri.

Omzumun üzerinden baktım. Mutfağın girişinde elinde pompalı tüfek tutan bir adam duruyordu ve namlusu tam bana dönüktü. Gözlerini odanın içinde gezdirerek tüm bu ölüm ve katliamı inceledi ve endişeyle yutkundu. Silah elinde titriyordu.

Yavaşça ona doğru döndüm ve kollarımdaki adamı ayakları yere değecek şekilde indirdim. Boynunu sıkıca kavradım, sadece nefes almasına izin verdim.

"Kardeşimi bırakın dedim!" diye bağırdı pompalı tüfekli adam, silahını saldırgan bir şekilde bana doğrultarak.

Kardeşim mi? Bu benim işime yaradı.

Önümdeki adamı siper olarak kullandım, vücudumu içe doğru kıvırarak mümkün olduğunca onun küçük gövdesinin arkasına saklandım. Bir sonraki hamlemi düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Tüfeğin elinde titremesine bakılırsa, Gergin Nelly kendine güvenen bir nişancı değildi. Öyle olsaydı, muhtemelen beni çoktan indirmeye çalışırdı. Ama kardeşini de vurmaktan korktuğu belliydi, bu yüzden tehdit ve tavırlara başvuruyordu.

Kollarımdaki adam hırıltıyla soluyordu, oksijensizlikten yüzünün morardığına şüphe yoktu. Tek bir sıkışma yetecekti ve ölecekti.

"Onu bırak yoksa yemin ederim seni vururum!" Gergin Nelly çığlık attı, tüfeği havada o kadar titriyordu ki kazara patlamasından korktum. "Beynini uçurmadan önce üçe kadar sayacağım! Bir! İki! Üç-" acı içinde haykırıp dizlerinin üzerine çökerken sözleri aniden kesildi.

Arkasında Drea duruyordu, saçları kana bulanmıştı, yüzünde gerçekten karanlık ve vahşi bir ifade vardı. Ellerinde iki kavisli bıçak vardı, içinde olması gereken güvenli odadakilerle aynıydı. Tepeden tırnağa kana bulanmıştı. Yüzü, kolları, kıyafetleri kan içindeydi. Saldırgan küçük bir köpeğe benziyordu. Kanlı ve acımasız.

Nervous Nelly'nin sırtına atladı ve bıçaklarını defalarca göğsüne sapladı, ölüm arzusuyla yanıp tutuşan bir kadın gibi her yerine hızlı, derin delikler açtı.

Kollarımdaki adam çığlık attı ve ağladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve bana doğru çırpındı.

Boynunu kırdım ve onu yere düşürdüm. Ona doğru yürüdüm. "Sana güvenli odada kalmanı söylemiştim."

"Sanırım söylemek istediğin şey-" diye derin bir nefes verdi, kanlı saçlarından bir tutamı yüzüne doğru iterek Nervous Nelly'nin

ölü ve parçalanmış beden. "-Teşekkür ederim."

Onu kalçalarından kavradım ve yerden kaldırarak göz hizasına getirdim. Ayakları havada gevşekçe sallanıyordu. Bana karşı koymadı, elleri elindeki silahlarla yapabildiği kadarıyla benimkilerin etrafında kıvrıldı.

Dudaklarımı acımasızca cezalandıran bir öpücükle onunkilere yapıştırdım ve dilimi ağzının derinliklerine ittim. Onu hissettiğimde, tadını aldığımda inledim. İnanılmaz derecede tatlıydı. Sanki onsuz yaşayamazmışım gibi, sanki o benim her şeyimmiş gibi onu öptüm. Çünkü öyleydi.

Geri çekilmeden önce alt dudağını ısırdım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, dudaklarına yumuşak, küçük öpücükler kondurdum. "Teşekkür ederim, *Malyshka*."

Bana ışıltılı bir gülümseme verdi. Sonra gözleri şok içinde açıldı. "Kahretsin, Aleksandr! Omzunda bir bıçak var!"

Öyle mi yaptım?

Başımı çevirdim ve bıçağın kabzasının içimden çıktığını gördüm. Oh, bu doğru. O şerefsiz beni bıçakladı. Bunu tamamen unutmuştum. Adrenalin acıyı maskelemek için çok şey yaptı.

Drea'yı daha yukarı kaldırdım ve bacaklarını belime doladım. "Çıkar onu."

"Ne?! Delirdin mi sen? Onu orada bırakmalı ve seni bir doktora götürmeliyiz!"

Onu kalçamda yeniden konumlandırdım, geriye uzandım ve bıçağı kendim çektim. Acıdan dişlerimin arasından tıslayarak bıçağı fırlattım. Yerde takırdadı.

"Aleksandr!" Üzerime tırmandı, iyice görebilmek için eğilirken karnı diğer omzuma saplandı.

"Sakin ol. Sadece bir sıyrık. İyi olacağım."

"*Maldito idiota*." *Seni lanet olası aptal, diye* azarladı, geri çekildi ve başını salladı.

"Ne kadar tatlı değil mi?"

Havayı dolduran derin, bariton ses karşısında tüm vücudum kaskatı kesildi. Drea'yı yavaşça yere indirdim, yeni tehditle yüzleşmek için dönerken vücudunu kendime yakın tuttum.

Onu görür görmez tanıdım. Kafede Rayna'yla birlikte gördüğüm adamdı bu. O uzun, dağınık saçları nerede görsem tanırdım. Adamlar bir an sonra odaya doluştu. Dört. Beş. Altı. Yedi. Hepsi nereden geliyordu?

Etrafımızı sardılar, Drea ve benim etrafımda gevşek bir daire oluşturdular. Her birinin elinde bir çeşit silah vardı; bıçak, balta, pala, boru, levye, beyzbol sopası. Silahı olan tek kişi Scraggly Hair'di.

Seçeneklerimi değerlendirdim ve bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Beynim dakikada bir mil koşarak tüm farklı senaryoları gözden geçirdi. Üç bıçağım ve iki tabancam kalmıştı. Drea'nın her elinde bir bıçak vardı. Belki üzerinde başka silahlar da saklıyordu, emin değildim.

İhtimaller her halükarda bize karşı yığılmıştı.

Scraggly Hair AK-47'sini omzuna dayamıştı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Onu canlı yakalayın," dedi, doğrudan beni göstererek. "Öldürün şu kaltağı."

Bu sana diline mal olacak.

Adamlardan biri kirli dudaklarını yalayarak güldü. "Onu önce ben becermek istiyorum." "Ne zamandan beri bir kadının onu becermen için hayatta olması gerekiyor?"

Solundaki adam kıkırdadı.

"İyi noktaya değindin. Vücudu benimdir."

Onların sözleri karşısında içimde kabaran öfkeyi sıkı bir şekilde kontrol altında tuttum. Sinirlenmek beni engellemekten ve onlara yardım etmekten başka bir işe yaramazdı. Drea'ya dokunmayı düşündükleri için suratlarını dağıtmaktan başka bir şey istemesem de sakin kalmalıydım.

Hepsi zamanında oldu.

"Yakalayın onları," diye emretti Scraggly Hair.

Bize doğru koştuklarında, bir adamın göğsüne önden tekme attım ve ardından hızlı bir çift dokunuşla aynı bacakla bir diğerine arkadan tekme attım. Silahımı çıkardım ve biri silahı elinden almadan önce iki el ateş etmeyi başardım. Vücudum otomatik pilota geçti, bıçaklar, beyzbol sopaları ve baltalar bana doğru sallanırken saldırıyor ve savunuyordum.

Drea tıpkı Flash gibi sağa sola koşturuyor, küçük boyunu ve hızını kullanarak bir içeri bir dışarı dalıp çıkıyor, kesip biçiyordu. Asla *çok* yaklaşmasına izin vermedi, eğilip bükülürken saldırdığı kişiden güvenli bir mesafeyi korudu, kavisli bıçakları yanından geçerken eti oydu.

Bir aparkat attım ve adamın kafası geriye düştü. Drea koşarak geçti ve adamın karnına tekme attı. Sonra tekrar koşmaya başladı, etrafımda daireler çiziyor, arkamdan gelen herkese saldırıyordu. Yakınımda durdu, tekme attığımda bacağımın altına eğildi ya da yumruk attığımda kolumun altına çömeldi. Bir yılan gibiydi, hareketleri hızlı ve akıcıydı, vuruşlarımın etrafından dolaşmak için vücudunu bir akrobat gibi büküyordu.

Kafasına gelen bir tekmeyi engelledim, bıçağımı çıkardım ve iki hızlı darbeyle önce kalçasına sonra göğsüne sapladım. Dönerek bıçağı havaya fırlattım. Bıçak başka bir adamın boğazına saplandı, adamın vücudu darbenin şiddetiyle geriye doğru uçtu.

Bir yumruk Drea'nın yüzüne doğru uçarak geldi. Avucumun içinde kavradım ve büktüm. Acı içinde haykırdı. Drea bıçağını karnına sapladı ve ben de ona kafa attım.

Birbirimizle birlikte çalıştık, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi, oysa gerçekte ilk kez birbirimizle birlikte savaşıyorduk. Yine de bize bakarak bunu anlayamazdınız. Drea ve ben mükemmel bir uyum içindeydik, birbirimizden besleniyor ve birbirimizin zayıflıklarını kapatmak için güçlü yanlarımızı kullanıyorduk.

Drea iki bıçağını da fırlattı ve bıçaklardan birini bir adamın göğsüne, diğerini de başka bir adamın bacağına sapladı. Omzunun üzerinden baktı ve bana göz kırptı.

Tabii ki kadın eğleniyor olacaktı.

Sırtına vurdu ve ne istediğini anlamam sadece bir saniye sürdü.

Gömleğinin arkasını sıkıca kavradım ve onu havada döndürdüm. Bir savaş çığlığı atarken ayağı bir adamın yüzüne çarptı, kan ve dişler uçuşuyordu.

Biri bana araba gücüyle çarptı. Duvara çarparken Drea'nın gömleği parmaklarımın arasından kaydı. Böbreklerime inen hızlı yumruklar acı dolu nefesler almamı sağladı. Başka bir saldırganın yumruğunun yüzüme doğru geldiğini gördüğümde gözlerim açıldı. Başımı sola doğru çektim ve yumruk tam da bir saniye önce başımın olduğu yerden duvara saplandı.

Beni yakalayan adam tarafından hâlâ duvara yapıştırılıyordum, yumrukları kaburgalarıma saplanıyor ve diğer adam kolunu duvardan çekip bana tekrar vurmaya hazırlanırken vücudumda acı patlamasına neden oluyordu.

Alnına bir bıçak saplandı, kan her tarafıma sıçrarken bıçağın ucu tam yüzüme bakıyordu. O düşerken arka planda Drea'yı gördüm, bıçağı fırlattığı eli hâlâ havada duruyordu.

Arkasından birinin yaklaştığını gördüğümde paniğe kapıldım. Beni duvara yapıştıran adamın etrafına dolandım ve hızlı bir Jiu Jitsu hareketiyle bizi yere döndürdüm, bacaklarım boynuna dolanmış bir şekilde onu Arka Üçgen Kıskaç'ta tuttum. Ayak bileğimdeki kılıftan son bıçağımı çıkardım.

ve onu uçurdu. Bıçak havada ıslık çalarak ilerledi ve Drea'nın arkasından sinsice yaklaşan adamın omzuna sıkıca saplandı.

Bacaklarımı bükerek adamın boynunu kırdım. Ayağa kalktım, yumruklarım havada ve gözlerim odada bir sonraki saldırganı arıyordu ama kimse yoktu. Geriye sadece Scraggly Hair kalmıştı, bakışları yerdeki adamlarının ölü ve kanlı bedenlerini tararken gözleri öfkeyle yanıyordu.

Makineli tüfeğini bana doğrulttu. "Seni canlı istiyorsa umurumda değil, seni öldüreceğim," diye tısladı, sürgüyü geri çekti ve silahı ateşledi.

O mu?

Drea yanıma geldi ve onu arkama çektim, vücudumu kullanarak onu Scraggly Hair'in ateş hattından korudum. Bu konuda benimle mücadele etmeye çalıştı ama ön kolunu sıkı ve amansız bir şekilde kavradım.

Ona saldırmayı denemek için çok uzaktaydı. Bir adım bile atamadan ölmüş olurdum. Yüzündeki ifade öfke ve intikam dolu bir ifadeydi. Ölmemi istiyordu. İyi o zaman. Ama Drea'ya savaşma şansı vermenin bir yolunu bulmalıydım.

"Seni vuracağım ve sonra da lanet olası cesedinin üzerinde kadınını becereceğim," diye tehdit etti Scraggly Hair, silahı öfkesinden elinde titriyordu. "Belki seni canlı tutarım, böylece önce izleyebilirsin, ha? Gerçek bir erkeğin aletini alışını izlersin. Hoşuna giderdi, değil mi?" Drea'yı görmek için etrafıma bakmaya çalıştı ama ben daha uzun durarak gözlerinin Drea'yı görmesine bile izin vermedim.

Bir bıçağın kabzası avucuma çarptı. Drea bıçaklarından birini bana uzattı. Sıkıca kavradım. Sadece bir açılışa ihtiyacım vardı.

"Evet, iyi vakit geçireceğiz," diye devam etti Scraggly Hair, pantolonunun fermuarını açarak. "Bence karnına bir kurşun sıkmak yeterli olur. Ölmen birkaç dakikanı alır, böylece beni becerirken acı içinde kıvranabilirsin-"

Bang!

Scraggly Hair boğuldu, göğsünün ortasından kan sızarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlıkla yere baktı, yüz üstü yere düşmeden önce vücudu sallanıyordu.

Arkasında Dayton duruyordu, elindeki tabanca titriyor, namlusundan dumanlar yükseliyordu. Yüzü şok içinde donmuş, gözleri az önce öldürdüğü adama sabitlenmişti.

Evdeki hiç kimse dinlemedi mi?

Yine de çok kızamadım. Az önce hayatımı kurtardı.

Drea arkamdan çıkıp hızla manzarayı inceledi. "Bastır Dayton!" diye tezahürat yaptı ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Dayton'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Evet, evet, iyi iş," dedim, ona doğru yürürken gözlerimi devirerek. "Şimdi, sen bana o şeyi vermeden önce ver-" sözlerim Dayton'ın boğazına saplanan bıçakla son buldu.

Şok beni felç etti. Bir an için hareket edemedim, düşünemedim. Tek yapabildiğim orada öylece durmaktı, az önce olanları kavrarken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Tek görebildiğim Dayton'ın dizlerinin üzerine düşmeden önce yüzünde beliren saf acı ifadesiydi. Ona doğru koştum ve yere düşmeden onu yakaladım. Drea onu bıçaklayan adamın peşinden giderken ben Dayton'ı kollarımın arasına almış, şaşkınlıkla ona bakıyordum.

Az önce ne oldu öyle?

Bıçak tam gırtlağına saplandı. Boğazındaki delikten hızla kan aktı ve etrafımızda bir su birikintisi oluşturdu.

Sikeyim. SIKTIR!

Ne yapacağımı bulmaya çalışırken ellerim titriyordu. Yapamayacağımı bildiğim halde onu nasıl kurtaracağımı. Gözlerinde yaşlarla bana baktı, ağzı konuşmaya çalışır gibi açılıp kapanıyordu.

"Her şey yolunda evlat. İyi olacaksın. Konuşmamaya çalış." Gömleğimin kolundaki kumaşı yırttım ve yaraya baskı uygulamaya çalıştım ama çok zordu. Ben bastırdıkça o daha çok boğuluyordu.

Ağzından sızan kan çenesinden aşağı döküldü. "Ben... ölmek... istemiyorum," diye bağırdı usulca, her kelime dudaklarından dökülmek için mücadele ediyordu.

Kalbim kırıldı. "Ölmeyeceksin. Beni duyuyor musun? İyi olacaksın. Sorun yok. Bunu düzelteceğim."

Nasıl? Bunu nasıl düzeltebilirsin?

Nik ve Lukyan kanlı ve yaralı bir halde ortaya çıkmış, Drea'nın Dayton'ı bıçaklayan adamı taşımasına yardım ediyorlardı. Kısa bir süre Tatiana'nın da orada olduğunu fark ettim.

Lukyan Dayton'a bakarak, "Kahretsin," diye nefes verdi.

"Doktoru çağır," diye bağırdım. Yarasına tuttuğum kumaş tamamen kana bulanmıştı. Çok fazla kan vardı. Zapt edemiyordum.

Nik'in gözleri ellerimden yüzüme kaydı. "Zander." Benim bildiğimi o da biliyordu. Kendime inanmayı reddettiğim şeyi. Onu kurtarmanın bir yolu yoktu.

"Ara!" Kükredim, öfkem tırmanıyordu. Gittikçe daha da yükseliyor, üzerimdeki baskı zapt edilemeyecek kadar artıyordu.

Dayton yeni doğmuş bir bebeğin annesine sarılması gibi gömleğimin önünü kavradı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Lütfen," diye boğuldu, "...acıyor," diye nefes nefese kaldı. Nefes alışları acı dolu pantolonlara dönüştü, ağzından küçük iniltiler dökülüyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, vücudu titriyordu. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Onu kurtarmam için bana bakıyordu. Her şeyi daha iyi yapmam için. Acıyı yok etmemi. Onu korumamı.

Suçluluk, acı ve ıstırap beni sertçe kavradı, kalbimi sıkıştırdı. Kendimi çaresiz hissettim, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

"Sorun yok, sorun yok," diye tekrar tekrar söyledim, sanki ne kadar çok söylersem doğru olma ihtimali o kadar artıyordu.

Dayton'ın ağlamaları hiç dinmedi. Son nefesini verdiği ana kadar ağladı.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Dokuz

Aleksandr'daki değişim anlıktı. Dayton'ın cansız bedenini kollarının arasına almış, az önce ne olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi ona bakıyordu.

çocuğunu yeni kaybetmiş bir ebeveyn gibi oldu. Artık burada olmamasına rağmen zavallı çocuğu yatıştırmaya çalışıyormuş gibi hafifçe ileri geri salladı.

Sonra Dayton'ı bıçaklayan herif öksürdü ve Aleksandr'ın kafası avına kilitlenen bir aslan gibi ona doğru döndü. Tüm vücudu gerildi, yüzü hayatımda gördüğüm en vahşi ve acımasız ifadeye büründü. Tanıdığım Aleksandr gitmiş, yerine intikamdan başka bir şey istemeyen karanlık, öfkeli bir versiyon gelmişti.

Dayton'ı yavaşça yere bıraktı ve ayağa kalktı, dişlerini gösterip adama doğru yürürken içinden tam anlamıyla karanlık fışkırıyordu.

Aleksandr'dan hiç korkmamıştım. Beni kaçırdığında ya da kafama silah dayadığında bile. Ama şu anda, şu anda, Aleksandr şimdiye kadar tanık olduğum en korkunç şeydi.

Hepimiz yolundan çekildik, kızıl deniz gibi onun için ayrıldık.

Adam yavaşça doğrulmaya başlarken inledi. Aleksandr göğsüne tekme atarak onu tekrar yere yatırdı. Aleksandr adamın üzerine çıktı ve yüzüne defalarca yumruk atmaya başladı. Sağ kroşe, sol kroşe, sağ kroşe, sol kroşe. Yumruklarının yanlarını yere vuran bir goril gibi ona indirdi, bir, iki, üç kez, yumruklamaya geri dönmeden önce, her darbede eller arasında geçiş yaparak. Hiç yavaşlamadı.

Hiç azalmadı. Sahiplenilmiş bir adam gibi vurmaya, vurmaya ve vurmaya devam etti.

Adamın yüzü amansız saldırı karşısında buruştu ve içe doğru çöktü. Her darbede dişler ve kan havada uçuşuyor, odanın dört bir yanına sıçrıyordu. Ve Aleksandr yine de durmadı. Yavaşlamadı. Her iki başparmağını da adamın gözlerinin derinliklerine sokarken içinden hayvani bir kükreme patladı, kafasını şiddetle salladı ve kanlı yumruklarıyla adamın yüzüne vurmaya devam etmeden önce yere çarptı.

Lukyan dehşet dolu gözlerle olanları izlerken, "Tanrım," diye haykırdı. "Kendine zarar vermeden durdur onu Nik."

Lukyan haklıydı. Eğer onu hemen durdurmazsak, Aleksandr kendine zarar verecekti. Şimdiye kadar vermediyse tabii. Nikolay'ın yanında ufak tefek sarışın bir kadın durmuş, endişeli gözlerle ona bakıyordu. Sarı güneş elbisesi kanlı ve yırtıktı, mükemmel bakımlı ellerinde bir çeşit tokmak gibi görünen bir şey vardı. Ellerini kirletecek bir tipe *benzemiyordu.* Aslında, tüm bu cesetlerle çevrili durma rahatlığı olmasaydı, onun ilk kan işaretinde çığlık atan titiz bir amigo kız tipi olduğunu düşünebilirdim. Ama bu ortamda öyle olamayacak kadar rahattı. O da bir Bratva kadını mıydı?

Nikolai temkinli bir adım atmadan önce kısa bir an tereddüt etti. Yavaşça arkadan yaklaştı. Uzandı ve Aleksandr'ın omzuna hafifçe dokundu. "Zander-"

Aleksandr döndü ve kardeşinin çenesine bir yumruk indirdi. Nikolai geriye doğru uçtu ve Aleksandr hiçbir şey olmamış gibi altındaki parçalanmış bedeni yumruklamaya devam etti, bir kez bile hızını kaybetmedi.

"Kahretsin," diye nefes verdi Lukyan.

Kadın çığlık atarak Nikolay'ın yanına koştu ve endişeyle ona baktı.

Aleksandr'ın adamı dövmeye devam etmesini izledim. Yakın zamanda duracağına dair hiçbir belirti yoktu. Ona yardım etmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ona doğru bir adım attım ve Lukyan kolumu tutarak beni durdurdu.

"Hayır, yapma," diye uyardı başını sallayarak.

Onu omuz silktim ve yoluma devam ettim. Aleksandr'ı bu öfke nöbetinde durdurabilecek biri varsa o da bendim. Bunu biliyordum. Şu anda ne hissettiğini, onu içten içe tüketecek olan keder ve suçluluk duygusunu anlayabilecek tek kişi bendim.

Dikkatlice yaklaştım, beni duyması ve gafil avlanmaması için yüksek adımlar attığımdan emin oldum. Arkasına çömelip derin ve sakinleştirici bir nefes aldım.

"Aleksandr?"

Nikolai'ye yaptığı gibi bana da döndü. Yumruğu yüzümden bir santim ötede havada durdu. Geri çekilmedim. Kanlı yumruğu çenemden sadece milimetre ötede dururken irkilmedim. Sadece onun vahşi, çılgın gözlerine baktım, göğsü derin, düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

En karanlık ve acımasız anında bile, öfkeden gözünün önünü göremediği bir anda bile, bana zarar vermeyi reddetti.

İçinde o kadar çok öfke vardı ki, onu bütünüyle yutacak gibiydi. Karşımdaki Aleksandr benim tanıdığım Aleksandr değildi. Sevdiği ve değer verdiği insanlar için gizliden gizliye altın gibi bir kalbi olan, nazik, şefkatli, huysuz bir adam. Hayır. Bu adam karanlıkla doluydu. Öfke ve nefretle beslenen akıl almaz bir canavar.

Gözlerinin derinliklerinde yatan suçluluğu da görebiliyordum ve kalbim onun için kırıldı. Annesiyle olanlardan dolayı, bunun onu içten içe parçalayacağını biliyordum. Onu bir şekilde üzerinde durduğu çıkıntıdan indirmem gerekiyordu. Onu karanlıktan geri çekmeliydim.

Öne doğru uzandım ve iki elimi hâlâ havada asılı duran yumruğunun etrafına sardım, yakınına çektim ve göğüs vadisinin arasına soktum. "*Regresa a mí." Bana geri dön.* Yumuşak bir sesle konuştum, kelimelerimi İspanyol aksanımla kapladım çünkü bundan ne kadar hoşlandığını biliyordum.

Aleksandr'ın yüzü seğirdi. Gözlerinde yanan mücadeleyi görebiliyordum, sanki bir parçası öfke duvarının arkasında, kontrolü tekrar ele almak için çaresizce çırpınıyordu. Ne yapacağından emin değildi. Öfkesinin içinde boğulmasına izin mi verecekti yoksa beni dinleyip bırakacak mıydı?

"*Regresa a mí*," *Bana geri dön, diye* tekrarladım, elini sıkıca tutarak.

Küçük bir ışık parçası gözlerine geri döndü. Beni kendine çekti ve ben de isteyerek kucağına tırmandım. Başını göğsüme gömüp bana sıkıca sarılırken bacaklarımı beline doladım.

Ağlamadı. Aleksandr ağlayacak bir adam değildi. Ama bana sanki can simidiymişim gibi, onu ayakta tutmak için bana ihtiyacı varmış gibi sarıldı. Vücudu titriyor, elleri sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni sıkıyordu.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken ona İspanyolca saçma sapan şeyler fısıldadım ve elimden geldiğince onu yatıştırmaya çalıştım. Burada olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesini sağlamak için.

Birbirimize sarılmış halde ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum. Saatler olabilirdi. Dakikalar da olabilirdi. Gerçekten bilmiyordum.

Birisi garip bir şekilde boğazını temizlediğinde Aleksandr kaskatı kesildi. Başını kaldırıp kardeşine baktı. Karanlık biraz daha dağılmıştı.

Nikolay çenesini ovuşturdu, derisinde bir çürük oluşmaya başlamıştı bile. Aleksandr'ın ona tekrar vuracağından korkuyormuş gibi temkinli bir şekilde yaklaştı. Kucağından inmeye çalıştım ama Aleksandr beni daha da sıkı kavradı ve bırakmayı reddetti.

İçim kıpır kıpır oldu.

"Hayatta kalan kimse var mı?" Aleksandr homurdandı, sesi kalındı. Nikolay etrafına bakındı. "Yaşıyorlarsa bile uzun süre hayatta kalamayacaklar." "Ölmeden önce onlardan ne öğrenebileceğinizi çabucak öğrenin."

Nikolai başını salladı. "Tamamdır." Gitmek üzere yola çıktı ama durup arkasına baktı. "Özür dilerim, Zander." Ne için üzgün olduğunu detaylandırmasına gerek yoktu. Oldukça açıktı.

Derin bir nefes alan Aleksandr'ın omurgasında gerilim yeniden yükselmeye başladı. Hiçbir şey söylemedi, sadece başını onaylarcasına bir kez salladı.

Lukyan dikkatli gözlerle etrafımızı inceledi. "Babam nerede?" diye sordu, sanki adamın birdenbire ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana çevirerek.

Aleksandr kaşlarını çattı. "Seninle birlikte olduğunu sanıyordum?"

"Hayır," dedi Lukyan'ın kaşları birbirine çarparak. "Onu görmedim."

Aleksandr'ın kaşları daha da çatıldı. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Ayağa kalkmak için karın kaslarından başka bir şey kullanmazken kolları beni sıkıca sardı.

Sadece böyle bir şeyi yapmak için değil, aynı zamanda başka bir insanı taşırken bunu yapmak için gereken güç olağanüstüydü. Sadece bu da değil, bunu o kadar akıcı bir şekilde yapmıştı ki ona zor gelmemişti bile.

Beni yere indirdi ve başımı ellerinin arasına alarak yumuşak, nazik bir öpücük verdi. Beni bağrına basmış gibi, beni bırakmak istemiyormuş gibi öptü, dili yavaş ve derin vuruşlarla hareket ediyordu.

Sıcak bir yaz günündeki dondurma gibi onun içinde eridim, onu öperken bedenim onunkiyle bütünleşti. Boğulmaktan başka bir şey istemiyordum.

Onun içinde kendimi. Onun dokunuşunda. Kokusunda. Her şeyine. Ama Aleksandr benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk geri çekildi.

Alnını benimkine yasladı, o muhteşem kristal mavisi gözleri ruhumun derinliklerine bakıyordu. Beni bir kez daha hafifçe öptü, arkasını dönüp uzaklaşmadan önce dudakları dudaklarıma yapıştı,

Lukyan'ın yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Ağzı bir karış açıktı, Aleksandr'ı odanın dışına kadar takip ederken gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, kime baktığını bile bilmiyormuş gibi arkasından bakıyordu. Bakışları tekrar bana döndü.

"Tamam, kimdi o adam ve kardeşime ne yaptı?"

Sırıttım ve masumca bir omzumu kaldırdım.

Bu davranışın Aleksandr için alışılmışın dışında olduğunu bilmek içime bir kurt düşürdü mü? Böyle şefkatli anları sergileyecek bir tip olmadığını mı?

Evet. Evet, oldu.

"Tuhaf," diye mırıldandı Lukyan düşünceli bir şekilde, ayaklarının üzerinde dönerek. "Çok tuhaf." Aleksandr'ın arkasından gitti ve ben de aceleyle peşlerinden gittim.

Aleksandr başka bir odaya girdi ve ben durup kapı aralığından içeri baktım. Burası bir tür ofis alanıydı ve tamamen darmadağın edilmişti. Kalın maun masa yan yatmıştı. Sandalyelerin hepsi eğri büğrüydü, baş aşağı devrilmiş ya da devrilmişlerdi. Küçük ıvır zıvırlar yere saçılmıştı; kâğıtlar, kalemler, kişisel eşyalar, bir lamba. Kendi kanlarıyla dolu bir havuzun içinde oturan üç ceset, burada destansı bir kavga yaşandığını açıkça ortaya koyuyordu.

Aleksandr enkazın içinde manevra yaparken adımları yavaş ve kesindi. Her ayrıntıyı dikkatle, titizlikle inceledi, gözleri her şeyin üzerinde gezinirken yüzü endişe ve kaygıyla doluydu. Tüm vücudu kaskatı kesildi ve kamburuna doğru eğilerek bir şey aldı.

"Ne var? Ne oldu?" Lukyan yanına yaklaşarak sordu. Aleksandr'ın elinde tuttuğu şeyi görünce keskin bir nefes aldı. "Lanet olsun."

Aleksandr ayağa kalktı, gözlerinde acımasız bir bakış vardı.

Gözlerimi kısarak elinde tuttuğu şeye baktım. Bir şeye benziyordu... Bilmiyorum bile.

Bu da ne böyle?

Her neyse, kanlıydı ve içinden ete benzeyen bir ip sarkıyordu.

"Bana b u n u n düşündüğüm şey olmadığını söyle," dedi Lukyan, sesi korkuyla doluydu.

"Öyle," diye homurdandı Aleksandr. "Bu babamın izleme çipi. Ondan kesilip çıkarılmış."

Pardon, takip çipi mi?

Eminim doğru duymamışımdır.

Aleksandr kardeşine sertçe baktı, bir sonraki sözlerinin ağırlığı ona ağır geliyordu, sanki bunları söylemek neredeyse çok fazlaydı.

"Babam kaçırıldı."

OceanofPDF.com

Kırkıncı Bölüm

I Babamın ofisinin girişinde durmuş, yıkım denizine bakıyordu. o yatmak önce Ben, çalışıyor için süreç her şey o oldu.

Savaşı kazanmayı başarmıştık ama bunun bedeli çok ama çok *ağır olmuştu.* Yirmi bir askerimiz ve saldırı başlamadan önce güvenli odalara sığınamayan iki hizmetçimiz öldürülmüştü.

Ve Dayton. Zavallı, zavallı Dayton. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım ve bunun suçluluğu içimi kemiriyordu.

Evdeki her oda paramparça olmuştu. Tamamen yok edilmişti. Televizyonlar ve aynalar parçalanmıştı. Mobilyalar kırılmıştı. Dolaplar ve çekmeceler yağmalanmış, tüm eşyalarımız odanın bir ucundan diğer ucuna atılmış ve çiğnenmişti. Yatakların ve kanepelerin üzerine işeyecek kadar ileri gitmişlerdi.

Bu basit bir vandalizm eylemi değildi. Hayır. Bu aşağılanmayla ilgiliydi. Bundan sorumlu olan her kimse, Scraggly Hair'in bahsettiği gizemli 'o', sadece bize zarar vermek istemiyordu. Bizi küçük düşürmek de istiyordu.

Meğer aşağılanan biz değilmişiz. Onlarmış.

Küçük bir orduyla karşı karşıya kalmıştık, tamamen gafil avlanmıştık ve yine de her şeye rağmen galip gelmeyi başarmıştık.

Lukyan hâlâ ölülerini saymanın ortasındaydı ama son b a k t ı ğ ı m d a yirmi yediye ulaşmıştı.

Yirmi yedi.

Askerlerimiz iyiydi. Bizim bir askerimiz onların üç askerine eşitti. Onlara her gün verdiğimiz sıkı eğitim bunu sağlıyordu. Ama çok daha fazla sayıda askerle istila edilmişseniz bunun bir önemi yoktu. Eğer gelen takviye birlikler olmasaydı, bu kazanamayacağımız bir savaş olabilirdi.

Avucumun içinde duran babamın izleme çipine baktım. Küçücük şey neredeyse hiçbir şey ağırlığında değildi ama yine de ellerimde inanılmaz ağır hissediyordum. Omuzlarıma yüklenen bu muazzam sorumluluk beni korkutmuyordu. Hayatınız boyunca hazırlandığınız bir şeyden korkmak zordu.

Beni korkutan şey babamın kaderiydi.

Takip cihazını kesip onu kaçırmış olmaları teknik olarak iyi bir haberdi. Eğer onu öldürmek isteselerdi, onun yerine cesedini bulurdum. Ama bu, ondan ne istedikleri sorusunu akla getiriyordu.

Çoğu insan Bratva'nın lideri olmanın harika bir pazarlık kozu olduğunu, onlara istedikleri her şeyi isteme gücü verdiğini düşünürdü. Para. Silah. Uyuşturucu.

Ancak babamı gerçekten *tanıyan* herkes onun hayatı için pazarlık yapacak biri olmadığını bilirdi. Çocuklarının hayatı, evet. Ama kendi hayatı? Hayır.

Onun yerine ben yapmaya çalışsaydım beni öldürürdü.

Nikolai'nin tutsaklar konusunda şansının yaver gittiğini umuyordum. Hâlâ hayatta olan sadece birkaç kişi kalmıştı, ancak bunun çok uzun süreceğinden şüpheliydim. Yaraları hayati tehlike arz ediyordu ve hayatlarını kurtarmak için zaman ya da kaynak harcayacak değildim.

"Ah, Aleksandr," diye ciyakladı yumuşak, kadınsı bir ses. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

Arkamı döndüğümde Flora'nın elinde paspas ve kovayla arkamda durduğunu gördüm. Evde sürekli olarak yaşayan hizmetçilerden biriydi. Onu yirmi yılı aşkın bir süredir tanıyordum. Buraya bizimle birlikte Rusya'dan gelmişti. Yaralanmadığını gördüğüme sevindim.

"Sadece babanın ofisini temizlemek için buradayım," dedi, omzumun üzerinden arkamdaki odada bekleyen kanlı dağınıklığa bakarak.

Babamın izleme çipini cebime soktum ve elimi uzattım. "Ben yaparım."

Kaşlarını hafifçe çattı ama itiraz etmedi ve temizlik malzemelerini uzattı.

"Gecenin geri kalanında izinlisin. Her şeyin icabına bakmaları için Temizlikçileri çağıracağım." Bir kişinin tek başına temizleyemeyeceği kadar çok hasar vardı.

"Benim için sakıncası yok." Hayır, hiç umursamadı. Yapmak zorunda olduğu hiçbir iş hakkında şikayet etmedi ya da tartışmadı.

"Biliyorum. Travmatik bir gün oldu. Sakin ol."

Omzuma rahatlatıcı bir el koydu. Hiçbir şey söylemedi, dönüp gitmeden önce bir süre sessizce yanımda durdu.

Derin bir nefes alarak odaya baktım. Babamın ofisini hiç böyle bir halde görmemiştim. Her zaman temiz ve düzenliydi. Hiçbir şey yerli yerinde olmazdı. Babam bir düzen ve verimlilik adamıydı. Bırakın özel alanlarını, dağınıklığı bile sevmezdi. Yemin ederim, bu ofiste evin diğer yerlerinden daha fazla zaman geçirirdi.

Temizliğe başladım. Tüm çöpleri ve hasarlı mobilyaları temizledim. Tüm kitapları toplayıp arka duvardaki raflara yerleştirdim ve her birinin tam olarak ait oldukları yere geri döndüğünden emin oldum. Babam onları alfabetik olarak düzenlemişti.

Masasını düzelttim ve yerine koydum ki bu çok zor oldu çünkü çok ağırdı. Deri sandalyesinin bir tekerleği kırılmıştı, ki bu kolay bir tamirdi, bu yüzden şimdilik onu koridora attım. Onunla sonra ilgilenirdim.

Ayağımın altında bir şey çıtırdadı ve masasını yeniden düzenlerken durup aşağıya baktım. Neyin üzerine bastığımı fark ettiğimde kalbim sıkıştı ve nefes almak için bir an durmak zorunda kaldım. Yavaşça eğildim ve elimden geldiğince dikkatle kaldırdım.

Antika bir fotoğraf çerçevesiydi ve içinde ailemizin bir resmi vardı. Cam kırılmıştı, kırık yüzeye bir örümcek ağı gibi yayılan küçük çatlaklar kanla boyanmıştı.

Parmaklarım resmin üzerinde geziniyor, hüzün göğsümü kavrıyor, beni alt etmekle tehdit ediyordu. Eski bir fotoğraftı, annemin hâlâ hayatta olduğu zamanlardan kalma. Lukyan ve Illayana henüz çocuktu. Hepimiz gülümsüyorduk, babam bile, ki bu çok nadir görülen bir şeydi. Çok mutlu görünüyorduk.

O zamanlar hayat güzeldi. Hepimiz birlikteydik. Mutluyduk.

Sağlıklı. Yaşıyorduk. Peki ya şimdi?

Çerçeveyi ait olduğu yere, babamın masasına geri koyarken derin bir nefes aldım ve her şeyin ne kadar değiştiğini düşündüm. Ne kadar çok

Keşke her şeyi farklı yapsaydım.

Aşağıya daha erken gelseydim, belki onu kurtarabilirdim. Tıpkı annemi kurtarabileceğim gibi. Dayton'ı kurtarabileceğim gibi.

Suçluluk duygusu içimde patladı, öyle ki nefes almakta zorlandım.

Nik odaya girdi ve ben hızla başımı başka tarafa çevirerek kaçmayı başaran gözyaşımı sildim. Tekrar ona dönmeden önce zihinsel olarak kendimi azarlayarak boğazımı temizledim.

Kapı aralığında duraklamıştı, kanlı ellerinde ıslak bir bez vardı ve endişeli gözlerle beni inceliyordu.

"Ne öğrendin?" Babamın masasını hazırlama işine geri dönerek, sanki bir zayıflık anında beni basmamış gibi davranarak sordum.

Nik alttan aldı ama bana bakışından bu işin peşini tamamen bırakmayacağı anlaşılıyordu. "Birkaç şey var," dedi odaya doğru bir adım daha atarak. "Hâlâ hayatta olan altı kişi vardı. İkisi ben onları sorgulama fırsatı bulamadan öldü. Yaraları çok ağırdı. Dört kişiden ikisi Kirli Akbaba'ydı."

"Sadece iki kişi mi? Peki ya diğerleri?"

"Onlar başka bir MC'nin, Kaos Lordları'nın parçasıydı."

Bir yığın kâğıdı masanın çekmecesine koyarken kaşlarımı çattım. "Adlarını hiç duymadım."

"Ben de öyle. Ama anlaşılan sadece o ikisi değilmiş. Bu baskının bir parçası olan dört farklı MC Çetesi olduğunu söylediler."

Bu da rakamların nereden geldiğini açıklıyor.

"Görünüşe göre hepsi bir adam tarafından bir araya getirilmiş. Hiçbiri adını bilmiyordu ama onu aynı şekilde tarif ediyorlardı. İri yarı. Koyu renk saçlı. Mavi gözlü." Bakışlarını bana yöneltti. "Rus."

Yumruklarımı sıktım, içimde bir öfke girdabı dönüyordu. "Dominik," diye hırladım.

Nik başını salladı. "Bu MC'lerin hepsi küçük çaplı, radarda bile görünmüyorlar. Dominik bir şekilde hepsini kendisi için çalışmaya ikna etmiş. Belki onlara para ödüyordur. Belki karşılığında onlara bir şey veriyor. Bilmiyorum. Ama her şeyin arkasında o var."

Beni ele geçirmekle tehdit eden öfkeyle savaşarak boynumu kırdım. Bir sonraki hareket tarzını belirleyebilmem için sakin ve dengeli bir kafaya ihtiyacım vardı. "Rayna'nın ölümü onu saldırmaya itti."

"Evet," diye onayladı Nik, yüzü gergindi. "Bu tahmin etmemiz gereken bir şeydi."

"Nasıl yapabilirdik ki? Rayna onun kızıydı ama onu hiç umursamadı. Pek umurunda değildi. Bunu hepimiz biliyorduk. Kahretsin, *o* bile biliyordu. Hayır. Onun ölümünü saldırmak için bir bahane olarak kullanıyordu. Sergei onu bu konuda sorgularsa diye bir gerekçe." Zihnim her şeyi bir araya getirmeye çalışarak bir dakikada bir mil koştu. "Hâlâ anlayamadığım şey babamı neden kaçırdığı. Anlam veremediğim şey bu. MC olayı çok kolay. Eğer küçük çaplı bir iş yapıyorlarsa, onlara uğruna ölecekleri bir şey teklif ederdi. Para ve statü. Yükselme ve sonunda organize suç dünyasında tanınma ve korkulma yeteneği. Hepsini kendi liderliği altında topladı ve emirlerini yerine getirmeleri için ikna etti. Kendine küçük bir ordu kurdu ve bizi alaşağı etmek için kapımızı çaldı. Babamı aldı. Adamlarına beni canlı yakalamalarını emretti. Neden? Gerçek amacı neydi?"

Nik'in yüzü asıktı. "Hiçbir fikrim yok ama tekrar saldırmadan önce bunu hemen çözmemiz gerekiyor. Sanırım bunu öğrenmemizin tek yolu Dominik'in kendisini yakalamamız."

Başımı salladım. Tanrım, çok yorgundum. Sadece uzanıp bir hafta uyumak istiyordum. Tüm vücudum ağrıyor ve acıyordu. Her tarafımda kesikler ve çürükler vardı ve omzumdaki bıçak yarası deli gibi zonkluyor, sırtımın her tarafına ağrılar yayıyordu.

"Drea hakkında-"

Elimi yüzümde gezdirerek inledim. "Şimdi olmaz Nik."

"Evet, şimdi," dedi sert bir şekilde ve bana sert bir bakış attı. "Buna çok yakınsın, bu yüzden göremiyorsun ama onu bırakmalısın."

"Nikolai," diye homurdandım, çenemi sıkarak. Bunu duymak için hiç havamda değildim. Kafamda uçuşan milyonlarca başka şey vardı. Çözmem ve halletmem gereken milyonlarca başka şey. Bunun onlardan biri olmasını istemiyordum.

Drea düşündüğümden çok daha fazlasıydı. Güzel, nazik, sert, sadık ve onu olduğu gibi muhteşem bir kadın yapan milyonlarca başka şey vardı. Saldırı başladığında kaçabilirdi. Sadece kendine ve onun için en iyi olana odaklandı ve gitti.

Ama yapmadı. Yanımda kaldı. Yanımda savaştı ve hayatımı kurtardı.

"Bu saldırı haberi çoktan sokaklara yayıldı. Kardeşi bir güç oluşturuyor ve bununla ne yapmayı planladığını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok. Eğer

Kendimizi toparlamaya fırsat bulamadan bize saldırırsa işimiz biter. Onu tutmak bize zarar vermekten başka bir işe yaramaz. Anlıyorum-"

"Hiçbir şey anlamıyorsun," diye tısladım, ayağa kalkıp onunla burun buruna geldim.

"O zaman bana açıkla," dedi bana ters ters bakarak. Bir milim bile kıpırdamadı, benden en ufak bir korkusu yoktu. Nik asla korkmazdı.

"Eğer gitmesine izin verirsem, geri dönmez." Kaşlarını çattı.

Homurdandım, hayal kırıklığı içimi burktu ve odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. "Ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Anya'yla evlenmem gerektiğini biliyorum. Ama Drea'yı bırakmak istemiyorum çünkü bırakırsam bir daha asla geri dönmez. Ben başka bir kadınla evlenirken boş boş oturmayacaktır."

"Yani yine de onu bunu yapmaya zorlamayı mı planlıyorsun? Onu sonsuza kadar o odada kilitli kalmaya mı zorlayacaksınız?"

"Evet. Eğer bu onu hayatımda tutabileceğim anlamına geliyorsa, evet." "Senden nefret etmesi pahasına bile mi?"

"O zaman bile." En azından hâlâ hayatımda olacaktı. En azından onu her gün görebilecektim. Bu hiç olmamasından daha iyiydi.

Nik başını salladı. "Aleksandr, bunu dünyadaki tüm sevgimle söylüyorum ama böyle lanet bir aptal olmayı bırakmalısın."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Beni duydun. Kekelemedim. Tüm bunların basit bir çözümü var ve o da evliliğe devam etmemek. Hayır, tek kelime etme. Kapa çeneni ve beni dinle. Mutluluğunun bizimki kadar önemli olmadığına ne zaman karar verdin bilmiyorum. Öyle ve istediğin şeye sahip olmayı hak ediyorsun. Lukyan ve benim, bizim için yaptığın tüm fedakârlıkları fark etmediğimizi mi sanıyorsun? Ailemiz için? Siktir et bu görücü usulü evliliği. Bir kez olsun kendin için bir şey yap. Drea'ya bunu yapmayacağını söyle ve gitmesine izin ver. Bir ilişkiyi zorlayamazsın, bunu zor yoldan öğrendim. Eğer seninle olmak istiyorsa, geri gelecektir. Ama en azından kardeşini geri çekilmeye ikna edebilir."

"Bunu söylemek kolay ama bu mümkün değil Nik. Eğer ikimizden biri Anya Tarasov'la evlenmezse, Büyükbabam Illayana'yı öldürecek."

"Ben yaparım." Lukyan odaya girdi, yüzü daha önce hiç görmediğim kadar ciddiydi.

Şakaklarımı ovuşturarak nefes verdim. Bir baş ağrısının kıpırtıları oluşmaya başlamıştı ve bunun fena olacağını söyleyebilirdim. "Lukyan-"

"Arturo'nun partisinde söylediklerini duydum." Sertleştim, suçluluk duygusu midemi bulandırıyordu.

"Ben güvenilmez biri değilim," dedi, sesi hafifçe çatlıyordu ve içimdeki suçluluk duygusu patlayarak beni tamamen tüketti. "Çok şaka yaptığımı biliyorum. Bazen aptalca şeyler söylediğimi de biliyorum. Ama ciddi olabilirim. *Olabilirim*. Bunu sana kanıtlamam için bana bir şans ver."

Nefesimi üfleyerek kardeşime yakından baktım. Gözlerinde samimiyetten başka bir şey yoktu, bu kendini kanıtlama ihtiyacı ondan yayılıyordu. Ama bunu ona zorla kabul ettirmek de adil değildi.

"Lukyan, söylediklerim için özür dilerim. Bunu duymanı istememiştim-" "Ama doğru olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Sadece bir pislik olduğumu mu?"

"Sen bir pislik değilsin." Devam etmemi bekledi. "Ama bazen işleri berbat etme eğilimin var. Ve bu hassas bir durum. Eğer bir şeyler ters giderse Illayana tehlikeye girebilir."

"Bunu yapabilirim Aleksandr," dedi dik durarak. "Bunu yapmama izin ver. Bana güvenin. Bana inanın. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz veriyorum."

Nik'e baktım. Ciddiyetle başını salladı.

Tanrım, umarım pişman olmam. "Tamam."

Ondan neler beklendiğini ve Rusya'ya ne zaman gideceğinin ayrıntılarını konuşurken bir arabanın kapısının çarparak kapanma sesi beni duraklattı ve merakla başımı eğdim.

"Kim o?"

Bir saniye sonra Illayana odaya daldı, gözleri vahşi ve çılgına dönmüştü. Bana doğru koştu ve kollarımı sıkıca kavradı. "Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye derin bir nefes aldı, tırnakları derime batıyordu.

Neden bahsettiğini tahmin etmeme gerek yoktu. Nik onu arayıp olanları anlatırdı.

"Bu doğru. Babam kaçırıldı."

Yüzü buruştu, gözlerinde yaşlar birikti. "Nasıl? Böyle bir şey nasıl olabilir?" Arturo ve korumaları içeri girdi. Arturo hemen karısının yanına gitti, bir kolunu ona doladı ve hafifçe çekerek onu yatıştırmak için elinden geleni yaptı.

Güzel bir soruydu. Nik'e baktım. "Güvenlik kayıtlarına bakma fırsatın oldu mu?"

"Evet," diye cevap verdi, öfkeyle kaynayarak. "Ve ne bulduğuma inanamayacaksın."

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Bir

“C Hadi, gidelim."

O kadar hızlı döndüm ki başım döndü, içimden bir çığlık koptu. Dudaklarım. Odamın kapısında Nikolai duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde sert bir ifade vardı.

Elim kalbime gitti. "Tanrım, ödümü kopardın." Kapıyı açtığını bile duymamıştım. Pencerenin yanında durmuş, özlemle dışarıya bakıyordum, sanki birdenbire ortaya çıktığında kendi düşüncelerimde tamamen kaybolmuştum.

Sözleri beynimde zonkladı ve kaşlarımı çattım. "Bekle, ne? Nereye gideceksin?"

Cevap vermedi. Sadece ayaklarının üzerinde döndü ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak uzaklaştı.

Şüpheyle baktım. Neler oluyordu? Ve Aleksandr neredeydi?

Dünkü saldırıdan beri onu görmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, bunu bekliyordum. Olanların ve babasının kaçırılmış olmasının yarattığı sonuçlarla uğraşmakla meşgul olacağını biliyordum.

Bunun onun için ne anlama geldiğinden emin değildim. Artık yetkili o muydu? Yoksa bir şekilde babalarını bulmayı başarmışlar mıydı?

Ona geceyi vermeye karar vermiştim çünkü daha önce de söylediğim gibi, başa çıkması gereken çok şey olduğunu biliyordum ama vermek istediğim tek şey buydu.

Cevaplar istiyordum. Ne olduğunu bilmek istedim. En çok da iyi olup olmadığını bilmek istiyordum.

Dayton'ın ölümü onu çok etkilemişti. Onun için endişeleniyordum. Kendini suçlamasından, keder ve suçluluk duygusunun onu tüketmesine izin vermesinden endişeleniyordum. Endişelendim.

"Hey!" Nikolai'nin sert sesiyle sıçradım. Kapı aralığına geri dönmüş, bana bir tür aptalmışım gibi bakıyordu. "Gidelim dedim."

"*Ben de* nereye gideceksin dedim?" Ona dik dik bakarak karşılık verdim. Beni korkutmasına izin vermeyecektim. Onu tanımıyordum. Ona güvenmiyordum.

Gözlerini bana dikti ve sonra homurdanarak başını salladı. "Kardeşimin senden hoşlanmasına şaşmamalı," diye mırıldandı.

Ne demek istediğini anlamadığım için bir şey söylemedim.

"Acele et. Bütün gün bekleyemem." Tekrar gitti ve bu sefer geri gelmeyeceğine dair bir his vardı içimde.

Dudağımı ısırdım, peşinden koşmadan önce iki saniye kadar tereddüt ettim. Doğam gereği meraklı bir insandım, bu yüzden ona güvenmesem de neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum. Özellikle de beni Aleksandr'a götürme ihtimali varsa.

Merdivenlerin başında Nikolai'ye yetiştim ve birlikte aşağı indik. O bana bir şey söylemedi, ben de ona bir şey söylemedim, ikimiz de tam bir sessizlik içinde yürümekten memnunduk.

En azından ben öyle sanıyordum.

Merdivenlerden çıkıp fuayeye girdiğimizde kolunu uzatarak bir adım daha atmamı engelledi.

"Neden kaçmadın?"

Sorusu karşısında kaşlarımı çattım.

"Saldırı sırasında," diye açıkladı. *Ah*. "Bunu yapmak için mükemmel bir fırsatın vardı. Aleksandr bana sana bu adresi verdiğini ve gelip seni almasını söylemen için kardeşinle bağlantı kurmanı istediğini söyledi. Ama sen bunu yapmadın. Bunun yerine hayatını tehlikeye attın ve kardeşimin yanında savaştın. Bize yardım ettin. Neden?"

"Çünkü onu seviyorum." *Duh.*

Aleksandr beni o güvenli odada bırakıp arkasına bile bakmadan uzaklaştıktan sonra içimde daha önce hiç yaşamadığım bir panik patladı. Ona yardım etmek için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyordum. Onu tehlikeye doğru tek başına yürümeye bırakamazdım.

O gittiğinde yatak odasının kapısının kapanmasını daha *yeni* engelleyebilmiştim. Kapıyı yakalamak için elimi kapı aralığına sokarak dalmak zorunda kaldım. Kapı her kapandığında kilitleniyordu. Eğer durduramazsam, ona yardım edemeden o odada sıkışıp kalacağımı biliyordum.

Kapıyı açık tutmak için kapı aralığına bir şey yerleştirdikten sonra hızla güvenli odaya koştum ve taşıyabildiğim kadar silah ve bıçak yükledim.

Aleksandr'ın da bana söylediği gibi kardeşimi aramaya zahmet etmedim. Zaman kaybetmek istemedim. Her saniye çok önemliydi.

Ona ulaşmak için acımasız bir mücadele verdim. Ona zamanında ulaşamayacağımdan korkuyordum. Onu yerde ölü bulacağımdan, mıknatıs gibi parlayan mavi gözlerinden ışığın çekileceğinden. Daha önce hiç olmadığı kadar çok mücadele ettim, en kötüsü olmadan ona ulaşmaya kararlıydım.

"Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk etmemin imkânı yoktu," diye bitirdim Nikolai'ye bakarak.

"Seni kaçırmış olsa bile mi?"

Gönülsüzce güldüm. "Oh, artık bunu çoktan aştık. Evet, başlangıçta oldukça sinirliydim. Beni kaçırmış ve adamlarımı öldürmüştü. Buna kim kızmaz ki? Ama *adamlarım* önce kız *kardeşini* kaçırmıştı. Bu arada Nero'nun yatağında zincirlenmemiş olsaydım buna asla izin vermezdim. Ondan sonra olan her şey bence adil ve haklıydı ve misilleme yapmak istemiyorum. Aslında, sizin konumunuzda olsaydım, muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım."

Ağzımdan çıkan herhangi bir kelimeye inanıp inanamayacağını anlamaya çalışarak beni dikkatle inceledi. "Aleksandr Anya Tarasov'la evlenmiyor. Lukyan evlenecek." Arkasına bakmadan fuayeyi geçip ön kapıdan çıktı.

Onu doğru duyduğumdan emin olmak için parmağımı kulağıma sokup temizlemek için belirgin bir dürtü duydum.

"Hey! Bekle!" Peşinden koşarak kapıdan çıktım ve verandanın merdivenlerinden indim. "Ne demek evlenmiyor? Bir şey mi oldu? Nerede o? Onu görmek istiyorum."

Nikolai bana cevap vermedi. Garaj yoluna park etmiş sarı taksiye doğru yürüdü ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Bir tomar para çıkardı.
100 dolarlık banknotlar, şoföre uzatıyor. "Onu gitmek istediği yere götür." Ve sonra gitmiş, eve geri dönmüştü.

Şaşkınlık beni sarstı. Geri çekilen sırtına baktım, ağzım açık kalmıştı. Şu anda ne haltlar dönüyordu? Gitmeme izin mi veriyordu? *Aleksandr* gitmeme izin mi veriyordu? Bunu bilmesi gerektiğinden emindim, çünkü bu evde onun onayı olmadan hiçbir şey olduğunu sanmıyorum. Bakışlarım tekrar açık arabanın kapısına, sabırlı gözlerle bana bakan ve içeri girmemi bekleyen şoföre kaydı. Günlerdir Aleksandr'dan gitmeme izin vermesini istiyordum ve işte sonunda ayrılma fırsatı gelmişti. parmaklarımın ucunda.

Peki neden tereddüt ediyordum? Neden sonunda eve dönme şansına atlamıyordum?

Bu aptalca bir soruydu. Nedenini biliyordum. Gitmek *istemiyordum.* Ve eğer o bu anlaşmalı evliliği yapmayacaksa, ben neden yapayım?

Orada ne kadar durduğumdan emin değildim, kafamdan geçen karmakarışık düşünceleri sıralamaya çalışırken sadece taksinin içine bakıyordum. Çakıl yolda yürüyen birinin sesi beni şaşkınlığımdan kurtardı. Kafamı kaldırdım, içimde bir öfke fırtınası koptu.

Ne. Ne. Sikeyim.

Kısa, dar bir elbise içinde uzun bacaklar. Yüksek, fahişe topuklu ayakkabılar. Kalın, koyu renk dalgalı saçlar. Mila etrafını saran o üstünlük havasıyla bana doğru kasıla kasıla yürüdü, burnu havadaydı ve dudaklarında şeytani, kindar bir gülümseme vardı. "Senden sıkılacağını söylemiştim," dedi kendini beğenmiş bir tavırla yanımdan geçip merdivenlerden yukarı çıkarken. Kapıda duran iki muhafız onun için kapıyı açarak içeri girmesine izin verdi.

İçimde karanlık bir kıskançlık patladı ve ayaklarım hareket ederek onu takip etti.

Oh, lanet olsun hayır.

OceanofPDF.com

Nik yolcu tarafındaki kapıyı açıp Drea için açık tuttuğunda pencereye doğru döndüm. Gidişini izlemek istemiyordum, o taksiye binip bir daha geri dönmeyişini izlemek istemiyordum.

İkinci kattaki ofisimde durmuş, bir sürüngen gibi pencereden dışarı bakıyor, endişeyle onun görünmesini bekliyordum. Gitmeden önce onu son bir kez görebilmek için çaresizce.

Tanrım, onu şimdiden özledim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sadece bir gece olmuştu ve onu o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu. Gülüşünü özledim. Gülüşünü özledim. İzlediği saçma televizyon programında hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda burnunu kırıştırmasını özledim.

Bunu *benim* yapmam, onu arabaya bindirip vedalaşmam gerektiğini biliyordum ama kendime karşı dürüst olmalıydım. Oraya gidip onu geri getirmemek için kendimi zor tutuyordum. İlk tanıştığımız günkü gibi onu omzuma atıp ait olduğu yere, odama sürüklemekten kendimi alıkoyamamıştım.

Kendimi zar zor kontrol ederken onun gidişini izlemeyi kaldırabilmemin imkânı yoktu.

Benim yerime Nik'i göndermemin nedeni buydu.

Her şeyi planlamıştım. Gitmesine izin verecektim. Ona düşünmesi için alan ve zaman verirdim.

Ve eğer kendi başına geri dönmezse, onu sürükleyerek geri getirirdim.

Tak tak. Tak.

Ağır bir şekilde nefes verdim ve masamın arkasında durmak için hareket ettim. Bir dizi duygu aynı anda bana çarptı.

Öfke. Hayal kırıklığı. Heyecan.

"Gel," diye seslendim boynumu kırarak.

Kapı açıldı ve Mila içeri girdi. Bana doğru attığı boğucu bakış, iyi bir sebep için burada olduğunu düşündüğünü söyledi, eğlenceli bir zaman.

Ne kadar da yanılmış.

"Alek," diye nefes aldı dudağını ısırarak. Kapıyı kapatmaya gitti. "Açık kalsın."

Kaşlarını çattı ve sonra omuzlarını silkerek odaya doğru ilerledi. Bakışları boş boş etrafta dolaştı, her şeyi içine çekti. "Bu çok güzel."

Bunu kastetmediğini, sadece duymak istediğimi düşündüğü için söylediğini anlayabiliyordum.

"Bir ofisiniz olduğunu bilmiyordum."

Çünkü hiç kullanmadım. Hiç ihtiyacım olmadı. Ama babam gidince çalışacak bir yere ihtiyacım oldu ve onunkini kullanmak doğru gelmedi. Saldırıdan önceki haline getirmiştim ve o eve gelene kadar da hiç dokunmadan bırakmayı planlıyordum.

Hala onunla konuşmaya başlamamışken, rahatsız edici bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

Güzel. Rahatsız olmasını istedim.

Muhtemelen seksi bir tür dikkat dağıtma taktiği olarak kullanmayı umarak elbisesinin önünden geçen fermuara uzandı ama elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Bunun için burada değilsin Mila."

Tedirginliği on kat arttı. Eğer onu seks için çağırmazsam, bunun kötü bir anlama geleceğini biliyordu. Ona seks dışında bir şeyle ilgilenmediğimi defalarca söylemiştim.

"Gerçekten bundan kurtulacağını mı sandın?" Sesimi alçaltarak sordum.

Yutkundu, gözle görülür bir şekilde gergindi. "Neyden kurtulacağım?"

Oyun oynayacak havada değildim. Yorgundum, omzumdaki bıçak yarasından dolayı hâlâ acı çekiyordum ve şu anda sevdiğim kadının içine giremediğim için çok kızgındım.

Vay, sevdin mi?

Bir an düşündüm ve sonra içimden omuz silktim. Kulağa doğru geliyordu.

Masamın üzerindeki dizüstü bilgisayarı ona doğru çevirdim ve oynat tuşuna bastım. Gözleri ekrana kayınca yüzü düştü.

Saldırı gecesine ait güvenlik kamerası görüntüleri dizüstü bilgisayarda oynatıldı. Mila'nın ön kapıdaki nöbetçi kulübesine girdiğini ve görevli iki askere bir tabak kek verdiğini gösteriyordu. Otuz saniye bile geçmeden ikisi de kan kusmuş ve yere yığılmıştı.

Mila daha sonra kontrollere koştu ve kapıyı açarak dört mavi minibüsün araziye girmesine izin verdi - Dominik'in bizi dışarı çıkarmak için gönderdiği MC ordusunu taşıyan minibüsler.

Nik bana ilk gösterdiğinde sersemlemiş ve sessizliğe gömülmüştüm. Hayal ettiğim tüm olası senaryolar arasında, Mila'nın bize ihanet eden kişi olması

bir kez aklıma girdi. Gerçekten gördüğüm şeyi gördüğümden emin olmak için tekrar tekrar izlemiştim. Onları içeri alan oydu.

Mila dizüstü bilgisayarın kapağını kapattı, tedirginliği öfkeye dönüştü. "Ne bekliyordun ki?" diye tısladı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Beni bir kenara atıp o İspanyol *sukayı* hiçbir sonuç olmadan becermeye başlayabileceğini mi sandın? Öylece oturup bunun olmasına izin vereceğimi mi sandın? *Benim* Kraliçe olmam gerekiyordu, Alek. Benim! Onun değil. Bunu hak eden *benim.* Seni sevmiştim! Harika bir eş olabilirdim! Ama sen bana bir eşten fazlası olma şansını hiç vermedin, ne diyordun? "Aletini sokabileceğin sıcak bir vücut."

İçimi bir eğlence kapladı ve denesem bile kahkahamı tutamadım. Mila o kadar şaşırmıştı ki bir adım geri çekildi, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Daha önce güldüğümü hiç duymamıştı.

"Çünkü senin özün yok, Mila. Hiçbir zaman da olmadı. Seni tanımakla hiç ilgilenmedim çünkü senin hakkında bilmeye değer hiçbir şey yok."

Yüzü utançtan bir ton daha kızardı.

"Bilmek istediğim şey, planın tam olarak neydi? Amcamın bizi devirmesine yardım etmenin sana o çok istediğin pozisyonu kazandıracağını mı düşündün? O çok arzuladığın ilgiyi?"

"Dikkat çekmek için can atmıyorum."

Arka planda yüksek sesli, öfkeli ayak sesleri duyabiliyordum. Birileri evin içinde tepiniyor, kapılar açılıp kapanıyordu.

"Sen güce aç bir fahişesin. Hepiniz dikkat çekmek istiyorsunuz."

Elleri yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Burada durup bunları dinlemek zorunda değilim." Gitmek için döndü ama bir sonraki sözlerim onu durdurdu.

"Buraya ilk başta neden geldiğinizi bilmiyorum. Bu kadar aptal olabileceğini düşünmemiştik. Bize ihanet ettin ama yine de aradığımda koşarak geldin. Neden?"

Döndü. "Çünkü düşündüm ki-" ağzı kenetlendi.

"Ne sandın? Sonunda seni seçeceğimi mi? Ne yaptığını öğrenemeyeceğimizi mi sandın? Nezarethanede güvenlik kameralarımız olmadığını mı?"

Gözlerini kaçırdı.

"Oh, yapmadın," diye kıkırdadım usulca. "Görüyorsun ya Mila, *işte burada hata* yaptın. Böyle bir şeyi başarabilecek kadar zeki olduğunu düşünmek."

"Ben başardım!" diye bağırarak masaya geri döndü. "O muhafızları öldürdüm ve o adamların içeri girmesine izin verdim. Eğer işlerini yapmış olsalardı, Kraliçe ben olurdum!"

"Ona yardım edersen Dominik sana bunu mu vaat etti?"

"Ona gittim! *Ona* yardım etmeyi teklif *ettim* ve *Pakhan olduğunda* benimle evlenmeyi kabul etti."

"Ve bu plan başarısız olunca, şansını yine de benimle deneyebileceğini mi düşündün?" Başımı salladım. "Birinin nasıl bu kadar aptal olabildiğini aklım almıyor."

Mila'nın arkasında, Drea'nın açık kapıdan merdivenleri çıktığını gördüm, göğsü kabarmış ve gözleri çılgınca etrafta geziniyordu.

Kaşlarımı çattım. Hâlâ burada ne işi vardı? Gittiğini sanıyordum.

Başını bize doğru çevirdi ve bakışları Mila'ya kilitlendi. Öfke onu ele geçirdi ve her adımı kararlılıkla dolu, tek bir düşünceyle bize doğru yürüdü. Kaşları öfkeli bir şekilde çatılmıştı ve çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki dişlerini kırmasından korktum.

Mila önümde başka bir şey söylüyordu, dinlemeyi bıraktığım için duymadığım bir şey. Tüm dikkatim Drea'nın üzerindeydi, ofisimin kapısını iterek açtı ve Mila'ya doğru ilerledi. Mila'nın saçını arkadan bir avuç yakaladı ve yüzünü masama çarptı.

Mila kollarını sallayarak çığlık attı. Drea durmadı. Mila'nın kafasına defalarca vurdu, yüzü tamamen öfkeyle dolmuştu.

Kaşlarımı eğlenerek kaldırdım ve onu şaşkınlık ve heves karışımı bir duyguyla izledim.

Masanın üzerine kan sıçradı. Bir şey çatlamış. Muhtemelen Mila'nın burnu. Emin değildim.

Slam!

Slam!

Slam!

Drea tutuşunu bıraktı ve Mila acı dolu bir iniltiyle yere yığıldı.

Ama Drea'nın işi bitmemişti. Hem de hiç. Onu tekmelemeye başladı, İspanyolca küfrederken ayağının topuğuyla üzerine b a s t ı .

"Puta estúpida," Seni aptal kaltak

Tekmele.

"Te voy a matar," Seni öldüreceğim.

Stomp.

"Zorra sucia y podrida," Kirli, çürümüş fahişe.

Drea masanın üzerindeki antika mektup açacağını kaptı ve Mila'nın göğsüne sapladı, yavaşça döndürdükten sonra çekip çıkardı ve tekrar sapladı. Sonra doğruldu ve bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırırken bir nefes verdi. Gözleri bana dikildi, öfkesi yeniden arttı ve dudakları hırıltı şeklinde kıvrıldı.

"Fahişeni çağırmadan önce benim gitmemi bile bekleyemedin, ha?"

Kaşlarımı çattım. "Onu buraya bunun için çağırmadım."

"Hayır mı?" Drea masamın üzerine sıçradı ve bana bakmaya başladı. İlk kez böyle bir pozisyonda bulunuyordu ve ben buna pek aldırış etmedim. Bana o çok sevdiğim kızgın bakışlarla bakıyordu.

"Hayır. Onu buraya öldürmek için getirdim. Dün kapıları açan oydu. Baskın başladığında alarmın çalmamasını sağlayan kişi."

Gözleri kısıldı, sanki bana inanıp inanmayacağını anlamaya çalışıyordu. İnandığına karar vermiş olmalı ki konuyu kapattı. Bir ayağını göğsümün ortasına koydu ve beni iterek koltuğuma oturmaya zorladı.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı ama ona karşı koymadım.

"Beni bırakması için kardeşini gönderdin." Bunu gözlerinde suçlayıcı bir parıltıyla söyledi, sesi tehditkâr bir ton aldı.

"Ben yaptım. Çünkü kendim yapsaydım, arabaya binmene izin vermezdim." "Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

"Nedenini biliyorsun." "Yine de söyle."

Gözlerimi yüzünün her ayrıntısında gezdirdim. O yumuşak, kadınsı yüz hatları. Güzel karamel teni. Büyüleyici kehribar rengi gözler. Onu düşündüğümde her zaman hissettiğim o sıcak, bulanık duygu göğsümde çiçek açtı, beni neredeyse boğan kalın, karanlık bir sahiplenmeyle kaplandı. "Çünkü seni seviyorum."

Nefesi kesildi.

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Sensiz olmak, seni görememek fiziksel olarak acıtıyor. Seninle konuşamamak. Gittiğini düşünmek. Bunu başardın.

Kendini zihnime, ruhuma yak. Kendini kalbimde damgaladın. Artık senindir."

Drea gülümsedi ama gülümsemesi hâlâ öfkeyle doluydu. "Güzel. Çünkü ben de seni seviyorum." Onun bu açıklaması içimi rahatlattı. "Ama bu sana kızgın olduğum gerçeğini değiştirmiyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne için?"

"Veda etme zahmetine bile girmeden beni öylece gönderebileceğini düşündüğün için."

Bunun bir veda olmayacağını söylemek üzereydim. Kendi başına dönmezse onu bulup geri getireceğimi söyleyecektim ama kot pantolonunun düğmesini açıp aşağı çekerek tekmelediğinde kelimeler boğazımda düğümlendi.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ağzım kuruyordu. O kadar güzeldi ki. Gözlerimi kıvrımlı kalçalarında, o güçlü, dövmeli bacaklarında gezdiriyor, ona taparcasına bakıyordum. Her santimini yalamak, dilimle tüm o dövmelerin izini sürmek istiyordum.

Hâlâ masamın üzerinde duruyordu ve beni cezalandırmak ister gibi bana bakıyordu. Parmaklarını iç çamaşırına soktu ve aşağı doğru çekti. Masanın kenarına oturup bacaklarını iki yana açarak ayaklarını sandalyemin kollarına dayadığında sikim pantolonumun içinde zonkluyordu.

Damarlarımda ateş yanıyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. O güzel pembe amcığı, ıslak ıslak parlıyordu. Küçük delikli klitorisi, ağzıma alınmak için yalvarıyordu. Dünyadaki en iyi gösterinin en ön sırasındaydım.

Tanrım, ona ihtiyacım vardı ve *şimdi* ihtiyacım vardı.

"Bunu telafi edeceksin," diye nefes aldı, öne doğru eğildi ve bir elini kravatıma doladı. Beni kendine doğru çekti ve ben de kendi isteğimle gittim, onun tarafından tamamen büyülenmiştim. Ne isterse yapardım. "Ben yüzüne boşalana kadar amımı yalayacaksın. Ve sonra bunu tekrar yapacaksın, ve tekrar."

"Bunun bir ceza olması mı gerekiyor?" Dilimi kalçasının içinde gezdirerek homurdandım. "Çünkü sana karşı dürüst olmalıyım *Malyshka,* bu daha çok lanet bir rüyaya benziyor."

Drea kıkırdadı, beni olmak için can attığım yere daha da yaklaştırırken eliyle kravatımı sıktı. "Oh, ama bu bir ceza bebeğim. Çünkü sonrasında sevişmek yok. Seni bütün gün dilinde benim tadımla dolaştıracağım, sikin o kadar sert olacak ki acıyacak ve sen

rahatlama yok. Affedilmeyi hak ettiğine karar verene kadar olmaz." Kravatımı sertçe çekiştirdi ve ben de ağzımla klitorisine yapıştım.

Hem zevk hem de acı içinde inledim. Şimdiden acı verici bir şekilde sertleşmiştim ve o beni bütün gün böyle mi tutacaktı? Şeytani küçük cadaloz.

Ağzımı sulandıran tadı ağzıma doldu ve hepsini içime çektim, dilim amının üzerinde yavaş, durgun daireler çiziyordu. İçinden bir ürperti geçti ve zevkle bir iç çekti, başı geriye eğildi.

Ellerim kalçalarının arkasını kavradı ve bacaklarını geriye ittim, onu yutarken daha da açtım. Yalarken. Emiyordum. Dişlemek. Lanet olsun, onun dilimin üzerindeki hissini seviyordum. Klitorisinin ağzımın içinde zonklaması, kıvrımlarının arasındaki kayganlık. Onunla ilgili her şey beni tahrik ediyordu. Beni o kadar sertleştirdi ki, boşalana kadar o daracık, küçük amcığa vurmak istedim.

Dilimi düzleştirdim ve uzun bir vuruşla kıçından klitorisine doğru ilerlettim.

Drea zevkle haykırdı, ben de tekrar tekrar yaptım, amı daha da ıslandığında inledim, nem dudaklarımı kapladı. Bu *gerçekten* hoşuna gitmişti.

Nefes nefese kalçaları hızlı ve geniş daireler çizerek dönüyordu. "*Dios*, beni şimdiden boşaltacaksın. Sen ve o lanet dilin," diye inledi, göğsü kabarıyordu.

Aynı ritmi sürdürdüm, dilimi aşağı yukarı, yukarı aşağı hareket ettirdim. Drea saçlarımdan bir tutam yakaladı ve yüzümü klitorisine doğru tutarak bana sürtündü. Parmaklarımı kalçalarının etrafında kıvırdım ve onu sıkıca tuttum, onu teşvik ettim. Daha hızlı hareket etmesine yardım ediyordum. Daha sert.

"Sikeyim Aleksandr'ı, evet. Evet, bebeğim."

Kadınların bana 'bebeğim' demesinden hep nefret etmişimdir. Anında kapattığım bir sevgi ifadesiydi. Ama Drea'dan geldiğinde, o çekici İspanyol aksanıyla kaplı dudaklarından döküldüğünde, beni en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu. Bana istediği her şeyi söyleyebilirdi ve ben yine de taparcasına ayaklarının dibine kapanırdım.

Dudaklarımı onun etrafında kenetledim ve boğazımda alçak sesle inledim, titreşimler onun çözülmesine neden oldu. Drea sertçe boşaldı, adımı haykırırken vücudu titriyordu. Saçlarımı tutuşu acı verici bir hal aldı ama bu beni daha da sertleştirdi, zevk omurgamdan aşağıya zonkluyordu. Sanki sadece o an boşalacakmışım gibi hissettim.

onun tadını, kalçalarını döndürüşünü. Klitorisi dilimin üzerinde titreşirken çıkardığı seksi, küçük sesler.

Drea beni bıraktı ve nefes nefese kalarak arkasına yaslandı. Dirseklerinin üzerinde doğrulup sırıttı, gözleri aşağıya, amına ve tekrar yukarıya kaydı. "Yine."

İki parmağımı içine daldırdım, tam anlamıyla içinden akan o lezzetli ıslaklığın bir kısmını topladım ve dudaklarıma götürüp emerek temizledim. Sikimi o daracık, küçük deliğe sokmayı ve kendimi onun içinde kaybetmeyi çok istiyordum. Vücudumdaki tüm spermleri boşaltana kadar onu becermek istiyordum. Ama yüzündeki ifadeden bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceğini anlayabiliyordum.

Ben de hemen geri döndüm ve dilimi tekrar amına soktum.

Bu hayatımın hem en iyi hem de en kötü cezasıydı. Ama lanet olsun, bundan çok zevk alıyordum, çünkü Drea'yı tekrar tekrar boşaltmaktan daha iyi bir şey yoktu. Ve hepsini tatmak zorunda olmam daha da iyiydi.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk İki

“A Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin, Zander?" Nik bana sordu. Gözlerindeki endişeyi, teninden yayılan tedirginliği görebiliyordum.

Bu konuda nerede durduğunu çok açık bir şekilde ifade etmişti ve ben de onun nereden geldiğini anladım. Bazı çok iyi ve geçerli noktalara değindi. Ama bunun doğru hareket tarzı olduğuna emindim.

"Evet," diye başımı salladım ve ona sert bir bakış attım.

Ofisimde oturuyordum, Nik sağımda, Lukyan solumda duruyordu. Illayana masamın önündeydi, bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde masama yaslanmıştı. Odadaki gerilim o kadar yoğundu ki tereyağı bıçağıyla kesebilirdiniz. Kardeşlerim planıma katılmadılar. Bunun çok riskli olduğunu düşünüyorlardı. Lukyan ve Illayana 'Lanet olası çılgınlık' demişlerdi. Ama burada yetkili onlar değildi, bendim. Ve bunun işe yarayacağından emindim.

Ve eğer olmasaydı, şey...

Saldırının üzerinden bir hafta geçmişti ve hâlâ babamı bulmaya yaklaşamamıştık. Tüm kaynaklarımızı kullandık, tüm bağlantılarımıza ulaştık ve şu ana kadar hiçbir şey yapamadık. Sanki yeryüzünden silinmiş gibiydi.

Büyükbabam haberi duyduğunda hiç umursamadı. Aslında vermesini de beklemiyordum. Bana sadece *Pakhan* olmayı becerebileceğimi söyledi, Tarasov'larla olan anlaşmayı hatırlattı ve sonra telefonu yüzüme kapattı.

Orospu çocuğu oğlunun kayıp olmasını hiç umursamadı. Her şeyin arkasında Dominik'in olduğunu bile umursamadı. Sadece güldü ve "O çocuk düşündüğümden daha taşaklıymış" dedi.

Burada olup bitenleri, kendi çocukları arasında yaşanan bu savaşı nasıl bu kadar az umursayabildiği beni şaşırtıyordu. Sanki onun için bir önemi yokmuş gibiydi. Bir Volkov *Pakhan* olduğu sürece, olayların gelişmesinden ve nasıl sonuçlanacağını görmekten mutluydu.

Büyükbaba hakkında bir şeyler yapılması gerekiyordu ama bu daha sonraya kalmıştı.

Gözlerim Drea'ya kaydı ve kalbim hafifledi. Ona bakmak bile beni sakinleştirdi. Göğsümde kopan o kaotik fırtınayı dindirdi ve bana berraklık verdi. Masamın sert yüzeyine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bıçak elinde dönüyordu.

Aramızdaki ilişki çok hızlı ilerlemişti. Son derece hızlı. Şikayet ettiğimden değil. Mila'yı öldürdükten ve bütün lanet günü vücuduyla ve baştan çıkarıcı dokunuşlarıyla bana işkence ederek geçirdikten sonra kardeşini aramış ve ona Columbus'a geri dönmeyeceğini söylemişti. Burada kalacağını söylemişti. Benimle birlikte.

Neredeyse inanamıyordum.

Juan iyi tepki vermedi, ki bu beklenen bir şeydi. Drea'nın onunla şahsen görüşmesi gerekiyordu çünkü Drea'nın herhangi bir şeye zorlanmadığından emin olmak istiyordu. Arkasını kollamaları için iki askerle birlikte gitmesine izin verdim.

Birkaç saat sonra, ağlamaktan gözleri kızarmış ve zihinsel olarak tamamen tükenmiş bir halde geri dönmüştü. Annesi de oradaydı ve onu eve dönmesi için ikna etmeye çalışmıştı. Ama Drea yine de kalmayı seçmiş, beni seçmişti.

Los Zetas kartelinin Don'u rolünü bıraktığı için üzüleceğinden korkuyordum ama bana üzülmeyeceğini, biraz rehberlikle Juan'ın da babaları kadar harika olabileceğini söylemişti. Hatta daha da iyi. Kardeşinin yetenekli olduğundan emindi ve anneleri ona yardım etmek için yanındayken iyi olacağını biliyordu.

Drea düzenli olarak gelip beni ziyaret edeceğine söz vermişti, ki bu benim için zor olacaktı çünkü gözümün önünden kaybolduğu her an kendimi endişeli ve sinirli hissediyordum, sanki bana komik bir şekilde bakan birinin suratını duvara çarpmama ramak kalmış gibi.

Daha önce hiçbir şey benim için onun kadar değerli olmamıştı. Drea beni kesinlikle mahvedecek güce sahipti. Beni mahvedecek. Eğer ona bir şey olursa, hayatıma nasıl devam edebilirdim bilmiyorum. O hayatımdaki en önemli şeydi.

Babama karşı yeni bir saygı ve hayranlık duymaya başlamıştım. Benim Drea için hissettiklerimin zerresini bile annem için hissediyorsa, hâlâ nasıl çalışabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annemin babamdan alındığı gibi birinin Drea'yı benden alması fikri beni dehşete düşürüyordu. Drea'yı alıp asla tehlikede olmayacağı güvenli bir yere kaçmak istememe neden oldu.

Ama bunu yapamazdım. Aileme karşı bir sorumluluğum vardı. Babama karşı.

Onu bulmam için bana güveniyordu ve ben de bulana kadar rahat etmeyecektim.

Birisi ofisimin kapısını çaldı.

"*Vkhodit',*" Gir, diye emrettim, sesim odanın içinde çınlıyordu. Kapı açıldı. Çar kafasını içeri uzattı. "O burada."

Derin bir nefes alarak boynumu kırdım. "Onu içeri getirin." Çar ortadan kayboldu. Kapı açılıp Dominik içeri girdiğinde planımla ilgili tüm tedirginliklerim kardeşlerimden uzaklaştı.

Yüzündeki o aptal, kendini beğenmiş gülümsemeyi kesmek için duyduğum karşı konulmaz dürtü beni çarptı ve masama doğru hamle yapmamak için sahip olduğum tüm gücü harcadım. Dominik ilk temas kurduğunda rüya gördüğümü sanmıştım. Eminim o kadar aptal değildi.

Öyle olduğu ortaya çıktı. Buluşma talep etmişti ve ben de şansıma inanamıyordum. Haftalarca onu aradıktan sonra, *bana* gelecekti. Ama şaşkınlığım geçince beynim durumu gözden geçirmeye başladı ve Dominik'in üstünlüğü elinde tuttuğunu hemen fark ettim.

Babam elinde olduğu sürece ona yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dominik her ihtimale karşı önlem alan bir adamdı. Asıl planının işe yaramaması durumunda yedek planı için bir yedek planı olurdu. Her zaman üç, dört, bazen beş hamle sonrasını düşünürdü. Ona bir şey olursa babamın ölüm fermanını imzalamış olacağımı biliyordum.

Elbette kardeşlerim de bunu biliyordu. Ama endişe ve öfke gözlerini kör etmişti. Araziye adımını attığı anda onu yakalayıp işkenceyle bilgi almak istiyorlardı. En azından Lukyan ve Illayana istiyordu. Nik'in aklı biraz daha başındaydı. Duygularını bir kenara bırakıp benim gördüklerimi görebiliyordu.

Dominik'le evde değil de başka bir yerde buluşmanın daha iyi bir fikir olacağını düşünüyordu. Ama ben aynı fikirde değildim. Dominik'in saldırıya uğramadığını görmesini istedim.

işe yaradı. Bir araya getirmeyi başardığı etkileyici orduya rağmen (itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de) hâlâ tek parçaydık. Hala güçlüydük. Kralımızı kaçırmış olsa da Prens tahta geçmeye hazırdı.

Dominik içeri girdiğinde masamın arkasındaki sandalyemde oturmaya devam ettim, kardeşlerim etrafımı sarmış ve birleşik bir cephe oluşturmuşlardı. Nik ve Lukyan arkamda, Illayana önümde ve tabii ki güzel Drea masamın sağında oturuyor, bıçağı hâlâ elinde rahatça dönüyordu.

Dominik'in yanında dört adam vardı, hepsi de üzerlerinde farklı yamalar bulunan motosiklet yelekleri giyiyordu. Reapers, Warriors, Chaos Lords ve Brotherhood. Hepsi de küçük çaplı MC çeteleriydi, çünkü hiçbirinin adını duymamıştım. Kirli Akbabalar gözle görülür bir şekilde ortalıkta yoktu ve saldırı sırasında başkanlarının ölmesinin onların da yok olduğu anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

"*Plemyannika,*" dedi *yeğenler,* Dominik sıcak bir şekilde, sanki onu kucaklamamızı bekliyormuş gibi kollarını açarak. "I *plemyannitsa, tak priyatno vsekh vas videt',*" *Ve yeğenim, hepinizi görmek çok güzel.*

Odanın dört köşesine yerleştirdiğim dört muhafız silahlarını çıkardı ve Dominik güldü, olduğu yerde durdu.

"Tek amcanızı selamlamak için ne güzel bir yol çocuklar," diye kıkırdadı Dominik. Arkasındaki adamlar yavaşça silahlarına uzandılar ama Dominik onlara durmalarını işaret etti. "Sorun yok. Bunlar benim ailem. Bana zarar vermezler, değil mi çocuklar?"

İma ettiği şey açıktı: Onu incitirsen babam sonuçlarına katlanırdı. Bize 'çocuk' dediği gerçeği de gözümden kaçmadı. Bize kendisinden daha küçük olduğumuzu hissettirmeye çalışıyordu, sanki yetkili olan oymuş gibi.

"Bir toplantı istedin Dominik, işte burada. Neden bana ne istediğini söylemiyorsun, böylece yolumuza devam edebiliriz?" Sıkılmış gibi bir sesle söyledim.

Cevap vermek yerine gözleri Drea'ya kaydı. "Peki bu sevimli küçük kuş kim?"

İçimdeki her şey ona baktığı için gözlerini oymak istiyordu ama soğukkanlılığımı koruyarak sessizce dişlerimi gıcırdattım. Dominik'in sadece benden değil, kardeşlerimden de en ufak bir rahatsızlık hissetmemesi önemliydi. Bizim birleşik bir cephe olduğumuzu görmesi gerekiyordu. Her zamankinden daha güçlü.

Drea sol elini havaya kaldırarak Dominik'e parmağındaki elmas yüzüğü gösterdi. "Ben Aleksandr'ın karısıyım."

Dominik'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi paha biçilemezdi.

Hayatımızda her şey çok hızlı gelişirdi. Ölüm her köşe başındaydı. Sahip olduğunuz zamanı boşa harcayamazdınız, çünkü zamanınızın gelip gelmediğinden asla emin olamazdınız. Bu yüzden, saldırının ardından yaşananlarla başa çıkmayı bitirdiğimizde, Drea'ya onu ne kadar önemsediğimi göstermek için bir sürpriz hazırladım. Benim için ne kadar önemli olduğunu.

Depoya bir eklenti yaptırdım, beni götürdüğü Öfke Odası'nı aynen yansıtan büyük bir oda. Bu benim ona hediyemdi. Ne zaman yalnız kalmak istese ya da bir şeylerin canına okumak için güçlü bir istek duysa gidebileceği bir yer. Ona yeni bir güvenli sığınak vermek istedim. Ve evet, ne tesadüftür ki mülk arazisindeydi; onu kendime ne kadar yakın tutabilirsem o kadar iyiydi.

Bu konuda o kadar heyecanlıydı ki, kıyafetlerimi yırttı ve odanın ortasında onu becermemi istedi. Vaftiz etmek için. Daha sonra, onun için aldığım yüzüğü çıkardım ve ona evlenme teklif ettim. İkimiz de büyük bir düğünle ilgilenmiyorduk, bu yüzden ertesi gün sadece ailelerimizin katılımıyla kaçtık.

Dominik elini kalbinin üzerine koydu. "Düğüne davet edilmediğim için üzgünüm," dedi yüzünde somurtkan bir ifadeyle.

"En son bir düğüne katıldığınızda olanları göz önüne alırsak, eminim nedenini anlayabilirsiniz."

Dominik güldü. "Touché, yeğenim. Tuş."

"Buraya neden geldin Dominik?" Gözlerimi ona dikerek ittim.

Bilmek için can attığım bir şeydi. Neden saklandığı yerden çıkma riskini aldı? Neden onu ölü görmekten başka bir şey istemeyen insanların olduğu bir eve gelme riskini aldı?

"Benim olanı almak için tabii ki," diye gülümsedi. "Vermen gereken bir karar var, küçük yeğenim. Eminim şimdiye kadar geçen haftaki saldırıdan benim sorumlu olduğumu anlamışsındır. Evet, her zaman akıllı olan sendin. Dimitri'nin elimde olduğunu biliyorsun ve onu öldürmekten çekinmeyeceğimi de biliyorsun. Eğer babanın yaşamasını istiyorsan, sen ve kardeşlerin Bratva üzerindeki tüm haklarınızdan feragat edecek ve onu bana teslim edeceksiniz. Bu evi, bu ülkeyi terk edecek ve asla geri dönmeyeceksiniz. Eğer istediğimi yaparsanız, babanızı serbest bırakır ve hepinizin yaşamasına izin veririm. Kendin ve ailen için doğru olanı yap ve bana burada, şimdi teslim ol. Yenildiğini kabul et ve ben de merhamet edeyim. İkimiz de biliyoruz ki

Baban olmadan günlerin sayılı. Sert bir orospu çocuğu olabilirsin Aleksandr, ama Dimitri Volkov değilsin."

Benim gerçekten bir aptal olduğumu düşünmüş olmalı, çünkü ancak bir aptal onun gibi bir adamdan herhangi bir anlaşma kabul eder. Dominik güvenilmez bir adamın timsaliydi. İstediğini elde ettiği anda arkasını döner ve hepimizi öldürürdü. Bu konuda aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Parmaklarımı masanın üzerinde kenetleyerek hafifçe kıkırdadım. "Çok... ilginç bir teklif, Dominik. Gerçekten. İşte benim karşı teklifim." Sessizliğin bir süre daha devam etmesine izin vererek gerilimi arttırdım. "Bunu eski yöntemle halledelim." Drea masadan zıplayarak yanıma geldi.

"Eski yöntem mi?" Dominik kaşlarını çattı.

Yavaşça ayağa kalktım ve takım elbise ceketimi omuzlarımdan çıkardım. "Ölümüne bir dövüş." Kardeşlerim hemen harekete geçerek tüm mobilyaları, masayı ve sandalyeleri kapıp duvara dayadılar ve geniş bir alan yarattılar. "Sen ve ben," diye devam ettim, gözlerimi ondan hiç ayırmadan, "teke tek."

Ceketimi Drea'ya uzattım ve uzun kollu gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

Dominik izledi, yüzünde tedirginlik vardı. Beni kaldırabileceğinden emin değildi, bu çok açıktı. Yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanışından, dudaklarını endişeyle yalayışından belliydi.

Babam gibi iri bir adamdı. Ama dövüşte aynı yeteneklere sahip değildi. Kardeşlerim riske girmeye değmeyeceğini düşündüler. Dominik'in küçük bir ihtimal de olsa kazanabileceği gerçeği onlara pek uymuyordu.

"Eğer sen kazanırsan, kardeşlerim senin *Pakhan* üzerindeki hak iddiana karşı çıkmayacaklar. Ama ben kazanırsam, babamı alırım. Adamlarından birine onun yerini vereceksin ki öldüğünde nerede olduğunu bileyim."

Dominik endişesini gürültülü bir kahkahayla gizlemeye çalıştı. "Kazanacağından çok eminsin, değil mi küçük yeğenim?"

Bu 'küçük yeğen' saçmalığı yeniydi. Beni rahatsız etmek için aşağılayıcı bir terim olarak kullanıyordu. Ama işe yaramadı. Dominik'in benden büyük olduğu gerçeği ne olursa olsun, 'küçük' kelimesi benim için geçerli değildi.

"Yeterince eminim."

Dominik beni yakından inceledi, gözleri hafifçe kısıldı. "Bu meydan okuma ne kadar *cazip olsa da,* neden bununla uğraşmam gerektiğini anlamıyorum. Bana ve adamlarıma karşı kazanamazsın."

Arkasındaki 'adamlarına' yargılayıcı bir bakış atarak bir kaşımı kaldırdım. "İkimiz de *adamlarınızın* bizimkilerle boy ölçüşemeyeceğini biliyoruz. Bu yüzden, her şeye rağmen

Sürpriz unsuru ve sayıca üstün olmanıza rağmen yine de kaybettiniz." Saldırıdan sonra ortalığı temizlemeyi bitirdiğimizde, ölü sayımız otuz dokuzdu.

Dominik çenesini sıktı ama inkâr etmedi.

"Her zaman istediğin şeyi elde etmek için şu anda bir şansın var. Tek yapman gereken beni yenmek." Öne doğru bir adım attım ve kollarımı davet edercesine açtım.

Drea'yı çok iyi tanıdığım için ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyordum. Gergin olduğunu ve benim için endişelendiğini anlamak için tek ihtiyacım olan gözlerine bakmaktı. Başka kimse bunu anlayamazdı. Yüzünde tıpkı kardeşlerim gibi tam bir güven maskesi vardı. Herhangi bir tedirginlik göstermek istemiyorlardı ama hepsinin bunu hissettiğini biliyordum.

Dominik dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek beni değerlendirdi. Birbirimize baktık, aramızdaki gerginlik giderek artıyordu.

Kalbim göğsümde çarpıyor, damarlarımda adrenalin yükseliyordu. *Evet de, orospu çocuğu. Evet de.*

Dominik başını sallayarak alay etti ve bir adım geri çekildi. "Beni bu konuda kandıramayacaksın. Son şansın, küçük yeğen. Kontrolü devret yoksa baban acı çeker."

Hiçbir şey söylemedim.

"Tamam. Sana bir çıkış yolu sunmaya çalıştığımı unutma. Yatağını yaptın, şimdi içinde yatmak zorundasın. Bundan sonra ne olacağı sana bağlı." Ayaklarının üzerinde döndü ve hışımla odadan çıktı.

Lukyan'a baktım. "Onu takip et."

Kardeşim başıyla onayladı ve Dominik'in peşinden gitti.

"Bu şerefsizin cüretine inanabiliyor musun?" Illayana homurdanarak kapıdan dışarı baktı. "Gerçekten her şeyi teslim etmeyi kabul edeceğini mi düşündü?"

Ne umduğunu bilmiyorum. Ne bekliyordu. Dominik'le yakın değildik ama o bile bu cömert teklifini asla kabul etmeyeceğimi bilmeliydi. İstesem bile yapamazdım. Hayatı karşılığında Bratva'nın kontrolünü pazarlık konusu yaparsam babam kellemi alırdı.

Korku ve endişe beni ele geçirdi. Az önce babamın kaderini mühürlemiştim. Ona her ne olduysa sorumlusu bendim.

Yumuşak eller belimi okşadı. Drea yanıma yaklaştı, yüzü sıcak ve rahatlatıcıydı. "Onu bulacağız," dedi usulca, düşüncelerimi hissederek.

Evet, yapacağımızı biliyordum. Ama bunu yaptığımızda ne durumda olacaktı?

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Üç

OceanofPDF.com

O "c ⊓cc¾ laĭc"

“Mikhail burada."

Nefesimi içime çektim ve sandalyemde dönerek kardeşimle yüzleştim. I

Bir elimde iPad'im, diğer elimde bir bardak votka, yeni aldığımız bir sevkiyatın envanter listesini inceliyordum.

Nik'in sözleri beni tamamen şaşırttı. Mikhail'in burada ne işi vardı? Saldırıdan sonra Dayton'ın ölümünü haber vermek için onu aramıştık. Bunu pek iyi karşılamadı. Özel jetine atlayıp rekor bir sürede buraya gelmişti.

Olanları açıkladık. Ne yazık ki Dayton, Dominik'le olan savaşta ikincil hasar haline gelmişti. Tüm çabalarıma rağmen onu güvende tutamadım. Bunu tamamen üstlendim çünkü onu korumak benim görevimdi. Ve başarısız olmuştum.

Mikhail tüm bu süre boyunca orada oturmuş beni dinliyordu. İşim bittiğinde ayağa kalktı, ceketinin yakalarını düzeltti ve sonra suratıma bir yumruk indirdi. Hışımla odadan çıkarken başka bir şey söylemedi. Dayton'ın cesedini topladı ve gitti.

Onu uzun süre göremeyeceğimi düşünmüştüm ama bir hafta sonra karşımdaydı. Neden?

iPad'imi masamın üzerine bıraktım. "Onu içeri al."

Nik başını salladı, yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi ve kapıyı daha geniş açarak Mikhail'i ortaya çıkardı.

Uzun boylu. Geniş omuzlu. Koyu sarı saçlı. Mikhail lise oyun kurucusunun ders kitaplarındaki tanımıydı. Keskin, simetrik yüz hatları, güçlü bir çenesi ve açık gri gözleri vardı. Uzun, siyah bir trençkot, koyu renk gömlek ve koyu renk pantolon giyiyordu.

Arkasında iki adamla birlikte odaya girdi ve masamın bir adım ötesinde durdu. Nik arkamda durdu, duruşu sertti. Bir elini bileğinin üzerinde kavuşturmuş, koruma pozu verir gibi önünde tutuyor, gözleri Mikhail'den hiç ayrılmıyordu.

Mikhail'in Dayton'ın ölümüne hâlâ kızgın olduğunu biliyordu. Ve haber vermeden geldiği için Nik temkinliydi.

Mikhail önceden izin almadan kapılarımızdan girebilen birkaç kişiden biriydi. Benim için tehlikeli olduğunu düşünmedim. O

Oğlunun başına gelenler için kızgındı, ki kızmakta da haklıydı, ama buraya bana zarar vermeye geleceğini düşünmemiştim.

En azından hayati tehlikesi yoktu. Belki de ringde birkaç tur atmak istemiştir, kim bilir? Eğer isterse, ona bunu verirdim. En azından bunu yapabilirdim.

"Mikhail," dedim ayağa kalkarak. Elimi uzattım ve elimi tutup sıkıca sıkması beni şaşırttı. "Seni gördüğüme şaşırdım."

Mikhail başıyla onayladı ve masamın önündeki sandalyelerden birine oturdu. "Bu sosyal bir ziyaret değil."

Şüphelenmedim.

"Til Death Games'i duydunuz mu?"

Kaşlarımı çatarak vücudumu sandalyeme yasladım. "Hayır. Yapmalı mıydım?"

"Bu, yılda bir kez Avrupa kıyılarındaki ücra bir adada düzenlenen gladyatör tarzı bir ölümüne dövüş turnuvasıdır. Dünya liderleri ve çılgın zenginler izlemek ve kimin kazanacağına dair bahis oynamak için toplanır."

Omzumun üzerinden Nik'e baktım. Omuz silkti. O da hiç duymamıştı.

"Oyunları yöneten adamın adı Talon. Oyunlar başlamadan birkaç hafta önce, insanların bahisleri hakkında bilinçli kararlar verebilmeleri için istatistikleriyle birlikte yarışacakların bir listesini gönderir. Dövüşçülerin neler yapabileceğine dair küçük önizlemeler gönderiyor. Dövüş videoları, vesaire, vesaire."

"At yarışı gibi mi?" Nik sordu.

"Evet, ama onun yerine insanlarla." Mikhail bir tablet çıkardı ve çalıştırdı. "Oyunlardaki bu insanlar her zaman gönüllü olarak orada bulunmuyorlar. Bazıları öyle ama çoğu değil. Oyunları daha eğlenceli hale getirmek için özel olarak kaçırılıyorlar. Boksörler. UFC dövüşçüleri. Denizciler. İyi bir dövüşü garanti edecek insanlar."

Bu işin gidişatı hoşuma gitmedi.

"Oyunlara hiç katılmadım ama yeni bir oyun başlamak üzereyken bildirim alıyorum. Bu şifreli e-postayı dün aldım. İçinde bu yılın kadrosu, kimlerin dövüşeceği ve ölümüne teke tek dövüşlerde yeteneklerini sergileyen dövüşçülerin klipleri var. Olacakların küçük bir önizlemesi. Bu, dövüşçülerden birinin Oyunlara sokulduğu bir klip." Tableti bana uzattı.

Yakaladım ve yakından inceledim. Bir videoda duraklatılmıştı. Nik ben oynat tuşuna basarken izlemek için omzumun üzerinden eğildi.

Vahşi bir dövüşün yakın çekimiydi. Kimsenin yüzünü göremiyordum, sadece iki kaslı sırt ve birbirlerine şiddetle savrulan kaslı kollar vardı. Bana, izleyiciye daha çekici gelsin diye videoların kasıtlı olarak birbirine kırpıldığı bir tanıtım videosunu hatırlattı. Aynı dövüşün farklı açılarını gösteriyordu. Kanlı yumruklar yumuşak etle sertçe birleşiyordu. Vahşi darbeler ve acı veren vuruşlar, dövüşenlerin yüzleri hiç gösterilmeden.

Hoparlörlerden bir dış ses yükseldi.

"Oh, ve ne acımasız bir aparkat!" dedi erkek sesi, kalabalık arka planda tezahürat yapıyordu. *"Bundan sonra ayağa kalkacağını sanmıyorum millet! Oh bekleyin, tekrar deneyecek! Ne dövüş ama!"* Bir çift büyük el bir adamın yüzünü kavradı ve keskin bir şekilde bükerek boynunu kırdı. *"Ve bir kazananımız var!"* Kamera, ringin ortasında duran, sırtında ter parıldayan, kasları şişkin bir adamı gösteriyordu. Ölü adamı kollarının arasına aldı ve kameraya doğru döndü.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

"Kazanan, bayanlar ve baylar, Bratva Kasabı!"

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.